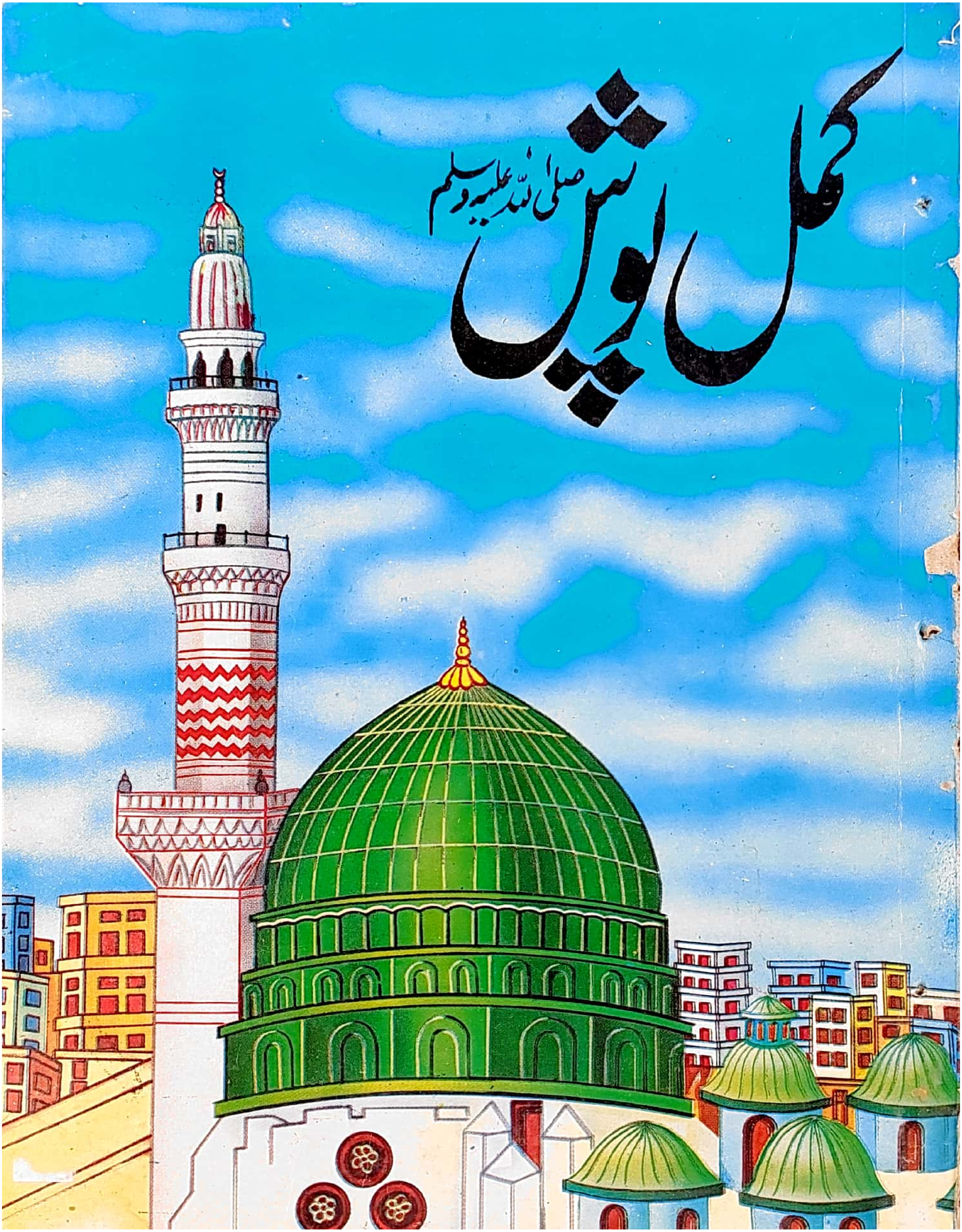
مکمل نقوش
صلی اللہ علیہ وسلم

٧٨٦

سوانح حیات اطہر جناب حضرت محمد الرسول اللہ ختم الرسل

باعث ایجادِ کُل صلی اللہ علیہ والہ وسلم

بنام تاریخی ۱۳۶۱ھ ختم الرسل

عرف

کملی پوش صلی اللہ علیہ وسلم

من تصنیف

ابو الصادق جناب دائم اقبال صاحب دائم قادری

ساکن داسو نزد منڈی بہاؤالدین

قیمت [illegible] روپے

ذکرِ حبیب کم نہیں وصلِ حبیب سے

قُلْ اِنْ کُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰہَ فَاتَّبِعُوْنِیْ یُحْبِبْکُمُ اللّٰہُ ؕ

(کہہ اے محمدؐ اگر تم خدا سے محبت کرتے ہو، تو میری تابعداری میں ہو تاکہ خدا تم سے محبت رکھے)

کی محمدؐ سے وفا تو نے تو ہم تیرے ہیں
یہ جہاں چیز ہے کیا لوح و قلم تیرے ہیں

(اقبال مرحومؒ)

جب کہ بغیر اطاعت حضور پر نور ہماری نجات ہی نہیں۔ تو پھر ہم تمام مسلمانوں کو آپ کی زندگی مبارک سے واقف ہونا نہایت ضروری ہے۔

(مصنف)

بِسْمِ اللّٰہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ؕ

دربارِ محمد صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم

رب یسر ولا تعسر ایہہ پکی آزمائی
آپ آسان کرے جس ویلے مشکل رہے نہ کائی

کمل پرتش کتاب جناب عالی نوری ذکر اذکار محمدی اے
تناں تیار بنائے کمل پرتش یار صادق حبیب دے یار غوثی دے یار
صد تھے جنتاں عرش نیچے ماہی تروں جو رلیا گھومیاں سدا دی ذرے ایہی اتوں
نوروں نور محمد احمدی لت ہوئی دو وہاں پیار ماندی ہلاتا ہوئی
طاقت نہیں کسے نبی ولی اندر ملی خفی اندر خفی ملی اندر
نعرا طالقمان دے جید فیصلے کمیں الیانوں سا صاف دسیے
لاکے تاراں مناغوں نار دے دے در بے غیر خیال اندر یار دے کے
چھریاں تکتاں عشق منوالیانوں لکھ واچے پچھن جنھاں کالیانوں
کافر سخت جو وہم گمان اندر رگ رگ اندر دھر کفر گمان اندر
حید مل عمرؓ نوں زور دا مان ہویا بس سرور لیبن نیار ہویا
جیلیاں نوں باغ بہار کردا بیڑے ستوہ دریا تھیں پار کردا
اتے شمع جیویں حال پروانیاں دے طلبگار نا ہیں آشنائیاں دے
ریکھاں ہمیاں جو رقصوریاں گلاں جو گلاں نذر وی روریاں
کدی دیکھیں جے چشم عرفان اندر لامکان مکین مکان اندر
شیدا ہوئی رحمت شاہ دین اتے تنے شاہ نے رسالتمآبین اتے

جھلکاں ہیں تے عرش عظیم روشن روشن رخ انور محمدی اے
ہو شان ختم جبریل سروش یاں حدوں پار اسرار محمدی اے
سدا یار دی ذات الٰہی اتوں اہل شوق دیدار محمدی اے
نال ذات دے ذات ہمذات ہوئی لگا عرش دربار محمدی اے
شمع وصل دی بھلی کلی اندر چلی گئی رفتار محمدی اے
اعجاز مسیحا تھیں لکھ چنگے پڑ ناشر بیمار محمدی اے
پریزاد دی پریاں نوں سار دے نے ڈٹھا جنہاں رخسار محمدی اے
رہن ہٹرل ملر بنے ہن سالیانوں پڑھی جنہاں اخبار محمدی اے
سارہ سنذ باں آئے ایمان اندر ایسی گفتار محمدی اے
جھٹ کنے فدا ندیو جد قربان ہویا کیتا سیس تلوار محمدی اے
پیار نہاں نال پیار کردا سینے جنہاں دے پیار محمدی اے
بلبل مست جد نعت ترانیاں دے جنت زار گلزار محمدی اے
پھل گیاں تجلیاں طوریاں ڈٹھا جنہاں جھلکار محمدی اے
دو جہان زمین آسمان اندر پئی دھوم پکار محمدی اے
نعیم ختم ختم المرسلین تے بے مثال سرکار محمدی اے

یا محمد محمد ندا کردا دم دم صلے علیٰ صدا کردا
کوچے طیبہ دے پھرے گدا کردا دائم بھا ٹھیکیا محمد اے

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

○

بنام تاریخی ختم الرسل کملی پوش صلی اللہ علیہ وسلم

ف ۱۳۶۱ھ ع

○

تیرے رنگ

ہر رنگ وچہ رنگیا رنگ تیرے رنگا رنگ بے رنگ وکھاوناایں
اک بدلاندا اگے رکھ وہلا مینہ کرم دے آپ وساوناایں
آدم جن درندے پرندے وحشی ہستی بار دا بھار اٹھاوناایں
کوئی مکھ پرتا جائے مڈھ لوں توں نہ والیا مکھ پرتاوناایں
اِنّما قولنا لشیءٍ اِذا اَردنٰہ اَن نقول لہٗ کن فیکون فرماوناایں
ملکاں نوریاں انے حضوریاں نہیں سجدے خاک تائیں کرواوناایں
جھنڈ دا خلیل حبیب تائیں گلشن زار بہار بناوناایں
منکر دیاں توں تختوں لاہ دیویں تاج بردیاں سر پہناوناایں
کفنیاں تاں انہاں خیر دا شیخ حیدوں عرشوں پار کرکے دکھاوناایں
رنگ گئے تیں سفید یعقوب دے کپڑے تن ایوب دے چاوناایں
دن چڑھدا ایں نے چڑھ کے لہہ جاندا فیر رات دا سماں لیاوناایں
رکھیں آب حیات ظلمات اندر گمرہ خضر نوں چاہ لکاوناایں

تھماں باجھ کھلہار یا چھت نیلا دھرتی جل دے اوچے ٹکاوناایں
دسترخوان ستین کھلار کے تے جیا جرن تمام رجاوناایں
تیری صفت رب العالمین مولا جنگلے مندے نوں زن اڑاوناایں
مخلوقات تمام محتاج تیری واحد لاشریک سداوناایں
لا الٰہ الا ھو الحی القیوم ایں توں لیے اپنی صفت ساوناایں
تاردوں ٹٹ جد ابو البشر رہاں انت صا حب اکرم کماوناایں
یوسف تک شیشہ لیا تک شیشہ کھوہے سٹ بازار وکاوناایں
کریں نبی پیدا نخ نیا تو چہ بیٹیاں نبی دا ڈوب گواوناایں
چھری ٹری نہ کسے تے واہ حکمت کسے نیزے دی ہار چڑھاوناایں
ڈال قدرتاں موسیٰ دی لوچہ عاصے جادو گراں دی ہون تراوناایں
نیلا چرخ سجا کے نقش زینت تارے چن کمال چمکاوناایں
عاشق مست بیہوش ہو جھڑن تھلے جد دھسد ساز وجاوناایں

اکناں پیا منزل نیا ایں عمر لمی اکناں پختیاں بھن ونجاونا ایں — نازک نرم گل توڑنا ایں بے نیاز اتھاں خار انہوں پھل لگاونا ایں
حسنوں کریم دی مہر عطا کرنا ایں سر تے تخت مراد اڈاونا ایں — ہیٹھاں آن تاں کرینیا بال ڈھل کے بہڑی نخنوں ڈسکے بیٹھے جھکاونا ایں
موہا دیے فرعون نے عون جتھے موسیٰ خیر نہیں پار لنگھاونا ایں — ابابیل نہیں فیل ذلیل کرنا ایں تے غلام نہیں شاہ بناونا ایں
خفی جلی معبود نہود اندر حاکم حکم نہیں ہمیشہ چلاونا ایں — عدل بدل دیاں کنجیاں ہتھ تیرے کسے مارنا ایں کسے جلاونا ایں
نحن اقرب الیہ من حبل الورید سنیاں نالے لامکان بناونا ایں — تیرا دبدبہ دوار کورن دم مارے قدم ماریاں جم کھپاونا ایں
نازدار ممتاز ظہور نبید طلعت لوہے لوہے تے یکڈ رلاونا ایں — جوڑ میل نلاکاں مومناں نوں اتے بشر صلوٰۃ پہنچاونا ایں

سازاچاگ بجھائے نرمول بجھے جیہڑا آپ چراغ جگاونا ایں
دائم لا الٰہ الا اللہ شجر و حجر نقیب پیا پڑھاونا ایں

تیریاں صفتاں

اکلیاں ستیاں فجر دے وقت مولا بھیج باد نسیم جگا دینا ایں — اک جاگدے بھاگ کھڑا ٹھے اکناں ستیاں بھاگ لگا دینا ایں
اک ڈھونڈدے پھالدرلے مٹی اکناں گھر بیٹھے مقصود ملا دینا ایں — اک لکھ وہڑن نہ لکھنا ہیں اکناں لکھ دیوال شفا دینا ایں
اومنوں کسے نہیں پڑھن دی لوڑ کیہڑی جہنوں اپنا علم پڑھا دینا ایں — قلبی روحی ستری سب اسرار کھلن جدوں نیا جام پلا دینا ایں
دھو دھو بیٹھ نہیں پیر آوے عزت مرتبہ جس نوں چاہ دینا ایں — دیکھے حسن حسیناں نوں ناز دینا ایں انداز دلبریں تے ادا دینا ایں

عاشق زار نوں درد دائم حسرت نالہ نیم شب آہ و بکا دینا ایں
دائم شاہی فقیری پلیدی پستی جو کچھ دیویں نوں میر خدا دینا ایں

مَن دِی مُراد

پکی حب حبیب دی بخش مولا بھانڈا ہمیانڈی ہستی دا بھور دیہہ توں — مینوں چاہڑ جہاز حجاز والے بیڑی غیر خیال دی بوڑ دیہہ توں
چہرہ تورد یاں بجلیاں بالدا نے نارنال پا وریا دس جھور دیہہ توں — سدھا جائے محمدی لائن اتے انجن قلب دی کلا مروڑ دیہہ توں
میریاں گمیاں لال انشاں دا الکھیں الیا لوڑ آئے لوڑ دیہہ توں — بلبل گلشن اسلام دے گاون نغمے پنجرا حرص ہوا دا توڑ دیہہ توں

کرکے نگہ پیار دی سارایا ماریاں کاں ویس پیار نوں موڑ دیہہ توں
سنگ نبی دا منگتا نہ منگے دائم کوڑے سنگ کو سنگدے چھوڑ دیہہ توں

رحمت دا دامن

تیرے سوہنے محمد دا یا مولا پھڑن کویں غریب امیر دامن
صدا دب نہیں ملدی سرکار سندا بیٹھے پکڑ کے پیراں پیر دامن

آقا دامن امید بھرپور کرنا رہندا تر سدا ایت دلگیر دامن
ہو گئے روشن ضمیر کئی مجھ ورگے ویکھ چمکیا بدر منیر دامن

دستگیر بھی نے دامنگیر جیہدے بے مثال دامن بے نظیر دامن
لوح قلم آپ دی قلم حاکم ادلوں پکڑ کے ٹُرنے تقدیر دامن

حوراں ویکھ جلوے حبیب دے چاک کیتے پریاں سڑیاں جگر دے چیر دامن
نیم جان کیہوں چھڈ نکلے نہ کیتا اے چشماں دے نیر دامن

اساں ماہیاں وچ بہشت جانا تیرا پکڑ بشیر النذیر دامن
سایہ دامنِ رحمت دا بخش سایاں ہاں کرسا دائم اقبال فقیر دامن

نزول گلاں

سطراں سخنور جادو نگار دیاں کوں آن لکھدا اے جادوگریاں نہیں
راہِ عشق بوصفاں شہید ہویاں ندا لا یموت وِچ مریاں نہیں

بس بس سمجھ زباں یار دیاں جنہاں سمجھ لیاں فیر کہنیاں نہیں
نہاں وصلِ محبوب دا نہیں حاصل جنہاں وچ سینے پیڑاں چڑھیاں نہیں

جنہاں نوں پتہ نہ درد دے بلبے بھانبڑ اوہ کوٹھیاں کدی وی سڑیاں نہیں
خالی پرتسی در دیدار توں جنہاں جاندیاں نمازاں ہریاں نہیں

پہنچن کویں ثبات بقا گلشن جنہاں نفی ہوا دیاں ہریاں نہیں
ناہی حسن دی رنگلی بار اندر نت نیناں ندیاں ہریاں چڑھیاں نہیں

جنہاں حب حبیب دی وچ سینے حوض کوثر دل تشنیاں بھریاں نہیں
دائم جنہاں دے نہیں ملاح سرور اوہ کشتیاں کدی وی تریاں نہیں

میری ہستی

نہ زحل مریخ دا گراں شکوہ نہ مدح سعد بن سما دا ہاں
ناں میں آبِ حیات دے اہل تسا طلبگار نہ سایہ ہما دا ہاں

گلہ تیغ فنا دا خوف ناہیں نہ مشتاق کانہ ابر بقا دا ہاں
نہ میں فہم وذکا دا ہاں بھلکھا نہ ورکشش جنون سودا دا ہاں

باطل روپ عیار دیاں بچہ گھاں تے نہ میں دی عمائیکا دا ہاں
شعر و سخن دا رنگ گھنڈ ناہیں پروانہ چراغ ادا دا ہاں

نحو صرف نے حرف دے ابتہ ناہیں دامنگیر نہ کسے علماء دا ہاں
ٹیری اک بھی نہیں قفا کہی نیاں نیلا ہم گویا قضا دا ہاں

کوئی بنہ نشیب دے فراز دا نہیں مد و جزر نہ کسے دریا دا ہاں
نہ میں ہو عاجز کدے عجز کیتا ناہیں کبر بھاویں کبریا دا ہاں

خریدار نہ شعر عدے موتیاں دا اکھیا ہار نہ عشق دے بھا دا ہاں
میری سمجھ بے سمجھا نوں آوندی ایہہ سمجھ ارقبلے بلاں دا ہاں
غنی ہاں اسیں پلے ککھ ناہیں تے محتاج امیر و امرا دا ہاں
اوہ ہاں کافر کرتیاں شہید مومن ناں ڈھٹھیا تیغ استغنا دا ہاں
خبرے بندگی تے کیوں ہمتی جے کرد اپیں بھی نیند تے اٹھا دا ہاں

نہ ایس سائل نمود نمائش دا نہ میں قائل زبانی دعا دا ہاں ؟
پھر بھی منزلت الی ابلیس دی نہ کھچیا اعلیٰ تے خط خطا دا ہاں
اگے وز خدی نال نہ بیمنتی اے سخن نال حیثیت کسدا دا ہاں
وڈراں وچ گلنہ اوہ تے چیخ تیں دی جھنڈ تکا منتر کا فور ہوا دا ہاں
سدھا چا واں نقاریاں چدیاں وچ لیسا سامع یا نگ دے دا ہاں

سدھیاں اٹھیاں سب منظور ربا ایں عاصی شافع روز جزا دا ہاں
آں دعا تشفع چم لو قدم میرے دائم سک کوئے مصطفےٰ دا ہاں

ایس کتاب کمل پوشش دے لکھن دا سبب

١٣٩١

تیراں سو اکاسٹھ اے سن ہجری اوہ چودہویں جس شعبان دا اے
ہوئی ختم کتاب تفسیر یوسف ذکر لکھیا مصر کنعان دا اے
جدمیں بیٹھیا نال برطانیہ دے ڈنکا جد فتوحات دیس جاپان دا اے
سلاطین مسکین سب نفر اس رب بادشاہ ہر سلطان دا اے
کھلی مثنوی مولوی روم والی جس وچہ اظہور قرآن دا اے
سر محمد اقبال مرحوم شاعر عالی شان اس پاک زبان دا اے
قبلہ خواجہ الطاف حسین حالی نعرہ مارد اقوم جگان دا اے
کیتا شرم بیہوشی تے ہوش آگئی لگا ہنسن کون اجان دا اے
جیکر شعر نہ سبق آموز ہووے کی فائدہ پڑھن پڑھان دا اے
کلمہ نبی دا دل چہ سے قلم پکڑی شیشہ چمکیا ادب ایمان دا اے

٣٣

عمر تیری برس گذشت ہوئی لگا ویلا نہ عمل کمان دا اے
نہیں سی کچھ بھین پوچھ کوئی دیرا بہر کاغذ ملے نہ جنگ گھمسان دا اے
نہ نہ فتح شکست دا انت وڑتاں حکم جہان ما دا اے
اگے شمع دے لشکیاں پا چھل جلوہ چمکیا نور رمضان دا اے
حرف حرف نوں سنہ حباب جوڑ اہنا دلدار نہ داں دا اے
لاؤ ضرب کلیم نہ ہیں ضرب سینے ورق ورق زمین اسمان دا اے
ماردہ سترا اسلام نوں تکدیاں ای منہ تے لیا پردہ گریبان دا اے
مصنفاں نیا تریاں وچہ کھسا قلماں کیتا شاعراں کم نقصان دا اے
چھڈو کور نقصے مسلمان بھائی ایہہ اوکیہڑا مسلمان دا اے
حیات طیبہ حیات الرسول لکھاں عشق نے کالجے شاہ جہان دا اے

سایاں بخشیں توفیق تاثیر برکت ذکر شان تیرے جانی جان دا اے
کمل پوشش نال ختم الرسل دا نام سچا نام سچی داستان دا اے

خیر القرون یعنی اسلام دی اٹھدی جوانی دی یاد

صدقے جاں میں عربیا لکھواری ہر سلطان بخشیں توں سلطان اُتے
بکٹھ بم توحید دا مارنعرہ صاف ستیا کفرستان اُتے
لگی ضرب تیا شرکا سنگر توں سا بیا قفقہ رخانماں اُتے
لو یا بج اسلام دا اسم اللہ لگا فضل دا دیہوں یکان اللہ
جنہاں ڈٹھیا حسن اخلاق تیرا محکم ہو گئے سیس کمان اُتے
ہوئے تناہ زمانے آمدتے تیری گلی ڈنے نفر دیان اُتے
پڑھ گئے اہل حجاز نماز اصلی سیس رکھ کے تیغ ایمان اُتے
سدا رحمتاں وسدیاں رہن بابل ابو بکرؓ تے عمرؓ عثمانؓ اُتے
صہیبؓ خبیبؓ بلال خالدؓ آفرین حسینؓ ضیوان اُتے
رکھ دتی بنیاد فقر وانیا ندی جابرڈے زنگ سلام مکان اُتے
توڑ دتا تنوں بت پرست عادی سد جھک گئے در رحمان اُتے
صاحب غنی غریب فقیر عاجز اکسے صفتے کھلوں بیان اُتے
بھلا سمال وہ کدی نہ بھلسی دا روشن رہسیگا زمین اسمان اُتے
کملی والیا او بلڑا اکی تینوں لیا وال کسطرح حرف زبان اُتے
غفلت خواب اندر مسلمان صاحب ستے سو نکھے اکھ نہ جان اُتے
لوطیوں ترٹ ہو گئے بقدر موتی مقبول نہ کسے کان اُتے
اتحاد اقبال توں رو ہٹ بیٹھے نائل کوڑدے نار گمان اُتے

بدل رحمتاں دے لنگھے ہاڑھاں آن وسیوں کل جہان اُتے
تیرے قدم دی برکتوں ہن روشن لاماں نور دیاں اسمان اُتے
یہودی نصرانی مجوسی حبشی تاکی دشمن بھی آپ دے شان اُتے
اوہلے بیٹھ جوانے وچ گوشے چڑھ جیوں حقد تے تخت عرفان اُتے
تیرے دین دی باد بریں نوری غالب ہو گئی کفر طوفان اُتے
چار چاند لگا گئے آپ دے میں عاشق آہیدے کھلی کے جان اُتے
تیریاں مسکیناں طالباں حد کیتی صدقے ہو گیا تیرے پلان اُتے
حوراں ملک صلوٰۃ پیے پڑھن ادلوں علی مرتضیٰ شاہ مرداں اُتے
سنے بچیاں وچ میدان کربل جاناں واریاں تیرے فرمان اُتے
تیری سیف زبان سلطان عربی اثر ڈالیا جن انسان اُتے
تیرا امر سن سمجھدے امر اللہ جان نثار حدیث قرآن اُتے
اکی تار دیو جد پیر و تیونی قدم رکھدے وزن میزان اُتے
پر افسوس ہن ہائے فریاد مولا دور الٹیا زمانہ بدلان اُتے
او خیر و تدا اجھیڑ دا جھیڑ الیا ڈنڈے ہین نہ کرلی دھیان اُتے
آتما حالتاں نہاں خود فروشیاں دی محتاج نہیں زبان اُتے
قبلہ چھڈ پرتا گئے منہ قبلہ تکتے چیتیاں کرن قرآن اُتے
ویری نال ناہیں ویری کرے جیوں نکے مسلمان بنیڈا اسلام اُتے

ویکھ دیکھ کے اپنے کارنامے ہریا گانہ نہ گکھرٹ سلطان اُتے
تیرا انداز زمانے دے دس دا آئم کریں رکھیا ہتھ کمان اُتے

گھاٹے وا پہرہ

گلشن باغ اسلام تے ہائے توبہ چھپ کے خزاں دا دم آ رہے نے
مسلمان بھلا کے مسلمانی مسلمین ہی نہیں اسلام دا رہے نے
گوہر وقت دے نذراں عرفانیاں سلم دے ٹینے اج لُٹا رہے نے
دہ مزار ممتاز قرآن بھلیے کل رزیل عاصی صاحب کہا رہے نے
بجھی شمع کدی اک نور والی کی لا نیوں عرش عظیم نے جلا رہے نے
اُتے چھریاں کجھ دے نقشے شکلاں عجب عجیب بنا رہے نے
کوئی خوف خدا رسول دا نہ آ لو بیتے پلیتی چلا رہے نے
کوئی مولوی دا شغل شروع کرکے منتل بیگ بھی ہیرا کرا رہے نے
چڑھو حرمتی بنا ظرے یار کراں آپ نقشے کر رہا رہے نے
مستقل سدا تریاق ہلاک ہوس شر انگیز ہار زہر کھا رہے نے
طرح طرح جانے زنات بد نگاہ بنے خاکی بیکرے سرخ سجا رہے نے
ماری مت نغاتیاں عالماں دی دولت علم دنیاں وڑا رہے نے
مسلمان کہان نوں برا جانن ذاتاں ہو رہیاں ہو ربالا رہے نے
کوئی مولانا آغا جی خان صاحب کوئی لیڈر علامہ دی چاہ رہے نے
کاسہ بھنگ شراب دا نہ چھوں گورو جیما دیت ملا رہے نے
اک اکھ غازی یازی پکڑ کے ڈنگا کدھاں باڑ لکے سیس نوا رہے نے
جھک جھک ننگ دی کلکھ رلا ناہیں لاچے ریشمی تاج لٹکا رہے نے
چنگیاں بازیگر نے خ شکلے ادار تجریاں ڈال لٹکا رہے نے
ڈکی پی کے پھرن شراب خانے گند جھول مجھول لا رہے نے
واہ واہ غازی مسلمان ساڈے مسلمانی دی شان ودھا رہے نے
لیاں رنگیاں ڈھنگ مرد زنانیاں کھین ڈھیاں نال لڑا رہے نے

مزید اہل نمازیاں غازیاں دے سینے گنبد خضرا لُٹا رہے نے
سٹرک چھڈ کے دین مبین والی ادھ بھڑ راہ تے نوں ودھ ٹھا رہے نے
نہیں مولوی ہوری نوں ہی ہٹا علم نہیں نوں ہی کجھ بیند سکا رہے نے
سبق چھوڑ حدیث شریف والے احمق نادانی نوں بنا رہے نے
ظاہر ورکیے جیہا ندا چلدا سی او نا کجھی بنا آپ وڈیا رہے نے
مچھاں کھچ نے داہڑی دا کر چج ڈیڑھ داڑھی رکھن تے چھاں منا رہے نے
جبہ عاصا لے بتیرا نام مہدی گھر گھری جماعت وڈا رہے نے
رسالت مآب دی شان اندر غافل حرف بلے دبا لا رہے نے
ہارن تاڑیاں سکھے غیر قوماں چھپڑے نکیاں خوب لگا رہے نے
کولوں تاک بھی شرم نہ آوندی لے راہیں فلمی موسم دنیا آ رہے نے
نکلے بھگت نیوں آکے مکار صوفی چھپی لیڈراں کھا بچا رہے نے
ہتھ بیس کرکے کھان حرام مناں اد اہل ایمان نے مکر کھولا رہے نے
کوئی الٹ بانف لول بنے بید کیجے سحر تقسیں نوں کھولا رہے نے
چوڑھے گرد بکھولے بیچھے وارڈ لیے [illegible] بیر کیرلا رہے نے
کوئی رات بیچھے مرد رن اندر دفتر عاشقاں غم کھما رہے نے
اک گھر رنگ بیچیا خون نا دیکھ نیں نوں آکے ڈال لباں ورگیا رہے نے
چمٹا جواری لے کا بند خان مرزا سنی مہر وڈا کہے بانگ نے
ہیٹھ گدی ولایتی گھم گئے گئے مکر خم گوش اندر وڈا رہے نے
کی کرن پائشق ڈھکو بیدا اپنے کئے پکڑا یا رنواں رہے نے
باندر جیہی علیل غمیں نسل لے پانک [illegible] رہے نے
دل دے فسق مجبور رسوم باطل ایتے چھریاں [illegible] رہے نے

لالچ لوبھ بے غیرتی رسم چالے گلی گلی وچ ڈھول وجایا نے | بیڑا امت دا ڈوبے اوہناں دی گت سخن آزادیاں کیتا نے

پاسے شور الگیو پاں راتیاں نے کہا کہا رشوتاں ونغے لما رہے نے
دائم پاک پیغمبر دی ذات باجھوں سب ڈبنے نال مہار رہے نے

پیر ڈھاکواں دے چالے

کہی گل چالی چرمیاں دا لیا نے کمالے اچھیاں بالیاں بانیانوں | پڑھ پڑھ حرف کالے بہ گئے دل کالے لگی بھل زبانیاں جانیانوں
کوئی گٹ کردے کوئی گٹ کردے لکھن نقش اک کھول وکھائیاں نوں | اک دم کردے پلید خون دم وچ متھ پھڑ دبیاں رانیاں نوں
اک ختم اٹھارہ جھگا ختم کردے اک دسدے ریکھ انجانیاں نوں | دیہہ پنج روپئے تے لے پیر ٹھگ ٹھگدے بٹ سوانیاں نوں
گھر گھر گاؤندے بلیں پیار پیئے نی نیں میاں ہجر کہانیاں نوں | گاون چھوہریاں ڈھول کواریاں نہ ہانی پئے زمیندار کھانیاں نوں

مخشر بینے لگیاں شاعراں دے پسندے ترٹ مدہوش حرانیاں دے
دائم باجھ رسول دی پیروی دے رمز کن پانے کھٹ مدہا تیانوں

جہالت دے مواتے

ہیرں سیانے مسلمان ہاردے محرم راز کوئی علم قرآن دا نال | نکتے چینیاں نے فتنے دو تبانے کوئی فقہ حدیث نوں جاندا نال
نال کوئی شرم رسول کریم دی اے کامہ خوف خدا رحمان دا نال | حرص لوبھ ہنکار دے گرم ہو دے خریدار کوئی صدق ایماندا نال
مسکلاں گھوٹیاں ہونیاں حاکم نال ہر دنیہ کسے مسلماندا نال | نشق تیا توجہ پھڑ ساہ پھردے کوئی اپنی خودی پچھاندا نال
منتر پڑھن ہزار ہی قید والاول لکھدے یا رمضان دا نال | مانجھ دھو چوڑ کردے عقل پھر پیچ جاندے کوئی جمکاندی نال
دھکو دھکی پڑھن مولود لیندے کوئی راہ کراہ سچا تاردا نال | کسے کنک مرلی کسے بین واجا پتہ تار توحید و جان دا نال
گونیے بن نال تے نال ہاردے نال راگ حقیقی دے تاندا نال | حافظ قاضیاں دے واقف کار کوئی ختم النبی والی انشاندا نال
ماہر طب ہو کر علاج شرطی نیہ گھر بیدی مرض ونجاندا نال | گلاں سنو نال تے ولی ابدال آکھو تکو عمل تے انج نیہ لہاندا نال

عاشق سچ بھولدے ہو لبانے سکا لین سواد زباندا نال
دائم وعظ تھیں عار نے جان ڈرسندے سنکے ڈھم کنجری پہلواندا نال

بیعتی سچے صاحب دے دربار

بے سمجھ نہ کدے بیعتی کئے سمجھا لیا آپ سمجھا تو ہیں
غیرت شرم محبت دا ست نسخہ لاوردا ہو گئے لادوا تو ہیں

ہن رحم کر رحم کر جہناں دا رحمت دا لیا مینہہ برسا تو ہیں
اہناں کالیاں دی لاں ہو کالیا نرخ شمع ذکر حبیب جگا تو ہیں

تیرے سوہنے یار دی ایہہ امت ہو گئی آ کیکڑے اٹھا تو ہیں
اصلوں بھلکے نی رل کھل گئے نی لا دیں راہ سدھا اپنا تو ہیں

پیڑاں سراں گندہ حشر دی والا پر رحیم کریم خدا تو ہیں !
بحر عصیان نخیں لئیں بچا کشتی یا خدا وندا ناخدا تو ہیں

بھانویں منہ مکھان دے نہیں قابل کرما نوا کیا کرم کما تو ہیں
کدوں اساں بشیر ا نئوں شرم آوے نسر بانوا لیا شرم کھا تو ہیں

کر فضل کر فضل کر فضل سائیاں فضلوں فضل سدا خیر پا تو ہیں
اساں غافلاں نے کسے دیکھنا ہیں کی تک شان اپنی کبریا تو ہیں

وچہ وچہ ہیں نیر سہاچے خاص زندے برکت نہا ندی ہو لا بجا تو ہیں
دھو دھا عقیدہ لسے صاف کر کے سینے عشق دا نور رچپکا تو ہیں

کر کے پیدا جیہڑا صاحبا یا لیا ای لطفوں سدھے راہ چلا تو ہیں
دائم لا الٰہ الا اللہ کلمہ نبی دا دلوں پڑھا تو ہیں ؛

پیارے نبی دی پیاری کتاب "کمل پوش"

یا ایہا المزمل خدا ولوں کمل پوش خطاب جناب دا اے
تا ہیں نام روشن "کمل پوش" پیارا پیارے نبی دی پیاری کتاب دا اے

طیب زندگی دے طیب کارنامے طیب ذکر رسالت مآب دا اے
کاران پربناں صدیاں عاشقاں نہ دے ظاہر جام طہورشراب دا اے

نبوہ نچوڑ دے آداب نیاں پی اوہ چشمہ فیض رواں صواب دا اے
سطراں نور بھریاں اسے شان نبی عالم اکبر جام الکتاب دا اے

اختراع تخیل مبالغہ نہیں کتنہ خاص قدیر وہاب دا اے
اینہے سچ لے جرأت شاعرانہ ثانی کون جناب سمآب دا اے

حمد اکس اثنا ریاں چن ٹکرے حسن بار جبریل رہا بدا لے
حقے یوسفدی مثل مثال دیوان شمس تمر کی گل گلا بدا اے

رحمت رحمت عالم دی قلم اتے ذوق طبع وچہ کوثری آید اے
مدنی ڈھولے دی نعت نزان دائم سے حجازی اے جام نجاب دا اے

سادھوکوی دی پریم دھونی

جیس سوہنے دی ایہہ داستان سوہنی اوس سوہنے دا فیض اکرام ہووے
مسعود سعد و محمود اتے لامحدود درود سلام ہووے

خیر مہر کنوں ابتدا ہوئی شالا خیر سیتی اختتام ہووے
حضرت فاطمہؓ حسن حسین سید اہلبیت دا لطف انعام ہووے
کیوں نہ مشکلاں اوہدیاں حل ہووَن کامل پیر دا جیہڑا غلام ہووے

ابو بکرؓ تے عمرؓ عثمانؓ حیدر برکت چہواں دی نیک انجام ہووے
غوث پاکؒ بغداد دا داد دیسی نام لیندیاں صبح تے شام ہووے
کرم کردیاں اوسنوں ڈھل کیہڑی جیہدے ہتھ انتظام ہووے

میریاں لیاں اوہ چہ آخری وقت شالا احمد عربی دے نام دا جام ہووے
دائم پڑھو کملی والڑے وا سادا پیچل ہن شروع کلام ہووے

خدا دے گھر یعنی خانے کعبے دا حال

اِک خانیوں کعبیوں گل کیجے دھماں سوہنیاں جتھے دھمایاں نے
عرب دیس مشہور شریف مکہ جتھے برکتاں رب پہنچایاں نے
پچھم دیس ویران نے نور بھریا اوہ دا جگتی بدلیاں آیاں نے
رکھی خاص بنیاد منبر بانے چھت باریاں خوب سجایاں نے
وڈا اُٹھ جھمکا سب جگیاں نہیں جتھے عاشقاں جھکباں پایاں نے
داری نال بھناں امتحان وقتے بنداں حقدیاں سر آ بھکنے
گھر بن گیا بتخانہ دھماں کفر تے شرک دھمایاں نے
چھپنا رہیا نہ کسے توحید والا سر تے چکیا ظلم سودائیاں نے
کندھاں کعبے دیاں تباہ ہوئیاں پڑ پڑ ونج ڈھہ پتھراں ڈہا دنچایا نے
ابراہیمؑ خلیل دا انساں آیا ظاہر چمکیاں نور صفائیاں نے
اسمٰعیلؑ اصیل فرزند جیہدے اوہدیں نال جلال لگایا تے

گھر رب دا مڈھ قدیم چلا نوری رنگتاں سدا سوایاں نے
بیاباں اجاڑ پہاڑ پہنا وچ راہ آ غایت بلایا نے
بابے آدم دا جتھے قلبوت بنیاں ملکاں کیتیاں سیس نوایاں نے
گھر اپنا رب آباد کیتا جنہوں نعمتاں لیاں خدایا نے
نبیاں مرسلاں ایس مکان آ آ متیں نیک لیاں خدایا نے
حضرت آدم علیہ السلام تھیں لے صدیاں چالی دی جدوں دیہاں نے
جتھے وتدے ہیں بجا بہاندے تہ غضب تنیراں چھپایا نے
نقش آذری گھر دگھر ہویچ مان خلقاں عزازیلے ودھلایا نے
بھیجی خزانوں جنہوں دل بہار سولا شعاں مکھیاں نیر جگایاں نے
کیتا جنہوں نمر دتوں باغ گلشن صاحب بخشیاں آپ وڈیائیاں نے
جنہاں نیدمنہ کابمہ کے چھری گل تے خوشیاں جگدیاں ہو لکھیا یا نے

کرے بار گے حاضر جان جامہ واہ واہ ددنشاں توڑ نبھایا نے
لامحدود درود سلام دائم جنہے وسدے انج جنیاں نے

خدائی معمار دے ہتھوں کعبے دا نویں سِروں بنناں

جبرائیلؑ آکھیا خلیل تائیں تیرا رب تینوں فرما وندا ای
خانہ حج دا کرو تعمیر منجھیں بنی سدیاں ادب بجا وندا ای

لمبائی چوڑائی دا کھول نقشہ قاصد ملکدا کھول وکھاوندائی
ہوکے حد پیغمبراں ساریاں دی راہگیری دا کسب کماوندائی
اسمٰعیل اصیل مزدور بن کے اپنے آقا دا امر نبھاوندائی
قدرت نال تختہ نال نال پھر دا جیہڑی طرف معمار سدھاوندائی
کنداں کوٹ اسار سنوار ہوئے چھت فرش تمام سجاوندائی
کرکے صاف تیار سنوار خانہ ابراہیمؑ دلیل دوڑاوندائی
کھینی رکھ نہ باغ گلزار کوئی کون پتھراں بیچ رلاوندائی
ہوئی بیتی ترت منظور اسدی رب حق نوں تدوں بھجاوندائی
بیل مسمہ نخیس ہٹ سیراب کمہ اگرد کعبے دے آن سکاوندائی
ملکے وچہ آوے میوہ رزق اوتھوں مولا نعمتاں سب پجاوندائی
تاں پھر رب رحیم کریم مالک ابراہیم نوں امر سناوندائی
سالو سال لگے میلہ عاشقاں دا اگوں عذر خلیل اٹھاوندائی
رب آکھیا وسنا نکہ کیا توں پکاراں جوں مینوں بھاوندائی
ثم تیست وچہ وحاندی پیا کنیں جنہاں حج کرنا طیب تھاوندائی
کرکے فرض ادا خلیل اپنا ہوہے جا حبیب تے سیس نواوندائی

پیو پتر لنگوٹڑا کس لیا ڈھل سندیاں کوئی نہ لاوندائی
ہو فتیں ہوا صفا مروہ کوہ لبنان وچوں پتھر لیاوندائی
دہ سو نفل نماز ادا کرکے پتھر اک خلیل لگاوندائی
کاریگر مرسل استاکار کامل واہ واہ شاہی محل بناوندائی
لامکان دیوچہ مکان روشن حجر اسود دا روپ سہاوندائی
ارد گرد پتھر پڑی دہرت بنجر روڑ کنکراں انت نہ آوندائی
دھرتی ویکھ ویران حیران ہوکے اگے رب دے بس جھکاوندائی
چھٹی کوس زمین توں ماپ تیہا مدر شام جبرائیل رکاوندائی
ہریاں رونقاں باغ بہار چشمے لائق تکہ سبز سبز سداوندائی
عظمت شان بیت اللہ دا تھیا ظاہر کوئی انت شمار نہ پاوندائی
لوکاں نار آواز آکران زیارت پیا حق دا باغ جھلاوندائی
کوہیں سنیں صدا مخلوق ساری صدہ ندا داٹ تے جاوندائی
ہوکا خنداخی دا دے جو گی لہندے چڑھدے تک ب پڑاوندائی
لبیک لبیک دی گونج پیگئی قادر قدرتاں نال کہاوندائی
منگے پیا دعا جناب جوں سائیاں آسرا مندڑے ناؤندائی

خیتم الرسل محمدؐ دے آوندی پیا گجھڑی رمز الاوندائی
ابراہیمؑ دی ایہہ دعا دائم سورۃ بقرہ وچہ رب جتلاوندائی

رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ
أَنتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ :-

ترجمہ: اے رب ہمارے قائم کر ان میں سے ایک رسول پڑھے ان پر تیری آئتیں اور سکھاوے کتاب اور حکمت پاکیزہ کرے انہیں بیشک تو ہے غالب حکمت والا - ۱۲

پنجابی ترجمہ

قائم کر اک انہاں وچ انہاں وچوں اپنا نبی کامل اہنا مولا
پڑھے آیتاں تیریاں انہاں تے نکتے کھولدے جا بجا مولا

تے سکھائے کتاب تے راز حکمت کرے انہاں نوں پاک صفا مولا	بیشک توں دا آلم زبر دست غالب حکمت والا انشاہ بغا مولا

نوید مسیحا یعنی حضرت عیسٰیؑ دی خوشخبری

انجیل میں عیسٰے علیہ السلام نے آپ کی بشارت دی اور صاف الفاظ میں فرمایا کہ میرے بعد ایک رسول آنے والا ہے جو اپنی طرف سے کچھ نہیں کہے گا۔ اللہ پاک کے احکام من وعن پہنچائیگا۔ اس کا اسم مبارک فارقلیط یعنی احمد ہوگا قرآن مجید میں یہ پیشین گوئی اس طرح ہے۔

اِنِّیْ مُبَشِّرًا بِرَسُوْلٍ یَّاْتِیْ مِنْ بَعْدِی اسْمُہٗ اَحْمَدُ ○

خوشخبری دینے والا ہوں ایک پیغمبر کی آئیں گے میرے بعد اسم مبارک ان کا احمد ہوگا۔ (صافکہ)

آقائے نامدار دیاں پہلے خبراں

انجیل وچہ آپ دی خوشخبری نشاناں اچیاں عالی سرکار دیاں	توریت دے وچہ پیشین گوئیاں فخر عالم آقا نامدار دیاں
تے زبور دے وچہ حضور روشن رمزاں پریم بھریاں اذواروں یار دیاں	نبیاں مرسلاں عاشقاں عابداں نوں خبراں دتیاں سیاہ سردار دیاں
نبیاں یار نے کئی نثار ہوئے سکاں کابچے رکھ دیدار دیاں	میکائیل جبرائیل اسرافیل نوکر واگاں پکڑدے شاہ سوار دیاں
موسٰے عیسٰی سلیمان یعقوب یوسف خلقاں چھیڑ ایس دربار دیاں	نعت خوان قرآن سلطان والے نذر سوہنیاں سیناں یار دیاں

لوح قلم اتے فخر تاریاں نے روح عالم رسول مختار دیاں
سال صدہ پنجی بعد خلیل دے آئم چڑھیاں بدلیاں عرب اسرار دیاں

خورشید رسالت تھیں پہلے کی سی؟

جدتک نہیں سی مولا دا چن چڑھیا ظلمت پوشن صغیر کبیر آہے	قیصر کسریٰ خاقان عزیز رومی شاہی ایرانی نت نیر آہے
فلسطین اندر مشرکین غافل ساسانی تاتاری بے پیر آہے	مجوسی روسی یمنی چینی ہندی یورپ پورب پچھم بے تدبیر آہے
جلجوقی یونانی نصرانی عربی بنگی جنگلی مجہول شریر آہے	بیخبری دی بری کمان وچوں کفر شرک دے چھٹدے تیر آہے
بنیے بینی دی زباناں دستار بدھی جامے حق والے لیر لیر آہے	مست خواب کلاب خصلت ظلم قہر دے دامنگیر آہے
مست مرسلاندی کسے یاد نہیں سی نہ کوئی جاندے رب قدیر آہے	پُر پُر کعبہ نہیں ربع مسکوں سارا وحشی پھرن نہ خوف تقدیر آہے

نت نویں جو بن سنتم را تیا نوں سوچ فکر دے دم اخیرا ہے
آیا نا ہیں اخیر بے نظیر ہادی کفر شرک دا ظلم بے نظیر آہے

کعبے وچ بتاں دے جلسے

اجے وچ پردے شمع نور دی سی نہیں سی ظاہرا نور ظہور ہویا — رناں نمایاں عرب دے دیس اندر خلق مہر ایمان نسب دور ہویا
بت پرست نگہ بت فروش عربی کعبہ بتاں دے نال بھرپور ہویا — گھر ربّ دا پتھراں نال بھریا پتھر دلاں دا دور شعور ہویا
دھاں ٹھمیاں فسق فجور دیاں تے شنیعہ صداقت فعال دا چور ہویا — پانی لے گیا ہوش حواس اس نے حسد بخل دا گرم تنور ہویا
خونی لال اندھیری عرب چھلی ظلم قہر دا شغل منظور ہویا — گیا ساک توحید دا باغ نوری لگے شرک شیطان لنگور ہویا
ڈھول دھگئے جہل پیغمبری دے گم گشتہ قدیم دا نور ہویا — اکھاں لاج تے ہوئی بند اذگی کرکے بھلیاں قہر قلوب ہویا

کسے ہی تمیز نہ حق والی نشہ بھنگ شراب دستور ہویا
دائم دس کہاں ذرا تفصیل کرکے کہڑے رنگ وچ عرب مشہور ہویا

عرب دی حالت

احمد بخش امید دی آمد نور ظلمات کڈھا وندے سن — کالی راتیں فاران[1] دیاں چوٹیاں تے سیس ھندا ندر عبار دے سن
بارے انھیاں ٹکراں عرب سارا لڑکے مونڈے بہر ہنکار دے سن — مورکھ لوگ چوا ئیاں دی علاوں جھیاں ماں نہ پکھار دے سن
بھائی لہو نچوڑ دے بھائیاں دا ہتھ پوندی پت اتار دے سن — راہیاں جاندیاں نوں لٹ کٹ لیندے دھاڑو چور بہار اندھار دے سن
نت بیبہ کمین کمین گاہیں مینگاں مار دے وانگ حمار دے سن — لٹن بھٹرن بھٹراں دا کہیں نال دی ھنگے کھچ تلوار للکار دے سن
تغلب[2] دے معرکہ ضد بھریا حدّی ضد ہٹیں کدی نہ ہار دے سن — حرب واحس[3] دا قصہ پھول ویکھو کیڈے بھر موئے کفر جار دے سن

[1] فاران سے مراد مکہ معظمہ کا پہاڑ ہے مفہوم یہ ہے کہ وہ بشارت جو بعثت سرور عالم صلی اللہ علیہ وسلم کی بابت اور حبقوق نبی کی کتاب میں لکھی ہے اسکا یوں ترجمہ ہے۔ خدا سینا سے نکلا اور شعیر سے چمکا۔ فاران سے ظاہر ہوا کہ سینا کو حضرت موسیٰ سے کوہ ساعیر کو جناب عیسیٰ سے اور کوہ فاران کو جناب محمد رسول اللہ ﷺ سے نسبت ہے [2] تغلب اور بکر قبیلے تھے اس لڑائی کو حرب بسوس کہتے ہیں۔ اسکی بنیاد یہ تھی کہ ایک شخص کا شتر کھیت میں جا نکلا کھیت والی عورت نے دشنام کیا شتر والے نے عورت کا سینہ کاٹ ڈالا اس بات پر ۴۹۴ء سے ۵۳۵ء تک برابر لڑائی ہوتی رہی۔ بنی بکر اور بنی تغلب سے یہ لڑائی شروع ہوئی رفتہ رفتہ تمام قبیلوں میں پھیل گئی جسکی انتہا تک ستر ہزار آدمی قتل ہوئے [3] حرب داحس۔ داحس ایک گھوڑا تھا جو دوڑتا ہوا آگے بڑھا کہ آدمی نے روک دیا اسی بات پر ایسا جوش پیدا ہوا کہ کئی قبائل کٹ مرے۔ یہ لڑائی ۵۲۰ء سے لیکر ۵۲۱ء تک ہوتی رہی۔ اس لڑائی کا خاتمہ ظہور اسلام میں ہوا۔ (مصنف)

جدا کھیڈیاں نت دُکھ آ کے ہار زناں دے نے آن کھلا ردے سن
سینہ باز نشئی کوکئی موڑ کدے ہمراہ میر دیوچ گذار دے سن
پاتی پین لگیاں ون جان لگیاں ایویں اٹک کے کڈھ کپڑے دے سن
معیار آدم نہ سمجھدے سن وال اختیناں خود نچہ اندر زنا بیار دے سن
وڈھر ہنیریاں عاد ماں بندیاں سن چالاں گندیاں گند کھلار دے سن
وڈے لوٹ کھسوٹ رسپ بہروا آسیح کوڑ نہ ذرا نتار دے سن
شرک نال گلمٹڑیاں پا بیٹھے واقف کار نہ رب جبار دے سن
گویا ذات دی ستی نہا بندیاں گھٹیا تو ججول چھوکھے با و بیا ماردے سن
نکھوڑی گل نے کھر سکدا ڈانگ سوٹا مرجانے تے جباڑ سکا ردے سن
بیابان اجاڑ کدر سن والیے دھی تیر تلوار سکار دے سن
کھیتی باڑیوں پالہ کرن جھنڈاں وچ جا کے گند بیا دے سن
ظلم قہر دے بڑے استاد کامل جانوں مول نہ مہر پیار دے سن
اجڑ رکھے اجاڑ نا جاڑ ننگن کوئی کم نہ نیک سنوار دے سن
پوجن بت کیت بیار دین غافل من مختاں تیز بیتیاں ر دسن

دیوی ماتا دا جہتزا کوئی پوجے کوئی دیوتیاں دے دہار دسن
کافر مشرک مرتنہ زندیق دائم تیر تے ورنے پار اوار دے سن

عرب دی جہالت

ہر اوہ رسمی اڑ عجاب اندر دھاں کفر اندر ضیر دھما وندا سی
کوئی رکھدا اگلے نال گھٹی کوئی بغل دیناں لٹکا وندا سی
ہووے میلیاں ایک زنگار جانا مرد ھر گرڈ کے مقتل جمکا وندا سی
جنہوں چھیڑے رب جہیل بیٹھ جا کے بھلتر ال صفا کراوندا سی
کدے لینگے نہیں کدی بانہہ رب ترٹ ترٹ واعدہ پا وندا سی
بیجیں چھیس و ریس رب لیہ جاندا رب چر بازار رکا وندا سی
طرح طرح دے رب سن عرب اندر کوئی موتزا رب ٹھوا ویندا سی
کوئی پانی کوئی لون کوئی اگن پوجے کوئی رکھا تو ز چھپاں میندا سی
کجنتیں شراب دی پیالے کوئی ڈھولے ڈھول میدا وندا سی
عرب شعر دیوچ مشہور شاعر شعر سندیاں جیوڈوا وندا سی
تہذیب تمدن اخلاق مردہ کلکھ شرم نہ کسے نول آ وندا سی
لونی رن تعیش آپ کروا اپنیہ مرولا بیٹھ کے رجیدا کھا وندا سی

بت رب سن عربیاں وحشیاں دے ہر کوئی پوجدا ایسیں لیا وندا سی
جیدا نفس ٹرجا دے ہو لوں رستے بنانوں رب مضبوط گھڑا وندا سی
کوئی رب سنکا تے ڈانیہ گھنگھرو کلیں ہار جمیل سجا وندا سی
کدی رنبوں رہندا پورے دھکا رب چور چور ہو جاوندا سی
کوئی کسید ارب چک کھڑے چوری کوئی رنبال رب وٹا وندا سی
کول مول ویسے تول تو لدتیندر رب ز کڈھ میچ منا وندا سی
کوئی ذیہوں پوجے کوئی جن پوجے کوئی تاریاں سیس جھکا وندا سی
کوئی کتیو کوئی بیل کوئی شیر پوجے کوئی گدڑاں دے گیت گا وندا سی
کوئی ہیو عاشق گوری ندر دھڑکتے وڈے تھاندے بیت بنا وندا سی
کوئی بجنیں دیگر بھنیں بھیڑا عشق باں اکسے گھرا وندا سی
کوئی اپنی نار دسار کے تے اگوں غیر تے نظر ٹکا وندا سی
خاطر پیٹ کوئی اپنی ترمیتہ نوں آپ غیر دے کول سلا وندا سی

کوئی باہ زباہ دے لکھ تسبیحے وٹا وید طبیب سداوندا اسی ۔ جنتر منتر تے تنتر سکھائے کوئی، کوئی جادو کتاب پڑھاوندا اسی

نہ کوئی پچھ نہ پکڑ نہ خوف کوئی گھر گھر چوہدری ملنج کہاوندا اسی ۔ جاہل جانگلی لچیر بدکار ڈولے بھلے کم دا نام نہ بھاوندا سی؟

بال ڈھاڈیاں بھانگڑا لکن شرکت پیا نفس شیطان نچاوندا اسی ۔ اک لکھ نوں چھول کوئی منت والا اوہ کبھی لک کے جھٹ لنگھاوندا اسی

دہرتی پاپ دے بھار نہیں کنبدی اسی مڑ ویکھ انبر تھرتھراوندا اسی

ہویا گم توحید دا کھوج دائم دھاں اٹھیاں شرک مچاوندا اسی

عربیاں دے عقیدے

دنیا وچ خدا دا گھر پہلا لگے پیارا خدا دیاں پیاریاں نوں ۔ جہڑا نبی خلیل اسایا سی ویکھ حضرت دے نمرد نظاریاں نوں

ویہہ سو سال مسیح تھیں پیش بنیاں ظاہر حال مورخاں ساریاں نوں ۔ پہلے بیت المقدس تھیں دس صدیاں پنجاں پریاں گھٹ نیاریاں نوں

تیرتھ مشرکاں لیا بنا اوہنوں رہیا رب نہ یاد نکاریاں نوں ۔ آلوا پنے گھر وگھر تیتھ جاری سدھ بدھ نہ سکھ تیجھاریاں نوں

قر تہ بلین دا اگ نوں پوجدا سی ستھے تیکدے چن ستاریاں نوں ۔ تے عیسائی تثلیث دے خاص قائل پڑھدے شبد جے متی پیاریاں نوں

اتے جہڑے قریش کہان والے بنے پوجدے بتاں بتاریاں نوں ۔ راہب بنا گوردو میسا بنیاں دے چھوک مارے شرک انگاریاں نوں

کاہن ملنے دسدے غیب خبراں نازل منندے کہہ پساریاں نوں ۔ بت پرستاں دے بت کئی قسم دیس جھک جھک کرن امیس ویاریاں نوں

عزیٰ لات منات تاصاف پوجن تا لکھ ہمل صفا دہرکاریاں نوں ۔ ایسے طرح اک تواں خدا گھر تیرھ حق نہ کفر ونجاریاں نوں

تھر ڈگ پہاڑ نہیں کوکدے سن ویکھ ویکھ انہاں کاریاں نوں!

دائم چڑھے شالا سورج رحمتاں دا رہے ظلمتاں شرک اندھاریاں نوں

گھر دی فریاد گھر والے اگے

گھر نبد اکو کیا رب لگے پا بھیج ہن رب منان والا ۔ کرکے دور انھیرڑا دلاں وچوں نوری شمع توحید جلان والا

جاگ بھاگ والا جنہوں جاگ تیری سوہنا سُتڑے بھاگ جگاونا اِلا ۔ راعی بیٹھ کے تخت بلند یا ندے منگو نیاندی دھار چران والا

۱ یعنی کعبہ شریف ۲ یعنی عیسیٰ علیہ السلام سے کعبہ دو ہزار برس پہلے بنا ۳ بیت المقدس جو کہ حضرت سلیمان نے بنایا تھا۔ کعبہ معظمہ ۴ قریش وہ قبیلہ ہے جس میں سرور عالم ظہور پذیر ہوئے ۵ یہ تمام بڑے بڑے معبودوں (بتوں) کے نام ہیں ۲۰۔۱۔ (مصنف)

چہرہ اکملی دی جھنب مار کے تے ہونی شرم حیا ورتان والا
سرمہ مازاغ البصر دا وچ اکھیاں کھاں میٹیاں کھول جمکان والا
تیغ خلق عظیم دی مار کے تے سرکشاں نیس نذم جہان والا
پتھر جھل کے وچ دندان اتے کلمہ پتھراں تائیں پڑھان والا
پہلے گل نہیں نور ظہور حسن دا اتے آخری پھیرڑا پان والا
سکھ تخت پلائے تے اپنے نوں آپ کھاندے بھار اٹھان والا
والی وارث غریباں نے بھکھیاں دا اوپر ویریاں کرم کمان والا
جیہڑا نکلے لال منہ کالیاں نوں عین عشق دی مار کھڑکان والا
خو خواراں درندیاں وحشیاں نوں خاص انس تہذیب سکھان والا

کھولے گھنڈ مزمل دے گھنڈ وچ کالی زلف واللیل لشکان والا
ہادی ہادیاں دا ازلی پیر کامل سچ سخن والا نے سنان والا
جھب باہوڑدے ہن قربان جاواں پالدا دشمناں نے وچھان والا
مہ جبین جبین ہن سجدہ کرکے جن دم کھن وکھان والا
رازدار شیاندا تا زعر شیاں دا ایتھناں واسطے رحمت[۱] کہان والا
الم یجدک یتیما دی رمز اندر سینے گھٹ یتیماں نوں لان والا
جاکہ شاہ امیر حقیر تائیں اکی صف دے وچ کھلون والا
بھائی بھائی بنا ندا دشمناں نوں[۲] تے گدڑیاں نوں تخت بٹھان والا
خیر البشر دیاں انتظاریاں نے کل پوش جیہڑا اچی شان والا

اطہر اسم محمد نے ختم جس تے سارا سلسلہ دو جہان والا
بھیج رب کریم رحیم دا ئمٔ بادشاہ سرتاج قرآن والا

سرکار دے خاندان قریش دا بیان

مکے وچ قبیلیاں ساریاں نفیس نامی اہل قریش کہان والے
عزت عب والے گل کھنڈ والے زور دھمک والے آن بان والے
حضرت عبد المناف دے لعل روشن مہر عدل انصاف کمان والے
عبد المطلب سردار رئیس اعظم ذی وقار اچے خاندان والے
ابو طالب عبد اللہ عباس حمزہ ابو لہب سب مرد میدان والے
بی بی آمنہ دے اہ دا بھاگ جاگے نوبی البطن وچ نور پان والے

اسمٰعیل اصیل ذبیح اللہ دی اولاد وچوں عالیشان والے
نگہبان[۳] رکھوالڑے لول جانوں لامکان دے خاص مکان والے
ہاشم عبد المناف دے پت آہے حسین دے پت عبد المطلب شان والے
عبد المطلب سوار دے دس بیٹے دوروں تیر اندازی ہونش یھلانوالے
اچے تخت عبد اللہ دے ساریاں تھیں نور چشم حسین شاہ جہان والے
بنت وہب[۴] مدینے دے وچ پیکے خاندان سردار سدن والے

۱ وما ارسلنک الا رحمۃ للعالمین، حضور کے شان میں ہے ۔ الم یجدک یتیما فاوی) یہ بھی قرآن میں ارشاد ہے

۲ اس مصرع کا مطلب اس آیت کریمہ کی طرف ہے ۔ وکنتم اعداء فالف بین قلوبکم فاصبحتم بنعمتہ اخوانا ط یعنی تم آپس میں دشمن تھے ۔ خدا نے تمہارے دلوں میں محبت پیدا کر دی ۔ اور تم بھائی بھائی ہو گئے ۔ ۱۲

۳ لامکان کے مکان سے مراد کعبہ ہے ۔ اس کے نگہبان قریش ہی تھے ۔ ۱۲

۴ مائی آمنہ بنت وہب بن ہاشم بن عبد المناف ، از تاریخ اسلام اور آپ کی نانی صاحبہ کا نام ام حبیبہ بن اسد تھا ۔ (۱۲ مصنف)

مائی نیک تے باپ شریف آہن نبی پاک دے نام نشان والے
حسب نسب حضور دا ایں سچا نانک دا دک نت بڑھی گمان والے
اگے رنگ قریش قبیلہ بنیوں ہوئے جنہاں نوں چہ حق سنان والے
پیچھو لا محمد ودر ر دود دا اٹم سرور خوب محبوب رحمان والے

تھوڑا جہا پچھلا قصہ یعنی حضور صلعم دے دادے عبدالمطلب دے ہتھوں چاہ زمزم دا فیر جاری ہونا

چاہ زمزم دی اصل نیا سنیئے بی بی ام خلیل بچایا سی
تھوڑے جیہے چھوہارے تے مشک پانی دی تھوڑا دلیہ لنگھایا سی
اسمٰعیل دے جنگیوں ہونٹ سکے رو نیلا بال معصوم ترہایا سی
اڈیاں رگڑیاں لال خلیل دے نے چشمہ پانی دا رب چلایا سی
اسمٰعیل دے بعد اوہ ڈھیر عرصہ بنیا خلقتاں فیض اٹھایا سی
رہیا کسے نوں یاد نہ چاہ زمزم کدہر گیا نے کدہرں آیا سی
مجبری آٹھ کے کھوہ نوں لگا کھٹن پر قریشیاں شور مچایا سی
عبدالمطلب نوں اس گھاٹے اولاد دی سی ور و نیر دلگیر بنایا سی
اکو پیارا نال ساتھی پھر بھی حوصلہ جنہے نہ ہاریا سی
ایہہ رنج سی کمی اولاد دی نے تھیں منت اقرار ٹھہرایا سی
عبدالمطلب دی پچگئی آس لوڑک پنجاں جوڑیاں چاننا لایا سی
قرعہ پیا عبداللہ دے نام آتے باہوں پکڑ شتاب لیایا سی
چہرہ ویکھ عبداللہ دا رنگ بھریا کیے والیاں جیو بھر آیا سی

بی بی ہاجرہ تے اسمٰعیل تائیں جنگل بار وچ چھوڑ سدھایا سی
کھان پین لئی رہیا نہ کجھ آخر ماں پتر دا دل گھبرایا سی
اللہ آپ حافظ اللہ والیاں دا نال قدرتاں کرم کمایا سی
کول پانی سبھول ہاجرہ جوڑ پتھرا وہنوں کھوہ دی شکل بنایا سی
وقت پھیندا اچھندا چھٹ گیا کھوہ وچ کھو نشان چھپایا سی
عبدالمطلب نوں سنیاں خواب اندر مولا پتہ نشان بتلایا سی
لڑن مرن مران تک گئی نوبت ساتھی بھرمیں نے زور لگایا سی
جداج ہونہاریاں باہجے چپتہ کردے باہیں والیاں مان جگایا سی
بھار دتھیا قریشیاں ساریاں نے چاہ زمزم کر رواں فیض کھایا سی
میرے گھر ہوون جیکر دس بیٹے کرساں اک قربان فرمایا سی
نذر تارنے لئی تیار ہویا قرعہ پتراں دے نام پایا سی
ڈٹھا جاندا اجیہڑا قریشیاں نے سبھناں لا دا حرف لایا سی
آون لگا سی چھری دے ہیٹھ ایہہ مولا حکمتاں نال بچایا سی

منتھے چمکدا نور رسول والا لاٹاں مار دا اسے جگمگایا سی
دائم برکتاں نے کمل پوشی دیاں گجھا دلا مذ لو چہ سمایا سی

لے جناب سرور عالم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نے فرمایا ہے ۔ اگر بی بی ہاجرہ پتھر سے نہ گھیرتی تو تمام جہان سیراب ہو جاتا ۔ ١٢ (حدیث شریف)

Scanned with CamScanner

حضرت عبداللہ دا اچیاں نے سو شتر دا ذبح ہونا!

عبدالمطلب نوں اندروں سمجھ آئی سمجھایا نوں اللہ آپ سمجھاوندا ای
دساں وسٹھاں ای نام مڑ لکھیوس نالے لکھ عبداللہ اپاوندا ای
پھر بھی نام عبداللہ دا نکل آیا دسے اٹھ قربان کراوندا ای
اینویں دسواری قرعہ الیو سو منوں نکل اندوہ گواوندا ای
بار بار عبداللہ دا نام نکلے ایہہ قدم نہ پچھاں ہٹاوندا ای
وار بار ہویں اٹھاندا نام آیا منوں نکل اندوہ گواوندا سی
پنجاں ویہاں دی بھری قطار ہاتھاں خاطر بندی گھول گھماوندا ای
ایسے واسطے شاہ کونین والا انا ابن الذبیحین فرماوندا ای
اک تاں رتڑے اسمٰعیل والے جہڑا گردنے چھری کہاوندا ای
دوجے حضرت عبداللہ مقبول دائم گڈی عرش تے رب جھلاوندا ای

حضور صلعم دے پیدا ہون والے سال دیاں برکتاں

جیہڑے سال سرکار نے آونا سی خوشی فتح دا سال مشہور ہویا[1]
ڈھیٹے مہینہ انگوریاں باہیں چھٹی خطہ عرب دا نور و نور ہویا
وافر رزق اناج نہال خلقت برکت لال سندی کال دور ہویا
ہائی سبز لبی خاک پہاڑیاں نے دھرتی مست تے فلک مخمور ہویا
آکھن سنت الفتح والابتہاج اوہنوں بنیا قرینہ دل بھرپور ہویا
عام الفیل خدا دے حکم کنوں جنگی ہاتھیاں دا شکر چور ہویا
ویکھو پھول وچ پچھلیاں سورتاں دے سارا وچ قرآن مذکور ہویا[2]
دائم دس قصہ ہاتھی والیاں دا اینویں دساں حال ضرور ہویا

ہاتھی والیاں دا قصہ

صوبے یمن دا ابرہہ عیسائی حاکم صنعا شہر وچ حکم چلاوندا ای
کعبے ڈھکدیاں خلقتاں ویکھ کے تے ظالم جوش حسد مچاوندا ای
کر کے خرچ صنعا شہر اندر گرجا وڈا بلند بناوندا ای
آکھے لوکاں نوں کرو سجدا ایتھے گرم حکم بے شرم چلاوندا ای

---

[1] سنۃ الفتح والابتہاج یعنی فتح اور خوشی کا سال یہی عام الفیل ہے۔ جس میں آقائے نامدار نے ولادت پائی

[2] اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحٰبِ الْفِيْلِ ۵ اَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِيْ تَضْلِيْلٍ ۵ وَّاَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا اَبَابِيْلَ ۵ تَرْمِيْهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّنْ سِجِّيْلٍ ۵ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّاْكُوْلٍ ۵ (قرآن مجید)

جیہڑا آگیا کعبے ڈھاہون نوں قتل کرساں دھمکی دیندے نال ڈراوندا ای
ہڈیں اوہ کوئی نہ رہن جیہڑے لشکر ہاتھیاں جمع کراوندا ای
جھگڑ نیک نہ کعبے نوں پیٹ ساں ایہوں جیہوں ناحق کہاوندا ای
خدا تیں ہمیں تے فوج سپاہ والا قہر جیہے پیا جماوندا ای
عبدالمطلب کجھ قریشیاں نوں چڑھ کوہ تے نبی جاوندا ای
پیاں ویخ کعبے لاٹاں نور دیاں ساری تکیاں فکر گواوندا ای
نکے وچ اک بھیداساں چڑھ صبا چھیڑ آئی تکیے خبر سناوندا ای
اسیں ٹال سال سب قریش رہے عبدالمطلب سن ٹل نہ لاوندا ای

ڈردے موت نہیں کجھ کمزور ہوندے کھڑے جھاجگ سمجھدے ہوندا ای
لامان ہا رہا پچھا وحشی خنجر تیغ تلوار جھمکاوندا ای
دھونسا بار وچ نکے دی چہرہ ورقیا جھنڈا جنگ دا اللہ جل اوندا ای
نکے والڑے تے نکدیاں نے ہم گھنے کنا تھرا کون جنجھ ہاوندا ای
متھے اوسدے تقبیں تلاں نور جیہو ہولا چن ویگ آنگ چمکاوندا ای
نکے والیو منوں ا نذر کدے ہو نہاں رسولنگے اسی فرماوندا ای
ساتھوں فوجیاں کھس دے اٹھ زور رمہ خیر کون ٹولہ کہڑی تھاوندا ای
آیا ایہہ دیکھ حیران عرب ابرہہ نکدیاں دیب بجھاوندا ای

ویکھ عظمتاں نور ظہور متھے پرے ابرہہ نیاں بیٹھا وندا ای
کس واسطے تساں تشریف آندی دم حال احوال پچھاوندا ای

عبدالمطلب تے ابرہے دی نرالی گل

عبدالمطلب فرمائے وحد نال حذبے تیریاں ناہیں تیر آمتے نوں
جلدی آٹھ کے وٹھو بھیڑ اسینوں کی ناں حکت زور ازمانے نوں
ایہہ شرم آئی ڈاہڈی ویکھ کے تے سوہنے مکھڑے نور سہانے نوں
لشکر ہاتھیاں پچھاں زیا کھڑ دیا تسی کہو بیلو ٹھ جھیڈاونے نوں
ڈھاہ ویکھ جے آگئیوں ڈھان کعبہ آیا نہیں ہیں پچھاں پتہ ناؤں نوں

تیرے ہاٹھیاں تے آئے او ٹھ ساڈے آیا اٹھ میں ٹھیڈ لیجاونے نوں
ابرہہ آکھدا او تھاں دانگ اٹھیڈا ایس آیا ہاں کعبہ مچھی ڈھاونے نوں
جیکر کعبے دے واسطے تسی کہندے حاضر ہو وناں امر بجاونے نوں
عبدالمطلب فرماوندا او ٹھ لیئے ہوند نہ غرض نہ حال سناونے نوں
گھر والڑا جانے تے گھر جانے جا یا آپ ایں گھر دیے جاونے نوں

جلدی آٹھ ابرہے تقیتے اوٹھ حاضر کیتا نہ نہ گل دہراونے نوں
عبدالمطلب تشریف لیائے گھر ول دم ویکھ من لگے بھاونے نوں

ابرہے دیاں لشکراں تے خدائی بمباری

خانہ کعبے تے جنگدا ناں دھونسہ ابرہے کیتیاں آن چڑھائیاں نی
ابابیلاں نے گھیرا لیا ججابی اتوں چھیڑیاں للہ وکاریاں نی

حزنی ہاتھیاں نوں لگے ڈاہیا ہولوں ہاں گرد ہاں کچھاں بھوایاں نی
ایہہ ہاتھیاں لگاں پہر جا یا عجب قدرتاں رب کمایاں نی !

گھر دا گھر دے سی خاص خاطر نوجواں دے ہتھیار چلائیاں نی
رچھ چھیجے نار کنکراں ور نیہنے لیپے پھر پنچھیاں مچ اڈائیاں نی
پوسے چوٹی تے اڈیوں نکل جاندا نوجواں نکھ منوں امارائیاں نی
جھلا ہ غضب دے آئن طوفان جھار خود بیاں کرداں ورکرائیاں نی
تا جاں کعبے دے نام نشان دیاں آیا نہ ملک لملک رکھائیاں نی

ابابیلاں نار ڈار گھکار دے گھٹ کالیاں سر تنیے چھائیاں نی
انہوں مار دے یم ہوائی لشکر جنہوں ہر دا عصفن صفائیاں نی
گزشت پلہ پالی آ نہ پلاں قہر تی اوکھ گھا دیوانگت لائیاں نی
ابرہہ لشکراں سنے تباہ ہویا گھر جاں کتیاں بلبل تے آئیاں نی
سمجھو یہ کتاں نور حضور دیاں عام الفیل وچ فتح ودیائیاں نی

کے والیاں لتے قریشیاں نے مبیداں خوشی دیناں منائیاں نی
راعت ظفر دا سال ستہ دائم شمع حق دیاں روشنائیاں نی

حضور پُر نور دے والد حضرت عبداللہ دا انتقال !

مائی آمنہ باپ عبداللہ صاحب لعل جنہاں دا شاہ جہان ہویا
بطن اطہر حضور پُر نور سرور امر آ پکے رب رحمان ہویا
گھر گیا تجارتاں کرن سو نا اگوں تو دا ساز سامان ہویا

ایس قربان یتیمی دے تاج مالا ہر دو عالم دے وچ سلطان ہویا
قبلہ مائی جناب عبداللہ صاحب ملک شام دے ول روان ہویا
پچھاں پرتدی وار بیمار ہو کے گھر ٹلے دے ٹھہر روان ہویا

گیا یثرب لوں وچ دا اڈیہہ پہنچی اندر رفیقاں فرینح مکان ہویا
یہو فاتحہ خیر اسلام دا اللہ دفن وچ مدینہ حیران ہویا

نزول رحمت

اج نے صبح صادق نور پیڑ ھے چھو نکے نوری صباء دے جھلے ہوئے نے
کسدی یزنی تجلی دا پیا شعلہ جینیے حور زلوں خلد دے بھلے ہوئے نے

پھل رہن دریا کناریاں تھیں اج باغ سارے پھلے پھلے ہوئے نے
کمر بستہ نے کیوں زمین ملایے شارد آسمانی خوب تلے ہوئے نے

پھل پھلا منوں گھٹ گھٹ لاں سینے شاخاں دیاں کیوں کھہندیاں نے
غنچے غنچیاں نال منہ جوڑ بیٹھے کلیاں کلیاں نس کجھ پیاں کہندیاں نے

ہر اک شجر لوں چمن دے وچ دیدار کی سبز پوشی بے جیلیاں بار دینے
ڈالی ڈالی ہوئی مست مخمور جھکدی آ کے سمے بے تحاشاں بہار دینے

تا تاں بار دا پیا قوال قدرت راگ چھیڑ ہو تار ستار دینے
پتے پتے نوں مالی کوئی پتے دسے دستہ بستہ ہو دلہن کھلار دینے

مٹر دے طوطیاں دیندیاں طوطیاں نوں بلبل بیل نوں کہے مبارکاں نی

بھلو پھلو ہمیش بہارا نوں پھل پھل پھل پھل نوں کہن مبارکاں نی

اج کوئی لایا اے قدرت نے عجب لیکھا بام کسری تے زلزلہ پیا ہویا اے آتشکدے کیوں ٹھنڈے پئے ٹھار اے فوجاں نی رحمتاں نوں لگیا ہویا اے
بت بھیڑاں نے دھڑا دھڑ کیہا تھوں تخانے نوں غمے کس لیا ہویا اے لب حق تبسم افشاں نوں نیلوں جامہ نمی یا ملن نے بھیا ہویا اے

اج شمع توحید دی لاٹ مارے پتی کفر تے شرک دی بجھی ہوئی اے
نہا دھو کے پاک ہو نوریں دی اج کوئی گل تے نوں سمجھی ہوئی اے

بحر عالم وچہ کون ملاح آیا سندیاں ڈیریاں بیڑیاں تر ن گیاں پھر ی جوئے شر آبد نید ملیسے ناہیں خزاں جیلیاں مرن گیاں
منکر مین جو سنگتاں ریدیاں سید رسے نفیس سنیا لے ڈرن گیاں نکلا نوجہ ہویا چشمہ نور جاری تحتا لیاں بھانڈے رے بھرن گیاں

کس دی نظر جلالت نفیس کھا ہیبت لگی تھر تھری کیسے دیدتیاں نوں کیوں
کس نے آن بدھا سماں نیکیاں دا دہاڑ پئی گناہ دیاں ستیاں نوں کیوں

اج کیوں کفر تے شرک دیا پہیرڈاں نوں یار و لمیاں نیند راں گیاں تساں دیاں تے فلسفے دے خیماں نوں کیدیاں پٹیاں اج سکھا گیاں
کیہڑے منصف ایمن دی منت تک دھڑاں ٹمر دے ویر بھلا گیاں گیا جنت دریاں اج دمہ خانہ کیدیاں رحمتاں اگ بجھا گیاں

زمن و فلک پکاندے زمیں اتے اج نبی رسول امین آئے
حضرت آمنہ مائی دے گود اندر دائم رحمت للعالمین آئے

یکم جیٹھ سمت ٦٢٨ بکرمی	ولادت پرسعادت	۴ مئی ۵۷۱ عیسوی

بارہ ماہ ربیع الاول نوں دنیا وچہ بشیر النذیر آئیا
افضل ذریتیم کریم اکرم ہو یتیم عربی خوش تقدیر آئیا
اوجھڑ ڈنڈیاں لے مہار یانوں تاریخی دی کرن اسیر آئیا
نور العین حضرت مائی آمنہ دا ساری خلق سندا دستگیر آئیا
رحمت رحمۃ للعالمین رحمت رحمن وچہ رحیم قریہ آئیا

نور پیر ویلے پیر دار نوری بارہ وڈہاں جہاناں دا پیر آئیا
کامل اکمل کمال جمال دا لاوال مال سراج منیر آئیا
پیدا نور ہویا اول[1] کل ناوں تا ہیں کہن اخیر اخیر آئیا
عالی شان سلطان امیر ہادی کمل پوش درویش فقیر آئیا
عین عشق تے فقر دا ورت نسخہ دلاں کھوٹیاں کرن اکسیر آئیا

---

[1] اَوَّلُ مَا خَلَقَ اللّٰہُ نُوْرِیْ ۱۲ (حدیث شریف)

[2] وَمَا اَرْسَلْنٰکَ اِلَّا رَحْمَۃً لِّلْعٰلَمِیْنَ ط (قرآن شریف)

برکت بھرے رحمان نام ہاہر پشتاں وچ رنگ نہ رنگ ظاہر آئیا
ختم الرسل تے سے شاہی دربار اندر شجرہ پڑھن دائم دا لیکھ آئیا

شجرہ شریف

منتہے آدم دے مہر محمدی سی تاہیں سجدہ دا فرمان آیا
سن لو شجرہ شریف سرکار جیہیں ہوندا منتقل نور رحمان آیا
اوتوں تلے ول نام امام ہوسن تشریف جیوں شاہ سلطان آیا
حضرت آدم علیہ السلام اول فیر شیث انوش قینان آیا
مہلائیل یارد ادریس صاحب متوشلخ لامک عالی شان آیا
اگے نوح علیہ السلام مرسل جیہدے سمے وچ وڈا طوفان آیا
فیر سام ارفخشد شالخ وت عابر تے فالغ دی فیض رسان آیا
ارعو سروغ ناخور فیر تارخ فیر ابراہیم جوان آیا
برکت نور محمدی نور والا اندر ناں دے نور چمکان آیا
میرے آقا دیاں مہربانیاں نے ٹلدی بلا گلا اوہ نشان آیا
فیر اسمٰعیل ذبیح اللہ چھری گلے نے ہون قربان آیا
آئے فیر جناب قیدار عالی اگے حمل نابت سلامان آیا
لگے بھاگ ہمیسع تے اُدد تائیں اگے اُدّ وت عدنان آیا
معد نزار تے مضر صاحب ت الیاس مدرکہ کرمان آیا
خزیمہ کنانہ تے نضر مالک فیر غالب لوئی عر سنان آیا
کعب مرہ کلاب قصی صاحب فیر عبد المناف وجلان آیا

ہاشم عبد المطلب نے حضرت دت وارث دو جہان آیا
ختم النبی محمد الرسول دائم ازلی نور بن شکل انسان آیا

معجزاتِ ولادت

جیہڑی رات سرکار دے جنم والی اوس رات عجیب ظہور ہوئے
تارے فلکدے لٹک زمین آئے جنگل جوہ بیلے نور و نور ہوئے
ہوئے شلنج معلوم جیویں ڈھہن لگے جھلمل جھلکدے وچ سرور ہوئے
سارے بت زمین تے گرے مونہہ دے ذکر وچ دنیا دور دور ہوئے
مسلمان اک طرف اس معجزے نیں زرتشتی بھی شاہد ضرور ہوئے
دو سو سالدی نار فارس اگ بجھی پریشان گبراں دے نور ہوئے

کھادا زلزلہ محلے نوشیروان دے چودہ کنگرے ڈھٹھے چور ہوئے
دائم آ گیا سانی توحید والا ایہہ دھرت سب مست مخمور ہوئے

آسمانی تہنیت

حوراں آسمانی بی بی آمنہ نوں آکھن ساریاں لکھ مبارکاں نی
تیرے بوہے تے پڑھن مولود آیاں اسیں ساریاں لکھ مبارکاں نی

نیرے یال انوکھڑے لال اندر صفتاں نیاریاں لکھ مبارکاں نی
متھا خاص سجود محراب کعبہ نشاناں بھاریاں لکھ مبارکاں نی
اوہدے قدم تقیاں گھدے لئے جن سورج تارے تاریاں لکھ مبارکاں نی
نوری نظر تقیاں جگ نوری ورسیاں جہاں معاریاں لکھ مبارکاں نی
اوہدے قدم نقیاں گھولئے جن سورج تارے تاریاں لکھ مبارکاں نی
نامی نام محمد منظور مولا منصب داریاں لکھ مبارکاں نی

پہلے کالڑے اکھیاں پریم بھریاں کہیاں پیاریاں لکھ مبارکاں نی
صدقے کھل گیاں مکے تھوں اندر جنت باریاں لکھ مبارکاں نی
لال یال اقبال کمال والے لاٹاں ماریاں لکھ مبارکاں نی
نالے رحمۃ للعالمین تیرے کلاں ناریاں لکھ مبارکاں نی
کفر شرک دے کھل مریض جا سن کرسی کاریاں لکھ مبارکاں نی
پہلم لیندیاں سو بادشاہ ہو کے خاکساریاں لکھ مبارکاں نی

اندر دوہاں جہاناں دے کرنیاں سرفرازیاں لکھ مبارکاں نی
بھلے بھاگ نیں آمنہ جنہاں نال سردار ہو سن یاریاں لکھ مبارکاں نی

نوری سہرا

مالک قدرت دے ازل دی ہیچ اٹھی بسم اللہ بسم اللہ تیار کیتے
باغ وحدت وچہ ہمت الست پھری ہو ہو عقدیاں جلیاں رکے نے
کلی کلی صلوٰۃ پئی پڑھدے حسن ہس ہاران نوریں انوکھڑے ہار کیتے
سدی کچھ توحید دی ہار پرو دے پڑھدی حمد ہر علی اتار کیتے

پڑھ صدی نقل انگریز لنے دے عرش آنے بحر العشق تھیں فو سنوار کیتے
شاخ خو تقیں ختم النبوت دے پھل چندی لامن شریف کھلار کیتے
تے طریقت حقیقت داوٹ دوسے معرفت دیاں تاراں تار کیتے
گندھ تھیں پکیاں خلق عظیم دیاں آپے چھدی آپ سنگار کیتے

حوراں ملائکہ غلماں بہشت دے سہرا اتم صلی علیٰ پکار کیتے
مہر انہیاں درِ یتیم دے سہرا اتم صلی علیٰ پکار کیتے

بزمِ میلاد

نور عرش دا چمکیا فرش اتے چھم چھم پئی سدی رحمت خدا دی اے
سبھی طرف حاضر انبیاء رسل سارے تے جوق طرف کیتی اولیا ردی لے ہے
قدماں تلے وچھائے جبرائیل نے سلطنت لیا تو چہ صل علیٰ دی اے
صبح سچ سوہن سعادت دے لعل آیا گھر گھر ولادت شاہ دو سرا دی اے

بیت الحرام دیاں چار دیواریاں نیں آوازاں آئی مرحبا دی اے
خدمت وچہ فرشتے قدسیاں دی حکمت خاص ذات کبریا دی اے
بوہے جنت دے کھول قربان ہوا محفل بھری مدنی خیر الوریٰ دی اے
وزیر الہ نبوت پناہ فلک بارگاہ دل ربا دی اے

گلِ رحمت شگفتہ در باغ عالم خلعت ازل وتھا ہادی اے
عاشق پڑھن مولود مسعود دائم آمد اج محمد مجتبیٰ دی اے

محفل میلاد شریف

چنوں بارھویں ربیع الاول دی رحمت برسدی آ عالمین اُتے
سردار مطالبین نبی مطلوب دے پئے جلسے لاؤ تمام زمین اُتے
گرد دھوماں رنگ و شرینیاں بھی ہوگئے دلا خاتم المرسلین اُتے

ہوون نکے مدینے دیلوچ عیداں میلہ لگدا عرش بریں اُتے
گرد خوشی دا ذکر تے پڑھو نعتاں درود دیکھو شاہ دین اُتے
چمکن جھنڈے سلام دے چن تارا آون غیبی صدق یقین اُتے

لکھاں برکتاں نور انوار دسن دشمن لیاون ایمان انہیں اُتے
دائم محفل میلاد شریف والی عین فرض ہوئی عاشقین اُتے

روایت میلاد شریف دی برکتوں بغداد دے یہودی قبائل دا مسلمان ہونا

تاجر مرد اک شہر بغداد وسے عاشق زار رسول مختار دا اے
دھوم دھام کنوں جلسہ سوہنیاں دا رحمت نور ظہور کھلار دا اے
سنگت گو پئی تدھ جویں سنگ ہوئے بلبل نال جیونکر دا سا خار دا اے
آگئی گھڑی میلاد شریف والی جیہڑی عاشقاں روز سنوار دا اے
آؤ مومنو پڑھو مولود رل مل جلسہ جشن پیر نور سردار دا اے
گاون صلی علی دے گیت مٹھے پڑھ نانیر آواز اسرار دا اے
جاگی طلب تو کھڑی تلب تدر قلب جدا اندر بے قرار دا اے
چڑیاں خلقتاں وجد نے ذات جھے شان وکھرا راج دربار دا اے
کندی ہستی تے ساری قربان ہستی مستی وچ ہر گل گلزار دا اے
مرسل نبی پیغمبر اسلام والا منن والیاں شوق ابھار دا اے
دنیا وچ نہ چھڈدا کمی کائی نالے حشر نوں بیڑیاں تار دا اے
بی بی سندیاں سچ تے جھڑی یکدم خنجر وجیا پریم پیار دا اے
پئی دی گھڑ باغ آتا اندر پھیرا پیا براق اسوار دا اے

سالو سال میلاد شریف والی محفل نشستد سے نال شنگار دا اے
تے اک گھر سی گوانڈ یہودیاں دا جنت کول دوزخ بھائیں مار دا اے
اس گھر نویں یہودن اک رہندی کرنا سچے کرنہار دا اے
تاجر مرد پریم دا بارڈ کہ گلی گلی بازار پکار دا اے
سنگتی دھوم گوانڈھ یہودیاں تد وجیا ساز طنبور ستار دا اے
وہٹی نوں دی پیار پریم کنیں عین عشق تجلیاں مار دا اے
جلدی اٹھکے خاوند نہیں پچھدی انوکھی رنگ ایہہ کہڑی بہار دا اے
پچھدی ایہہ رات اوہ کون لاڑا بھاگاں نال آیا شاہ سنسار دا اے
یہودی کہیا ایہ جشن دن پیارے نبی مسلماناں دے ہادی سچیار دا اے
نعتاں پڑھن قوالیاں سنن اولیں پیر حق دا کاج سنوار دا اے
سوہنا نام محمد رسول عربی جانی یار سرکار غفار دا اے
واہ واہ سنی یہودن دے بھاگ جاگے جیو چمکیا عین انوار دا اے
شمع نور تے جلی پتنگ ستیاں اٹھیا بخت نہ کسے بیدار دا اے

اندر سخت عذاب ابولہب نائیں ایسے عمل میں پتی امداد کیتی
لونڈی شکر ہزار ہزار کرکے نے انہیں ہفتہ دینا دا کیتی

اصل سے قدم آداب دینال جیسے محکم جس توحید بنیاد کیتی
کھڑیا باغ بہار قریشیاں ندا ڈالی نسیم نے شاد کیتی

ہیں قربان کمال جمال اتوں ساری حید سوہنتے زندہ باد کیتی
ستویں روز عقیقے دی دھوم دائم عبدالمطلب کل نبی یاد کیتی

عقیقہ شریف

جیہڑے ستویں عقیقے دا وار آیا دھمال اہل قریش دھمائیاں نی
کھانے پیا کھلاوندا نال خوشیاں نیہڈاں دا آکے سب تیتے جائیاں نی

ہمسایا کل قبیلڑا آن کٹھا چاچے مامیاں پھوپھیاں نانیاں نی
سوہنے لعل دے کپڑے لال سوہنے شوقوں جولیاں زری سلایاں نی

وار وار کے جھنجھ جان جیہیں بی بی امینہ لکھ ودھائیاں نی
ایہہ حور جوراں حضرت دی وچ خدمت جامے جنتی جوڑ لیائیاں نی

کا کیہ لکھ مبارکاں ہون بی بی اسیں وی مبارکاں آئیاں نی
سب سنگتاں نال تے بھین دیاں ایس لال نمنھیں کھول کھائیاں نی

عبدالمطلب بیر ندا وچ جامے ٹھنڈڑاں کالجے درن سوائیاں نی
رکھیا نام محمد مترا لڑے دا صفتاں حمدیاں جس کر دا بیانی

بے نقطہ نام محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

الف اللہ مریم دے ماہی وانو ہیں دلدار دلدار دا بے نقطہ
میم لکھیا الف نے نقطے نہیں نام سرکار دا بے نقطہ

احمد اور محمد ملاپ کیتا اسم یار دے یار دا بے نقطہ
کلمہ لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ تنیشہ عین اسرار دا بے نقطہ

لاہ کہہ بیٹے لاہ رکھ مست بن گئے نکتہ زرغفور دا بے نقطہ
لیگئے فلک آتے لاکھاں نجم نقطے نسعد ویکھ انوار دا بے نقطہ

فلکی اسم اللہ دے نام اللہ دے کے ادب بہار دا بے نقطہ
نکتہ ورداں صلی نکتہ وری تا کم نکتہ خال رخسار دا بے نقطہ

حضور دے شیرپین دا ذکر

بی بی امینہ دے لال دے مڑ بیان تھیں جد لعل محبوب خدا دا ای
ست روز حضور ہے نور سر دے پیتا شیر ساری دا ای

دایاں وڈ حضور نوں لبین آیاں جلوہ ویکھیا تہہ ہلا دا ای
دھن بھاگ تیاں کرنا نوالیا ند جھولی جنہاں ندی نیا چاندا ای

ہر گز روون نہ چالی جیہڑی بالکاندی کھڑیا باغ جمال بغدادا ای
صبر شکر دی والی گھٹی لیاں اندر سرمہ نیناں توجہ شرم حیا دا ای
پاک پول براز نہ تھایس پہراٹھے طیب لبتر اصاف صفا دا ای
دائم ہمت الست اصیل احسن دانشمند پانیدر رضا دا ای

عرب وچ دائیاں دی رسم

عرب دیس دستور مشہور بہتیاں دائیاں بچیاں دودھ پلاندیاں سن
خدمت پرورش کرن پیار سیتی شیر باندیاں انگ جنگھاندیاں سن
پالے بال نوں ویکھ نہال ہوون دا فر دولتاں نعمتاں پاندیاں سن

عقیقے دے بعد نہ ڈھل لاون بچے آ کے جھٹ لیجاندیاں سن
بچہ پلیا ڈھائی تن سال پچھوں والدین دے ہتھ پھڑاندیاں سن
ایہو اہنا دا آہار روزگار رہندا روزی ایس بہانڑے کھاندیاں سن

دولتمنداں امیراں دیاں ہر نوکر سکھ وسدیاں موج مناندیاں سن
ایہہ ویکھ غریب یا ندے بال دائم منہ لکدیاں کنڈ ولاندیاں سن

دائی حلیمہ سعدیہ دا سرکار دو عالم نوں لے جانا

مکے شہر دے بال لیجاونے نوں طائف نگر تھیں دائیاں آئیاں نیں
مائی آمنہ دا بچہ ویکھ کے تے دلوں ڈوبیاں اُتے گھبرائیاں نیں
عقلوں گھٹیاں بھیاں رلاں اتے ای دولتاں من بھلائیاں نیں
سمجھ بال یتیم غریب عاجز کریاں بھیجیاں چھوڑ سدھائیاں نیں
وڈی آؤندی سی گھر حضرت دے باندسو سو دتیاں آن ودھائیاں نیں
جنہوں رب دی بوسا دندی ریس کیہی بھاگاں والڑی نعمتاں پائیاں نیں
برکت نور حضور دے پا جھاتی دکھ سختیاں سب اٹھائیاں نیں
اگے ٹرے سب قافلے دائیاں تھیں مدنی ماہی دیاں ایہہ ڈیاں نیں
سجے پاسیوں ہوندا دودھ سینا چھیدار دیتاں ونڈائیاں نیں
لگے رنگ حلیمہ دے وچ تانے سرور نگتاں آن چڑھائیاں نیں

دولتمنداں دیاں نیناں نوں کھیڈ نے سچاں گود دے وچ چھائیاں نیں
حسد اپنا بھاہیں بھڑا سڑنے کس کنیاں دی ان عطائیاں نیں
کی تیہہ اس رحمت جام کارن حرصاں ملک دیاں تریائیاں نیں
دائی مائی حلیمہ پھر آئی پچھوں حضرت جیہڑے جس لکھائیاں نیں
ویکھ لال کمال جلال ہوئی متھے قدرتوں نور رونشائیاں نیں
لیگئی گھر انہوں حسنا پھل عربی رحمت بدلیاں دے سائیاں نیں
ستی ماندی اسواری حلیمہ دی نے پائیاں راہ رفتار ادائیاں نیں
اجڑے ودھے حلیمہ دے رزق مرا فر بھاگاں والڑی نے بھاگاں لائیاں نیں
کھپیا پاسٹرا بھائی رضائی جو گا لجھین وچ بھی عدل متھائیاں نیں
دیندی لوریاں نال پیار دائم سوہنے سبکیتیاں من پرچائیاں نیں

حلیمہ دی لوری

دیندی لوریاں لال نوں مٹھے گیت پڑھ کے گاوندی اے
چھاتی نال پیار دے لاوندی اے سر منہ چمدی گھول گھماوندی اے
ویکھ ویکھ نہ رجدی اکھ اوہدی واری واری جاوندی اے
صورت بھولی بھالی دا اوہدا زیور اے پاس کوئی چیز نہ بھاوندی اے
چن سوہنے دے مکھڑے دی گھڑی گھڑی اتے سینے دے ہیٹھ ملاوندی اے
اوہدیاں حوراں وی گوڈیاں باندیاں نے بھولا جہدا حلیمہ جھلاوندی اے
یارو مائی حلیمہ دے بخت کیڈے رج پاک جناب کھڈاوندی اے
دائرہ الیریح عروج جیہڑا سینوں گھٹ کلیجے لاوندی اے
دو نہرے رہیا نال لال کمال سوہنا تھم تھم دائی مشتاق لگاوندی اے

تھم تھم یا حبیبی دے بول لوریاں گیتے سر دے تو نوں پئی جگاوندی اے
ہتھ نال توں جد تسبیح دیاں کھڑن کلیاں چمک چہرے دی نال سہاوندی اے
چھیکے کالیاں کالیاں زلفاں نوں عطر کیے پھلیل لگاوندی اے
وسے نینیاں وچ وار دیاں لکھ واری ڈبلڈ لوریاں صفت سناوندی اے
ننا نا ننا ا وہ عالم دا شاہ سرور جینوں گود وچ پئی کھڈاوندی اے
جیہدا حسن بھی جیہڑا جہان آیا سوہنے حسن نوں چا تکیں جاوندی اے
جہیڑیاں نوریاں ندی ملائکاں نوں ترس مہاریاں نال تے بیالی جاوندی اے
جیہدا جھلکاں نال خضر تلک نمن زیب جا چل نہ ہرتی قدم دی بالی بہاوندی اے
بانکی مست مستانڑی چال چلے ویکھ ویکھ کے ککھ سناوندی اے

ماہیے سٹھیاں مٹھیاں کر کے گلاں شکر شیرنی جیب زرناوندی اے
عربی بول امر بے انتہا دا آسمان شاندار ادبی دیس بہاوندی اے

حضور پرنور دا اپنے گھر یعنی مکے تشریف لے آونا

بن عبداللہ علیہ السلام تائیں دائی پلک نہ مہینہ بھلاوندی اے
مہینے داریاں ہوگ جد سوہنا عمر لیا نے آکھ سناوندی اے
جنہاں لال دا ال سنبھال ایہا لیکے امڑی سکینہ بجاوندی اے
ویکھ کے ملے دی آپ وہوا بدلی ماں دائی نوں پرتر پاوندی اے
ہو گئی دائی حلیمہ دی آس پوری خوشیوں ہسدی تے مسکراوندی اے

آیا وقت نا تاں توں ہارنے دا ایہی دولتی اتے گھبراوندی اے
انت جک دیہڑی دائی نبیدائی بی بی آمنہ کول لیاوندی اے
سر منہ چمیاں کالجے گھٹ لایا صورت سوہنی نور نہ سماوندی اے
رکھ کول اپنے بیجا برکت نبی دی جا حیران فدلاندی اے
آئی پرت گھر نوں لیکے نور دی جا مے جیہڑا مول سماوندی اے

دن عید تے رات برات اوہنہاں کیتی خدمتاں فرض نبھاوندی اے
چار سال پچھوں اتم لال نوری فیر امیڑی کول پہنچاوندی اے

والدہ محترمہ حضرت آمنہؓ دی وفات

سال ستویں چڑھدا آہا گھڑیا قسمت اڈے پان پیارا تائیں
بابے سے بھار بڑھیوں سر چینا تے دیکھو رب جبار دی کارا تائیں
بی بی آمنہ ہوئی روان پیکے لے کے نال فرزند دلدارا تائیں
و نال ام ایمنؓ کنیز بھی نال راہی چلے دیکھاری نوہ لا سردارا تائیں
نانے نانیاں ویکھ نہال ہوئے روشن حقیقی عین گلزارا تائیں
آخر وطن دے ول روان ہوئے کر کے یاد ستار غفارا تائیں
لنگھے حد جحفہ دیاں گھاٹیاں تھیں لیا روک قضا زمانہ تائیں
سینے نال لگائیکے بہت سینتی چیے پتی فرزند دکھیار تائیں
دنیا غم ماندا گھر چلائیں دے عر با انت چھڈ نا گور پیار تائیں
کر کے دفن ابوا دے وچہ سرور آئے گھے وچ جھوڑ جہار تائیں

سرور در یتیم عمیم رحمت لائے رنگ یتیم گھر بارا تائیں
اگے باپ نہ تکیہ نہ دیکھیو سو ہن الوداع ماں غمخوارا تائیں
وارے جایا میں قربان صدقے ول ویکھ باپ مرے زارا تائیں
ماں پتر بنے دوجہ آئے اوڑک ملے جھکے خویش پروارا تائیں
اٹھی ماں پتر گود یتیم نبیﷺ محکم رکھ کے میر قطارا تائیں
ویکھو نال تقدیر دے تروڑ ملی ماں بچھڑے گود پیارا تائیں
پچھی اپنے مقام ابوا اندر درد کالجے ماں بیمارا تائیں
کدی جانیاں سوہنیاں جگت اتوں رتی دیکھئے عمر دی کارا تائیں
مائی صاحب نے رحلت فرمائی آہے روندا چھوڑ اپنے لالہ زارا تائیں
ساتھیاں نے یار بہن بھائی ہیرو چکیا دکھاں بھارا تائیں

دیکھ دیکھ کے در یتیم منجھ سینے سوز دا دے دل فگارا تائیں
بیلی رہتے فیر کی خوف ذاتم سیھوڑ راکھیاں نے رکھیا را تائیں

عبد المطلب دی کفالت

اگے باپ نا دیکھیاں گیا جنت تے ہن ا نیرسی کوچ فرما گئی اے
میرے لال دا لال کنگال ہویا کیہی گھڑی پیارے تے آ گئی اے
تقدیر قدیر کبیر والی نال لب نہ حکم چلا گئی اے
لایا گھٹ کلیجڑے پوترے نوں بھر خوندی اکھ وگا گئی اے

چھوٹی عمر مسکین یتیم بچہ گل دادے زن تکیاں کھا گئی اے
دھپ رو فراق دی ساڑیا سو شاخ یا پیاندی نیس رہا گئی اے
دیہوں وکھاندا ایسے بھاجڑ جھبا سکھ جیندی رین دا ہا گئی اے
ہو کے چپ چپاتڑا زمین فلک بن خبر روح تیری کیہڑے دا گئی اے

لے ام ایمن حضرت عبداللہ کی کنیز تھی۔ زمانہ نبوت میں جنگ عبید کے بعد زید بن حارثہ کے نکاح میں آئیں۔ اسامہ انہیں کے بطن سے ہوا جس نے عہد معاویہ میں انتقال کیا۔ ۲ یہ جحفہ کی گھاٹیوں کے قریب مقام ابواء ہے جہاں حضرت آمنہ نے انتقال فرمایا۔ (۱۲)

چھوٹی عمر تے عقل کمال اتے قد نہ ننھے تے چن چمکا گئی اے — تیری طرز اتو کھڑی ویکھ کے کھان لئی تو نہ کوئی رمز سکھا گئی اے
کھاہ پی پیا ریا پہن نالے تیری طبع مٹھی سینے بہا گئی اے — دادا ویکھ کے رجدا پوترے نوں لوں لوں اندر شکل سما گئی اے

عبدالمطلب ایہہ دن نوں ٹردے آئے رب دے جد فرمان دے ویلے آ گئی اے
طالب قبر دا ایہہ چہرہ رحیمیں دا الم ربدی ورت رضا گئی اے

حضور دے چاچے ابوطالب دی کفالت

دادے پائی وفات تے سال ناویں چاچے ابوطالب سینے لایا ای — ہر ہر طرحدی رکھدا خبرداری تیرا مہر بیا لکھایا ای
رسالت مآب ہیتھ چالیہ سال چاہیے ایسا جناب یتیم تکایا ای — کھڑیا رشد تہذیب دا چمن توری امھد جو بیتے سماں بھایا ای
لگ کڈھی پلک جدا نہ کیتا چاچا اندر پیچ تبھیجڑے پایا ای — خط و خال تے نقش کمال دلکش جنہے ویکھیا ادب بجایا ای
یار و رب بھی منہ اکمل او سدی ابوطالب نے عین ازمایا ای — پیا ویکھ کال وبال تدوں خشک لباں خزاں لکایا ای
ایسے سال نوشیرواں شاہ عادل فانی تخت نوں چھڈ سدھایا ای — بھیڑا سخت کے ہر مزبت اسدا ظالم ظلمدا ڈھول وجایا ای
زمیں تپ تے دیوانگ ہوئی اک اک بوند دا جگت ترسایا ای — چھوٹی عمر حضور نوں نال لیکے چاچا اکس میدان وچ آیا ای
ہتھ جوڑ دوہاں استسقا کیتا اللہ پاک نے کرم کمایا ای — برکت اپنے خاص حبیب سندی باراں بخشیاں قحط گنوایا ای

بارانی پانی زمین تے نظر آوے مینہ بے شمار وسایا ای
ایسے بارے اندر دائم ابوطالب اک قصیدہ خوب بنایا ای

ابوطالب کے قصیدے سے

وَأَبْيَضَ يُسْتَسْقَى الْغَمَامُ بِوَجْهِهِ — ثِمَالُ الْيَتَامَى عِصْمَةٌ لِلْأَرَامِلِ
یعنی سفید رنگ گورا گورا پانی مانگتا ہے اپنے منہ سے — جائے پناہ ہے یتیموں کی اور عصمت ہے بیوہ عورتوں کی

حسنِ خصائلِ آقائے نامدار و تاجدارِ مدینہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

چھوٹی عمر سادگی نامدار آقا اطہر خصلتاں نال سہاوندے نے — شیریں لباں لطیف کریم سیرت مٹھا بولدے پھل برساوندے نے
سونہے مکھ والے سوہنے مکھ وچوں مندا حرف نہ کدی الاوندے نے — ہر گنہ جھوٹ ہراندی کھیڈ کھاڈا نہ تماشا نوں آکے نیڑ پاوندے نے

لہ یہ قصیدہ بہت لمبا ہے جو حضور کی مدح میں ہے ۔ ۱۲

رہندے وکھرے کوڑے نشان دے اوجھل محفلاں دے جیہڑا اٹھاوندا اے — کوئی نکمہ نہ سیکھ تے بہہ دا الامین سکھ نہیں جھٹ لنگھاوندا اے
غصے کبر کرودھ نہیں پاک سینہ کملی والڑے صفت سناوندا اے — ہوراں دے دھندے اچھیں لیٹا رہیا ندا اکھیں شرم حضور سناوندا اے
لڑن بھڑن بھڑاندی وچ بازی کتنی وار قریش بلاوندا اے — جھیڑے وڈ وڈیرے نیں مسکین نائیں مٹھا بول سرکار فرماوندا اے
رہندے مستوں کھیڈ نوں تو ہویا سے گن ہندے لوں ہٹ جاوندا اے — اللہ والے نوں نکے بیٹھ جوگی ذکر حق دی بین وجاوندا اے
نکے والڑے سوہنے لال ساں کراں محفلاں وچ بلاوندا اے — ایہہ سید اللہ دا پوت سپوت اطہر امنہ دے سخن فقیر ہیں بھاوندا اے

بولے کدے نہ جھوٹ نہ کانہ سنگوہ لفظوں پھڑے انت نہ آوندا اے
الامین ختم المرسلین دائم بچپن وچ امین کہاوندا اے

الم نشرح لک صدرک

یعنی کیا نہیں کھول دیا ہم نے سینہ تیرا

سینہ صاف عین شفاف کھلا اللہ وچہ قرآن کھلاوندا اے — الم نشرح لک صدرک دے باغ چھلاوندا اے
شرح صدر دی شرح نوں اوہ جانن عقدے جہاں دے ور کھلاوندا اے — صدر عالم دا سینہ آئینہ رحمت کامل پیر بنے بنماوندا اے
آپ کل اندر اجے آپا آدم سرور تدوں بھی نبی سداوندا اے — ازلی انتہائی نبی نور ذاتی نبی وچہ حدیث فرماوندا اے
مخفی رازاں اسرار دی کان سینہ بخششاں والڑیاں سینے لاوندا اے — ہوندا اوہدا بھی سینہ آئینہ نوری جہاں محمدی حسن نگہ پاوندا اے
خلق حسن ضمیر دا بحر سینہ کسے انت حساب نہ آوندا اے — ہوندا اوہدا بھی سینہ آئینہ نوری صاحب صلے حسن نگہ پاوندا اے

چھوٹی عمر اجے وڈی شان والے چھوٹے وڈڑے لیے وڈیاوندا اے
دائم نعتاں حسین لیں دیاں فرش عرش دالے شہ نوں گاوندا اے

شرم حضورؐ

چھوٹی عمر حضور دا واقعہ لے اہل قلم نوں ایس بیان اتوں — ذکر خیر سرکار دے شرم دا الامین شرم حضور دے جان اتوں
کعبے لئی قریش ان منگ پانی کسے عذر نہ امر اعلان اتوں — خند جہاں مکان بھی گھول دیساں لامکان دے خاص مکان اتوں
کے وڈے آگئے ڈھون پتھر کوئی نہ رکے جان پچھان اتوں — وارث شرم دا بھی پتھر ڈھون آیا ہیں قربان قسم سلطان اتوں

لہ درو لائل ابی نعیم بزبان ام امین فرماتی ہیں کہ نہ سنا نہ دیکھا کہ کبھی حضور نے بھوک یا پیاس کی شکایت کی صبح کو چشمہ زمزم سے پانی پی آتے دوپہر کا کھانا رکھا جاتا تو فرماتے بس سیر ہوں " تیرے صدقے اے کملی والے " (دائم قادری عفی عنہ)

نازک بدن لطیف ایہن سینا ہیں سنگدا سنگ اٹھان اتوں
اندر پتھراں بار دا لعل لاٹاں مارے لعل ماہ عریان اتوں
موہ منہ سر سے چھل گئے ہویا خون جاری چڑھی ہٹ پھر دی آن اتوں
رہ تھک گیا پسینے دیاں ہن ہاراں کیتا چاچے عباس دی جان اتوں
ہتھ پیر سر کھے قربان بچہ ایڈے شوق تھیں عمل کمان اتوں
رکھ لے کا ہندیا نتے چادر لکوالی پیا جھٹک ہو حیران اتوں
ویکھاں سب سنگے بانی نال دی گئی نیوے چھوہراں شرم شرمان اتوں
تہہ دکھیا حضرت عباس جلدی اکھیں لگیاں نیر رگان اتوں
کھادی غشی نے پئے تپاک دھرتی والے جگ جیادی کان اتوں
تھر تھر شرم تھیں کرے وجود حسن کھائے شرم سوچ کیتا جان اتوں
اکھیں میٹ کے بدلی وچ لکیا گھولی تاب پرتاب جوان اتوں
دھرتی شرم دیاں پئی کنبدی سی نالے لرزدا سی آسمان اتوں

ویکھا تہہ عباس تاں ہوش آئی اکھیں کھولیاں شاہجہان اتوں
دائم جان جہان قربان صدقے صاحب شرم حبیب الرحمان اتوں

چاچے نال شام دا پہلا سفر

پہلا سفر سرکار دا نال چاچے جد ہن حسن دا سماں سوہایا اے
ورہے تیرھویں سی جد چودھویں دا صدقہ نور دی چاننا لایا اے
ابو طالب سوداگری کرن خاطر ملک شام نوں قدم اٹھایا اے
صاحب دے وچھوڑے درد سیتی رو رو فرقت لیں نیر وگایا اے
پیچھو کھاں چاچا جی نال اپنے سینے لپٹ کے مکھ ہوں تھرایا اے
ڈولی جان یتیم دلجان کارن چاچا دیہہ دا دلوں ترہایا اے
کہیں شام چلی شام نوں نال اپنے تیرے پیار کچھا بیچ پایا اے
انت چاچے وچھوڑے پا چھیڑی تہر بکہ دل ساتھ لدایا اے
چاچا او تھے تے بیٹھیا آپ پچھے تے حضور نوں اگے بٹھایا اے
اللہ بیلی تجارتی قافلے دا رستہ راس نے سنگ سجایا اے
جاندے منزلو منزلی چیر واٹاں بصری شہر جدوں نیڑے آیا اے
کوہ سعیر دے سبز شاداب دامن وچ قافلے قدم جمایا اے
ایتھے ٹھہر و دم پھر آرام کرئیے رلمل ساریاں قنا پکایا اے
ایتھے اٹھ تمام کجاوے یا تھوں لاہ بھارا اسباب ٹکایا اے

والی امت دے بھی چاچے نال رلکے سانجھا مال سامان رکھیا اے
پہلا سفر سرکار دا وچ دائم اوہ بھی نیڑیوں رب مکایا اے

بحیرہ راہب بلدری دی ملاقات

کوہستان سعیر دے قطعے اندر جدوں قدم سرکار نے پایا اے
سخت دھپ دوپہری کڑکدی سی انس طائراں جیوں گھبرایا اے
بحیرہ راہب عیسائی دی بوچہ گرجے اچن چیت اک نظر لایا اے
نظر ہر گنبد دے پٹے تمام حجرے چھت فرش تے صحن ڈھولایا اے

ہر کل بحیرے نے نظر ماری اک اچنبڑا اوہ رکھیا ای
پرت نہ ہر کے کھلا وچ حیرت عقل ہوش حواس گوایا ای
ویں عمر بحیرہ بیٹھا تسن تے بچے پڑھدا اسواندسوہایا ای
سب درخت بہار پے کرن سجدے ویکھ نکتہ خیال دوڑایا ای
اوہدیاں دفتراں وچ پیش گوئیاں پچ عیسیٰ مسیح فرمایا ای
برکت درِ یتیم مہمان ساری کھانا خوب نفیس پکوایا ای
تھاں چھاں دالی مل گئی ساری سرور صبر دا سبق پکایا ای

تناخاں ڈالیاں کھاں پہاڑیاں نے اندر سجدیاں سیس جھکایا ای
ویکھے کی حجاز دے راہ ولوں اک قافلہ جگ مگایا ای
پراں نال فرشتے پے کرن پکھا سر تے بدلی نے کیتا سایا ای
نبی آخر زمان سلطان ایہو جلوہ ویکھ صحیح اندایا ای
اوسے وقت راہب گھنے رکھ تھلے اک مخملی فرش وچھایا ای
دنی دعوت بحیرے سب قافلے نوں سارا ادب آداب بجایا ای
بیٹھ گیا ڈھیپے لال آمنہ دا سایہ رکھ نے جلد پرتایا ای

ساڑے ہوئے ڈھیپے چھا دیں بہن والے راہب نکدیاں کھول کھایا اے
دائم چم کے قدم حضورؐ اگے راہب ایہہ سوال الایا اے

سوال بحیرہ جواب آقائے نامدار صلعم

صاحبزادیا دس کی مذہب تیرا شائق روح نوری کس دا رشا ناچ جیدا اے
تکے نخل رسالت عطا کیتا ثمر سخن شیریں بھریا رسدا اے
عزالات منات کی چیز ہوند تینہاں پوجناں کھہ تے بہندا اے
جیہڑا اینہاں نوں کرن نابود آوے کدے نیا نہ خیال وچ پہیدا اے

عزالات دی قسم ای سچ دسیں کتھے قلب تیدا اکھوں نسدا اے
اوہا مذہب ہے اوہا ہی دین میرا میرے دل اندر جیہڑا وسدا اے
کدی نیا نہ بیٹھ نہ جھکیا ہیں نانگ کفر دا ظالماں ڈسدا اے
روا راہیا او سدی فقط پوجا واحد خالق ہر کس نا کسدا اے

دین حق تے مذہب توحید میرا عارف غیر توں ساڈا دا جسدا اے
ہویا سنکے بحیرا قربان دائم ایہہ تے رحمت دا نبینہ پیا وسدا اے

بحیرے ابو طالب نوں سمجھاؤناں

راہب جھکیا حق تحقیق جانا تیرا حق بہ حق جتایا اے
تیرے نال بھرا ایں جیہڑا اینہوں رب رحیم وڈیایا اے
ایس لال دا مکہ خیال رکھیں اہدا ایڈیا شان سوایا اے
بھرے وچ سودا پورت جاہ نکے ابو طالب سن عمل کمایا اے

ابو طالب تریں ویکھ بلا کے تے نکتہ رمز دا کھول سنایا اے
ایہہ نبی سردار سب مرسلاں دا سچ ویکھ کے سچ بنایا اے
ایس شام نوں شام نہ کٹریں ایہہ خون دا شام تریایا اے
چاچا لگے محبتاں وچ تپ راہب ہو پیارے دا ہا بہا اے

مال وچھا نفع کمال ہوبا زراں در لتاں انت نہ پایا اے
چاہل چا بیتی آئے گھر ربّ دا ئمؒ مولا منفندا بینہ برسایا اے

سّتاں دشمناں دا غیبی ایمان لیاوناں

لکھیا ترمذی وچہ تاریخ دیکھو شبہ شک نہ مول لیاوناں ایں
ڈیرے قتل ارادے تے لک بدھے جیکر ملے تاں مار گواناں ایں
نہ اس نبی مکی اینہوں حیدوں گذرے سانوں نہیں اڈول پہنچاوناں ایں
بحیرے آکھیا آگیا آوان والا جس بھیجیا اوس بچاوناں ایں
بھونکا ما زباں کدی نہ ہندا اے جیہڑا ادس چراغ جگاوناں ایں
کدا سو گھاٹے جیوں کر سونسی گھاٹا دوناں اسنوں رب تاوناں ایں

ستاں دشمناں دشمناں نیہ لگا ایس راہ اس نبی نے آوناں ایں
تک کے راہب بحیرے نوں کہن لگے نوں بحیریا سچ بتاوناں ایں
اسی اوسدے قتل نوں نہ نتے ہاں مار نام نشان مٹاوناں ایں
اوہ پیغمبر حق برحق مرسل اوہدا رب نے نور چمکاوناں ایں
نسی ایس رادیوں باز آ و اوہدا کسے نہ کجھ دنجاوناں ایں
پڑھے حال توریت انجیل اندر راہی کیوں حق سناوناں ایں

جھیڑے تابع رہن گے ہو گوتے نہاں وچہ جنت ڈیرا لاوناں ایں
دائمؒ دین نہیں جنہاں انکار کیتا اونہاں مور کھاں نے پچھوتاوناں ایں

ایضاً

صفتاں سندیاں مان گمان بھلے اڈے فخر غرور وڈیایاں نی
ہمو جیہے بحیرے نہ بھلا نیرا منیں دیلڑے نال سنایا ای
کوئی جو انہاں نوں داغ لادے حاصل جنہاں نوں لساہر وصفایاں نی
حب نبی دی حب خدا دی اے نہاں حب نہ مول رسایا نی

تریہ کیدن نتے کتا نوں ہتھ لادن جھکاں کوڈیاں اساں چلایا نی
قتل قتل ارادے ہوئے قاتلاں کہ عمراں وچ ایمان لگایا نی
اللہ والیاں نال جو کرو ہدے کھے رب کدے نہ پوریاں پایا نی
فنا لہ حب حبیب دی سینے دائمؒ سانوں ایہو کر کڑ کمایا نی

پاسبانی

پہت صفر نہیں شہ سلطان سرور چاچے نال وچار وچار دا ای
کھاسے رزق حلال فرزو رنیکے سرور خاص حبیب غفار دا ای
چھیڑ واکھ دسویلڑے گھن سوٹا چھیڑ بار وچہ سے سدہار دا ای
چھیڑ و میٹھے ماتیہ پہاڑ یا ننے مہو حق دے رانگ پکار دا ای

پیلوں شوق بھار ا حیڑ چار نیدا چاچے منیاں سخن دلدار دا ای
جو گی عربدا مختنی عشق سینے عیش حکیتہے سنوں وسار دا ای
رکھے نظر وچہ کالیاں بگیاں نوں پھر یا بہر یہم پیار دا ای
بوٹے عنبر دے منہ نہ پاں دلوے محکم امر دلو وچہ کھلار دا ای

نظر نال یگانہ ہویا ہے رامی چھیڑ پدھرا اپنیاں دی دہار دا ای　　میٹھے سدھ پیا ریجھیا نہ رہے سوٹی چھمک نہ کسے نوں مار دا ای
اونہاں بکریاں لطیف دا رن شیر پاہڑے کندے جنھاں دی ستو کردا ای　　وارث خلق حلیمی دا پہرا کٹے زہد نیدگی وچہ گزار دا ای
رکھے والدے کہن حجم کم کردا اوسے کم دی ذات سنوار دا ای　　طعنہ لگا نہ ابلدا کدی سنیاں ہر اک آفریں یاد پکار دا ای
امین ابین دا لقب بیا تو رہی پہل قریش گزار دا ای　　ایس چھیڑ دا چھیڑ بھی جند ق نالا نیز نفعیوں کدی نہ ہار دا ای

ایہہ نشارڈا سی اجے نے وچہ پیشوا ایہہ کل سنسار دا ای
دائم ہو وناں سو چھیڑ دا انہاں دا تابین عمر چھوٹی اجے چار دا ای

حجر اسود دا فیصلہ حضور صلعم دے ہتھوں

مکہ والیاں تعمیر شان کاون کعبہ بیا بیگت نے عربی سلطان تائیں　　حجر اسود دا فیصلہ عمر چھوٹی جیہی کیتونے یاد جہان تائیں
عقل ناسمجھے نل ولے تی لڑن سب پیسے عقل فہم ادراک دی کان تائیں　　کشتی ڈیہدی بچا فرشیا ندی سمر و سرد ہو کیا جھیڑے طوفان تائیں
حبل رکھیدے سی پانشوں جنہ ڈولی چہ ان پیاں دیوار مکان تائیں　　نویں سروں قریشیاں ہٹ سارا محکم کیتہ دا دار الامان تائیں
کالا پتھر جنہوں کہن حجر اسود جس سب چیا جسمدی نشان تائیں　　اپنی جگہ مڑ کے اوہنوں کون رکھے ہر اک چاہندا ملی رضوان تائیں
حجگڑا ایسا اندر ساری قوم دی نوبت پہنچی مرن مران تائیں　　کیتے ساریاں کھچ سنتھیاں ننگے سینے جوش ہر پیر و جوان تائیں
ندوں اک وڈے پیسے مرد نیک دی مت سارے خاندان تائیں　　پہلے آوسے جیہڑا کعبے وچہ فجری سارے من لیواں اوہدے فرمان تائیں

سمجھاں ہتھوں اٹھا منظور کیتا من لواں گے سخن زبان تائیں
دائم دیکھ حضور دا شان ظاہر جیہے مکھناں رب رحمان تائیں

کعبے وچہ امین دی پیش قدمی

شان نال الٹا کعبے دے وچہ پہلے اوس رنگ جمیل حسین آ گیا　　کرن ختم جھگڑا کعبے والیاں دا امین قربان ختم المرسلین آ گیا

سارے تکدیاں سب پکار اٹھے مرحبا امین امین آ گیا
اتحاد اقبال دا اجر دائم ہر اک جھگڑا نہ ثانی امین آیا

طرزِ عمل

اوہ ناں قریشیاں عرض کیتی سارے منساں جیہڑی فریاد دیہو
خوشیوں کہیا جیسے سراج کامل بھلا اس طرح عمل کما دیہو
گھر گھر بدیا اک اک جو معہری چار کنیاں بکپڑ اٹھا دیہو

بیشک تسی ایہن ابن منصف ساڈا شور نکتور مٹا دیہو
اے قریشیو دیا اک چادر جیہڑا اسود نوں اتے ٹکا دیہو
حصہ لوے شہر قبیلاں خاندان سارا منزل کیہڑ کروہ گکہنا دیہو

ہتھیں اپنی ایس ٹکا دیساں راضی ہو جے تسی رضا دیہو
راضی راضی ہو کہن قریش دائم اسی راضی ہاں آپ ٹکا دیہو

منظرِ اتحاد :

اوسے وقت قریشیاں رکھ چادر سنگ اسود اتے ٹکا دتا
ساڈے آقا نے پکڑ کے (اوہ پتھر جنہنے لاونا سی آپے لا دتا
حسد بخل نفاق لوٹا انفاق دا باغ لگا دتا

چادر چاتی قبیلیاں ساریاں نے اتحاد دے نے عمل کما دتا
روشن عقل تے قلب سلیم والے جھگڑا اگل دے نال مٹا دتا
لانبو مرہ فساد کرویہ والا پانی مہر دا ڈال بجھا دتا

ایہا خلق سرکار دا جاں صادق ایسے خلق نے جگت نوا دتا
دائم دشمن نوں چادر وچھا دتی اتے کافراں نوں کلمہ پڑھا دتا

حُروبِ حجاز

امن عدل انصاف غریب گھر جا چھیڑ پیو در رشک پاوندے نیں
سفر شام تھیں بعد پنجاہ سال سرور چاچے نال دن رات لنگھاوندے نیں
چار جنگ ہوتے ایس دور اندر جو حروب حجاز کہاوندے نیں
چوتھا جنگ ہیا چار سال تک جب وچ حضور وی جاوندے نیں
اہل قریش تے اہل کنانہ شکست فتح سو مینے دی برکتوں پاوندے نیں

رد ہوئے اپنے فرزنداں نفیس ابو طالب لطف مہر پیار کماوندے نیں
سکھ کھانا اندر حصے اے لوڑ دے جیند جیاں دا فرق مٹا لیا وندے نیں
اہل قریش نے اہل کنانہ رکے ہتھ نال ہوا ناں ملاوندے نیں
یوم شرب اوہ روز مشہور ہویا بار قوم ح مہاراں بھگاوندے
یوم شرب ہور رشاں ساں نال چاچے آقا وچ حدیث فرماوندے نیں

اتے دشمناں دے تیر روکدا ساں نسکی نہ توڑ کے جاوندے نیں
دائم ظفر نصیب طفیل آقا ابوطالب مسلم جھلاوندے نیں

حلیہ شریف

کے صفت سنا وندی نہیں طاقت حسن بیشال سرکار دا اے
الف ابتداء درجہاں قامت اندر سی حرفاں لاثاناں یار دا اے
زلفاں کالیاں لیلۃ القدر نوری والضحیٰ جھلکار رخسار دا اے
گھونگھر والڑے وال کمال کالے ال رال نوں پیچ اسرار دا اے
چشماں شرم حیا دی کالاں دو نوریں لال خط خمدار اتناں دا اے
سیاہ پتلیاں سرمہ باجھ کالے چڑھیا کنک کوئی کالی دھار دا اے
کشادہ جبین رنگین روشن آفتاب تاں تاب دے سار دا اے
سوہنی مبارک لدوز دلکش شیریں لباں دہان دلدار دا اے
مسکراں لگیاں بجلی چمکدی سی چہرا انور پر نور ستار دا اے

قامت الف اعظم اللہ مالٹے بیدا طالب تاں مار کل دیدار دا اے
بہتر بزم محفل مجمع اندر احسن سبھیں بلند سردار دا اے
ریوں شان ملاحت نوں جہ جسمی تکن یوسف نکریاں کی سمبیاں والے
کدی نیک گوشاں کدی ٹھاٹھیاں تے ماہی شان دے بنال کھلار دا اے
ابرو قوس تے تیز تقدیر پلکاں بخت والیا نوں سینے مار دا اے
روم شام غلام بلہار مصری فلکی ملک گدا دربار دا اے
آنز بدر منیر شارڑ تیے ٹکڑے ملے دو ناز رگداز دا اے
نکلے نور دی لاٹ دندان وچوں ہوندا وقت جاں سخن گفتار دا اے
سنجر شاخ تے ثمر گل سجدا خدا بالی دو عالم گلزار دا اے

نبی رب دا آ رب نبی دا آ اوہ ارسنوں اوہ اوسنوں پیار دا اے
آپے عاشق تے آپ معشوق دائم ساتوں تیہ نہ یار اد راز دا اے

حلیہ شریف

سینہ صاف شفاف انصاف چشمہ عین عرش مجید عزیز دا اے
گردن حقدے ساکھیوں ڈھلی ہوئی سچ فیض لو فیض گنج دا اے
نازک نرم دستاں شبیہ دستگیر نوری نیک اعضا حضور دا اے
گورا شکم شفاف قرطاس قدرت بھریا عبر نفیس ایل مہیو دا اے
گرل ساق تجلی آفاق اندر کارن عاشق دے جھلکا طور دا اے
ریش سنگھنی لباں خلیل انگوں جیدا طہ سراں ظہور دا اے

خط مشک سینے لیماف تائیں حلا انوری خلد معمور دا اے
خوردار سبقین تے صاف بغلاں ید معصا باز قمال سٹ سروسعد دا اے
لمیاں منگلیاں منہ سناپہر بابل اندر پوٹیاں بطن انگور دا اے
اطہر پشت مبارک پر نور سبھیں جلوہ محمود مخمور دا اے
روشن مہر نبوت وچ کاندھیاں دے کلمہ طیبہ خط زنیدہ ظہور دا اے
اتے جھنب سوہنے کالی کملی دے اندر کملی راز منصور دا اے

میں قربان جاواں کملی والڑے توں سر پیر تائیں تپلا نور دا اے
اگوں پچھوں اکو جیہا نظر آوے اکو رنگ نیڑے دور دا اے

حلیہ شریف

جیہڑا نبی نوں سمجھے بندا اپنی دھُروں دھکیا اوہ قہار دا اے
نوری اسیں تحیف کثیف بندے جسم نوری سی نور سردار دا اے
کدی بیٹھے نہ جسم حضور دے تے مکار منہ وچ مکھیاں یار دے اے
ان پانی بن اسانوں توڑ سکے آقا صبر وچ ہیں گزار دا اے
خوشبو جسم حضور دا عطر عنبر وندا زلف نوں سماں بہار دا اے
پچھوں آئے دن جو کھن پچھان کیہڑا اس گلیوں گزریا یار ستار دا اے
جیا در ہتھ نسینس پوشاک سادہ اندر سادگی شان اسرار دا اے
سوہنی تر کڑھی دہ سالویں چال ماجی اُتے مشتاق رفتار دا اے
زور زا فرشیاں نوں وی فرشیاں نوں شوق عرشیاں پاک گفتار دا اے

بتیر نوں خبر حضور دی کی ایدیں کوڑ دیاں لافاں مار دا اے
اسیں منہ چھپادیں دے گم ہو چھڑدے سایہ پھول نہ ساڈی سرکار دا اے
گند سیاہیں نہ تاں نال ٹرے پڑنی خوشبو ہر طرف کھلار دا اے
کھارا کھوہ ہوئے مٹھے شہد نالوں شیریں آب دہن دلدار دا اے
کملی والا جس گلی تھیں لنگھ جاندا خوشبو تھیں ہنگ گلزار دا اے
سونا جاگنا سرور دا حال اکو نالے فرح حیات مختار دا اے
باقی خوبی کوئی چھڈی نہ رب باقی عالیشان آقا نامدار دا اے
سب سے سوہنیا مدنیا بادشاہ ہر اک نبی مشتاق دیدار دا اے
لعل آمنہ دا بولے سخن شیریں کافر سنیاں خیدڑی ہی مر دا اے

ہمہ صفت موصوف محبوب عربی مطلوب رب کردگار دا اے
صلوا علیہ و سلموا تسلیما خاطر یار دی یار پکار دا اے

اَللّٰھُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَّعَلٰی اٰلِ مُحَمَّدٍ وَّبَارِکْ وَسَلِّمْ

حال بی بی خدیجہ رضہ بنت خویلد قریشی

خدیجہ بنت خویلد قریش وچوں لقب طاہرہ ذی وقار ہیسی
صاحب ثروت امیر کبیر عالی سو کنیز خادم خدمتگار ہیسی
محل نیکے کوٹھیاں باغ گلشن گویا باندی دی ایہہ دربار ہیسی
ثانی کوئی نہ ہیسی سردار اسدا سارے عرب وچ دھمکار ہیسی

نجیب پشت شجرہ ملدا نال حضور دے ذریکہ بار سالتے مالدار ہیسی
صورت سیرت کمال سی کمال نالے قابلیت نرالی مقبال گھر گھر گلزار ہیسی
نیک خو شریف تے غنی نالے بچی دھوم ہر شہر دیار ہیسی
عمر سال چالی عورت پاک خصلت پردہ دار بی بی عزت دار ہیسی

رض حضرت خدیجہ کی پہلے دو شادیاں ہو چکی تھیں ایک سے لڑکا اور ایک سے لڑکی سی۔ بعد حضور کے عقد میں آئی۔

بی بی اگے ہس وانسنے جا پڑہدی اسنا نوں پٹیاں عشق پڑھایا لیا جی
نالے ملیس جیہ جیہ ویکھیاں سن اگے بی بی دے کھول وکھایاں جی
صفتاں وچہ محمد دے سارہ پاٹیاں عقل نکہ دیاں نہیں سایاں جی
دائم شاہ دہ دو عالم دیشی اوہ کہ بی بی ذنیاں رو دہ پایاں جی

خدیجہ دی خاص عرضی

میری جان صدقے تے ہیں سوہنیا وار گھتی پا تہہ بکیہ میری بنے لاینوں
صدقے جان میرہ پار حقیر پاکر قبول بنام خدا بینوں
داراں شاہی ہیں تیڈری خاک اتوں جنت باغ تیری خاکپا مینوں
مال دولتاں محل مکان گلشن تیری قسم ایہہ بادہ نہ کا بینوں
رخوں چک نقاب نوں آفتابہ جلوہ گر اجمال وکھا مینوں
بحر اکرم پا کل زمان خلق دیا لطف چھپیا نہ ترسا بینوں
سخی دانیا تیدا مہربان نال خیر مہر دا جھولڑی پار مینوں
میں پتنگ سراج المنیر تیری اپنی لاٹ دلوچہ جلا بینوں
نہ ہیں ہی ارہ الشفا طبیب کامل نبض دیکھ تے بخش دوا بینوں
دست بستہ غلام ہاں دستگیرا خالی وا ایا نہ پرنا بینوں
صدقہ حیدا مجد کرکے منقد سائیاں دائم اپنی نفر بنا بینوں

میرے بادشاہ پھریں غلام بنکے اپنی سمجھ غلام گدا مینوں
شہنشاہ دو عالم دیا تا جدارا لیوں ویس وٹا غلام بالیوں
یا امین یٰسین سیحپارہ والی دن رات سینے تیرا چپا بینوں
سیر پا راج دلا بیا تا مدارا صدقہ نام انعام عطا بینوں
نبوت رسالت دیا نجیا دے مٹھا ہس کے چاہسا مینوں
تشنہ لب ہاں ساقیا انہ لدیا بھر کے وصلدا جام پلا مینوں
نیر صادقا چناں قریش دیا مدنی شمشا چمک جمکا بینوں
تیری ہس کے مراں ایہہ عرض میری لٹی پریم تیرے ہو یا کھا مینوں
ابن عبداللہ دہ خلیل اللہ اے تو دہ مسیحا بچا بینوں

حضورؐ دا جواب خدیجہؓ دے بارے

میں مسکین غریب یتیم تو کہہ عالیشان بی بی مالدار ایں توں
مجبور ہی گو دلہے نی وچہ گذران میری ہیشم زریں وچہ مست خمار ایں توں
نیر یاں منزلاں نے خار دار تے سکھیں بدی وچہ گلزار ایں تو
دکھی دیس لریش در ہیش ہاں کیہڑی صفت ہوئی نثار ایں توں
رو کے کہیا خدیجہ ہیں گھول گھتی کردا سوہنیا کیوں انکار ایں توں

تینہ مخفی نے زر مزدور ہانیں دولت بخت دے تخت سوار ایں تو
میں سادہ جو ہاں تے نقیر پھیر دا پٹی ماندی محل پیار ایں تو
میرا بھین بھیرا نہ باپ ما ئی صاحب تاں وچہ خویش پرور ایں توں
مال دولتاں راتہ ریجھ بینی کیوں بنہ جھکاوندی بھار ایں توں
اس مسکینی غریبی نوں جان صدقے تے گھولڑی ہیر اسرار ایں توں

تیرے اخلاق نے لٹ لیا ڈنکا خاص و عام نے سراہیا ایں توں بی
تیہتیاں سالاں دی عمر اندر سے چار شاں بیٹیاں قسمت تیرا نصرا رشک کیتا توں بی
واری مٹھیاں بولیاں دا ایسا صبح شام تیرے گن گاتا زباں توں بیا

تیری ساکھ تے وکاں خطبے بیٹھ لوکاں ہمیش کلام کمینہ تمنا رہیا ایں توں ل
کدی کریاں گلاں دا لیا ہو تھیلی کدی لیا تحفہ ابرائیں توں ل
اسے مولا دا معرفت تھیا عاصل جیہڑے مولا دا معرفتیا پایا ایں توں

کیتا صرف شمشیر محمود سیدی رسول اللہ دا ایس تے ساتھ رہیا ایں توں ل
کرکے شکر خدیجہؓ فرماتے وانگم دنیا حضرا انڈ سے دو گاہیں توں ل

ام المومنین حضرت خدیجۃ الکبریٰؓ نال حضورؐ دا عقد شریف

ابو طالب نال آئیگے کہیا سرور بی بی غرض نکاح گنائڑی اے
مال دار عزت شوکت ہی والی بول وڈے تے سوتی صد ہزار دی اے
بیل گئے بیٹ تیرے مان تحفت دولت تلیناں ورثا رائج دربار دی آ
شرفا امیاں قریش ساتھی بی بی تک الحمد چتار دی اے
ابو طالب بھتیجے دی طرف ول بہت قدر آئے بیبی کاج ضرور دی آ

چاہیے آکھیا سو بی بی عقد کرلے ایتھے لوڑ کی عذر انکار دی آ
اگے کئی او تھیے چار ال نکلے گئی پیش نہ کسے سردار دی اے
خوشیاں ہمدے تے ہیں چلدی آ گئی گھر وچ راہ صبح بہار دی اے
ورقہ[۱] بی بی والا ہتمم سیدیا عقل میری پیہم پیار دی اے
خطبہ عقد دا اوچا ابو طالب جدوں رسم طفیل بعد عار دی اے

کئی وڈیاں مناقب بیان کیتے من ودر بیچ بھتیجے دلدار دی اے
عالیجاہ دا بہیا نکاح وانگم رحمت ہسدی لب غفار دی اے

عربی خطبے دا پنجابی ترجمہ

ڈیکھو سیرت حلیبہ وچ خطبہ ابو طالب انج لب سنایا اے
ابراہیم ذبیح دی نسل وچوں جیہنے سانوں ہمیشہ بنایا اے
سانوں لوکاں اتے حکمران کیتا اپنے فضل تھیں شان ودھایا اے
ظاہر حال بھاویں دولتمند ناہیں اپر اعلیٰ شرافتی پایہ اے
بھاویں کرن مقابلے وچ آ وے اسدا نشان شریف سوایا اے
پو نجات شرافت نوں سدا رنگت لازوال ابولالی سدا یا اے

سب تعریفاں پہلے تعریف اس دی جیہنے کل جہان اوپایا اے
اتے سانوں اس گھر دا کیتا خادم اس تے دا آکھر کہایا اے
اس تعریف بعد بھتیجا محمدؐ میرا ہے جہیڑا ڈانڈ چایا اے
اخلاق عادات ذکا دانش کسے وچ نہ ایہنا آیا اے
نال دولتاں انت نوں بدل جاون گویا دولتاں قرض ٹھہرایا اے
واللہ پر اس دی خوش نصیبی لے جیہڑا نال حق عقد ٹھہرایا اے

۱؎ ورقہ بن نوفل خدیجہ کے چچا کا بیٹا تھا جو علاقہ میں نہتم مشہور +

پنج درم حق مہر قبول کیتا اندر مجلس دے من منایا اے
پنجی سال دی عمر جوان دا تم کملی والے دا کاج سہایا اے

سرکار دی دنیاداری

پوری ہوئی خدیجہ دی آس لدی تے راں ونڈناں سا زبان ڈاردی اے
خاوند کی تے نبی رسول ملیا بی بی سدا مشتاق دیدار دی اے
چار دختراں دو فرزند ہوئے قاسم طیب ایہہ خبر اخبار دی اے
چوتھی فاطمہ جنت خاتون مائی حضرت حسن حسین سردار دی اے
جھمل آوندی شرم فرشتیاں نوں دلوں حور بھی جھات نہ ماردی اے

بخت بھاگ والی جوڑی رب جوڑی پئی مبارکاں خلق پکاردی اے
پنجی سال سرکار دنیاں گذرے دن تے رات ایہیں گذاردی اے
بی بی ام کلثوم رقیہ زینب وڈی وی تطہیر گلزار دی اے
ایہیں نام بھی لین دے نہیں قابل اچی شان اس پاک پریوار دی اے
روا بحث نہ حرم اولاد تے رنگی بھیلیاں ناز نکھار دی اے

پینڈے کدی نہ راہ لیا دنیا دے جنہاں حب آقا تاجدار دی اے
لال محمد درود سلام دائم عالیشان تطہیر دربار دی اے

حضور صلعم دیاں فیض رسانیاں

شاہ دین تے دنیا دا ایہو جیا مہ دنیا دار بن ذات لنگھاوندے سن
جاوں دور دراز بیمار کارن روم شام دی طرف سدھاوندے سن
کدی ویکھیا نہیں دنیا ریخ جھیڑے دشمن نال بھی بھلا کماوندے سن
بھانویں ہوئے کسے بھکھے پیاسے نوں جھولی نال پیار بٹھلاوندے سن
یکے آپ یتیم بھی ویکھیو نے وڈا قدر یتیماں دے پاوندے سن
دھڑکے سینے یولیں رہن آشنا ہوکے لال تتیاں سیل وکھاوندے سن
پرہاں چو فتنہ دا نہ ملدا سی جھوٹ تک کار نہ آوندے سن
دے دے سوالیاں ماجرا انہوں راہ رب دے نال ورتاوندے سن
ایہہ عبداللہ دا لال کمال والا صفتاں پیر جوان سناوندے سن
رہنا سہے پڑدے سبب دا لے بھوری الرڈے نہ جاوندے سن

سچ بولدے پاک جمال والے وزنی حق حلال دی کھاوندے سن
حبش یمن تے مصر عراق بصرے حضرت پیر ساذرے جاوندے سن
کوئی شاہ ہووے یا گدا ہووے منہ تے سچ حضور فرماوندے سن
ویکھ مالی یتیم غریب اکھیں اپنے حال نوں بادلیاوندے سن
ویکھ دکھی بیمار مجروح زخمی پیر حکمت دے بڑے رنڈاوندے سن
متیں دیکے لسیاں ڈاڈھیاں نوں علی دی تحت دی جہاد کھاوندے سن
دیہوں بھلے کہ بندیاں گنہ بھانڈا رات بندگی وچ لنگھاوندے سن
لا طمع حضور دی ذات اقدس خلق واسطے بھار اٹھاوندے سن
لکی کسے نوں باطنی راز معلوم آپو اپنے فکر دوڑاوندے سن
چودہ سال اس حال گذاریئے ورتن جگ دی نہ بھاوندے سن

بھڑک تیاں پر عرش تے ملک چھپن پلک پلک وچ ہمت بدلاندے سن
دائم شمع رسالت دی دس کیکر بلبل گو نیا توجہ چمکاندے سن ؟

پیش از نزولِ وحی تفکراتِ مقدس

چڑھ کے مکہ دے بام ناموس اکبر ساری نظر تمام جہان اُتے
حبش یمن نصرانی کشمیر اُتے جرمن روس لنے انگلستان اُتے
ہنود یہود عیسائی اُتے سلجوقی غسان ساسان اُتے
کسے طرف توحید نہ آئی مخلوقات سب شرک کمان اُتے
پوجا دھڑا دھڑ بتیاں دیاں ہندی قائل کوئی نہ رب رحمان اُتے
کوئی گم خبیث تثلیث اندر موذی پھرن شیدا شیطان اُتے
کسے سیانہ خوف خدا والا لک بدھے ہوئے ظلم کمان اُتے
سائیاں ویکھے کھاں مخلوقات اپنی شرع بھڑا اینتھہ چلان اُتے

عرب و عجم اتے مصر چین اُتے روم شام ایران توران اُتے
کوہستان ہموار گلزار اتے بَرّ و بحر کستی بیابان اُتے
زرتشتیاں اُتے مجوسیاں تے فلسطین تاتار خاقان اُتے
بھر شجر معبود سب مشرکاں دے کوئی نہ صدق ایمان اُتے
کدھرے آتش پرستیاں لنب کڈھن کوئی دلو بیاندا آستان اُتے
کعبہ خانہ بھی بتیاں دے نال بھریا کالی رات حجاز فاران اُتے
صدر عالم وچ غار حرا گوشے سوچاں سوچدا خاص جہان اُتے
بھلا دس کوئی پروردگار اپنے بندیاں تیرا نام نہیں کسے زبان اُتے

نہیں بن واحد ہور معبود جھوٹے روشن راز ہوئے رازدان اُتے
زمین و عرش ہے تیری ایجاد دائم کش تمام آسمان اُتے

نظارہ روحی ؟

اندر جسم دے روح دی کھیل نیاری بھید گجھڑے رب جلالدے نے
بن تخت ہزار دے چپ ہے سنا درشن روح نوں ہیر بنالدے نے
روح بادشاہ ملک وجود اے کوئی شاہ نہ روح دے نالدے نے
گئے اٹھا ندے اٹھ حجاب پردے محرم جیہڑے روحی حالدے نے
رانیں و کھیدے خواب حضور جیہڑی صحیح حال سکھ ریں آمد حالدے نے
لیا مذہب توحید نوں بھال سرور ازلی حق والے حق بھالدے نے

معرفت خدا دی پاون بیشک واقف کار جو روح کمالدے نے
بیچ تن دا نیلا سر ربی تیبد بیچ بچھی اندر جالدے نے
ذات ربدی وانگ نظر آوے گجھے وجد بیز جھالدے نے
جلوے حق دے ویکھدے آپ اکھیں نالے ہوراں نا ہیں وکھالدے نے
کھلے سر مشاہدہ ہوون دم دم بیچ بچھی اڈدے عرش خیالدے نے
کوڑے بت کی کیسے امداد کرسن جیہڑے آپ نہ بولدے نے

کھیڑے کم آئے لگے کم کھیڑے قائل اپنا آپ ہی گالدے نے
برہیا او سدا نام نہ یاد دائم کتاندے جہد خزانڑے مالدے نے

غارِ حرا دے گوشے

حالت قوم دی ویکھ سرکار آقا رو رو لہو دیاں ندیاں وگاوندے سن
تن میں سی تکیوں غار گوشہ اَن پانی کجھ نال لیجاوندے سن
خاطر خلق خدا دی جان کڈھدے اپنی جان تے دکھ اٹھاوندے سن
اللہ والے نوں تکلے بیٹھ گیہجے گی نال نام دی ورد کماوندے سن

بیٹھا غار حرا دے وچ گوشے سوچاں سوچدے تکدے وڈیاوندے سن
سارا دن تے وچ بندگی گذر جاندا اوہدے رات نفلاں وچ جیاوندے سن
معرفت حقاں دی پاونے نوں تذکرہ حقدی نال ٹرجاوندے سن
عاشق جہڑے رہندیاں دکھ آسا لگے رہندے حال بناوندے سن

ملیا دان ولایت دا غار اندر درجہ شان حضور نے پاوندے سن ؛
لذت وحدت تھیں وچھ نظارہ دائم وصل یار دی خوشی مناوندے سن

افکارِ لاہوتی

اندر موج محبوب دی آئی آ انا الحق والے نعرے لان لگا
میں عشق نہیں کن احد احد ہو فیکون جگان لگا
نال جنس دے میل کے جنس نالے اہناں بھیتاں نال سمجھان لگا
ونت لوحی الٰہی دی مار لوہی ماہی فرق لپیٹے پان لگا
پچھالی سال نہ چکیا گھنڈ مکھوں ہن مکھ جمال وکھان لگا
ایہہ کون ہیں کون کی کم میرا وکھیں اپنا آپ سکان لگا
کوئی ہنود یہود نصاریٰ کوئی کوئی تاں نوں سبھی تران لگا
اصلی مقصد توحید نوں یاد ناسی اُٹھے ہور رنا ہور لوان لگا
ذوق حمد بے جبریل ہو وحی کیتی اپنے آپ نوں آپ پڑھان لگا
وت کہیں پڑھکے وحید ہو یا ہو ہو حق دی نعرے جان لگا
پڑھے ہوئے کئی پڑھن گے سبق تیتھوں ہون درس سالکاں دان لگا

ہوشمنداں دا مست نوں لی کی پالا پیچ مستی الست ستان لگا
ازلی نور ذاتی جامہ پہن بشری سارے بشر دی کسب کمان لگا
انا بشر مثلکم فرما کے تے بھید اپنے آپ لکان لگا
عرش اعظم دے تخت بیدار کر کے ہن زمین دے جاگ جگان لگا
پہرے بیٹھ کے غار حرا اندر کرن اپنی آپ پچھان لگا
ایہہ تجاں نے کہے نیت کہے ادہ کس ایہہ کس ودھیان لگا
چھڈ راہ بے گئی گراہ دنیا بیٹھ غار وچ کرن ٹیران لگا
تیغ غضب تے رحم وصال پایا عاشق مہندی موج منان لگا
آکھے پڑھ ہر کہے ان پڑھ ہاں میں دس تاں ساندرا سلطان لگا
پڑھ رب کریم دا نام لے کے ہور مشکلاں کرن آسان لگا
واہ ول تاں محبوب محبوب ہو کے نعمت حقدی جگت ونڈان لگا

کالی کملی دی ہنب یار کے تے جلوے طور دے النور چمکان لگا
ساقی کھول توحید دا میخانہ دائم عشق دے جام پلان لگا

خدائی آوازاں (یا وحی)

چمکی لیلۃ القدر دی چشم نوری تے نالی تاریخ رمضان دی اے — اندر سیاد صیادی سرسراہٹ اٹھی گونج ندائے یزداں دی اے
پورے تیجر پہاڑ دریا ندیاں اکو تارہ زمین آسمان دی اے — یا محمد محمد رسول اللہ خوش انداز آواز رحمان دی اے
نبی آخر زمان سرتاج اینوں مہربانی ایہہ رب سلطان دی اے — واحد خالق غالب قادر حکم والا منشا اسدے ڈوہرے جہان دی اے

جینوں چاہے بلندیاں بخش دیندا ایتھے تھاں خودی گماندی اے
دسے بار انہوں راز آونا زالیسے ایہو طرز دائم حکمران دی اے

ترجمہ سورۃ علقؐ

میرے پیارے محمد رسول عربی اج پہلڑی رات رات دی اے — بزم غار حرا دیاں گوشیاں توں چہ مخفی تیری میری ملاقات دی اے
پڑھ پروردگار دا نام لیکے ہتھ جوڑ جیدے کائنات دی اے — جسنے پیدا کینا مخلوقات تائیں جہان رچ جیتھے موجودات دی اے
پیدا ایہو تھیں جا انسان کینا پڑھ قرآن منزل کراماں دی اے — تیرا رب رحیم کریم اکبر ہے نال طاقت جیدی ذات دی اے
نال قلم سکھاوندا علم قادر ایتھے گل کیہڑی مشکلات دی اے — وحی نال بھی روحی تعلیم دلی جتھے پہنچ نہ انس جنات دی اے

بسم اللہ تھیں ہون جہان مردہ اسم ندی ایہہ آب حیات دی اے
دائم بسم اللہ عین فتحیابی ایہہ کلید بہشت باغات دی اے

شانِ بسمِ اللہِ الرحمٰنِ الرحیمؕ

اندر غار دے یار نوں بسم اللہ سارے یار دا آئے نے بسم اللہ — بسم اللہ بسم اللہ اللہ رحمت رحمت بلند بنائے نے بسم اللہ
جزوی درس دو چار استاد اکبر کلی علم پڑھائے نے بسم اللہ — الرحمٰن لسین دا ایلچی ہو باوجہوں پڑھ دا چھائے نے بسم اللہ

اِقْرَاْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِیْ خَلَقَ ۚ خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ۚ اِقْرَاْ وَ رَبُّكَ الْاَكْرَمُ ۙ الَّذِیْ عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۙ عَلَّمَ الْاِنْسَانَ مَا لَمْ یَعْلَمْ ؕ اے محمد اپنے رب کا نام لے کر پڑھ چلو جس نے مخلوقات کو پیدا کیا۔ جس نے انسان کو خون کے لوتھڑے سے بنایا۔ (قرآن) پڑھ چلو تمہارا رب بڑا اکرم ہے۔ آدمی کو قلم کے ذریعے علم سکھا لیا روحانی طاقت سے یعنی وحی سے بھی باتیں سکھائیں جو اس کو معلوم نہ تھیں ۱۲۰۱۰

بسم اللہ بسم اللہ دا شان آچا کسے انت نہ پایا اے نے بسم اللہ
مد سے یار لنگھائے نے بسم اللہ عیسیٰ چرخ چڑھائے نے بسم اللہ
نمرود مردود دی نار اندر گلشن باغ بنائے نے بسم اللہ
اندر جنگلاں یار ویرانیاں دے چشمے فیض چلائے نے بسم اللہ

لکھاں ڈبیاں بیڑیاں پار لائیاں آخر مُکھ دسایا نے بسم اللہ
یوسف کڈھ کنھارے کھوہ وچوں تخت مصر بٹھائے نے بسم اللہ
اسمٰعیل خلیل دے لال نوری چھری ہیٹھ بچائے نے بسم اللہ
ایہو کُنت تم تم ایہو اسم اعظم لکھاں فرد چلائے نے بسم اللہ

اچی دار بال دے گڈیاں پھیر پائیں نے تخت اڈائے نے بسم اللہ
دائم خاک لتے چلن ڈال اپنی عرش نیں سیر کرائے نے بسم اللہ

طلوعِ آفتابِ نبوت صلعم

ہویاں آن سلامیاں سوہنے نوں انبیا رحماں ابھار دیاں
آئی موج اندر ندی رحمتاں دی ٹھاٹھاں ماریاں نور انوار دیاں
گھلے یار سوہنے دے یار دنے گلاں کھلیاں راز اسرار دیاں
آپ آپ رسالتماب ہوئے دیکھ رحمتاں رب ستار دیاں

السلام علیک یا نبی اللہ کرنیاں پیاں مسلسل پکار دیاں
قدم بوسیاں کرے جبرائیل وحی آئیاں ساعتاں عجب بہار دیاں
پہن سوہنیاں تاج رسالتاں ندامان مجلساں آج دربار دیاں
ہنجو ہیر ٹھنڈے ایہہ قلب اندر تیر تانشاں عشق پیار دیاں

اوسے حال تشریف لیائے گھر نوں تاڑ لذتاں وصل دلدار دیاں
بیٹھے کملی دی بکل مار دائم یاد آوے اکیس یار دیاں

خدیجۃ الکبریٰ رضہ دا ایمان

پہلے پہل خدیجہ دے پیش اپنا ظاہر حال رسالتماب کیتا
سُندیاں سار خدیجہ ایمان آندا نبیؐ آ انہاں دے باب کیتا
ایس نیک عیسائی نوں واریاں میں مالک ملک دے دور حجاب کیتا
خلق بہت پیار لسائے دے نے دور عاجز انداز اضطراب کیتا
تساں دکھ دا اگوں بخشے سکھ ہوراں ہیرا اپنا آپ کباب کیتا

پہنچے آئتاں علق دیاں فیر پڑھیاں جبرائیل دا ذکر جناب کیتا
نبوت رسالت دے تخت اتے رب تساں نوں آئیں انتخاب کیتا
پیندے رُسیاں ہیں رہ کے نال ڈٹھا تساں عمل ہمیش صواب کیتا
غریباں یتیماں مسافراں تے بیا کرم آقا نے جناب کیتا
تساں دیریاں دے نال بھلے کیتے گویا خار نوں پھل گلاب کیتا

بخشی دید توحید خورشید دور کفر ظلمات حجاب کیتا!
بڑا ساقیا دائم اقبال روشن مست روم تے ہند پنجاب کیتا

تصدیق ورقہ بن نوفل

خدیجہ نوں دے پیا چہے دا ہت آہا ورقہ نوفل دا اپت چہار والا
چائیں چائیں آکے اسنوں دسیو سوہنڑا اینی ایس گھربار والا

سرور ورقہ بن نوفل دے کول آئے تے ورقہ دہا چہا ورق پیار والا
پڑھیا اوس جد سابقہ کتب اکھیاں حال اس نبی مختار والا

پچھلی عمر ضعیف سی نابینا شیشہ چہرہ سی دید لیمار والا
نکلے حال سب نتارا کہے بیشک توں رسول مقبول اسرار والا

ہوندی نظر ہیں ہو وندا تنظر تیری جلوہ یا و ندا ایں بیدار والا
تیری قوم تیتوں وطنوں کڈھسی ایہ کہیں آہا رب ستار والا

حضرت موسیٰ دے نال جیہڑے ورتیاں سن ہیلا آوسی کہا ندا جار والا
بس تحقیق تصدیق توں نبی اللہ کھری حقدی نور گلزار والا

شافعی حشر دیا روز حشر والے بیڑا چکنا ایں او گنہار والا
ہویا فوت ورقہ بعد جلیدیاں ورقہ واچ ایمان اقرار والا

کملی والیا ہیوں تن ماہ پچھوں آیا فیر سنیہوڑا یار والا
یا ایہا المدثر دیاں آیتاں وچہ دائم حکم اسرار والا

نزول سورہ مدثر

يٰٓاَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ۙ قُمْ فَاَنْذِرْ ۙ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ۙ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ۙ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ۙ وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ ۙ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ۗ

خدائی پیغام

اے کمل وچہ لیٹیا ہوا جلد ازو ذرا اٹھ کھڑے نہیں گھٹ ڈرا و نسی
جانی سخت عذاب خدا دے تھیں مخلوقات نوں آکھو ڈرا و نسی

اپنے پروردگار دیاں کر و صفتاں اتے رنگیاں شان پھیلا و نسی
دیوا اکر و روشن پاک دا اپنی دا گندے منداں نوں دھو چکا و نسی

دنیا خام نما نتوں چت چاکے دیس حق دا دکھو سا و نسی
راہ رب دے راہ دسو سہنوے کھاندے بہارا ٹھا و نسی

آون لکھ مصیبتاں پیش بھاویں صبر دے حیلے نال نبھا و نسی
جانیا ز ہنکاں دی بھٹر لوسیا شمع دین اسلام جگا و نسی

میرے پیارے ختم المرسلین عالی بیابان وچہ لوڑیاں لا و نسی
دائم یار توحید دائم دائم کفر شرک دے بام اڈا و نسی

صدائے رسالت

چڑھیا تخت رسالتے شاہ عربی لال آمنہ دا اُچی شان والا
تبلیغ برحق کامے سوہنے بولیا سوہنی زبان والا

ڈیرا لا فتر یار محبوب کیتا مخلوقات تمام بنان والا
ہر اک چیز نوں کیتا اسے ،وس پیدا خالق اکبر زمین اسمان والا

ہر چشمہ وسیلہ کل نعمتاں دا تیویں اپنے نوں رزق پہچان والا
لے نیا نہ تمثیل نہ جیہان مولا لاثانی مالک ہر مکان والا

ذرہ ذرہ قطرہ قطرہ پیا ہیا ہر اک اوسدی حمد الان والا
مشرق مغرب جنوب شمال سارے پیا چمکدا نور رحمان والا

بابل مشرک بلند ندائیں کا فراں اگے غیر دے سیس نوان والا
لائق بندگی رب کریم دائم قادر غالب ستا۔ کہان والا

مرداں دے وچوں پہلا مسلمان

کھلا تاج مجلل توحید دا اسی جو گدی شمع جہان اندر
نبوت رسالت دے پہن تھرے کملی والا آ گیا میدان اندر

ابو بکر تا جر غنی مرد چلکے وسدا اسی وڈا فتان اندر
زراں دولتاں عزتاں نفر تو کر پڑ پڑھد صدیق جہان اندر

سنکے امر رسول مقبول والا جرگی جوت اتو کھڑی آن اندر
قادر حکیم ہوے یاد لوں نفوں مومن پایا غار دا ذکر قرآن اندر

یا محمد برحق رسول این تو ل تیری پیہ گئی دھوم جہان اندر
صاحب شان پہلا مسلمان دائم کلمہ نبی دا تلک زبان اندر

لڑکیاں وچوں ازلی مسلمان[۱]

پہلے لڑکیاں تھیں مسلمان ازلی کلمہ نبی دا پڑھیا چا حیدر
کملی والے بھرے نال تشو تنوں لیاں پکیاں یاریاں لا حیدر

نبی پاک دے چاچے دا پت سوہنا ابو طالب دا لعل صفا حیدر
رس مس کے رہن ہر وقت کٹھے مجتبیٰ حیدر مصطفیٰ حیدر

خیبر شکن جوان جلیل جابر دسی لا کے نور نبھا حیدر
ذوالفقار تلوار عطا ہوئی دتے کفر دے کوٹ گرا حیدر

کملی والڑے سخی دے لگ گلے لیتے درجات ولایتاں نے
دائم مظہر العجائب جوار فاتح علی مرتضیٰ مشکل کشا حیدر

ے[۱] بچوں میں سب سے پہلے مسلمان حضرت علی تھے جنکی عمر اس وقت تیرہ سال کی تھی۔ (مصنف)

آزاد غلام زید شامی دا ایمان

ملک شام تھیں ایہہ غلام نامی نام زید بن حارث لیا دِتا
نال مہر دے زید غلام تائیں کملی والے آزاد کرا دِتا
حارث پیو دی زید خلاص سن کے پھیر حضرتاں دی گھریں آ دِتا
بھتیجے خدیجہؓ دی وچہ خدمت کارن خدمتاں نفر ٹھہرا دِتا
وانگ پتراں رکھیا کول اپنے نالے دین دا علم پڑھا دِتا
آکھیا پیو چاچا چل ہن گھر اپنے زید صاف جواب سنا دِتا
مائی باپ گھر بار نثار آقا جس نے حق دا راہ وکھا دِتا
دسے شام انھیرڑا شام دائم عربی چن چراغ جگا دِتا

اسلام دے پوشیدہ پجاری

مولی حولی اسلام دے وچہ داخل کئی غریب تے کئی سردار ہوئے
تے خباب خبیب بلال حبشی کملی والڑے دے عاشق زار ہوئے
ارقم ابن مظعون عثمان غنی ابو عبیدہ خالد تابعدار ہوئے
ام عبیس نسیبہ زنیرہ ہندہ ام الفضل سمیہ اقرار ہوئے
حضرت سعد بن ابی وقاص طلحہ یاسر عامر عمار نثار ہوئے
سائب عبدالرحمٰن بن عوف خادم تے زبیر پچھے دیندار ہوئے
صاحب قدم کئی بیبیاں صادقاں نے پچھے دین دیاں دلدار ہوئے
بھین عمر دی آیتاں پڑھے چوری پردے وچہ مومن پردہ دار ہوئے
چھپ لک پڑھن نماز نیاز غاریں اجے نہ ظاہر آشکار ہوئے
چالی عورتاں مرد نثار دائم بیٹھے سن دیاں جنہاں دے پار ہوئے

پردے وچ دین دی آواز

پردیاں حضور تبلیغ کردے جیوں جیوں حق تھیں امر جان آیا
چوری پڑھن نماز قرآن کلمہ اجا حرف نہ وچہ زبان آیا
نال پھیر رب سنہوڑا گھلیا اے توں تے بیلیا ملک جگان آیا
بڑا زور سی مشرکاں کافراں دا ایسی عرب دے وچہ طوفان آیا
عرصہ گذریا چھپدیاں لکدیاں نوں لبندے جو ترک مسلمان آیا
اے بشیر النذیر محبوب پیارے توں نہیں ڈرن آیا توں ڈران آیا
فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَاَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِیْنَ فرمان آیا
دائم دس پھیر کدوں تک چھپدا ائی جھڑا کفر تے شرک مٹان آیا

۱؎ حضرت خدیجہؓ کے بھتیجے غلام یعنی زید بن حارث کو شام سے لائے ۲؎ خدا نے فرمایا اے پیارے توحید کا صاف اعلان کرو ۳؎ حنف

خُدائی تبلیغ

سنو عزیزو دسیں دیاں ایہاں ہو سچا دین توحید صفائیاں دا
ڈر ربّ دا شریک جبار کولوں چھڈو ظالموں کسب قصائیاں دا
چور وڈا کوڑا باغیو حشر اندر بدلہ ملے گا اوہناں کمائیاں دا
مٹھے بول اکھو نیکن والیاں ہو ویکھا بھگے سیس نوائیاں دا
کفر شرک بیدینیو باز آؤ اوہ جے راہ آفات بلائیاں دا
کرو ہوش ہن او سدے حکم منّو جو خدا اے کل خدائیاں دا
نیکو خلق حاجیاں نیک نیتی کرو خون نہ اپنے بھائیاں دا

واہ مادر ربّ لائق عبادتاں دسے پوجا غیر دی داغ برائیاں دا
دھیان جیہڑیاں غافلو قتل کردے وڈا لگدا نساں جزائیاں دا
ڈر واک نخیس اک دا حکم منو گھنتو نہ اندھیرا نیائیاں دا
اتھے سدا نہ غافلو بیٹھ رہنا دنیا اتے مقام جدائیاں دا
او س بیت نوں ربّ کیتے آکھو جو محتاج ہے بھیاں ڈھائیاں دا
پڑھو لا الٰہ الا اللہ مولا شرم رکھے اکھیں لائیاں دا
ویر دشمنی کبر کریو ہر چھڈو گلے لگ کو لطف کمائیاں دا

اے بیمار ولیقین تھیں یار صحت نسخہ مجھ دیکول شفائیاں دا
دائم ربّ پلٹے دنیاں کا یا حکمت نبی میں رسول بھیجیا سایا ندا

جوگی دا انوکھا روپ

عین عرش دے گور و تھیں جوگ لیکے جوگی مکّے دے نگر وچ آ وڑیا
عاشق نانگ نسنا سم ہو مست چھڈ لیں اللہ ہو دی بین وجاوڑیا
دسن بھید تہاڈے فانیا نوں راہ راہ ہن شاہ تھا وڑیا
سین دند لیبن بے خشل موتی چینبے موتیئے بھچل ستر ماوڑیا
بیجدار زلفاں دلول بیچ پاول ہر سر طرف خوشبو دھا وڑیا
اتے جھنب سوہے کالی کملی دی صاحب شرم دا اہل حیا وڑیا
اکھیں لال وچ نستے پریم والے جوگی عقدا جھول جھلا وڑیا
والی عرش بریں دا الف احد کنیں مندراں میم لٹکا وڑیا
شناس بیراگ نوں طے کرکے سادھو ست الٰہی من صفا وڑیا
دنیہہ ویری وچ ظالماں خونخواراں امر حقدا ڈھول کھڑکایا اے

سر تے چمکدا تاج توحید والا گل ہار اخلاص دے پا وڑیا
گیت لا الٰہ اللہ مٹھے بول دا نال ادا وڑیا ے ے
بھتل ہو ش بھلی وکھن والیا ندی کالی وکھرا رنگ نیا وڑیا
نوری ہین دہ عین صاد صادق سرمہ مازاغ البصر چمکا وڑیا
متھے نور محراب بلندیا ندا سوہنی جوگ دی جوت جگا وڑیا
ورفعنا لک ذکرک دے تیرا سہرے نال نشان ختم الانبیا وڑیا
بھجا نوں ہن اوہ عظیم سبحان اللہ سندر روپ انوپ سجا وڑیا
خاطر ہیر اسلام دی رانجھڑا انجھانواں نیار لڑا دیس وسا وڑیا
دلیس ویریاں دشمناں مشرکاں دے داتھڑا اک اکلڑا دھا وڑیا
کئی عزیزی کنبے زمین ساری نعرہ اللہ اکبر دا لا وڑیا

ڈگے کرسیانیوں نومندے بت ساریاں جی ضرب توحید لگا ودتیا
گل ہل وگی نگر کھیڑیاں دے جوگی نوں ان کوئی گھنساڑا اٹھا ودتیا

اک ربدی ذات دا رکھ تقویٰ خطرے خوف تمام بھلا ودتیا
نکریں پیتے تورات انجیل والے بھاڑیں آ احمد بھیجیا ودتیا

کوئی چرن چھنے کوئی کرے سجدہ جوگی سا ریاں دے بھار جا ودتیا
چھیڑو امتاں دا اکمل پورش ماہی دائم رب دا بھیجیا آ ودتیا

جوگی دی جوت تے مکے دی سنگت

ویکھ سنگتاں جوگی دی طرح ساری ڈھیر کیتیاں قیاس آ زمایاں نی
اکناں منکراں مار کے سیس کہیا کولوں آپنیاں ایس بنایاں نی
پیو دا دے پڑدا دے دے راہ ولوں اگاں ایس نے موڑ مکایاں نی
اک زلفڑیاں ٹھنڈیاں وچ رہیاں اک ہو سہاگنا آئیاں نی
اکناں ویکھ جمال کمال پایا اک نفس پلیت طاں بھلایاں نی
رہویا نواں اچنبڑا وچ مکے اناں بت پوجاریاں چائیاں نی
اس محمد عبداللہ دے پت ویکھو کیہاں آ وچ آ ٹیکیاں نچیاں نی

اکناں آکھیا ایہہ رسول سچا گلاں تحقیداں بول سنایاں نی
کوئی نواں خدا منا دندا اے انویں کیتیاں مغز کھپایاں نی
اک کہن خاتم المرسلین ایہو ایہدے وچ نہ بول خطایاں نی
اک نکدیاں ٹھنڈیاں ٹھار ہوئیاں اک حسد نے ساڑ جلایاں نی
اگے کھیے پیہن متھیں ایہہ گلاں جوگی ستیاں کلاں جگایاں نی
لٹ پیکیں منکراں دیاں نوں مونہوں گندیاں بول الائیاں نی
نواں مذہب تے نواں قانون دسے کیسے پٹیاں الٹے پڑھائیاں نی

کی تیہ پر موز کہاں منکراں نوں اندر سونے نور صفائیاں نی
دائم مست الست اصیل سارے صبر حوصلے نال نبھائیاں نی

بقولہ شاعر

جیہدوں موج لو چہ دریا آ دے زہیندا مول نہ کسے تھیں ٹھلیا ای
کملی والڑے صبر تے حوصلے تھیں سبھو سر دے متھے لتے جھلیا ای
کرمانوالیاں لتے منوالیاں نے ماہی نور نیاز ڑا ملیا ای

جھل جھل گئے اولاہمڑے مشرکاں دے لیڑا آن اسلام ایلیا ای
دھن بھاگ وہڑے سنگ نزور کے تے جیہڑا انک سرکار دا لیا ای
نواں نیتھ کوئی مکے وچ لگا میلن گھر وگھری گھا ذکر لیا ای

وچے وچ قریش ہو گئے کوئے جگہ جیلیا ای سینہ سلیا ای
دائم اپنے یار پیارڑیوں وت یار سینہوڑا گھلیا ای

وَأَنذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ

(یا محمدؐ! اپنے قریبی رشتہ داروں کو عذاب خدا سے ڈرا دو)

کوہِ صفا تے پہلا محمدی جلسہ

کمل پوش صفا پہاڑ اُتے کیتا کٹھیاں کل پروار تائیں
تساں نوں جے منگھائے نیں سال چالی سچ جاندے میری رفتار تائیں
توں امین امین سچا سجھناں کہیا رسول مختار تائیں
بڑا فخر صداقتاں تیریاں دا ہر قریش ہیہہ دلنصار تائیں
سب اسرار زمین تھیں لے کے تنے بیا ویکھنا عرش مینار تائیں
تساں مار مٹاونا چاہوندی اے من لئو گے میری گفتار تائیں
تاں پھیر کہیا سوہنے کر لو سچ سودے چھڈ دو کوڑ دے تج بیار

آلِ غالب دیاں رکیاں ڈیاں سنو کن دھر کے سنو پکار تائیں
تیسوں سمجھدے ہو جیو ٹھا کے سچا دسو سوچ کے پیچ وچار تائیں
سنیاں ڈٹھا نہ عیب اج تیک تیرا صفتاں تیریاں دور دراز تائیں
نبی کہیا میں کھلا بلند جیوں نظر پہنچدی پار اُروار تائیں
جے میں آکھاں اک فوج پہاڑ پچھے بیٹھی لا کے گھات نکار تائیں
سبھناں آکھیا خاص یقین سینی اسی منساں سخن رسدار تائیں
رہتانت نہ ایس فناہ خانے دھاڑ پے گئی ایس یار تائیں

کر کے آئے جو روز الست والے کر دیاد اس قول اقرار تائیں
پوجو رب واحد لاشریک ڈٹھو اگ وچ غیر اغیار تائیں

نعرۂ توحید

کملی والے بیدھڑک توحید والا نعرہ ماریا کوہِ صفا تے
توبہ کرو تروڑ کے کوڑ پانوں مناں لیہہ بلا عذاب اُتے
آون والڑے وقت تھیں ڈر سیھے پھل بہہ نہ نازِ ادا اتے
پڑھو لا الہ الا اللہ جیہو حق دے راہ صفا اتے
گنگے ڈورے لگا رہے ہیں پتھر کیہڑے نفع نقصان دی جا اتے

لوکو بت پرستیاں چھوڑ دیو لیاؤ خاص ایمان خدا اُتے
واحد لاشریک دی کرو پوجا جیندا حکم اے ارض و سما اتے
سنو دین امین خلیل والا مٹی پاؤ فریب دے دا اتے
وڈا کفر تے شرک اے بت پوجا جیہڑے رہن وار خطا اتے
پھلکے تڑ و گے ہاد ییُے زرگ اندر دانت جانی کیہڑے جا اتے

میرا فرض سمجھاونا نبی ہاں میں آؤ غافلو شرم حیا اتے
مالک ملک والا شریک داتا دائم ہاں اوہدی رضا اتے

قریشیاں نوں پیڑاں

پیڑاں سندیاں پایاں قریشیاں نوں آکھ کیہ کیہ آکھ سنایا ئی
عزات منافت تیری تدناں ایہ خطرہ خوف خیال ہلایا ئی

موتہوں لیوں نہ مندا کھلی بانہہ کر کے ابولہب نے رولا پایا ئی
اساں سمجھیا ہور کوئی موج میلہ ساڈا قیمتی وقت گوایا ئی

سر سر تائیں لانبو بھڑکیندے ایسے واسطے کوک بلایا ئی
ساڈے بتاں دی کریں توہین مڑ مڑ کسے دیرئیے کی سکھایا ئی

مار کھادسیں سنے خدا اپنے جیہڑا نواں خدا بنایا ئی
ساتوں سد پہاڑ تے نال دہوکے اگوں ٹھٹھا اینہہ چلایا ئی

لوکو جاؤ انہاں گھر و گھری اپنی پلہ خوشی دینال بھنوایا ئی
اچن چیت قریش سب رگہ بیٹھے نکے وڈے رنگ وٹایا ئی

کوئی دے دھکی کوئی دے نیہہ جیکے کسے دھکا یا ئی
کول دے گالیں کوئی پرلو نے سوہنا اک جنتے لیا یا ئی

بارن ناڑیاں نے جھیڈاں کرن مشرک آپے ہو رسول الیا ئی
چلہ کٹدیاں غار حرا اندر ایس عقل نے ہوش کھڑایا ئی

بالیخولیا کوئی جنون آکھے کسے ہورا پڑا ہد الائبا ئی
دائم رب بیلی کملی والڑے دا سیھاں توبہ فساد مچایا ئی

ابولہب دیاں شرارتاں

ابولہب تے اوہدی رن دوہویں منھا نال عنوڑے لاوندینی
نت نویں فساد مچا کے تے لاتے دکھ دے دکھ پہنچاوندینی

صاحب سچے دے سچے محبوب اتے کوڑے کوڑیاں چھیج وگاوندینی
کنڈے راہ کوچہ کھلاؤ لوین جہڑے راہ ساڈے آقا آوندینی

سنے پتراں ویر تے لک بدھا گالیں گند مجھول سناوندینی
ناراں لنبیتی تڑوڑنا جوڑ کر دے ظلم کرن نہ بس نفرتاں وندینی

سرور دکھ مصیبتاں جھل سر تے نال صبر دے فرض نبھاوندینی
ستے رن ابولہب برباد دائم مولا وچہ قرآن فرماوندینی

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ۞ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ ۞ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ
ٹوٹ جائیں ابولہب کے اور تباہ ہو جائے نہ اس کا مال دولت اس کے کام آیا نہ اس کے اعمال۔ جلدی ایک بھڑکتی
لَهَبٍ ۞ وَامْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ۞ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ۞ (قرآن)
میں ابولہب پڑیگا۔ اور اسکی عورت جو ہیزم لاد کر لاتی ہے۔ اور راستہ میں کانٹے بچھاتی ہے دوزخ میں اسکے گلے میں بٹی ہوئی
رسی ہو گی - ۱۲

وڈا مجاہدی غازی علی مرتضیٰ کرم اللہ وجہہ

گھر یں سبھا خاص برادری نوں کملی والے ضیافت پکا کے تے
حضرت وڈا للکاریا ساریاں نوں فارغ ہوئے جدوں کھانا کھا کے تے
دنیا دین دے واسطے ہے کافی منتھ شک وسواس مٹا کے تے
چپ چاپ نہ بولیا کوئی اگوں بیٹھے سوچ بوچھ گھبرا کے تے
کملی والیا میں غلام حاضر خدمت کراں گا ادب بجا کے تے
مال جان میرا حاضر وچہ قدماں لگی دساں گا خوب نبھا کے تے

صفاں وچھیاں پہر پیاریتنی سامنے آ گئے سنگ بنا کے تے
بیرا وہ چیز کمال لیایا ہاں ویکھو ظاہر اصاف ازما کے تے
جیس کار اندر میرا کرن ساتھی بزلہ ہیلیہ متھا ٹھا کے تے
آخر علی مولا مرتضیٰ حیدر شیر گیا وچ وجا کے تے
اکھیں کھایاں ہاں کمزور بھانویں ساتھ دیوساں تھواڈا کے تے
بھانویں ہاں لڑکا تھوڑی عمر دا میں کھاساں ہماج نہ کنڈ وکھا کے تے

میرا گلا تے آپ دلے ہتھ پا لیناں دیکھ سرکار آزما کے تے
دائم شیر جرار کرار حیدر سچا دسیا عمل کما کے تے

قریشاں دیاں مزاخاں

کدے ہٹھے مزاخ سب کھسک گئے چھوہر نویں کھلار دا اے
کدی کوہ صفا تے سد دا اے راہ جاندیاں کدی کھلیار دا اے
گھر یں سد برادری نہ کھانے کیڈے داؤ تے پیچ پسار دا اے
ویکھاں اج نوں لگے دا ایں پتہ نبیوں پتہ کیہ یار اوہ رار دا اے
انہاں وہ ہاں پرانت سنوارناں کیا نبیوں وہا نعرہ ہم پار دا اے

کیہڑی چیز اوہ وڈی لیایا اے جہدا مان لتے دم مار دا اے
نت کوکدا کوئی نہ منا اسوا ایہہ متھ تحقیق مول نہ ہار دا اے
ابو طالب دے بیٹرے دی گل ویکھو ساری مجلس لٹھے پردا اے
نیراں ور ہیا ناریہ چھوہر اج نتر ویکھو کیڈے ہتھ بیٹھے تے مار دا اے
آپے سنگ تر وڑ الگ ہوسن حیدر لچکھناں متھ تلوار دا اے

انہوں لانجاں مرسید رس گئے غافل کیسے پتہ کی سنگ سچار دا اے
دائم علی تے نبی دا جھٹرا ازلی جڑیا ہویا اے رب دا نار دا اے

حضرت ابوذر غفاری دا عشق حق

چڑھیا جن توحید دا وچہ مکے چانن نور دا پارا درار ہویا
اپنے بھائی انیس نوں گھل مکے پہ دنیاں پورا واقفکار ہویا

حضرت ابوذر قوم غفار دچوں بت پوجنوں جدے بیزار ہویا
سچا نبی ایہہ بھیجیا رب سچے اندر قلب کامل اقبار ہویا

اوس ویلے ابوذر آیا شہر مکے ایہہ خوف تمہیں بند گفتار ہویا
اوتھوں گھر لیا یا نال حیدر تن روز نہ بھید اظہار ہویا
ابوذر آکھیا نبی دی دید کارن کم کار میں چھڈ گھر بار ہویا
خدمت وچ کھلاحیدر آن حاضر ابوذر دیکھ دیدار نثار ہویا
پڑھدا لا الٰہ الا اللہ قدم چم دا شکر گزار ہویا
پتنے ہوئے مزید جہول مشرک اوہنا دکھی جھیڑا دیندا یار ہویا
ہتھوں نیر لبیں ساقیا جام پینا دور خوف تے فکر اِلکار ہویا
کعبے وچ آ گیا مرد ابوذر کلمے پاک ذا آن دھمکار ہویا
اَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰه کعبے وچ نعرہ لگانا رہویا
نبد نبد ابوذرؓ دے دا تھیا زخمی ستم تہر دا اگرم بازار ہویا
علیؓ دی سپاہ تے پلیا عباس ہانی ہر اک بدی نوں صبر قرار ہویا
اشہد ان لا الٰہ الا اللہ مستی وچ عاشق اگے ہار ہویا
آ گئے فدتی نیر عباس انوں علیؓ دا جھنڈا ابوذر جھنڈا اٹھا رہویا

ہو یا نہیں کعبے وچ مرتضیٰ دا پھر کہیں راز نہیں آشکار ہویا
انت علیؓ مولا مرتضیٰ بھی کعبے آنا اتے اقرار نہ ہویا
ایہہ بھید نہ کسے نوں کھل جائے پنجتن پہلے سعد قول اقرار ہویا
دسیا راہ رسول توحید والا اسم ذات نوں داغ پلہار ہویا
نبی آکھیا ابوذر بھید رکھیں ترسدے باہر وا پے فتنہ آر ہویا
ابوذر آکھیا صاحبا فکر کہیا جیہنے دلدار جانوں عاشق زار ہویا
چڑھی عشق حقیقی دی آن رنگت نعرے مار دا مست خمار ہویا
پا ندا پاؤں نا لکا حال کھیڈنے ہو حق ہو حق دھمکار ہویا
سارے دیں پالی مشرکاں پائے گھیرے مار و مار دا شور پکار ہویا
جد ہندا جھڑن تے موہنیں توحید نعرے عاشق زار ابیا سنوار ہویا
کھیڑے راہ نہیارتاں کرن جا سوہ نے وچہ آباد غفار ہویا
فیر مکے دے ویلیاں بار دتی نیڑے موت ابوذر آخر کار ہویا
آکھن علیؓ نوں واسطا ای نبی دا جنہوں ایہہ رہیا ہوں تاں تے سر ویار ہویا

کعبے وچ کملا گھیر با ذرا اسے رنگ لٹو اینہ لیجا اختیار ہویا!
دائم مست ملنگ نہنگ ابوذرؓ ارشن آ وچ جوش پیار ہویا

غفار قبیلے تے اسلم قبیلے دا قبول اسلام

حضرت ابوذر وچہ پیدوار سارے لوٹیا دین اسلام دا
ہویا اثر کمال غفار اتے اسلم قوم بھی سیس جھکا دتا
آنش مرکدی تھیں روز ہاں ٹبر نوں مولا پھر دنیا لیجا دتا

کلمہ لا الٰہ الا اللہ تکے وڈے نوں صاف پڑھا دتا
نالے ڈر دہ قدیم دے ساک آپے لکے دین دا ڈھول وجا دتا
چھڈاں ڈاکو الیں بھیاں نال اتنوں دین حق دا راہ دکھا دتا

بڑے لگم اسلام نوں بھاد ندیاں کماں نوں سب بھلا دتا
ہوئی دور آفات ظلمات دائم کلمے پاک چراغ جگا دتا

کملی والے دا اسم بازار جلوہ

بھڑک نیک بھلا عاشق رہن چھپیے عشق چھپایا چھپ نہ جاوندا ئی
بھڑک جاگیا تک فرشتیاں دے سوہنی بھڑک دی جوت جگا وندا ئی
جیتھے دیکھیدا حنبلا منتر کا ندا لہرا بیٹی توحید وجا وندا ئی
پڑھ حصہ لا الٰہ الا اللّٰہ مالک رب دا اے ہر ہر تھا وندا ئی
کالی وکھر انسان اس جگہ گڑ بیدا دم دم ہے نام دمصیا وندا ئی
اگے دگے شیطان ابولہب دشمن سید نبیدے نا ئیں ور غلا وندا ئی
ساڈے ٹھاکراں نال کھہبڑکے دا کوئی مذہب نویل نبا وندا ئی

کملی والڑا دین اسلام والے پیا اکلمہ دا دینظ فرما وندا ئی
کلیاں کو جیاندے وچ بوہے بھوندا وچ دیہڑیاں جاتیاں وندا ئی
پوجا تیاندی پاپ سراپ لوکو دس سخت عذاب ڈرا وندا ئی
مرشد پیر بشیر نذیر جو گی ہو کا حق دا پیا سنا وندا ئی
جدھر جاوندا رنگ لگا وندا ئی موتی نور دے پیا برسا وندا ئی
لوکو اک نہ ایسدی منیاجے جادو نال ایہہ خلق پھسا وندا ئی
سچتے جائیے پر چار نہ کرن دیہو مشتنڈیاں نوں نگریاں وندا ئی

لک بنھ لئے ویریاں مشرکاں نے ہر اک دکھ تے دکھ پہنچا وندا ئی
دا ئم امیر قدیر دا یار جو گی مانہ خوف نہ کسیدا کھا وندا ئی

خانے کعبے وچ حضور دا اعلان توحید تے ربیب جا رث دی شہیدی

خانے کعبے وچ احمد مختار اکدن جا اعلان توحید پکار دینے
نہ ایہہ کسیدا کجھ وگاڑ سکن تے تہہ کسیدا کجھ سوار دینے
چوہیں پاسیوں لیوٹے گھت گھیرا بول بول منہ دا طعنے مار دینے
حملہ کرن لگے نبی پاک اتے ویلی دیکھیاں کر لو سہار دینے
ہو گیا شہید ربیب حارث کتنے سیر بہشت گلزار دینے
ٹھنڈے ہوئے کلیجڑے دشمناندے اوسیوقت سینے چھیڑ دیہار دینے

واحد لا شریک دی کر دیو جا کو ڑے بت پتھر کس کار دینے
انی کہن دی ڈھل سرکار نوں سمی کٹھے ہو مرتد للکار دینے
بھنّاں سندیاں گھمڑل جوان حارث اگے بیٹے تنھیاں ولار دینے
اگے اپنا سیس چا کرے چھلی بجگئے دلدار غفار دینے
ایہہ شمع رسالت پروانیاں دی عاشق اڈکے جند ڑی وار دینے
ایہہ اسلام دے لوچ شہید پہلا کیتنے تیغ وچ عشق بازار دینے

لکھاں وچ بہا ٹھاں سہا ڈاہ سینہ عاشق اپنا جو تنار دینے
زندہ باد شہید اسلام دائم سر جائیے نہ نگ نہ ہار دینے

قریشیاں دے مشورے

پھلاں بھری اسلام دی ویل نوری مسلماں وچ پکے دو دو ویہڑے گئے
کتنے مشہور رئیس قریشاں نے یار رحمت الٰہی ہیٹھ ہیٹھ بیٹھ گئے

دو مٹھ جیہاں دے روز بروز ودھن لگے سن جیہو نہ جا گردے ریہہ ہو گئے
کر دے سن ادبی ہما ڈے ہتھ تھا کرم انہاں دی اکھیں نکریاں کچیڈ ہیٹھ ہو گئے

کھڑ تنگ جتھے ویکھ بکھ مادہ دو ہاں جھکارے وڈے دلیر ہو گئے
کہیں وچہ بھی لگے ہن پڑھن کلمے کل جیہڑے اج شیر ہو گئے

تکے وڈے وڈے ہوزی عزت متکبر تیار رب پکڑ شمشیر ٹھہر گئے
رکھے رب اسلام دی شان عظمت دائم ظلم جیہڑا کیہڑا بیر لا گئے

ابوجہل دا ٹھٹھا

کمل دالا اکدن کعبے دا سجدے اگے ربیدے بیر ٹیٹ دائی
ابوجہل ویری بیر رکھ ویکھ ویکھ ایہیں منہ داچیٹ دائی

آیا شرم نہ کلمہ دے شرم تائیں ہوندی آپ اپنا کھانا کھٹدائی
کہندہ یار او بہیری لکیے اوٹمنی دی آپریشن حضور دی سٹدائی

اللہ والیاں نال جو کرے ٹھٹھا حیہ ہاں اپنے آپ دیاں پٹدائی
دشمن کیہے گھاٹے لکھنہ دے لا دشان دی الیدان نہ گھٹدائی

نہ کوئی طمع نہ لوبھ نہ ہوس لالچ نہ زردولت مال نہ وڈائی
دائم دیا راہ وکھاونے نوں سوہنا دکھ مصیبتاں کٹدائی

مردوداں دیاں کاراں تے آقا دا خلق

مشرک نادیاں ناہ دکھاں چھیڑدے سوہنے محمد وچہ بازار دتے
کنڈ منہ جھکا کے ٹھنڈے سینے اہ نہ چیہ خار رکھدار دتے

کوڑے ٹھڈے ہنے جین اتے وٹے لال ہتھیل نوں یار دتے
اندر ریا نہ غم اندرے ہنسدیاں کھڑ کھڑ دی انگ غبار دتے

جھل جھل ٹھوکراں کھاندیاں پیہ ٹھٹھاں آقا دیاں ٹیر نالے ہوتے
سر ور خلق دی ٹھوکراں ٹھا نوں سمیع کاتر طماع کر دتے آ دے تے

کھا کھا پتھر سر منیر اتے عالمین دے کاج سنوار دتے
دشمن گجدے پئے سٹاں منہ اپنے حضار نے پیار انعام خبار دتے

ورقہ ابن عبد اللہ دیاں زبیاناں یار پتھر بھی کلمے پکار دتے
تا ایل جاندے سالتی ویکھ کے تے ہوا لوڑ ناں پیار دتے

سوہنی ساہمنی مرکیہ دشمنے ناسر ختا سخنے کو نہ نتار دتے
صدقے لیا لوٹ سلام دا شان کہ سجدے تلے تلوار دتے

کلمے پڑھ مصدق ہے تیراندیاں بادشاہ خنجر ہیٹھ نماز گذار دتے
تیہ دل مسلم جانیا نہ غا نذی ہر دم نال آقا نا ہار دتے

چڑھ کے چھپر اتے ذنیدار سچے نیر جھیلدے توم کفار دے رہے
جدتک دے انمؔ لبا تو حید کلمہ عاشق نار رسول مختار دے رہے

کافراں دے انہوئے ظلم

مسلماناں دی گلے وچہ آئی سختی نیویں ہو کے چھوٹے لنگھاوندے سن
بیکساں غریباں نوں مار کے تے کافر اپنی این نساوندے سن
صہیب ابن سنان حیران رہدی روہ روہ نیر ڈولگیر گاؤندے سن
مارن چھکھیاں تسیاں عاجزاں نوں سچے دین تھیں پھاٹکے دوندے سن
بارہ وسیاں آوندیاں کنڈی ہو جو ظلم کفار کماوندے سن
باہر لوہ جھتیں موہنوں زبان نکلے پھوبھی لا الٰہ الا وندے سن
اک لت سخن نوں اکی اٹھا تے دھپی دہ پیچھے ڈنڈیاں نبھاوندے سن
ایسے نال عذاب عمار یاسر جنت وچہ تھیپا ہو چاوندے سن
دھونی مرجاندی تا تو وچہ دیہن ظالم پھیر وچہ لپیٹ جلاوندے سن
ابیراوہ آپ دے ڈاڈھے دکھی جھرڑے برد نفر غلام کہاوندے سن
عامر ابن فہیرہ عمار یاسر ڈے دکھ خبیب اٹھاوندے سن
مشکاں نچوڑ کے عین دوپہر ویلے تتی دھپ دے وچہ کھلواوندے سن
کدی کنڈ پرنے کدی پیٹ سدھیاں پٹھیاں دہر لیاوندے سن
وڈے وڈے پتھر سناں بھارے ٹیا اوپر چھاتی دے پکڑ لگاوندے سن
گل سندیاں کالچہ پھیٹ جاندا دوارا ٹھوہر موڈی لیاوندے سن
وکھو وکھ کرکے الامان ہائے دہاں اٹھا نوں چا دوڑاوندے سن
کدی لوہے یاں سیخاں سرخ کرکے اتے پدندے ڈیم لگاوندے سن
ذرا سخت عذاب خیابؓ نال تیں دھرتی آتشوں لال کراوندے سن
مشکاں جھد لیا خبابؓ آتے چھاتی رکھ کے لت دباوندے سن
دیکھی پھیری دا ابنا لوانگ داٸمؔ عاشق لگی پر بنت نبھاوندے سن

لونڈیاں دے حال

دامن پاک سمیہ عمار دی ماں ڈیرا وچ گلے اندر جنت تیار کیتا
ام عبیس نہیدہ زنیرہ نہدیہ تائیں کافراں بہت خوار کیتا
شہر مکاہ اندر حربہ مار کے تے بڑا ظلم ابو جہل بدکار کیتا
جنے لونڈیاں بہت مسکین بیبیاں سچا کلمے ڈنڈیاں پار کیتا
لکھ ننگیاں زنشیاں جھل لیاں اپر دین تھیں نہ انکار کیتا
داٸمؔ ننگیاں لوز توحید ذاتی نیک بیبیاں نیک پیار کیتا

بلالؓ حبشی

کافر نام امیہ سی مرجہ لکے مال دولتاں نال نہال ہویا
اوہدا بردہ اک نام بلال حبشی عاشق نبی دا دیکھ جمال ہویا

کالے رنگ والا کوئی بھی شکل والا پڑھ کے حق رنگ بلا لو لال ہوبیا
کلمہ ول جگے پاک رسول والا چھری عشق دی نال ہلال ہوبیا

ڈھیر چپ رکھی ایہہ کدوں تائیں آں کا قرآں نوں ظاہر حال ہوبیا!
لگے دکھ عذاب پہنچان دائم جانے رب جو کجھ اوہدے نال ہوبیا

بلال رضی اللہ عنہ حبشی

اوتھے ویہن بلال دا حال سنکے ظالم اوس تے ظلم کما وندے سن
اکھیں کلمہ پڑھدا ہے دے نال نال اوہدے دھمکیاں سخت ڈرا وندے سن

لتیں گھت رسا حبشی کالڑے نوں گلی گلی بازار پھوا وندے سن
سیخاں لوہے دیاں اگ چہ کرکے لوں لوں بوچہ لنگھا وندے سن

ماربار ملحد مرتد مشرک سبھے رتنیوں پچھاں پڑتا وندے سن
ایہہ یاریاں کدی نہ مرن عاشق احد احد دے نعرے لگا وندے سن

جدوں لوے محمد دا نام موہنوں کافر جبے دے گل ٹکا وندے سن
تپی ریت تے تپدے تھیڑے تے مشکاں بنھ بھیدے دے ڈنڈا وندے سن

ٹیاں تپدیاں بھاریاں چک کے تے اوہ چھاتی دے آن کھا وندے سن
تھلے ریت دے تپدے تھیڑے بار دا اتوں پتھراں بھار پا وندے سن

میں قربان جاواں کالے رنگ توں گئی ہے پیت لوائی نبھا وندے سن
اکدن قدرتوں آئے صدیق اکبر حال تکدیاں نیر چلا وندے سن

لکھ شاباشاں عاشقا صادقا او آفریں صدیق فرما وندے سن
دائم اج کتنے چڑھ کے جگ تے جھنڈے یار دا نام دھیا وندے سن

حضرت بلال رضی اللہ عنہ دا آزاد ہونا

جا امیہ نوں کہیا صدیق اکبر کیوں حبشی غریب نوں چور کیتا
نبیڑلئے رب دا نام تے مارنا ایں نہیں تنے تو کیہ اوس قصور کیتا

بھکھا تسا رکھنے تے جاہل بولی اوہدے نفس شیطان مغرور کیتا
امیہ آکھیا ایس غلام کالے وی اپنا جھوٹ لبوں رکھیا

صادقی گل نہ منداپڑا ضدی بھا الیدے بھیٹھ تنور کیتا
آیا نرس تے بیچا خریدا مینوں دو نال مجبور مشہور کیتا

دیدے دو سو دنیا تے اک بردا جگے جیو صدیق بھر پور کیتا
ذرا بردہ سکیل دنیا دہ سو دکھ دکھی داد ور غفور کیتا

ٹہ یا ہو آزاد بلال حبشی سودا ویکھ امیہ غرور کیتا
کہ سمجھائے چلیوں موہنا مے چلیوں اسے اک نہ عقل شعور کیتا

ذرا پرت جواب صدیق اکبر اساں خدا راہ دستور کیتا
اندروں سوہنا اسے کالے رنگ والا کالی کملی والے منظور کیتا

گو اندروں خام ہے ایمان جتکہ اساں دھکے دے واڑیوں دور کیتا
دائم عشق سچے حبشی کا دے ذرا سوہنے نبی دے آن حضور کیتا

قریشیاں دا ابوطالب اگے جھیڑاں

ابوطالب نوں کہیا قریشیاں نے اس بھتیجڑے نائیں سمجھا بھائی
ساڈے ٹھاکراں نوں مندا بولدا اے کردا ادب لحاظ نہ کا بھائی
ذاگھر کملیاں کھیڈا پھر اٹھے لگے مرض جنون سودا بھائی
ساڈے تکڑیاں تکڑیاں ہوئی ساتھی لئے سو ڈھیر بنا بھائی
اسیں آئے برادری طور سمجھے توں بھی اپنی نیت وکھا بھائی

لکنی کیتی اسی خاموش پھردے وڈا اندروں دا شرم حیا بھائی
سارے دیس اندر سنہیں پیہیں گلاں نویں دنی سواگ مچا بھائی
نواں رب نواں کوئی دین دسے صغر جیہی سوالٹ ہوا بھائی
لوکی کملے اوہدے مگر پھردے لیندا نال جادو دا اثر پا بھائی
ہتھ دو دھڑا دو دھڑا وچ جا سی لیندے نیڑ لوں کھپ کھپا بھائی

جے نہ رکیا ایں وکھیں خون ندیاں وتی فیصلے دی اساں سنا بھائی
نت نباندی کریسے توہیں دائم حنیف تک نہ گئی اے آ بھائی

ابوطالب دا جواب

میری جان قربان یتیم اتوں نت رہن والا میرے کول دا اے
جیہڑا مالک سو حق سناں اکے میرے آکھیاں کبھی نائیں ڈولدا اے
اوہدے بولیاں نکہ بھتیں بھل کردے شربت مہر پیار دا گھولدا اے

دسو تسیں ہی صاف کر کے کدوں جھوٹ ایہ اوہ توں تولدا اے
دکھ جھل سر تے پھرے نواں تساں مفت لا یا ڈگا ڈولدا اے
سمجھ یا دجو مندیاں نال اوہدے صبر رمز نوں کھڑی ٹولدا اے

مندے راہ پیندا تاں میں ڈک لیندا بیار حقاں دے دفتر پھولدا اے
کوئی کجھ آکھے ہو کے مست دائم بیا حقدی بولڑی بولدا اے

قریشاں نوں سینے سول

کیھڑے ہو گئے نے پکان مشرک نوں دن دسکلے سانوں ساڑ دینے
کرو اہناں نوں مار برباد اصلوں سانوں ایہ بیدیہہ شرک نمار دینے
اللہ والیاں نال لگا ڈیرا کے دو ونڈیں جہان وگاڑ دینے

نوہیں باغ اسلام دا لان پئے ساڈے بتاں دے کھیت اجاڑ دینے
سانگاں پکڑ ننگیو ڑپے رٹ کھاون ڈھٹے تھاں نوں ترکر دیں چاڑ دینے
جتھے ملے کوئی کلمہ پڑھن والا اوتھے نال گھرا کیاں مار دینے

ڈاہڈے آئے رنگ مسلماں عاجز دشمن پھرے کر رہا مار دینے
دائم کسے نوں وہنہ دے مار برچھی بھرٹ وہڈا نارا دینے

محمدی معجزہ

ابوجہل اتے ابوجہل ظالم بھوندے پکیاں جنڈیاں پا کے تے
تھڑے ماز بیٹھے کوچے گی گھٹے مومن ندے جند لکا کے تے
ابوجہل مردود نوں کیڑ ہوئی جلدی پہنچیا الحمد سجا کے تے
لے ہتھ وچ نہوان نک ٹل لایا اوہیں کھلا رہیا یار ہیں جا کے تے

آتاں چکیاں ٹول لشنٹہ بانڈے یار رکت کر ڈیرے بھادھا کے تے
کعبے وچ اک دن نامدار آقا سجدے پے سن ادب بجا کے تے
سجدے پے ہوئے محبوب یار نے نوں پتھر چکیدے نہ ور لگا کے تنے
چلے وس نہ انت احیوس ہو کے ڈگا دھرت اتے دہشت کھا کے تے

جڑدے بعد اٹھیا ہائے ہائے کردا آکے مان نڑیل جھیڑا کے تے
ڈٹھا نظر آیا سرکار دائم موذی لکیا منہ چھپا کے تے

مسلماناں دی عرض سرکار اگے

کیتی عاشقاں عرض معشوق اگے حضرت دکھاں نوچہ گذار نے ہاں
ہن ساڈا بھی سوچیہ دیہاں لشکر دیہوا مرتے بیٹھے للکار نے ہاں
دکھی ہو گئے کے وچہ چال کرنی کرو حکم تے جیوڑ سدھار نے ہاں

تساں ہتھ اٹھار ناں منع کیتا کافر نت یار ن مار نے ہاں
تھوڑے ہاں پر حقدا جوش وڈا جند جان حضور توں وارنے ہاں
ایڈا حوصلہ صبر سرکار دا اے دیکھ دیکھ کے سب بلہار نے ہاں

آسی دشمناں اتے بھی کرم کرڑے ایہو نت دچار وچار نے ہاں
حق سمجھ نے اسی مرید دائم بناں امرڈے دم نہ مار نے ہاں!

آقا دا فرمان

مسلمانوں عزیز دے پیار رکھو واحد رب غریب النواز والا
چاہیار بنے جلس فیر جھنڈے ہالاں جھنڈوا ایہہ دلیس حجاز والا
بھاویں ہے عیسائی پر نیک عادل دور ڈور وچ چا سر فراز والا

حبشہ الی سینہ لے کرو ہجرت جاکو پینڈا دور دراز والا
بادشاہ نجاشی دیکھو ل جائز تقوی رکھ پکا کارساز والا
سچ بولنا رکھنا گھٹ سینے لال نور اسلام ممتاز والا

راتیں جاگ قرآن مجید پڑھنا وڈا عمل نماز نیاز والا
بحر ہجرت دی کی پرواہ دائم فضلوں کریگا پار جہاز والا

ہجرت حبشہ

یاراں جد نبوتوں سال پنجویں طرف حبشہ دے دیس نیاگ چلے
کجھ مرد کجھ بیبیاں نیک بختاں بچے سنگدا میل سہاگ چلے
پیدل منزلاں منزلاں طے کردے اللہ ہو دا گاوندے راگ چلے
بھاگ کافراں لیا نہ رسول بھاگ سادہ خاطر بھاگدی طرح تسیں بھاگ چلے

بھلا پٹ پن چھڈ دا دیس کیہڑا ابی پت نے سر کیہ داگ چلے
کملی والے دی قدر تنوں نہیں ہوئی تیں دکھیں وتوں دے نال وراگ چلے
جاگو دا الرٹینے لائی جاگ سوہنی سنے دیس دے تے جاگ جاگ چلے
ڈنگ لا الٰہ دی مار سنے کٹ کفر تے شرک دا ناگ چلے

صدقے جہاں نہا یہہ وچ جانیا نہ دکھ درد دریانوں جھاگ چلے
دائم خاص نگاہ تے جنہاں والے صبغتہ اللہ دی لیکے لاگ چلے

حبش دے نجاشی بادشاہ دی ملاقات تے کافراں دا پچھا

چڑھ مسے آن جہاز جہاز والے بخیریں حبش دے ملک وچہ آوندے نی
مگروں ہور مہاجراں کوچ کیتا سارے تن اسی رل جاوندے نی
وطنوں نیپاں کے پچھے بیٹے ظالم جاسہ خوش نہ رہنا کھاوندے نی
تحفے لے آیا تولہ موذ باندا وڈے مکر دے جال وچھاوندے نی
ریشم زری نہ رمال سوغات مہراں دیکھ یار دی عقل گواوندے نی
پیو دادے پڑدادے دا چھڈ مذہب نواں مذہب بکھنڈ چلاوندے نی
ساڈے بین مفروض مفرور مجرم کہانی کے لس سدا وندے نی

بادشاہ نجاشی دے لطف سیتی رین چین تہیں جھٹ لنگھاوندے نی
ہوئی ساریاں دشمناں کافراں نوں رہن حبش دے وچہ عیش مناوندے نی
اے ہنے لئی پناہ سی مسلماناں نگہ لگ مرتد بنا وندے نی
کتھے حبش دے پادری کرن رل مل لالچ دیکے سنگت لاوندے نی
ایتھوں کڈھو مہاجراں مجرماں نوں بادشاہ دے پیش سناوندے نی
حضرت عیسیٰ دا کجھ نہ ادب کردے تے تیا نوں برا الاوندے نی
ساڈے ہتھ دیو اسی کجھ لیاں چھوٹ لوکی بھاد مچاوندے نی

پچھیا شاہ دسو کیہڑا مذہب پکڑیا وطنی تساں دے کی تیاوندے نی
حضرت جعفر علیہ السلام دائم مجلس بھری وچہ اٹھ فرماوندے نی

ا؎ ابتدا میں تو صرف گیارہ حضرات روانہ ہوئے جنکے اسم شریف یہ ہیں حضرت عثمانؓ. زبیر بن عوام. حضرت سہیل بن بیضا. حضرت عبداللہ بن مسعود حضرت ابو حذیفہ. حضرت ابو میسرہ. حضرت ابو سبرہ بن ابی رہم. حضرت مصعب بن عمیر. حضرت عامر بن ربیعہ. حضرت جعفر بن ابی طالب بری رقیہ. بیوی کا لیلیٰ. مگر ان کے بعد اور مسلمان بھی حبشہ کو چل دیئے تو مہاجرین کی تعداد تراسی ہو گئی (رحمتہ اللعالمین) (دائم قادری از واسو)

حضرت جعفر دی شاہی دربار وچہ تقریر تے تاثیر

اے حبش دے بادشاہ مہرباناں تینیں پیچ اسا ڈری کا زنا ئیں
اسی کھوہ جہالت دیوچ ڈگے نکے وڈے کھان مردار نا ئیں
دھیاں ہمایاں تدگلے گھٹدے سال آ ر اہجان راماد دی عار نائیں
رحم ترس دا نام و نشان مٹیا نت ناز زناں نیز تلوار تائیں
نت کھیڈدے نت شراب پیندے نہیں جان دے حق ہیو پار نائیں
چڑھیا ہویا نور ہمید دا دچہ نکے کیتا دورہ اندھیر غبار نائیں
ادھہوں رب قرآن کتاب گھلی کھول دسیا مبین اسرار نائیں
ہے نفعل جھیڑا دیدا ساریاں تھیں نال خلق دچار ندا نار زنائیں
کھلی فیلے دا ایہہ فرمان سنکے لگی اگ اس قوم گنوار تائیں
اسیں تہیں آئے تد دے حبش اندر مار سے رحم نہ قوم کفار تائیں

راہوں ہل گئی سبھی ساری قوم ساڈی اگیں لگیاں خلق پیار تائیں
ہے انصافیاں چوریاں ڈنگے یاری ناتاں کالیاں بارا دارتا ئیں
بت پتھر دے بنے خدا ساڈے بھل گئے ساں رب غفار تائیں
راہیاں جاناں یاں دے مال کھوہ لینے شروع کیتا سب ظلم ہزار نائیں
سانوں سدھے راہ چلان کارن خالق بھیجیا نبی بچار نائیں
چھڈ دیاں وچ انجیل بیشیں گوئیاں حق جا ندا احمد مختار تائیں
کوڑے پتھر دے بت نہ مول پوجو منوں لاشریک انار زنائیں
ایہہ مذہب چلایا اے اساں تھا ہا منوں پیچ صحیح گفتار تائیں
اوہ تے دکھ دندا اودندا دکھنا ندے اٹھا ماریسے غمخوار نائیں
ہن اتھوں بھجی آئے کڈھاں وی سی گھر لوہ رنگ کھیار تائیں

عادل بادشاہ مذہب توحید ساڈا چھڈ بیٹھے ہاں غیر اغیار تائیں
دائم لا الٰہ الا اللہ واحد منیاں رب ستار تائیں

حضرت جعفر دا قرآن پڑھنا تے شاہ نجاشی نوں اثر ہونا

ہاں سناکوئی ذکر قرآن وچوں عادل شاہ نجاشی فرمان لگا
کجھ شروع نہیں آکھاں سندیاں ہی فتاہ رو رو نیر دگان لگا
چھم چھم بادشاہ دکر دے ہیٹے ہنجوں نیر اتہ دا کالجے آن لگا
جیلے ریدا ہرگز نہیں تیز سمجھ پیچ حیوان سنان لگا
سن سن شاہ نجاشی تصدیق کیتا آکے نہر وچہ اسلطف کمان لگا
مسلمانا ندی رکھی خدا عزت صاحب نیک سبیب بنان لگا

جعفر وضو کر شاہی دربار اندر سورہ مریم بلند آواز سنان لگا
نالے سب درباریے رون لگے ایسا آن کے سماں قرآن لگا
دت سورۃ اخلاص سنائی جعفر ہمثل دبے راز جتان لگا
قل ھو اللہ احد اللہ الصمد لم یلد و لم یولد و لم یکن لہ کفوا احد
کڈھیا جھڑک دربار تھیں مشرکاں نوں مالک ملک دا فضل کمان لگا
دائم حبش وچہ بھاگ ہیا جانوں سراک توج وچہ کمان لگا

لہ جعفر حضرت علی مرتضیٰ دے بڑے بھائی تھے ۱۲

مُشرکاں نوں منہ تے جُتیاں

پیاں جُتیاں منہ تے مشرکاں نوں پھر وی شرم ناہیں نامراد کردے
کدھے مارنیاں ٹیاں جیش وچوں نکے آ کے وت فساد کردے

ابو لہب اگے اگے عمرو بن عیص عبید بن سلول اللہ تہ فریاد کردے
مسلے حزن نہ ہون تے مرن جیہنگا دنیوں دن پیچھے مذہب آزاد کردے

ابو جہل آکھے من نوں مٹ جائے نہ پر سامنے ہو جہاد کردے
ابو لہب مل کا لجے پین پیڑاں جیوں جیوں حبشن دا ذکر شداد کردے

کھان وٹ ہے ماہیں تے جھک مارن عقل ہوش دا خانہ برباد کردے
دائم مشرکاں سانگی تینی سہرے راج ملکیاں نوں پئے آباد کردے

عتبہ بن ربیعہ سرکار دو عالم نوں سمجھان آوناں :

جیاں کافراں واہ نہ ہور کوئی کسے لوبھ تے اوسنوں لادیئے
دار الندوے وچہ بیٹھ صلاح ملی کمائی مکہ دا اینقہ چلا دیئے

عتبہ ابن ربیعہ نوں گھلیو نے نال عقل دماغ سمجھا دیئے
ساڈے نیاں تدی کرے توہین ناہیں ہو رکھے جو بنسی کرا دیئے

عتبہ آیا حضور دی وچہ خدمت ابن عم خیال فرما دیئے
حاصل کی اس نیک فساد وچوں بلدی بھاہ تے تاب بجھا دیئے

کوئی کہے مجنوں کوئی کہے شاعر نویں مذہب نوں ٹھپ چھپا دیئے
سارے عرب وچہ شور رشاں پھیل گیاں کرکے ہوش فتور مٹا دیئے

رملی وسے ہیٹھے سوچ لئیے غیر فکر دا نام گوا دیئے
پھیر اوہم جے تیاندے کڈھنے دا حرف غلط دلوں انگ ڈا دیئے

مارکھاں بدنامی دلوں اصلی مقصد کی لے صاف سنا دیئے
جیکر کہے پیارے دا عشق سینے آکھو پلک وچہ منگا دیئے

کسے بادشاہ دی بھاوین ہووے لڑکی تساں نال نکاح پڑھا دیئے
جیکر دولت تے ملک دی خواہش ہووے بیٹھو تخت تے حکم چلا دیئے

قدم چمئیے ادب تعظیم سیتی آل مال تے جان گھما دیئے
جو کچھ کہو ہر بات منظور کرساں ساڈے نیاندی شان ودھا دیئے

نویں مذہب دی کرو جا ختم بھنڈی آتے عرش دے اسیں چڑھا دیئے
حوراں پریاں وچہ عیش ہزار لٹو دائم ساہنڈی سیج وچھا دیئے

کمبل پوش دا جواب پر ثواب

سنیں غیبیا ہوش خیال کر کے بیں تیرے حقدی بات الادنا ہاں
بلیں ہے تے رب دے حکم سناوناں ہاں ناہیں پلیوں کجھ رلاوناں ہاں

حکم اوسدے عربی وچہ صاف نازل ہیا یا تنے صاف سنا دنا ہاں
ساڈی قوم مجہول تے ظلم جاتے بیں تے ظلم تعقیبں بیاپچانناں ہاں

ہو کے قہر اندر سیڑے اکسا اندر پیا خون دی تیغ جگاوناں ہاں
پولن والڑے ایہو ارادہ جیہڑے اوہدے بولیاں پیا بلاوناں ہاں
سینوں نیت خراب نہیں وہمی ہوندی اوہدے امر دی نانہہ جھاوناں ہاں
بیچ طرن پاپی مشرک سے اہول بھلکے ناہیں عیب دے اپنے دکھاوناں ہاں
وڈی نفس شیطان نے تمر رحمیا نئیوں پئی خلق پیا ربدی لاوناں ہاں
میں نئیں ربدا بھیجیا ہاں جیہڑی گل واحد کوڑ دا حکم بجاوناں ہاں
ہرگز خواہش نہ نفس دی مول بیتوں میں ایہہ فضول نا ناں ہاں
مار کھاوناں ہاں ٹھڈے جھلناں ہاں نبیوں ہو کے بھٹ لنگھاوناں ہاں
سرے جیہن کوئی مہتما نئیں آن سکھے ناہیں جیہو نوں فیر اٹھاوناں ہاں

بینوں رب رسول کر گھلیا ئے سدھے راہ تے موڑ کے چلاوناں ہاں
نال ہتھ شکل میری بھاویں نساں ورگی ایہہ فرق کھیر تے پاوناں ہاں
بہتر سیاں تینوں پوچھ لوگ انھیں پیا انھیاں تائیں سمجھاوناں ہاں
ساری قوم بیمار شفا پاوے دارو جام توحید پلاوناں ہاں
لمی نیند رہے ستیاں غافلاں نوں جھون جھونکے پیا جگاوناں ہاں
لالچ لوبھ نہ طمع کوئی دولتاں دا دیکر ناں وڈیاناں ہاں
حوراں پریاں دا ایں مشتاق ناہیں میں تخت حکومت نہ چاہوناں ہاں
کسے نال نہ ویر نہ دوہراں سے چادر دشمناں نلے وچھاوناں ہاں
سولی تیر تلوار لکھ ہوون دشمن سچ آکھنوں باز نہ آوناں ہاں!

ایہہ صفتاں وچ ایمان والے خوشخبریاں میں سناوناں ہاں
دائم لا الہ الا اللہ کلمہ حقانی پیا پڑھاوناں ہاں ؟

عتبہ دا نرم ہو کے اپنی قریش کمیٹی وچ آوناں

کملی والے دیاں مٹھیاں بولیاں نوں عتبہ نرم تھکے پانی ہار ہویا
ہر ہر طرح دے کے تے میں سوالیہ اگوں ہور نہیں کجھ اظہار ہویا
زیادہ حور تے پریاں نوں چاہوندا نہ سلطانیاں دا طلبگار ہویا.
اللہ والیاں ہنوں سچی ہوندی آپ تے آئتاں سن بیمار ہویا
مٹھے ورند اجام اخلاق والے پی پی میں مست خمار ہویا
دکھیں نال میں ویکھیا رنگ اسدا یار واہ جیہڑی گل سروں پار ہویا
مہا دٹ کے گھیا قریشیاں نے نرا غبیا عقل فرار ہویا

آکے آکھدا اسنوں قریشیاں نوں واقعے پیدا کوئی خاص اسرار ہویا
سودا سچ دا اوسدی جیب چی ساڈے عقل دا تیغ بیزار ہویا
خواہش نفس دی اوس وچ کی شے نہیں نہ رزن توتاں تعیمی رکنار ہویا
جادو شعر مقابلے وچ کی شے اوہدے پونچ وچ کیہڑے شمار ہویا
میری گفتوں تے کہوں نہ کجھ اوہنوں بہتر اچھیڑسی وخوار ہویا
تسیں چا نوں تسا وڈا کم جانے ہن نال سنڑیاں سخن نثار ہویا
بیتوں گھلیاسی گھوڑں کم کیہڑے اگوں حال وی وچ تنکار ہویا

جادوگراں وچ ایہہ کمال جادو توں بھی چا انھے دیدار ہویا
دائم کیوں تھیوں بعد ہوندے جیہڑا اصل تیں بیشن بیکار ہوئے

۶۱۵ء بعثت نبوی سنہ ہجری کے واقعات !

خام افواہ تے مہاجراں دا حبشہ تھیں عرب وَل آونا

کسے ونجیہ حبش وچ پھوٹ دِکھیا اجکل مکے وچ ایمان ہوئے
مسلماناں نال قریش مل گئے صدقے انہاں تے مسلمان ہوئے

ہوئی سندیاں خوشی مہاجراں نوں اندر موج دے اکھیاں ہوئے
بھاگی دیس دی حبس پریسیاں نوں عرب دیس ول روان ہوئے

مرد عورتاں نِکے بال بچے شتر بار راہیں کاروان ہوئے
جدوں مکے دی حد وچ آن پہنچے ویکھ حال انہاں پشیمان ہوئے

اگے ناوں بھی دشمنی تیز ہوئی اگوں پچھوں تاجز پریشان ہوئے
دکھن آکے پرتناں تھیا مشکل ہیں فرقتاں نخیں سرگرداں ہوئے

مکے ملیئے آکھدے رُخ ٹُلے دور عرب دے اندر جانی جان ہوئے
گھریں آ ڈٹھے رنگ ہور جیہے اگے ناوں بھی کجھ حیران ہوئے

اگے شاہ نجاشی دے شہر کنوں پیتے سخت قریش حیران ہوئے
تھرے نار نسا وندر ہو گما ننوں ناں تنگاں بکیہ ظالم دشمن جان ہوئے

جہاناں پیا مرحاش مہاجراں نوں گئے وچ ویری گرد آن ہوئے
اکّا اکّا دو دو کے گئے چھپ ری دشمن غلطیاں نوں ہم غلطان ہوئے

پورے سو بندے کر گئے فیر ہجرت اندر حبشہ دے وت مکان ہوئے
ایہہ مکے دے وچ کو دیدہ ہے پیچھے بھانبڑ اندر جوش مزید شیطان ہوئے

ابو طالب نوں قریشیاں دوجی واری آکھنا

مڑ مکے تے قریش کر وسہ کئے اس بھتیجڑے نوں ایہاں پور دسے تو لب
کیتے جتن لکھ کہ منداا نہیں اج ہتی دیلا انھوں ہوڑے توں

رکھ پیت دی لید دا اوچہ خدمت اور دیتیا لوں محبتاں نوں ہٹے توں
ساڈے دیوتیاں بیانوں گالیں پئے ہووے ہاں ہاتھ ہم چھوڑے توں

اَساں کنڈتوں چک لیے متھ نہیں تے متھے وچ میدان جوڑے توں
ایس نیر ابھی چک کے بھار پھڑے جھیڑا جھگڑا ایہہ سب چھڈے توں

اوہنوں چھڈ دیا سانے آپ آجا دو ہاں ہانو جدا لک لڑے توں
نہ ہو رنگ رلے کھیڈ و کہن دا ایم ساڈے ناں ہن گل نکھوڑے توں

ابو طالب دے گھر ہاشمیاں دا اکٹھ

پتر چھڈ دال تے غیر نوں لال سینے میرے جیونوں تساں بیزار کیتا
جاؤ لیے سمجھو لا اللہ نہ ورا پنا کہیا تنگ آگے دوجی وار کیتا

۱ عمارہ بن ولید لے لو اور بھتیجا دے دو ۔ ۱۲

خون ہاشمی وچ ابال آگئے جوش دشمنا ندا ٹھنڈا اٹھار کیتیا
ابو لہب نہ ساڈے اک ہوئے کسے ذرا نہ جلد انکار کیتیا
میرے لال ایہن دا نگر ملکے نبی جس نول ہے غفار کیتیا
اسیں ایس پیارے دا نگہ مر ساں ہاشم نادیاں قول اقرار کیتیا
جہڑے ہاشمی آسے انگ ہن اک مولا انہاں نوں بھی دنیادار کیتیا
ساڈے نال قریشیاں ویر لائے وڈا اونہاں نے مان تنہکار کیتیا

ابو طالب نے اپنی وچ بیٹھک اکٹھا ہاشمی کل پریوار کیتیا
اننے چالی قریشیاں و بہریاں نے ابو طالب سب حال اظہار کیتیا
دسو کی صلاح کنسا ڈٹری اے ایسے واسطے اکٹھ دو وار کیتیا
اساں نال ایمان دشمنیاں لے اہنوں رب رسول مختار کیتیا
آخر لپے خویش بر یار اگے پردا ابو طالب آشکار کیتیا
کرو نال اتفاق دسے مٹھ پکی قول ساریاں نوں اوہنوں پکار کیتیا

اتفاق اقبال دیاں برکتاں نے بیاباں دیو چہ گلزار کیتا
دائم بار ہیا اقبال جہانہ ڈبن تخت رب اقبال دا پار کیتا

کافراں دی چھیڑ چھاڑ تے سوال کرناں

چھیڑ چھاڑ کارن مشرک ہوئے گرے جے ہیں نبی تے کجھ کھاد یہہ توں
جیکر ہے رب تیرا تیری گل منیاں اندر عرب ریا چلاد یہہ توں
چشمے وہن وچ مکے دے بار لہراں تار وتھلاں وچہ باغ لگاد یہہ توں
ساڈے یوانگ رسانی تیری ترت چج چالے ہمت اپنی رب بدلاد یہہ توں

ٹبے ریت دے جبل پہاڑ پتھر اپنے وطن نخلیں دا اڈاد یہہ توں
اسیں من لیئاں سچا نبی سانہ ساڈے کو ہوئے نیر جواد یہہ توں
کی منئے کیہڑے کول تیرے کوئی اپنا محل چمکاد یہہ توں
ہکے دس کوئی کرامات اپنی نہیں نمے نیاں نوں سیس جھکاد یہہ توں

ساڈے حق کوئی بد دعا کرکے تو ڑے ساڈا ہی کجھ گنوادیہہ توں
اینوں بس دس عذاب خراب دائم ساڈی موج نہ مول ونجادیہہ توں

حضورِ پرنور دا جواب

سوہنا سوہنیاں لیاں نفیس بول آکھے ہیں تے ربدا حکم سنان آیا
ہاں پیغمبر پیغام پہنچاونا ایں ناہیں معجزے کھیل وکھان آیا
دلاں مٹیاں نوں حکم جوڑ نیدا قبر تھیں نہیں اٹھان آیا
چشمہ لا زوال چلاونا ایں ناہیں کوڑے دریا چلان آیا
منگاں دشمناں لئی دعا ہیں بد دعا نہیں کرن ایہہ ان آیا

مردہ دلاں نوں زندگی دین کارن نسخہ حقدا گھن قرآن آیا
ٹبے ریت پہاڑ نہ مخلوق ربی میں نہیں ہاں کیہ کجھ کا دمن آیا
ہیں کوئی ربدا نہیں شریک ثانی ہیں تے ربدا دین منان آیا
دینی حجت نہایا نیاں والیے ہمساں تویر نہیں شکل بدلان آیا
حقدا اتے ظلم کرن کارن ہیں نہ ہیبو وچہ جہان آیا

زیبیں زری پوشاکیاں طلب کائی نہ ہیں کوٹ محل بنان آیا
دائم گوہ وڈری پہن اخلاق والی حق سچ اکرن اعلان آیا

حضرت حمزہؓ دا اسلام قبول کرنا

اٹھے پھر حضور دا حسد سینے ابوجہل مردود رذالڑے نوں
طرح طرح دے بولدا حرف پھکے آئی شرم نہ گھمرمکالڑے نوں
دتا پرت نہ کوئی جواب سرور بیٹھا صبر نے شکر پیالڑے نوں
حضرت حمزہ دا میری گورڈ ساں نے اکھیں ڈیکھیا ظلم دے چالڑے نوں

اک دن ڈٹے صفا پہاڑ کولے گالیں کڈھیدا ای نبی اکرم نوں
طعنے معنے ہزار ہزار دتے سارے شکر دے نال رب اجالڑے نوں
رہیو لٹھ دیاں وہ تبسم نور دی صبح پھیا لعل متوالڑے نوں
دائم آئے شکار تھیں گھر پر حمزہ کھول دیا کل حوالڑے نوں

ایضاً

لج پیارے بھتیجڑے آپدے نوں ابوجہل موذی منداں بولیا اے
دیوے زیب بان نہ کوئی دساں گند منہ جھڑا اوس تولیا اے
اگوں ہو نہیں اچی شان والے دتر صبر نے شکر دا پچولیا اے

سینے شیر دے دھڑک مردود دا لیا ٹیر ہاشمی اُس سبب ڈولیا اے
دینے دھمکیاں کڈھ ہیا رہیا گالیں خبر سے لگیا کوئی پھرولیا اے
دائم ظلم نقیبں کنیدی ابتر ڈٹھی نالے ربدا عرش بھی ڈولیا اے

ایضاً

خون ہاشمی جوش آیا نالے حمزہ بکیہ منصبانہ دان ہویا
کعبے وچ آیا ابوجہل بیٹھا غالب اوس تے گج حیران ہویا
گالیں آسنوں ظالماں کڈھیا نبی حیدا کل نخبیں اچ اشان ہویا
بینوں نیم جبار بہادراں دا وڈا تدھ نوں لکھدا مان ہویا
حمزہؓ آیا حضور دا حال پچھن کیوں توں ہیں اینڈا پریشان ہویا
تسی چاچا جی کرو شکار جم جم ساڈا اغما ندیوچ مکان ہویا
تیرا گیا بدلہ ابوجہل نخبیں میں نبی کہیا ایہ اُلٹے نقصان ہویا
نہیں کہیا میں انج نہ کہدے راضی تاں جے توں مسلمان ہویا
کرنا اکہا بچاں دشمناں نوں جینوں رب دا امر فرمان ہویا
چاچے کہیلے سوہنیاں جان حاضر کلمہ اوچ کے اہل ایمان ہویا

چچیر نیک بھتیجے دا لوان بد لحیت جیو ناں وچ جہان ہویا
سر تے مان کران سر کھول دتا دہرنی تگ مجھول حیران ہویا
ساہواں ہوکے آکھاں لالیرچے توں ہیں اینڈا پریشان ہویا
کہ سیں یا دوت کیہوی جے ادہنوں ابوجہل سخن نیز زبان ہویا
دیکھ چلیچے نوں نے سر کا چھم چھم دا پڑا درد کلیجڑے آن ہویا
حمزہ کہیا ہیرا دی جان جانی تیتھوں کل جائیاں میں قربان ہویا
چلیچے کہیا سر دشمن دا پاڑ بالے راضی ایچے نا ہیں میری جان ہویا
بدلے لین نہ بھیجیا رب سینوں حضور خلق عظیم دا دان ہویا
یار دسنگیا نوں کدوں کھل جاندا جھڑا دشمناں تے مہربان ہویا
دائم لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ نعرہ مارکے وچ میدان ہویا

مشرکاں دے بُرے ارادے

چاچے حمزہ بھتیجے دی بیعت منی خوشیاں وِچ تیاں ہو گئیاں بہا ریا نیہوں
دار الندوہ دے وِچ مارمر نار گوشاں رلمل کرن گرمنے اسار یا نیوں
عمر بیٹا خطاب دا رعب والا سنگ دیوا وا وحوران وچکار یا نیوں

آیا شیر دلیر میدان اندر پیڑاں پنگیاں مشرکاں سار یا نیوں
دیتے سبق شیطان شیطانیاں دے ابولہب ابوجہل نکار یا نیوں
صاحب نور سی وڈے حیلے والا اوہ حیلے دے اوہنے للکار یا نیوں

ایہو عمر جس وِچ ایمان آکے مار چوٹ کیتا ٹھاکہ دوار یا نیوں
متھا نال حضور دے لا بیٹھے دا آمر ویکھ ہُن بدلے کار یا نیوں

کملی والے نے ایہہ دعا منگی

اَللّٰهُمَّ اَعِزَّ الْاِسْلَامَ بِاِسْلَامِ عُمَرَ بْنِ هِشَامٍ اَوْ بِاِسْلَامِ عُمَرَ بْنِ خَطَّابٍ

منگی متھ اُٹھا دعا سرور عزت بخش اسلام نوں چا سایاں
وڈے دو جوان جو ان جابر ہِند دے پیر دی اگ مچا سایاں
اِکے عمر خطاب دے پت تائیں سچے دین دے وِچ لیا سایاں

کر دیتے تنگ کلمہ پڑھنے والیا نوں انہاں ظالماں تائیں سمجھا سایاں
ابوجہل نوں پا کے راہ سدھے ست نگتاں وِچ رلا سایاں
آپے رکھ اسلام دی لاج دائم واحد لا شریک خدا سایاں

حضرت عمر بن الخطاب رضی اللہ عنہ دے مسلمان ہونا دا قصہ

رانیں منگ دعا سرکار عالم مچری آکھ ابوجہل پکار دیوے
سو اونٹھ ہزار دینار دیساں جیہڑا سرور محمد نوں مار دیوے
ہووے سامنے جس انعام لینا ہووے آئیں کوئی بہادر اوار دیوے
لالچ لوبھ انعام تے تنتھ ہو کے قتل کرن دے قول اقرار دیوے
تسدھ پکڑ آکھے جند قبض کرساں خطرہ خوف تمام وسار دیوے

کر کے اکٹھیاں اپنا دھڑا سارا وڈے جوش دے نال للکار دیوے
ایسا کون دلیر جوان بانکا ست مار کے سبس اونار دیوے
عمر اٹھیا چھاتی تے مار ہتھ ہائے سبس کٹساں یک تنار دیوے
ہنے جا اسدا کاج سدھ کرساں نال جوش دے کڈھ تلوار دیوے
میرے زور نوں جاندا عرب سارا دشمن نکیاں جند ٹری وار دیوے

لوہیں جیبلتے ہنے آونا ہاں پھونک کوڑدی نال تنکار دیوے
دائم وِچ اسلام دی فتح ہوندی مولا مدد نوں کفر نوں ہار دیوے

مقولہ شاعر

پل پل وچہ بدلدے رنگ ایتھے ویکھ رب رحیم دے بھانیوں
آئی رت بہار دی اڈ چلی بلبل پھلاں تے موج منانیوں
رحمت رب دی بلیگی گھڑے سینے گھر دوں چلیا قہر کمانے نوں

لیا تکے دھار سرکار دی تے عمرؓ چلیا مرتد بنانے نوں
چلیا کلمہ محمدؐ دا سبیں تور دی اکے اپنا سیس کٹانے نوں
دائم اوسدوں اپنا سیس ولیسی جیہڑا چلیا سیس لیانے نوں

عمرؓ دا جوش

ٹریا جوش وچہ پکڑ تلوار ننگی دھم عرب دے وچہ عمرؓ دی دھمکدی اے
آکھے سیس محمدؐ دا کٹسا اب خونی اکھ نہ غضب نفس چمکدی اے

ملیا راہ وچ نعیم بن عبداللہ اوہ کیہڑی تلوار پئی چمکدی اے
رکھن تل تے جند نہنگ جیہڑا سینے نہال دے ڈٹے دتار نے لکدی اے

قدرت آئی ارادڑے پلٹنے نوں نیت پل وچہ جیہدی بکدی اے
اوس دیکھ کے عمرؓ دا جوش دائم کیتی گل نہ کماتے چمک طعنہ دی اے

قدرت دیاں کاراں

جمہ شان والیا تیز رفتار مردا پہلاں دیکھ لے گھوڑے دی کار جا کے
چوری پڑھن نماز قرآن کلمہ دیکھ بہے ٹے دونویں دیندا جا کے
گھر جھانڈ ہی گھنت کے دت مار منہ ال دے نال اعتبار جا کے

فیر سیس محمدؐ دا کٹ لیادیں اول بہن بہنوئی مار جا کے
پہلاں اپنے گھر دی خبر لے وت وت لیاں اوس [illegible] جا کے
ہو من بہن تے بہنوئے بھرا دا وہ بیہلدے اوسدا سیس آیا جا کے

عمرؓ اتے رحمت دیاں گھڑیاں

ہو با سندیاں عمرؓ دا جوش ٹھنڈا سوہنیاں میں ہرنی آوندی اے
آیا بھین دے گھر نوں عمرؓ جلدی فکراں نال کوٹھی ٹھہر تھراوندی اے
چوری باہر کھلو تیکے رہیا سندا رحمت رب دی جھڑی لگاوندی اے
کفر شرک غرور دے سبھ بدلے رت نور دے نال سہاوندی اے
حرف زمین لوے معنی آسمان والے حکمت حق دی شمع جگاوندی اے

شرمسار ہو وچ میان تلکدی جو تلوار ناہیں ٹھل جاوندی اے
بولیا بہن تے پڑھے قرآن شریف نوں سورۃ طٰہ دا ذکر الاوندی اے
ہر گھڑی وچہ بہر دا ہیرا قسمت بیٹی ایمان چمکاوندی اے
من وچہ آکھدا [illegible] مطمئن کہ بھجے بھاوندی اے
ہتھ مار کھلاوندا انت لوہا بھین تکدیاں بھید لکاوندی اے

Scanned with CamScanner

عمرؓ کہیا کی پڑھدے سو حجب دسو جنہاں سندیاں ہی کھلو گئی لے
بچے بھینا تنے عمر ماردا ایں بھین فکر خیالی دوڑاندی اے

ویرا آپ وچ کر دسیہہ سال گلاں ہوش عقل وچ پاڑ فرماندی اے
عمر حجرک کے ہتھ پیا دار دوجی صاف کھلو کے سچ سناندی اے

وضو غسل کرکے ہو جا پاک ویرا بھین کوٹھے کتاب لیاندی اے
جدوں عمر کر وضو نہایا سی ہویا دستے اوہ دینال پڑھاندی اے

لگا پڑھن جدوں آیتاں نوں سینے اتر دی نظر دی ہراندی اے
دائم پڑھ کے نالے نظر ریشے رت میں تمام گھماندی اے

عمرؓ نوں کملی والے دیاں تاہنگاں

عمر آکھدا بھین ہنو خبر دسیں مینوں وچ دربار دے لے چلو
جس تے ہوئی قرآن کلام نازل کول اوس سرکار دے لے چلو

لوں لوں وچ لگیا پیار دے وا پیار ڈاڈھا ہنوں نال پیار دے چلو
بن کے منگتا دان ایمان منگاں لبھے سخی داتا دے لے چلو

ایس کوڑیسہ ہنکاری مکار تیوں کول صاحب سچیار دے لے چلو
دانا کہنگے گوہر پار ہی گوہر احمد مختار دے لے چلو

حق سچ دے سودے جہڑے ہین جتھے اوس بازار دے لے چلو
مارن آیا ساں گھر دن نبی لیا پاپی جندڑی وار دے لے چلو

اوس اُمی سرکار دے پیش پیچھے دائم مجرم بدکار دے لے چلو
جھکل پیہے ایہہ نتھانے پھل اندری اللہ اوس گلزار دے لے چلو

تاں عمرؓ دی عمر برباد ہوئی جتھے عمر سنوار دے لے چلو
دائم پڑھاں کلمہ کملی والڑے دا اڈھ شوق دیدار دے لے چلو

دربارِ رسالت وچ عمرؓ دی حاضری

حضرت عمرؓ نوں آوندیاں ویکھ کے تے رنگ فق ہویا ہر اصحاب دا اے
کملی والیاں صاحبا ویکھ آکھیں آگیا عمر نے خطاب دا اے

سر ہینے کہیا جم جم آوے جیو آیاں دل شاد رسالت مآب دا اے
اساں عمر جناب تھیں منگ لیتا فضل اکرم اس پاک جناب دا اے

آکھیا کس طرح آون ہویا عمرؓ میرا پتلا آپ دا اے
کر ہو غش ہن عمر سنواریا حضرت عمرؓ ایہہ عشق جناب دا اے

کلمہ بول کے عمر نے قائم ہوئے بخت بخشیا گنج ثواب دا اے
دائم عمر نوں نبی نے لعل کیتا عمرؓ اکنڈ لئی پھل گلاب دا اے

حضرت عمرؓ دی بیٹی

روز عمرؓ حضور دربار اندر بیبا اپنا آپ بیان کردا ؛
بخشو عمر نوں حسب ثواب حضرت ویا عمر دا عمر لقمان کردا

نال مساتیں یقین ہے ہر مومن سو سو عاجزی عمرؓ حیران کردا
دائم آیا سی سیس اتارنے نوں اگوں اپنا سیس قربان کیتا

کیہ وجہ عمرؓ دے اسلامی نعرے

حضرت بیٹھ صحابیاں تے عمرؓ آکھے کریو حکم اک رستہ اڑا اساں
تسیں بخشو اجازت نال ہماگھیے ساہ ہتھ ویرے وسے کدھرے کجا ہو آں

جھنڈے تبا ہدے نام تے لائیے نعرے اتے نعرے اساں ہدنا رہاں
کینھ دی نت پٹھ برٹیاں تھیرنا دی کیہ بنی منتا دی حق چیتیاں کھساں

منبرے قسم اس رب دے تم سا ہیا آنا کعبہ تے کرنا قسم آکھاں
اٹھیا اللہ اکبر دا نعرہ ہیا آپ ایول پکار آں

کیہے آکھے گھر سچیا عمرؓ نوں حضور لک کیوں ہتھ پیار آکھاں
دائم اج کری کامیاں آ رکے سارے حاجی کے بیت اللہ وسا ہاں

اِنِّیْ اَشْھَدُ اَنْ لَّا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ وَاَشْھَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَّسُوْلُ اللّٰہِ ط

عمرؓ کہندے اسیں اکٹھے آئے رشتہ جیہڑے آدناں جے
ہیں بیٹھا وڈا ساتھ بھنے نوں بال بچہ تھیم بنا ونال ایں

آن کہندے سفا عمرؓ داجیہڑا نام تساں نہ بھاوندا ایں
اہل جیہا ایس دین محمدی دے چہاندے سالتے جنس باہوناں ایں

لا الٰہ الا اللہ محمد رسول اللہ ہن کلمہ پڑھیا اتے بھیجا ہدا ایں
ٹھہرے کیہے وچ یار کے مسلماناں کفر نر کیتو لیا سر وہ نجا ونا لایں

حملہ سن دیاں کیتا ذرّیت ہیں یہ کی عمرؓ دا کیسے گوا وناں ایں
دائم مسلماناں تائیں بہشت جاں ل پیا کا فراں بھا گنہ لا وناں ایں

عمرؓ دے مسلمان ہون تھیں اسلام اودھا مشرکاں نوں پیڑاں

حضرت عمرؓ نے جدوں ایمان آنا مومن خوشیاں دی عید منا بیٹھے
لگے بخت محمدی تخت تائیں مشرک ہانمی صفاں وچھا بیٹھے

ویکھ عمرؓ نوں کیتا ایمان آندا اگے نبیؐ دے سیس جھکا بیٹھے
بانگاں چیاں پڑھن نماز کعبے کھلا حقدا ساتھ وجا بیٹھے

ابو جہل جیہا اوہدی داڑھی پھڑیاں رولا منا بیٹھے
سرست تہ مندی وچ دے بٹیری جوبن نلاح پڑھا بیٹھے

جس جس نوں لکھیا ہیں کا اوہ جنہاں ہتھیں کر لیا بیٹھے
اکو عمرؓ حیران سی لکھاں وچ گا آپ ایوں ڈر کے لبیک لوا بیٹھے

رب دا بیڑا ادنا ہنجاں لائے جدوں تھیں بانہہ اڈا بیٹھے
لیا عمرؓ نوں لقب فاروق والا امیر مومن کعبے جھنڈ فوج وجا بیٹھے

حضرت دے کار تک دی رسیں سارا امیر حمزہؓ نے وانے دے آ بیٹھے
سارے مہنجا ہتھیں بچ ادھ ہتھ استی لا تے جیند لکا بیٹھے

امیر حمزہؓ پکار کے کہیا کلمہ اسی دین تے ویکھ دکا بیٹھے
کدوں ہنڈ سنے قبر کھیاں جھنڈے باری محمد نال لا بیٹھے

ہارون رشید یار رہائیں چیک ستاں کٹھے مل کے میل ملا بیٹھے — ٹبر ہاشمی مطلبی نال دائم نال ورتن دا متا پکا بیٹھے

بنی ہاشم تے بنی مطلب نال قریشیاں ندا ناں ملن ورتن دا عہد نامہ

نال ہاشمی مطلبی پابندی سے بھاجی ورتناں مہر پیار چھپا دو — مرنے ہنے تے ناطے باہر نال لین دین تے مل کھانا نہ چھپ دے

کرنے نیواں نہاں ندیاں اتے پانی سودا سودا دینا یکیا نہ چھوڑیو — اک آکھا دیو ہو نہ بھرن پانی کھوہ اتھے اپنے پہرہ لا چھوڑو

تریسے کرن ہزار تسے رستہ کوئی اینہاں نہ جو گولی وانگ ان سر چھوڑو — ویران بہہ نہ اپنی حویلی اندر نہ تنگی دیس ٹکڑا لٹکا نہ چھپا دے

بپے کتے تاں سلام نوں چھیڑ دیسن کٹھ دل نہ کلے ہاریج تو — اک آکھا ونڈ ہی لینا آپ ایہ نال ایدھی نتا نہ چھپا دے

کرنے ندیھو انہاں تو ایسی مستر عوریا بھادیں تب نکا ہو بار چھڈو — سب مطلبی ہاشمی نکے وڈے جیون مرن تے دل سارے چھڈو

پچھوں کھبیر مدرا تے ڈن نصر ہے تھاں کوڑاں نہ گلی باہر نہ چھپ دے
ہاشم زادیاں نال تن سال ایہہ اکھس بہن تے مدید ملا سپاڈو

کعبے وچ قریشیاں دا عہد نامہ

کعبے وڈے جو یک پکا سانہ مل ورتن عمل کما دیندے — دستخط انگوٹھے لاہ مہراں کاغذ کعبے اوپر لٹکا دیندے

لین دین بولن چالن بہن اٹھن دل چا دل سب کر دیندے — اتے اہو نہ کوئی عذاب باہر دیندے سیاں سخت سزا دیندے

آتے ہاشمی مطلبی جیہڑے ظالم ظلم تمہیں لے اندا دیندے — چھوہل آگ نہ چشمیاں پانی ایسی اگ جھول بجا دیندے

کھان پین نوں ملے نہ چیز کوئی لین جان تے تھڑتک لا دیندے — سانہ شہر وچ شہر نے سخت لسی تکھیاں ہاشمی ہو چکی گلہ دیندے

کھو نکے تے بچے بہی گزران مشکل فاقے معہ زیرا دھا دیندے — کپڑے دیس منہ نہ زبان آن چھپائیاں نہ اور نہ بیاہ سیج تکیا دیندے

کہنا ابوطالب بستی چھڈ چلو بستی والے نہ رہن اس جا دیندے
سارے چک بسترے شہر دلوں دوادم وڈے سر تا پہاڑ دی دنیا

شعب ابی طالب یعنی گھاٹی ابوطالب دی دا واقعہ کھال بھریا

ستواں سال تے شہر آن چڑھیا مومن وکھا تیاں پیڈا انہاں دیندے — ادھا جہان دے نال ورتی خویش گھاٹی وچ تے رہنا تنگ کھا تے بیٹھے

ؔ شعب یعنی گھاٹی پا وزرد یہ جگہ بنی ہاشم کی ندیماں وراثت یعنی کمہ سے تھوڑی سی دور تھی اندر جاتے کیلیے بہت تنگ راستہ تھا ... خیر الملین

ایسے کجھ نہ کھاوندے پیندے نوں جاں تاں حیلیاں ایہو سکھاوندے سن
لگے تیہہ تے چہندے بھرن تھہر رکھاندے زور کھاوندے سن
نال بھکھدے پیٹے جوان ترڑپن بڈھے ڈھڈ مڈھ ہوش بھلاوندے سن
چڑیاں پڑیاں جنگل اکھاس کھاں وانگ نرگ دیکھنے لئی ترساوندے سن
لگے میلہ جاں حجیاں نال زر چیزاں دل کجھ گھن لیجاوندے سن
منہ سولباندے دیکھ مومناں نوں عیداں کل قریش مناوندے سن
قدیس جھڑ گئے چھوڑ کے دین بھکھا کچھاں ماردے مہدے گاؤندے سن
نہ ٹپن وچہ گھاٹی نظر بند قیدی ظالم ظلم ہتھیں پا نہ آوندے سن
ہاشم زادیاں نال ہن بہت ہو گئی دکھ تکدیاں جیو ڈولاوندے سن
کدہ صبر اسلام دے قیدیاں وچ صبر شکر دے وعظ فرماوندے سن
کالی نیچ اندھیری وچہ گھاٹی ایسے حال ترم سال وہاوندے سن

رآئیں گھاٹیوں نکل غریب چوری کھان لئی کوئی چیز لیاوندے سن
تیر سک گئے ماؤں دے چھاتیاں تھیں بچے بال کنگال کرلاوندے سن
سکے جسم دا لگڑ اٹلے کدے ترل بھیس بھال پیٹ وچہ پاوندے سن
نال پتھریاں گل گھتا بکاران بکے ورڑے پیٹ بنھاوندے سن
گھاٹی قبر دی کوٹھڑی نرا کالی صبر شکر دی شمع جگاوندے سن
نبی گھاٹی دے بیٹھ کے سنن گلاں آن بیوہ جیہڑے ادھم مچاوندے سن!
مومن ورلدے تاڑیاں بارونڈی گھت بھیکڑ مٹی لت جماوندے سن
وچہ حج رحمل تکے ڈکوک دانے مٹیں نال قیاس چتیاوندے سن
کملی والے نے نبی حال شنگاں دکھ جھلدے رب منیاوندے سن
مولا کرم کرسی دکھ دور ہو سن تے دلاں نوں جام پلاوندے سن
ایدھر اہل قریش دا عہد نامہ کیڑے چٹ نشان مٹاوندے سن

ہمد کی وحی حضور پر نور سرور ابوطالب نوں صاف بتاوندے سن
دا آیم نبی قریش دا عہد نامہ سیونک چٹیا سچ الاوندے سن

قریشیاں دے عہد نامے دی بربادی تے مسلماناں نوں آزادی

باہر گھاٹیوں نکل کے ابوطالب نعرہ حق تے سچ دا لا دتیا اے
مولا سوہنے محمد نوں وحی کر کے پردے ایٹھیاں بھید بتایا اے
بیٹھے سچ نال لسی تمام جھوٹے جنہاں فیر بیدیاں کمایا اے
ڈٹھا سچ قریشیاں عہد نامہ کاغذ کیڑیاں چٹ گنوایا اے
نکلے گھاٹیوں کل ایمان والے مولا فضل دا مینہ وسایا اے
کاغذ دیکھ کئی دچہ ایمان آئے اگے نبی دے سیس نوایا اے

دیکھو سچ قریشیو عہد نامہ جیہڑا کعبے وچہ تساں لٹکایا اے
کھاں دا کیڑیاں چور چٹ بیٹے ہوبا حرف چٹ نشان مٹایا اے
جے ہے جھوٹے تاں اسی وچہ نرک گئے دکھ ڈھیر پایا اے
نہ کوئی مہر مندہ حرف نشان باقی آکھن اوس نبی سچ فرمایا اے
ڈاڈھی ہوئی شرمندگی مشرکاں نوں اتے مومناں نشان سوایا اے
کملی والڑے اگے نکلیں در وحدت کے تے ڈنکا دین اسلام وجایا اے

اٹھے پھر مشغول تبلیغ اندر ایسے واسطے سوہنا آیا اے
فرہم کا قراں کیتیاں لکھ گلاں جوگی اک نہ جیوتے لیبا اے

عام الحزن یعنی غم والا سال

وِرہ مہیناں نوں رُوندے وِرہے ہر دم جہناں درد دا مینہہ وہار کیتا
لئی سن بھتیجے دے لوہنوں کلی کسے گل نہیں نہ انکار کیتا
مارن لگا کوئی تیغ اٹھا اوہ مہوں لگے اپنا سیس غمخوار کیتا
اسی ہشت برس پائی عمر اوڑک بستر وچہ بہشت گلزار کیتا
کملی والڑے دا چاچے ابو طالب درد دِلدے پیار پیار کیتا
سینے نال رکھیا لعل آمنہؓ دا پلک پلک وچ پیار دیدار کیتا
سن ہجری نہیں ترن سال پہلے فانی جگت نہیں کوچ سرکار کیتا
پایا ایس وچھوڑیوں دکھ سرورؐ اوہ امر رضا اقرار کیتا
خدیجۃ الکبریٰ بھی روز تیجے ڈیرا مینہہ اندر جنت زار کیتا
مائی مومناں دی پہلی مومنہ نے روشن نبی دا سی گھر بار کیتا

انہاں دوہاں وچھوڑیاں ڈاڈھیاں نے درد درد آتے لکا تار کیتا
دائم رب ولوں آیاں سر متھے صبر شکر رسولؐ مختار کیتا

حضرت عائشہ صدیقہؓ نال حضورؐ دا نکاح

حرم طاہرہ فوت ہو گئی جیدم غم اندر رسول مختار ہویا
حالت ویکھ حبیب خدا دے دی ابو بکرؓ صدیق نثار ہویا
کملی والڑے عقد منظور کیتا نوڑوں آئیکے امر غفار ہویا
چھ سال دی عمر رہی گھر پیکے دل مصطفےٰ دا عاشق زار ہویا
پایا لقب صدیقہ صدیق جائی مہربان رحمان ستار ہویا
شمع گل ہو گئی مکان وچوں ڈانواں ڈول گویا گھر بار ہویا
آقا مجھ دی کرو قبول بیٹی نال ادب دے عرض گذار ہویا
نام عائشہ عقلمند نیک سیرت تکے وچ نکاح اظہار ہویا
ہجرت بعد مدینے دے وچ آکے تے زفاف[1] وسیب پیار ہویا
کملی والیدے بخت بلند دائم کملی والا خدا دا یار ہویا

بی بی سودہؓ دا نکاح

پکڑ مار یا کافراں دین یاروں نے شہید قربان سکراں[2] ہویا
خولہ بنت حکیم نے لائی متے شوق کالجے نبی دا آن ہویا
بدھا عقد حضورؐ دا نال سودہ گھر وسیا امر رحمان ہویا
خواہش لوبھ نہ کلمہ سی سو مینے نوں لمت لئی ایہہ فیض سلطان ہویا
سودہ وسدے گھروں ہو گئی بیوہ مشکل اوسنوں تت لنگھان ہویا
زمعہ[3] آکھیا جیئے منظور بیبیوں کملی والے توں میں قربان ہویا
آئی ککیوں حضرتاں نال یثرب ساری عمر سائیں مہربان ہویا
تارک بھن وچ عیب نقصان دائم عقد کرن دا خاص فرمان ہویا

[1] زفاف، شوہر کے گھر آکے رہنا [2] سکران۔ سودہ کا پہلا خاوند [3] زمعہ۔ سودہ کا باپ ۔ (دائم اقبال)

مبلغ حق

خبراں دھم گیاں عرش فرش اندر چلیا اسلام دا کارخانہ — اللہ اکبر دے نعرے لگنا سن ہر اک کندا لرزدا بت خانہ

سجھی ناد نوں حیدر دا چھیڑ کے تے جوگی گاوندا اے گیت نمانڑا نہ — دمدی دور کرا کے بناونا اے کوئی اپنا ہووے یا بیگانہ

نیویں نظر سر دی نے جھلدا اے ستم شرک دا نہ قہر کافرانہ — کہندا کہے ساحر کوئی کہے شاعر کوئی آکھدا مکے دا دیوانہ

سو سو ستم سہار اس نے آج سردار انبیاء پایا خلق عظیم دا خزانہ
عاشق لال لالی مست سمانہ دائم ویسے پیار محمد دا پیمانہ

طائف شہر وچہ حضور دا دورہ

چودھاں سے سکیاں منزلاں تیں طائف لگے جاندے جنہاں دیوان ہوئے — سرسبز زرخیز آباد بستی تاجر لوگ اوتھے آباد ان ہوئے

عزیٰ لات منات دا کرن پوجا کفر شرک دے وچہ غلطان ہوئے — دسویں سال نبوت وچ شہر طائف حضرت کرن تبلیغ روان ہوئے

مے تے زنا یہ سن عادت جنہاں اپنے عجب سارے ہی رنگ عیان ہوئے — ملے جا ثقیف قبیلے تے نور دین حق دے صاف اعلان ہوئے

عبد یالیل حبیب مسعود وانگے سارے ہی ہر پیر پروار پردھان ہوئے — چھڈ دو بت پرستیاں کہیا حضرت حق سچ دے شروع بیان ہوئے

جیہناں سامنے توحید سکھان آیا بنوں رب دے خاص فرمان ہوئے — آکھی گل سرکار جنہیں سنائی اس جوش قہر دے وچ شیطان ہوئے

طعنے گالیاں گند بکیا اس کمینے گروہ ان غنڈے بے ایمان ہوئے — پتھر مارے کرن شہر وچ جھٹیاں چپ چپاتے نا سر گردان ہوئے

کی قسمت نہ ہا ب ان انہاں نوں ایہہ کون تے کیہڑے مہمان ہوئے — طائف والیاں طرح مارے ہو کے سواں حید وی مسلمان ہوئے

ویہہ مینہ حضور تے پتھراں دے منڈے پھر کمراں گراں ہوئے — ڈٹے کھا کھا پنڈلیاں بھڑ گیاں سر پیر تک لہو لہان ہوئے

طائف والیاں بہت تکلیف دتی پریشان محبوب رحمان ہوئے — پچھاں مٹے سرکار دم لین لگے اس گرے وقت مجہول نادان ہوئے

ڈھہن لگے کندھ باغ دی رکھ لیا آقا دو ہندیاں بہت حیران ہوئے
دائم ویکھ کے لال دا حال ایسا لالو لال دھرتی آسمان ہوئے

حضور دی حالت تکہیں کائنات دی بے تابی

ذرہ ذرہ زمین دا تھرتھرایا حضرت کہو تے کجھ وکھا دیواں — اک پلک اندر انہاں ظالماں نوں ذرے ذرے بنا گالے دا دیواں

آسمان آکھے اکو کڑک باراں کل نام نشان مٹا دیواں
آتش کہندی جے سوہنیاں لباں کھولیں بھن دشمناں ساڑ جلا دیواں
ہنجوں ہندیاں تیریاں کدیں جھلاں کیوں نہ کانگ چڑھا دیواں
ہونڈے کون جھیڑے ظالم مارے نے جان خیدڑی گھول گھما دیواں
بجلی آکھدی گراں ایہہ موذیاں تے بستی کوٹ مکان گرا دیواں
سوہنے آکھیا ایس نہ لوڑ کوئی صبر دا اپنا فرض نبھا دیواں

قدم بوس ہو کرے ہوا عرضاں تخت بستی دی دا چا دیواں
پانی آکھدا جوش دی لہر اندر دھڑ دھڑ دب پتال لنگھا دیواں
وٹے آپ تابع یاراں والیاں تے بدل آکھدا اگ دا وسا دیواں!
سورج آکھدا کہو تاں کدی کہیں طائف والیاں لانبو لا دیواں
رات کہے آ نانے بلا جھنڈاں رات ماتمی سوہنیاں پا دیواں
پیر نے ساریاں واسطے بھلا منگاں بددعا کیوں مونہوں لا دیواں

مخلوقات ایہہ میرے خدا دی اے ہو کے رحمت کیویں رنج ایذا دیواں
دائم جنہاں مارے پتھر بھلا ہونئیں طائف والیاں پیا دعا دیواں

کملی والے توں صدقے

ذکر لکھدیاں آقا دی زندگی دے میری قلم وچوں موتی ڈلھدے نے
کیدے ہوئے حملے ویریاں تیرا نوح نامے خلق عظیم دے کھلدے نے
بوٹے جھک سلام دے بولدے نے لکھ جھاکڑ آن دے سر پیں جھکدے نے
لاہن دشمناں گھت سرکار سینے دکھ درد تکلیف نوں جھلدے نے

ایس رحمت سمندر دیاں نال لہراں سارے داغ ظاہر باطن دھلدے نے
بس قربان جاواں بادشاہ ساڈے دشمناں لوڈن پر لیا نہ چہ زلدے نے
گالی سر ہی توحید دی راس چالے پاسے کفر غرور دے ڈھلدے نے
بدلہ کدی نہ کیتیوں لیا سرور رحمد دیلی لیکے کل دے نے

لکھاں جھل کے خار سر آتے زم صاف روشن دانگوں پھلدے نے
دائم شعر حضور دی نعت والے نال موتیاں عرش تے تلدے نے

حضور پرنور دی دعا

دردمند درویش دعا منگی من لیا اے تیریاں بھانیاں نوں
بخش چا تا نوں پچھان دا ای انہاں منتر کالیاں تھیاں کانیاں نوں
غافل ہو تیرے بندے بھل گئے نے ابراہیم دے اہاں پرانیاں نوں
تیرے فضل باجھوں گن کھوہ ڈونگے بھل لگدی ڈر تیاں نوں
دیہہ تاب توحید دیاں منزلاں دی طائف والیاں لیے پایا نیانوں

نال مہر دے دیہہ امداد سائیاں اپنے دیدے تے پتھر کھانیاں نوں
رکھ لاج بس ہاں رسول تیرا بھاگ لگنی نیتوں "تانیاں" نوں
دھر دن آپ ہدایتاں بخش مولا لگے حق دا بنہ انجانیاں نوں
تیری مہر نیں غرق ہو جان بیڑے مدھ سدھ جو تے نیا نیاں نوں
دائم دشمناں حق دعا کر کے آئے پرت سرکار ٹکانیاں نوں؟

مکے دی حالت

مشرک مکے وچ نت فساد کر دے ناہیں ویکھ سکن اللہ والیاں نوں
کلمہ پڑھن ملے چپ بھر دے منہ مار کے صبر دے نالیاں نوں
دیکھ دیکھ اسلام دے وچ بڑھ دے حمزہؓ عمرؓ جوان جیالیاں نوں
سڑ دے نال بلالؓ خبیبؓ مصعبؓ سر بن چھلکے نہ ڈھیہاں ہالیاں نوں

ہو کے جہان دے سب بھیلے ابوجہل ابولہب رذالیاں نوں !
لشکر ڈھیر ہو یا ایہہ مومناں دا ویکھ چھیڑی اگ بے ہالیاں نوں
نالے جانش وچ لکھ نہ سولی دے پیاں جنہاں منہ ڈکالیاں نوں
اچے نعرے تکبیر دے سندیاں ہی دوڑ دے آوندے تتاں شوالیاں نوں

ایہہ سال نبوت نوں بارہواں اے عرش نیں سدیا پا اہالیاں نوں
ماہ رجب ستائی تاریخ دائم پیتا سوہنے وصل پیالیاں نوں

معراج شریف

آئی اسری دی رات برات والی جگمگ جگمگیاں بجلیاں نور دیاں
کملی والے سرتاج معراج پا کے طے کیتیاں منزلاں دور دیاں
نہ کوئی پہنچیا کسے نہ پہنچنا ایں جتھے بھریاں فیض معمور دیاں
قرب قاب قوسین ہم او ادنیٰ مینی ہو تساں بھلیاں طالب طور دیاں
فتی لی دنی دی سیج اتے ہویاں بیٹھکاں ساڈے حضور دیاں

آتش دوزخاں دی ٹھنڈی ٹھار ہوئی وسھیاں نعمتاں خلد معمور دیاں
ہو لا سدریا سبز تفریح خاطر آئیاں ساعتاں ہور ج سرور دیاں
ہو یا پست قامت دہو ڑاں اڈ گیاں جبرائیلؑ دے عقل شعور دیاں
اوتھے لن ترانی اینہے آ جانی عجب حکمتاں رب غفور دیاں
التحیات لیسین ہمدات ہوئے چھنیاں ویلیکے نور ظہور دیاں

جویں چاہیا خو کیتا سبحان قادر سوچاں خام نکرلے متصدر دیاں
فاوحٰی الی عبدہ ما اوحیٰ دائم لکنہ چھیاں چھ مغرور دیاں

۱۱- معراج دی رات ۔ ۹۲

آئی اسری دی رات برات والی جشن عید ساری کائنات دی رات
اج عرش مجید دیاں گوٹنیاں وچ احد احمد دی کیھی گل بات دی رات
کھلے کل خزانڑے رحمتاں دے سخی داتے ٹھہرائی خیرات دی رات
گونجے عرب دے احمد مختار دی اے عظمت عزت محبت برکات دی رات

دسن فلک مناریاں کر دے قدرت اٹھو اٹھو آ گئی برات دی رات
صفاں میل کھلو فرشتیاں تعظیمات دی تے تسلیمات دی رات
ہار پھلاں دے پڑن حوراں جنت اج سجاندی ملاقات دی رات
مہر کرم نہ لہا امت مرحوم کارن مالک ملک دے آوندی سجات دی رات

ایس رات دی جنہاں نے ڈٹھی ہیبت ٹھٹھی نہ تکسی کدی ظلمات دی رات
پڑھو صلے علی تے جیوں ہوتی نوری موتیاں والی برسات دی رات
یاتی حد نہ چھنڈ دے نال لشکاں دی ہیرے سارے نے آونال آندی رات

مولا آکھیا ایسا سمانیا نیاں او ہوئے خدمتاں دیچ خدا دی رات
موج لطف تے میل ملاپ والی واحد آ نوری احمد صفا دی رات
دائم آئی نہ آونی فیر مڑکے ختم الرسل نے ختم سوغات دی رات

۱۱ "معراج دی رات" ۹۲

آئی اسریٰ دی رات برات والی زیبا زینتاں نال رنگ رنگیاں
حوراں پھلاں دے ہار تیار کرکے نغمتاں پڑھن رلکے ٹھنکیاں
کلی کلی پئی صل علیٰ پڑھدی سراں لکھنا عشق ملنگاریاں
لکا تار نعرہ اعلیٰ نور برسن نور دو نور رحمتاں نوری جھنگدیاں

نبیشے وانگ ہو نقل افلاک چمکے چڑھیاں تکیاں نور رنگیاں
جھم جھم آوے عربیاں تا جیلا تاراں وجدیاں موج ترنگیاں
منتظر جماعت ملائکاں دی خوشیاں میل ملاپ تے سنگدیاں
ایسے نور رنگین دائم اقبال پایا سطراں دائم اقبال رنگیاں

۱۱ "معراج دی رات" ۹۲

آئی اسریٰ دی رات برات والی جلسہ عاشقاں پیا مناندا ایں
جانی یار نوں کافراں دکھ دتے دے تسلیاں دل پرچاندا ایں
جیہڑے سانہ دا کسے نوں بھید ہی نہیں اوہ تیار اسرار بتاندا ایں
جو کجھ مال خزانڑا کول میرے کملی والڑے دی جھولی پاندا ایں
آپ دسناں اپنے عہد اندر تائیں اوس نوں لکھ لکھاندا ایں
مسجد اقصیٰ دا سیر کرا پہلے نکلیں وقت براق اڈاندا ایں
آیا امر اک گوشے وچہ کھاندا اوس لفڑے تے زیب سجاندا ایں
جیہڑا تک نہ ابہہ خوشخبر دلیس آتاں سیس نہ اوس اٹھاندا ایں
آکھیں دلبلا نال معراج آکھیں اوس سندیاں رنگ بلاندا ایں
اوہدی حاجتی منظور رہ گئی رہندا جہندا اج سہاندا ایں

پیا سدرہ نے جبرئیل نال عرشیں احمد مختار نوں لیاندا ایں
بیٹھ پردیاں وچہ آنار پردے کجھ سنا تے کجھ سناندا ایں
جو کجھ گلیاں تقیں کبھی مخفی رہیاں ہن اگے اوسدے کھول وکھاندا ایں
اوہ میرا ایں اوہدا محبوب جانی ایسے واسطے سیر کراندا ایں
لیکے جنتوں دلدل براق ملکاں نوں رات نوں بکے جیہ جاندا ایں
دکھیا کتے کھڑے براق مولا دے تھے کیہڑے ابراق لیجاندا ایں
اوہدے سر تیے رکھ کے ہتھ آکھیں اج عرشیں محمد نے آندا ایں
ہو رہا کھ براق دے چھوڑ کے تے اوہ دل جلا بانی کہاندا ایں
مولا اپنے پیارے نوں تیری پشت دے اتے بٹھاندا ایں
دائم رب سچے فضل کرم والا اج عاجزاں مہینہ برساندا ایں

۱۱ "معراج دی رات" ۹۲

آئی اسریٰ دی رات معراج والی جبرئیل براق سنگاردا اے

ہیا دراں نے اوہ آن حاضر غلمان ہم کے پیا پکاردا اے

Scanned with CamScanner

آقا فلک نوں نے تشریف چلو ہو یا امر ستار غفار دا اے
کملی والڑا اٹھیا جاں صدقے پیا کملی دی جھنب مار دا اے
ناز شوخیاں کرے ہزار دم دم مرکب بے نظیر اسوار والے
پندھ لمبڑے جیہڑے پے گئے دلدل دسیا رنگ نتار دا اے
دتی روح الامین اذان اوتھے کل پوش نماز گزار دا اے

کینا ادب نہیں سفید مرکب تساں سیر کرناں عرشوں پار دا اے
جلوہ تکدیاں ہی تیوراں ہو دلدل ادبوں زانوں پیا سوار دا اے
بیٹھا پشت لنے چھیڑ دا متاندا دا گاں پکڑ جبرئیل سدہ لہر دا لے
گئے لنگھدے شیر تے طور سینا مسجد اقصیٰ دچہ دمی اتار دا اے
کھلے آن سارے انبیاء پچھے جا لیشان امام مختار دا اے

اوتھوں ہو اسوار اتے تلکیں چلیا یار ستار دا اے
دائم دنج پہنچے آسمان اتے گرم سماں آمد انتظار دا اے

سیر لاہوت دا ثبوت

پہلے گئے اقصیٰ کیہوں نہ کیہوں ہی سدھے چلے گئے عرش مکان اتے
عرشیں جاندا ایہہ ثبوت پہلا کوئی رہ نہ شک گمان اتے

چالی روز دا سفر دنج پلک کیتا صدقے جاں اس راز نہاں اتے
پہلا ہویا معراج زمین اتے دائم فیر ہویا آسمان اتے

معراج دی رات

آئی رات برات معراج والی بدھے ہتھ کھلیاں پالو پال حوراں
نوری کپڑے بلند برسادیون عرش لاڑے دا دیکھ جمال حوراں
سو سو واری بلہار بلہار ہو دن ویکھ سوہے دا شان کمال حوراں

سہرے صل علیٰ دے گندکے تے دیکھن راہ کھنابیاں بال حوراں
مرحبا صدقے شالہ نت آویں ادبوں جھک ٹریاں نال حوراں
ہوئے خوشی تقسیم وجد یلائیکا نبوں دائم کیتیاں عشق حلال حوراں

معراج دی رات

اوہ فلک ختم المرسلین پہنچے صف فلک نجب تکبیر اہو گئی
سرمے مازاغ البصر دے چمکدا رہی جیہم ہر اک فرشتہ دی تیز ہو گئی

نہ پہلے اقصیٰ جانے کا راز یہ تھا کہ پہلے زمین والوں کو زمین پر ہی عرش پر جانے کا ثبوت دیا جائے چنانچہ ایسا ہی ہوا کہ جب سرور عالم اپنے مولا سے شب معراج سرفراز ہو کر شہر مکہ میں تشریف لائے تو مشرکوں نے سنتے ہی شور مچا دیا کہ یہ کب ہو سکتا ہے عرش تو عرش رہا اقصیٰ ہی مہینوں کا سفر ہے۔ حضور سے ثبوت مانگا کہ اقصیٰ مسجد کے کتنے مینار، کتنے دروازے ہیں۔ اسی وقت خداوند کریم نے اقصیٰ سامنے کر دی حضور نے تمام حال فرمایا۔ پھر حضور نے فرمایا کہ ایک پتہ کی بات بتاتا ہوں کہ جب ہم اقصیٰ کو جا رہے تھے مکہ کا ایک قافلہ مقام تنعیم پر ملا ایک اونٹ پر دو آدمی سوار تھے ہمارے براق کی تیز رفتاری سے تنفر ہو کا ایک سوار گر پڑا اسکے ہاتھ میں چوٹ آئی وہ قافلہ ملیں پرسوں علی الصبح مکہ آ جائیگا دریافت کر لینا۔ قریش شکر منتظر رہے۔ آپکے وعدہ کے مطابق قافلہ آ پہنچا۔ تمام واقعہ تصدیق ہوا کئی آدمی ایمان لے آئے اور مشرف بہ اسلام ہوئے لیکن ابولہب اور ابوجہل نے کہا ما ہذا الا سحر مبین کہ کچھ نہیں سوائے جادوگری کے (دائم)
از رحمۃ للعالمین

Scanned with CamScanner

خوشبو باندیاں گلیاں تے مصطفیٰ انھیں لنگھ حور ایندی مشک عنبر ہو گئی
کالی کملی عنائی دی رات دائم زلف کی مدینہ کی شے بدر وینہ ہو گئی

معراج دی رات

اے برق رفتار براق جنت کرو ایا مولا ہے پڑا اوہنوں جاہ
قدم قدم تے شوخیاں بیکار دسمیں سی پچھے قدم تھیں چھوٹا سکا اوہنوں جاہ
مرحبا او نظر با ہجاگ تیرے جیہڑ سکتا ایں چیر دا راہ نوری جاہ
رحمت ہیریا اسوار اتے تاجدار سندا اساں مشتاق آندی آہ نوں جاہ

عرشی پچھیا بجلی دیاں بڑیاں اتے اڈدا ایک دو عالم دا شاہ نوں جاہ
بخت کھلے نی کہن براق سارے جم جم چمک تیبیلہ عالیجاہ نوں جاہ
ہر ہر طرف تھیں آرزو کرے عرفان ہی سارا کٹھ سیاہ نوں جاہ
دائم کہن پکار مسیح موسیٰ ڈال نظر سچیا وند ا شہنشاہ نوں جاہ

معراج دی رات

آئی رات برات معراج والی رنگیں طبع پرواز خیال چمکے
آ دیس پریمانی وچ ہے محفلی چندر چودھویں تھیں تیز فال چمکے
اندھیر ریا حسین دا حسن چمکے اودھر عاشق دا عشق کمال چمکے
جد کہ راکب ایڈا بے نظیر ہووے کیوں نہ مرکب پھر رحمت دنیال چمکے
نقش قدم اسدے قدم قدم اتے بن بن عید دے بدر ہلال چمکے

مرحبا افلاک دیاں منزلاں تے حضرت آمنہ دا نوری لال چمکے
رنگاں لیل اس لیل نہار رہویاں شعلے یار سورج والے وال چمکے
الف ح تے دال دے دیس اچ میم ح تے میم دال چمکے
جہڑی اوڈی بائے انداز رچوں شفق گرد تھال مثال چمکے
حوراں ملک سلامیاں کہن دل دیوں تیرا عرب یا دائم اقبال چمکے

معراج دی رات

آئی رات برات معراج والی جبرئیل کا نوں ماہی بکیا رہ دسدا ؟
کشش نور دی نور نوں کھیچ رہی سی نہیں سی اپنا قطرہ سنسار دسدا
پہنچے سدرۃ المنتہیٰ جبرئیل اتے اگو دیکھے جبرئیل بھی ہار دسدا
اگے راہ دا سرکار کوئی پتہ ہی نہیں سچے رب غریب نواز دسدا
کیوں کہ حضرت او نور پروانہ باندے تاں سودسی بلا حق مار دسدا
آ گئا اگے دریا تجلیاں دا اٹھدیاں لہراں جیہڑا لگا تار دسدا
نالے ایہہ رستہ شارع عام بھی نہیں لگا لن ترانی اشتہار دسدا

گل کردیاں دیر ہو جاوندی اے جاندا ہلک پلک رجھلکار دسدا
عیسیٰ موسیٰ تے یوسفا دریس تائیں کتنی والہا گیا دیدار دسدا
اگے جان دی سوہنیا نہیں طاقت ہتھ جوڑ مڑ مڑ بار بار دسدا
کئی سوہنیاں ڈبیاں کھا غوطے جھگی بار اپنی ندیوں پار دسدا
حضرت ہس کہیا توں بھی عجیب ساتھی اگوں روح امین زار زار دسدا
ایتھوں اگانا ندامیر کھیول تمکٹ ہی نہیں سر تجھ مراں جبرئیل رو دسدا
میں کی چیز تے کی مجال میری حیتھے موسیٰ بھی ہوش وسار دسدا

تو بہ ہوئی وچہ ہڈا کوئی جاندا کون نفرانوں پردہ اتار دسدا
دائم غیر وچہ ہمت ورکی نہیں نالے صورت یار دا چھوہل ناہیں یار دسدا

حضرت جبرائیل تے براق دوہاں دی بس

اک اُلانہ سدرہ تھیں گیا اگے عقل ہوش جبرائیل اکھڑن لگا
اک قدم نہ ساتھیا آ اگے باہوں نازتھیں ہوہنا پھڑن لگا
اوڑک دل دل غریب ہمت ہیا لہے جدوں کنبے جہالتھوں چھڑن لگا

اگے جاناں آساں نہ دم دا سی جی اٹھ دیاں لا ڈدیاں لڑن لگا
کملی والیا واسطائی چھوڑ ایتھے میرا جان جاتہ چھوڑ سڑن لگا
ہیں قربان سیدالمرسلین دائم اپر عرش اکلیاں چڑھن لگا

رفرف ، نوری پلنگ

نوری پلنگ ہویا خدمت چہ حاضر رہسن رحمتاں نبی مختار اتے
جو پڑا لاہن لگے میں قربان جاواں پکے مہدی سوچ وچار اُتے
نہ ایہ ادب امین نہ طعنہ موسی حدوں طور رکھنہ تیرے جھلکار اُتے
کیتے سیر ہزار ہا ہزار سرتو بیٹھ نور دے پلنگ انوار اُتے
ساڈے آقا دا تخت سبحان اللہ جیاں لا مُمدا کُنت غفار اُتے
اَدن مِنی دیجیاں اُدن علی اگدوں آئی پکار پکار اُتے

زریں سیج لطیف رنگین سوہنی موتی ماردے چمکار اُتے
اوہے زینت علیہ آما نہ آئی سنے جوڑیاں دیہہ چمکار اُتے
تیرے باجھ سب اڑے ہوئے نبی نہ کھلے پایا کسے نہ آ دیدار اُتے
سلیماناں تخت شمار کھڑے یو یہ پاندے اڈدے ہلکار اُتے
سلیماں دا کثرت دے شہر اُڈیا ساڈ کقبلہ اُو وحدت بار اُتے
تیرے آ جانی تیرے آ پیارے آ جا سوہنیا عرش بیار اُتے

تیرے یار ہویا اگوں اتر ملیا آئی وصل بہار بہار اُتے
دائم تیرے وچ سارے اتاریہ ہے ہویا یار صدتے سوہنے یار اُتے

ثُمَّ دَنَا فَتَدَلّٰی فَکَانَ قَابَ قَوْسَیْنِ اَوْ اَدْنٰی

(سورہ نجم)

آئی رات برات معراج والی احمد احمد دا عرش مجید ڈیرا
بلے اسطرح قصر لاہوت اندر وہ نہ کہاناں ند گوشے جیوں میں شیرا
کی دسیے وصل پیر کارسند اکوتھوں شرع نے کیتھے ہے ختم پھیرا

چڑھ چکے چرخ ناہیں چرخ حیرتاں دے لہندے نا ملکوت دا جگہ جیرا
جدوں وڑ دیکھیا ناں نہ باس گوشے دائرہ اک جیوں گول گھیرا
کون عاشق لگے کون معشوق دائم قیل فلسفی فلسفہ تیرا میرا

معراج محل

ہویا اج محل معراج والے کجھا و نج یسین رحمٰن والا
سفیاں کیتیاں پیر یا توجہ جو جو واقف شین الا باشان الا

کیتا سیر کیتی ریتی دی دسے جانے کہ ان الا یا کران والا
کوئی پاکھے نہ ڈھلے گئے دائم جانے جان والا یا ہے جان والا

رحمت دے دریا دیاں چھالاں

ہر شے ہتھ سرکار دے لوچہ جدکہ ہتھ رب دے ہین سرکار دے ہتھ
رحمت والیا لکھ مبارکاں نی پیش مصطفےٰ سارے کھلار کے ہتھ
کملی والے دا دامن بھر لو پر کتیاں نکلے پڑیاں سخی سرکار دے ہتھ
زنار رب قبضہ کلی وا اوہدی دا کمل پونس مدنی تاجدار دے ہتھ
ہتھ لا کے سرکار دی بے ادبی کی آوے اس بوڑھی مکار دے ہتھ

موسیٰ عیسیٰ مسیح داؤد یوسف دلول جنہاں نے یوں فابر دے ہتھ
دنیا دین دی شاہی ہی مہر نوری چمکے مجتبیٰ عربی سرکار دے ہتھ
تعزیرات اسلام کتاب حکمت نبی کر کے عمل دلدار دے ہتھ
نے اوپایا سانبھ خزانیا نوں تیاں کنجیاں اپنے یار دے ہتھ
تبت یدا ابی لہب وتب ڈٹھے ہین مردود مردار دے ہتھ

کوئی ولی کوئی قطب کوئی غوث ہویا ہر جنہاں ندی چڑھ یار دے ہتھ
دائم ہویا اس امت مرحوم والے مرنا جیونا احمد مختار دے ہتھ

معراج نکتے

لکھ لکھ مبارکاں پیاریا نوں ڈنکا وجے احمد دا یا جدالے
ایسے بلے نہ کدی جدا ہوون سدا چمکن جلوہ وصل دا جدالے

بھاگاں والڑی رات رات والی فیض عام ساقی نراج والے
نالے زمین لتے نالے عرش لتے ملاقات موسم امتزاج والے

رب نبی اندر نبی رب اندر سارا سماں بہار معراج والے
اپنے اوتھے ہمراز سخاوت دائم رکھن والڑا امت دی جدالے

حضور صلعم دا فجر دے وقت معراج دا حال فرمانا

وقت صبح اصحابہ دی وچ مجلس سارا ذکر رسول امین کیتا
سن کے مشرکاں جھوٹیاں جھیڑ جاتا اتے سچیاں سچ یقین کیتا
ابو بکر نہیں سن حاضر وچ مجلس جیڑاں ذکر نوری تھا دین کیتا
سدا کہے اک گیا ہیں عرش لتے پھر آیا ایک وچ برت زمین کیتا
ابو جہل کہیا نبی لسانا سے نے مجلس جدا اج ذکر مبین کیتا
ابو بکر کدی جھوٹ نہ بولیا اسے منہوں حضور ﷺ جیہا زمین کیتا

مسجد اقصیٰ دے حال بیان کیتا نالے سیر جیہوں عرش بریں کیتا
مشرکیں کے ستاراں سارے قصے ڈنکا منہ ابو جہل لعین کیتا
گیا آکھ ابو بکر نوں ہو پاسے نخرا ناز مرتد بے دین کیتا
ابو بکر کہیا ایہہ محال دسے ایڈا ناز کیہڑے ناز ہین کیتا !
ابو بکر آکھے جے او ہو کہے سوہنا اسمان عین اقرار متین کیتا
پایا لقب ابو بکر صدیق اکبر اللہ اکبر فیض یقین کیتا

دیوے آمیار کاں وچ خدمت اُمت کرم رب العالمین کیتا
دائم فرض ادا تبلیغ والا واہ واہ نبی ختم المرسلین کیتا

نماز دا پنج ویلے مقرر ہونا

کملی والے سردار دا پکڑ دامن نال شوق تے امر بجا لان مومن
پہلے رات پرات معراج دی قصیں دو مرتبہ نماز بجھان مومن
کپڑے ستھرے وضو سنوار کے تے صفتاں حمد تسبیح الان مومن
دھیان دھم گیاں مقامات سارے اچے سبق اسلام پکان مومن

جو حکم آوندے حکم خدا دلوں سر متھے تے ڈھلن لان مومن
پنجو تقت ہن فرض نماز ہوئی پنجے ویلے سیس نوان مومن
جلسہ قومہ رکوع قیام سجدے نام نال دھیان دھیان مومن
انضل ذکر توحید دا لباں اندر کعبے وچ پے مورچ حنان مومن

اس نماز دلو چوں نے واز سارے راز پاوندے راز دار مومن
دائم جہیں نماز قضا کردے بھاویں نیر ہرے تے کہان مومن

نماز دیاں برکتاں

ایہہ نماز نیا زکمال تحفہ لکھاں او گناتے پڑے پا دیوے
فحشہ بے حیائیاں[1] نوں دور کر کے ایہہ نماز حضور پہنچا دیوے
ظاہر باطن صفائیاں نداں نور چشمہ ابل میل تمام اٹرا دیوے
نال پیر فقیر نماز کردی غوث قطب ابدال بنا دیوے
جان بجھ جو ترک[2] نماز کردا رب کافراں نال سزا دیوے
اجکل بے نمازکئی شیر شہداں پاپاں ترگ جلا دیوے
دم قدم نال نماز جھول اکھ اسی پڑھیے ابلیس پڑ ہا دیوے

ایہہ نماز نکا لیاں گندیاں نوں ہو انجکے صقل چڑھا دیوے
کدی ٹپہ میں محبت دی لاگ لاکے ایہہ نماز رب انہتا دیوے
ایہہ نماز معراج اے مومناں نوں باطن لکدے سیر کرا دیوے
ایہہ نماز نہ چھیڑ دی پیغمبراں نے ہووے کون جو سیل کھا دیوے
بے نماز دا قلب سیاہ مرزہ اتوں صورتاں لکھ سجا دیوے
مسلمان نماز دے باجھ کہیا بھاریں بیریاں لکھ جگا دیوے
صدی چودھویں راج فرنگیاں دا ہووے کون جو سچ بنا دیوے

ناہیں باجھ نماز نجات ہرگز ڈھوئی رب ناہیں کسنے جا دیوے
دائم منگ نماز شبیر والی تیغ دے فرض نبھا دیوے

[1] اِنَّ الصَّلٰوۃَ تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ ط ترجمہ تحقیق نماز فحشا اور بے حیائیوں سے بچاتی ہے (قرآن مجید)
[2] اِنَّ الصَّلٰوۃَ مِعْرَاجُ الْمُؤْمِنِيْنَ ـ نماز مومنوں کا معراج ہے (حدیث) [3] مَنْ تَرَكَ الصَّلٰوۃَ مُتَعَمِّدًا فَقَدْ كَفَرَ (حدیث)

سامنے تیر

اجکل تسی بھراپنے آپ تائیں مسلمان سداندے ہو مسلمانو
مسلمان آہیے مسلمان پہلے تسی نال شتر ماندے ہو مسلمانو
بریاں عادتاں تے رسماں گندیاں تنے سارے زور لگاندے ہو مسلمانو
بال بچے نوں علم پڑھاں مہر جن ملہیے سکھاندے ہو مسلمانو
دھیاں بہزاندے عقد کرن لگیاں نیڑاں فرض دیا جاندے ہو مسلمانو
خوددا رباں خیر تاں عزتاں نوں دردر بیٹے رلاندے ہو مسلمانو
خلق مہر خلیمی نوں رہ ترکے آکڑ خاں کہاندے ہو مسلمانو
دین حقدی نار ترد ٹرکے نے وراجے کنگ ڈجاندے ہو مسلمانو

روزہ حج زکوٰۃ نماز کلمہ تنجے فرض بھلاندے ہو مسلمانو
بانگ سندیاں سارے سینے مول نجیاں بیر نزیا ندے ہو مسلمانو
وانگ لیڈیاں گھر سنوار زلفاں داڑھی شدہ مول کدھاندے ہو مسلمانو
ہیسی فرض قرآن مجید پڑھناں سو ہنی ہیر پڑھ ماندے ہو مسلمانو
کوئی سائل دروازے تے آجاوے دھکے مار ہٹاندے ہو مسلمانو
منزل پڑھن دا ہو وے جاں وقت فجری تسی حقے پڑ ہکاندے ہو مسلمانو
سینے ہاں تسی شمع اسلام دی سبھی تسی منہ چلکاندے ہو مسلمانو
کملی والے جس راہ تھیں روکیا اے او دھر قدم اٹھاندے ہو مسلمانو

ویکھو آپ ہی ذرا دھیان کرکے جو جیہ عمل کماندے ہو مسلمانو
دائم عربی مہانے دا چھوڑ دامن رہرداں دے ہاو وچ جاندے ہو مسلمانو

بعضے مولوی ہوڑی

نمازی مسلم وچہ غارا ندے ہے وسدے تلی حنید بکلکے مولوی جی
گجو وچہ محراب دے شیر بگے جوڑے لمیڑے پاکے مولوی جی
نحو صرف نال لاکے کھاویں روٹی بیٹھ دآسن جاکے مولوی جی
بھیڑ بھنڈیاں نت پواندے ہو مسکے نویں سنا کے مولوی جی
پھر دے آکڑے دانگ فرعون ظالم خطرہ خوف بھلا کے مولوی جی
راہ ربدے لیلاں نوت دیے ڈروٹھیکے بھرا کے مولوی جی
ایہو خودمنزل دین تے عالمیت ویکھو سوش بجا کے مولوی جی
سنی شیعہ وہابی سب وچ جانو پھر وسانگ بنا کے مولوی جی

تسی سچ تھیں اڑدے مساں مرکے بھار علم دا چاکے مولوی جی
جیہڑے حقدے راہ وچ پوے مرنا لنگھو منہ لکا کے مولوی جی
کئیناں نے مدا سارا ہی کتب خانہ آگئے ہو کھا کے مولوی جی
تسی بنو تہ دانی طرح آکھو طرے کلغی سجا کے مولوی جی
سادے آقا بھیلا رندے دشمن نوں اپنی چادر وچھا کے مولوی جی
کسے وعظ تھیں ملن جے گھٹ پیسے دو بلڑے پاکے مولوی جی
پھیر گو گردیں ہتھ لا مرل پڑھ مکے دھڑی حلوہ اڑا کے مولوی جی
لیں دین تے مذہب اموال دولت لٹو وچ جا کے مولوی جی

وڈو منڈیر حشر کا وچا کے داڑھی مچھ منا کے مولوی جی — اسلام ربا اچے ویکھو ڈھا بنا غفلت پڑا انھا کے مولوی جی

باجھوں عشق محمد اسلام کیہا جیا سو عمر گھٹا کے مولوی جی

دائم مولبیوں تسوتے نال وسوا ایویں منبر کھٹ کا کے مولوی جی

عرب دے شاعر طفیل بن عمرو دوسی دا ایمان

ملک عرب دے اندر مشہور شاعر نیک بخت سوچ وچار والا — جیدا نام طفیل بن عمرو دوسی سارے دیس اندر اعتبار والا

نت دیکھدا درس دیدار کارن سنکے شان رسول مختار والا — خدمت وچ قریش دے میاں دے بند شاعر گیا تاں کم انکار والا

اوہدے منیاں منہہ ڈھیر سارے شاعر سے ایہہ اتھے دی تار والا — آکہن عور نوں آ طفیل شاعر جھلیہ ویکھیا پاک دربار والا

ساڈے آقا پیارے نشان قرآن پڑھدے معنی دار کلام غفار والا — سارے سندیاں پڑھدے طفیل کلمہ کرم ہو گیا رب دا تار والا

اپنے دوس قبیلے دے وچ شاعر نعرہ ماریا دین پیہ چار والا — کیئاں نال ایمان اسلام آندا کیئاں بولیا حرف انکار والا

خدمت نبی دے وچ طفیل آکے حال کھولیا خویش پیار والا — کر دو منکراں تسی دعا قبیلہ نام سٹ جاکے عیزا غبار والا

منگی ہتھ اٹھا کے دعا سرور ربا آسرا تیرا اے سرکار والا — دیو ہدایت قبیلڑے دوس تائیں کرن سیر اسلام گلزار والا

ایسا اثر ہوا دعا دا آن ہر باپڑا کھنیا فصل بہار والا

دائم ہوئے سارے مسلمان دوسی کلمہ واچکے شرق بہار والا

معجزہ

اک نام رکانہ پہلوان مکے کافر نامی جوان کہاوندا اے — اوہدی کسے نہ کدے کمائی کنڈ لائی نسخے ڈنگل اندر وچ پاوندا اے

اک دن جنگل وچ حضور لنگھے اوتھے آ رکانہ چراوندا اے — آکھے جے اکلڑا اتھے آیا ساڈے بتاں نوں بہتر اڈراوندا اے

پڑھو کلمہ رکانیاں مرشد کامل والا بیڑا مشرک ڈوباوندا اے — اگوں کہیا رکانے نے کرو کشتی نعرہ ماردا ونگار بلاوندا اے

اللہ اکبر سرکار کہہ کے دھرتی سٹیا وچ جیوار مردا دے کے آوندا اے — تن وار رکانے دی کنڈ لگی پریشان حیران ہو جاوندا اے

ایہہ رکانہ ہو جا مسلمان حضور آکھیا اگوں شرط رکانہ ٹھہراوندا اے — اوہ رکھ معجزہ آ جائے ٹرکے کہیا تیرے کلمہ پڑھاں گا یک پکاوندا اے

اوسے وقت اشارے حضور دے نے رکھ آکے ادب بجاوندا اے — ہرت کہیا رکانہ ہن جا ئیں واپس اوسے جگہ ملے رب سہاوندا اے

کلمہ پڑھ رکانے نے دین آندا اوہنوں منوں غلام کہاوندا اے

دائم شاہ عربی پہلوان کردا لیہا کالا الہ الا اللہ پڑھاوندا اے

حضور دے بے زباناں تے کرم

کر کے سجدہ اک اُٹھ صنو لگے اپنے حال دی عرض پکار دا اے — حضرت مالک ناہیں خوش وچ دنیا اندے بھار بھتاناں دے یار والے
پانی رچکے بلیندے ہیں دنیا اندر سوٹیاں چم اتار دا اے — ہیں قربان حضور دے کرم اُتوں کملی والا ہمدرد بیمار دا اے
پچھلے نال حیواناں دے کرن والا ہمدرد ہر دُکھی بیمار دا اے — اٹھ والے دے مالک دے گھراں اندر پیا قدم رسول مختار دا اے
بھاگی اُٹھ تیرا ڈاڈھا تنگ ہے دکھڑے جاندا شوہ بلہار دا اے — پیچھے وچ غریب دوں پیار دیا کر سوہنا جیاندا ایہہ کار دا اے

بے زباناں تے ہوں نہ ظلم کریئے ظلم نار دے وچ نگھار دا اے
دائم سوہنیاں تے سوہنی زبان والا بے زباناں دے کم سنوار دا اے

ضماد ازدی دا اسلام قبول کرنا

چھوٹی عمر دایار سرکار دا سی ملیا بخت ضماد دانا دا اے — تے رتبہ سی ازد قبیلڑے دا پھیرا پیا مکے بے ریاد دا اے
سجھاں دشمناں کہیا ضماد تائیں تیرے یار نوں روگ آزار دا اے — مرسل نبی بن بیٹھا اے وچ مکے چھیڑیا راہ قدیم آباد دا اے
سچی جان ضماد نے بڑا لائی کیتا آن درشن مصطفٰے دا اے — کی حال پرانیاں پلیا ہے اسنیاں مرض جنون جھنجھار دا اے

جیکے کہو تے کراں علاج تیرا جیکوئی دیوا اچھا سوداد دا اے
دائم شکر ہزار الحمد للہ اگوں بولیا یار خدا دا اے

الحمد للہ نحمدہ و نستعینہ ط من یھدی اللہ فلا مضل لہ و من یضللہ فلا ھادی لہ ط و اشھد ان لا
الہ الا اللہ وحدہ لا شریک لہ و اشھد ان محمدا عبدہ و رسولہ ط

کملی والڑے یار ضماد تائیں دتا وچ قصہ سا سبحان اللہ — ایسا اثر ضماد دے دل آن ہویا مڑ مڑ کرے پڑھا سبحان اللہ
کملی والیا واسطہ ای فیر پڑھیں ایہا ذکر سنا سبحان اللہ — ہو گیا ذرا پھیر پڑھے سرکار قطرے تے دل ہو جگا سبحان اللہ
تریجی وار ضماد نے فیر سنیاں ایہو عرض الا سبحان اللہ — پیہ لبیاں ہو آکھدا جاں صادقی ہوے بوہلے ہوے پینا سبحان اللہ

کر بیعت مصطفٰے سے ہن لیا آکھے سیس جھکا سبحان اللہ
سارے ازدی ہو گئے مسلمان دائم پڑھ دے سے صلی علٰی سبحان اللہ

معجزہ شق القمر حضور صلعم دا چن توڑ کے جوڑ دینا

بے شمار سرکار دے معجزے نے کسے انت حساب نہ پایا اے
ابو جہل لیکے نال مشرکاں نوں آکے نبی توں آکھ سنایا اے
سوہنے کیتا ارشاد ڈرا انگلی دا ہو دو ٹکڑے دھرتی آ آیا
اندر سندیاں لکیاں سار کیہڑی ویکھن والیاں صاف فرمایا اے
کوہ حرا دی دوہیں طرفیں دوہاں ٹکڑیاں رنگ لگایا اے
اکھیں جادو تکھیں لیاں نہوں اس نے ابو جہل نے شور مچایا اے
اکی ہند[۱] دے راجے تحقیق کر کے کلمہ نبی دا لبوں سنایا اے

جیہڑا چودھویں والیا رات ادھی بیٹھیں حید دے رنگ لگایا اے
چن توڑ کے جوڑ دکھا سانوں تینوں رب جے نبی بنایا اے
مشکل منن نہ منن سرکار عربی چن توڑ مڑ جوڑ وکھایا اے
شق القمر دا معجزہ لکھاں ڈٹھا ٹکڑے دو ہوندا لیایا اے
اوسے طرح اشارڑے نال سرور اہنہ فلک اڈول ٹکایا اے
کیاں دور دسیندیاں دین آندا کول والیاں سحر ٹھہرایا اے
ثریا عرب دے دیس زبانیاں نوں امین کول تقاریر دفنایا اے

ابو جہل مردود نوں اگ لگی جہدا راہ ابلیس بھلایا اے
ایدھر ودھی اسلام دی ویل دائم اودھر کافراں کفر مچایا اے

مقام عقبہ حج دے میلے تے یثرب دے اوس خزرج قبیلے دا اسلام قبول کرنا

سنہیں حج دے مکے وچہ لکھاں ذوق لے کے دور دراز تھیں آوندے نے
کملی والے توحید سکھان کارن ہر ہر ڈیرے تشریف لیجاوندے نے
واحد رب دا دین اسلام سنوں شیریں لباں تھیں عظمت سناوندے نے
ٹرکو الیدے جیا دوڑوں بیچ جاناں جھوٹے حجوٹ اپڑا ہلا لا رہندے نے
ایسے طرح قبیلیاں ساریاں نوں وار و وار حضور سمجھاوندے نے
اوس خزرج قبیلڑے کول سرور آکے حال احوال پچھاوندے نے
یثرب نگر دے صاحبا وطن ساڈا اپنی سندیاں فرض نبھاوندے نے
واحد لاشریک خدا منوں جلسے جھنڈے اندر ہر ہر تھاوندے نے

آلو آپ جماعتاں خیمے آس پاس سبھے ڈیرے لاوندے نے
چھڈ بت پرستیاں کوڑ نقلے تیجہ سچ پیدم ہر طرک فرماوندے نے
ابولہب اتے ابو جہل جیہڑی نالو نال پھر دے ورغلاوندے نے
جنہاں سنناں نہاں پہ من لیناں کدی وکیناں کنہ جاوندے نے
قسمت والیاں کیاں ایمان آندا نبی نوں لے ہاں کاوندے نے
کیہڑا وطن تساڈڑا جاپاں ہے اگوں ادب نیال تیاوندے نے
پوجا غیر دی چھوڑ دیہو مشرک ہون جو عمر گواوندے نے
یثرب والیاں سندیاں ترہوباناں صدق ایمان لیاوندے نے

[۱] ہندوستان کے ایک شہر کا راجہ دھیر تھا۔ (روایت قادری)

ایہہ آخر زمان رسول احمد شبہ شک تمام مٹاوندا ہے تے
کامل گور یہ پڑھ لیس یوچہ بلیا نال ادب دے سیس جھکاوندے نے

جہڑے جیندے حضور دی بیعت کرکے فیر آ دل دے پاک بناوندے نے
ایہہ مومن مدینے دے وچ جا کے پچھے دین دی شان ودھاوندے نے

ناصر ہوا اسلام دی مدد کیتی تائیں نام انصار کہاوندے نے
دائم شہر مدینے دے وچ آ کے گھرو گھری ایہہ ذکر ہلاوندے نے

یثرب وچہ سرکار دیاں خبراں

یثرب والیاں یثرب وچہ دھوم پائی اک نکے دے وچہ عجیب سا جوان ڈٹھا
اوہدی کملی کیتی اے خلق کملی تیلا نور دا مسندی کان ڈٹھا
اوہدے ہتھ لیاں لکھ یقین چل کردے دم دم پڑھدا کلام قرآن ڈٹھا
اوہ نال خاص محبوب خدا والے نال ہوکے نیک مسلمان ڈٹھا
ید بیضا کی چیز نے دم عیسیٰ حسن یوسفی ہوندا قربان ڈٹھا
سب بلیاں اولیا مرسلاں دا بادشاہ سرتاج سلطان ڈٹھا
والی دو ارثی دو جہان ہو کے حال عاجزی کر کے گذران ڈٹھا

جہدیاں وچہ توریت انجیل خبراں ساں نبی اوہ آخر زمان ڈٹھا
نبیاں اتے رسالتاں ختم اینہے چمکدا عین نشان ڈٹھا
کدی کجھ آکھے کوئی کجھ آکھے مست اپنے وچہ دھیان ڈٹھا
کلمہ لا الہ الا اللہ نال قول واچ کیتا نال ایمان ڈٹھا
سوہنا اسم محمد تعریف بھریا اوہ سے تک نہ کل جہان ڈٹھا
اکو رب منواوندا رب والا ڈردا کفر شیطان ڈٹھا
سچ سچ زباناں تاں پائیں نے رزق حلال ہے یار دل جان ڈٹھا

نال انگلی جس آباد دہرتی نبیر جا ہڑدا طرف آسمان ڈٹھا
چشمہ رحمت دا لکھے دلوچہ دائم قلم جمیم کے تے عالیشان ڈٹھا

یثرب وچہ انصار دے اعلان

ہلا کا پھرن دنیا دے گھرو گھری سارے آؤ جہان تے موڑ لیا اذنا جے
سندر رب انوپ پر نور جیکے بخت والیاں درشن پاونا جے
آؤ بیلیو تیا نتوں تجھ کرکے جیہنے نال بتوں سیس نواونا جے
کفر شرک تکبری دور کرکے مسلمان اچھے کسے سداونا جے
کوڑ کارا نا اٹرا چار حضیص خوہ تچیا اسنین پکاونا جے
گف منہ حرام دی کنڈ دے کے لقمہ حق حلال دا کھاونا جے

جوگی حقہ لکھے وچہ آن وڑیا آکہے جے روگ گواونا جے
ہن لا الہ دے جاوندا لیہ انگ سنر زباں مستہ ہوجاونا جے
کھول کھولیاں کہہ وصد آیہے اہی کنج توحید دا ہتھ آونا جے
کرکے دسیہ تجہہ فنت نمازے پڑھنی کلمے پاک دا ورد کماونا جے
پڑھنی صبح صدیہ سے اٹھ منزل راہیں شکمد میں نکل جاونا جے
چوری ہیرا زنا شراب خوری برے راہ تھیں ہتھ ہٹاونا جے

وڈا اگرا یہ دین دا گھر ودے چڑھ کے سولی نے پرسم ناوناں ہے
ٹکے وچہ اذنار پچیارہ آیا ہے نہ ملنو تے پچھوتا وناں ہے
آیا ہر اخیر بشیر عربی ہو رہ کسے سمجھان نہ آوناں ہے
من مرہ لینا را تعلق مہر سبلیتی آ رہ کسے ہے صاف ازماوناں ہے

وھن بھاگ ملے کملی والڑے نوں جنہاں اپنا آپ کما وناں ہے
دائم لا الٰہ الا اللہ مٹھا گیت محبوب دا گاوناں ہے

بیعت العقبۃ الاولیٰ

یثرب نصیبیں بار۱۲اں جواناں مکے آ کے بیعت کرنا

یثرب والیاں نبیؐ دی صفت سکے گلاں نال نشان سنواریاں نی
بس آ گیا بدر منیر احمد نظراں بہوں نورات جھی ماریاں نی
جھکے آ رسول مختار اگے سر عشاں دے بیال گذاریاں نی
کلمہ پڑھ اسلام قبول کیتا باہاں عبادتاں دھرت نگھاریاں نی
کوڑ کفر نے شرک نوں کنڈ دے ہو مولا نال ہے لائیاں یاریاں نی

بیشک آخری نبی رسول عربی ایہہ تاں ٹھیک نشانیاں ساریاں نی
دوجے حجدے سال جوان باراں کردے مکے دل تیاریاں نی
عقبہ گھاٹی نے بیٹھ کے بیعت کیتی ممنوں گلیاں قول اقراریاں نی
جھیڑ وچہ رہیاں ہویا شراب خوری گلاں حقدیاں ہی جیاریاں نی
پوجا بتاں دی عیب گناہ بھارا پوجا غیر دی لڑھن نکاریاں نی

آکھے خاص بارہ توحید والے سوہنے حقدے کے انصاریاں نی
دائم یثرب نوں چلے مڑ پرت عاشق جاپاں سر اتے ہمت بھاریاں نی

سرکار دا انہاں نال مصعب بن عمیرؓ نوں ٹورناں

مصعب بن عمیر نوں بی سرور یثرب والیاں نال روان کیتا
آکے شہر مدینے دسے وچہ اونہاں سچے دین دا جا اعلان کیتا
بیٹھ کے وچہ نا رسر کا پچھیڑی روشن یثرب وچہ نور ایمان کیتا
ہر بار ہمتوں درس توحید جاری کفر شرک نوں مار ویران کیتا
مرد بیبیاں پڑھن نماز شوقوں بالاں بچیاں شروع قرآن کیتا
جہڑی جیکے شہر اے دی بیخ پٹی خلق خوف جیا مکان کیتا

جا کرو تبلیغ اسلام اوتھے کملی والے سرور فرمان کیتا
مصعبؓ پڑھن قرآن سمجھان لگنے کئیاں غافلاں نوں بیدار کیتا
درد رویاں گھیاں لاجاگاں کامل پیر عربی مسلمان کیتا
اوس خزرج نے ہو رقبائلاں بھی کلمہ پڑھ کے عہد پیمان کیتا
پرچم جھکیا دین اسلام والا بیاباں یثرب گلستان کیتا
گونج اللہ اکبر دی وچہ گلیاں قلب کامیوں مست مستان کیتا

۱؎ بارہ انصار جواناں کے نام یہ ہیں :- اسعد - معاذ - رافع - زمعون - عوف - عبادہ - عبدالرحمٰن - عباس - عقبہ
ابو الہیثم - مالک - عویم ؓ ۱۲

گھر گھری مصعب پھر پھر کے تائیں واہ دھا دین دا رب حمان کیتا
بندے نت ودھن مسلمان ہونا اثر مصعبؓ دی پاک زبان اندر

لیکے یثرب نوں شہر تھیا نا ہیں ڈیرا نور توحید نے آن کیتا
یثرب والیاں نام ایمان پایا بیڑا ہادی عرب دے شاہ سلطان کیتا

مکے دے مشرکاں دا کوچ

ایتھے سال کوچ اک کافراں دا حدوں ودھیرا قافلہ دھایا سی
ابو جہل ابو لہب ورگے موہرے سارے سارہ سرداریاں ٹور چایا سی
لشکر چڑھ کے ہو نشانیاں نے نکھ قافلے تیز چڑھایا سی
مشرک بہت سارے تے اوہ کجھ بندے نس اپنا آپ بچایا سی

مصعب مکیوں انہاں دے نال ٹریا نہیں کسے جاسوس
پیچھے لگ بیٹھے کہ جھتیا دے ناکاں اپڑنا قافلہ نکل سدھا سی
نل کے دور مقام تے لڑن لگے یثرب والیاں جیو گھبرایا سی
پہنچے آمدنیے وچہ جان لیکے مڑ مشرکاں پچھاں پرتایا سی

متاں یثرب نوں لوٹے آ دھاڑے یاروں دل وچہ فکر خیال دوڑایا سی
دائم راہ تجارتی بند ہوسی ایس گل دا خوف بھی آیا سی

دوجے سال حج دے وقت مصعبؓ نال تہتر جواناں دا مکے وچہ آوناں

لیکے نال تہتر جواں مصعب دوجے سال مکے دے آوندا ئی
لیکے چاچے عباس نوں نال سوہنا شکر حق دا پیا دکھاوندا ئی
یثرب والیاں تکیا پاک حضرتؐ ہر اک ادب تعظیم بجاوندا ئی
گھڑی گھڑی اڈیک سرکار دی اے تکیے ڈوہیڈا جیونہ ساوندا ئی
ایتھے مشرکاں ویر فساد چائے کوئی رہیا خوف نہ کھاوندا ئی

کملی والڑا دیکھ کے عاشقاں نوں پیار دا شکر مناوندا ئی
مٹھے سخن رسیل فرماوندے نہ خیر سکھ دی خبر پچھاوندا ئی
واہ دھا یثرب نیا وچہ دین والا مصعبؓ کیکے پیا سناوندا ئی
سبھ کہیا ہیں بھی یثرب دیس چلاں جیکر رب ہیر نال ئیں چاہوندا ئی
ویکھاں مینوں تساڈے ٹکا چہرہ سوہنی کملی والڑا پیا فرماوندا ئی

قدم پاک یثرب نال کھن چائیں چل سوہنیا دیس للچاوندا ئی
کسی بادشاہ اسی غلام سارے دائم آسرا نبی ڈے تیڈڑے ناؤندا ئی

حضرت عباسؓ دا یثرب والیاں نال پک

یثرب والیو تکیاں دیہو گنڈہیں جیکر دیہہ پیار بلا لوڑناں جے
سوچ سمجھ کے سینے تے منہ مارو رکھے پہریاں ظالماں ہو ونا جے

کملی والیا مرنیہ شان اُچا کرکے قول نہ رت ترنوڑناں جے
جیکا کرو تے ہن مکھ موڑ جاؤ پچھوں فیر جیکر منہ موڑناں جے

سوکھی ایہہ پریت نبھاں ناہیں جفا جالاں سرانہوں بھوڑنا جے
ساڈی عزت نے شرم دا تاج اے ایہہ جند جا پر ننگ نہ چھوڑنا جے

توڑی پھل نوں مول نہ منہ لاؤ بیلے دیہہ رت خاسے لوڑنا جے
بھار جگ لتوں عربیاں مجھیاں ندا اہدینال جیکبہ جوڑ جوڑنا جے

لانیوں بین کے وَیہ لٹا ایا ندے اتھے جگت تے کالجہ سوڑنا جے
دائم لے جاؤ یثرب دیس جانی جیکبہ جان دا ساہ نچوڑنا جے

بیعت العقبۃ الثانیہ

دیکھے ہتھ حضور دے ہتھ اندر یثرب ولیاں عہد پیمان کیتے
اسی دین اسلام نوں من بیٹھے دلوں ہس کے قول زبان کیتے
دسو اکھیاں ساڈیاں وچہ آقا اسی عشق پچھے سر گردان کیتے
کفر شرک بربادی دی گرد لتھی ندی رحمت دی کھلا نشان کیتے
پچھوں بیعت کیتی صدق نال پہلا صدقے آپ تھیں نویں جہان کیتے
میلی اکھ کوئی تکے تے کڈھ دیئے نعرے عاشقاں سر میدان کیتے

جند جان دھن دولتاں مال حضرت ساں آپ تھیں قربان کیتے
بھیون مرن اساڈڑا تساں پچھے سو دے شوق دے نال ایمان کیتے
نشان آیدا ہمشال روشن اکھیں لیدیاں کھول دھیان کیتے
یثرب دیس شہر بیا ندے قدم پاؤ اساں خدمت دے سب سامان کیتے
عشق دیکھو نکیاں دیا ندا پھرے جدوں بینے وچہ آن کیتے
نبی کہیا آ جا رساں دیس یثرب کیر رب جان امر فرمان کیتے

انت نہ بکدے انصار عاشق کٹ منزلاں وطن مکان کیتے
عاشق زار دائم انتظار اندر چک سہ بینے دی پریشان کیتے

مسلماناں دی مدینے نوں چھری ہجرت

آتاں جھکیاں بکے دیاں دشمناں نے مسلماناں نوں تنگ ستا ندیہی
یثرب دیس جا کے سکھاں نال دسو مومن سندیاں امر بجاوندیہی
جان نثار انصار مہاجراں تے جان جند دی گھول گھماوندیہی
نلے محل مکان مہاجراں نوں ہس سکے وقت ننگہ جاوندیہی
کاشتکار قدیم انصار آہے ہل واہوندا گڈے گھماوندیہی
کیہڑا ڈوٹلائے محنت مزدوریاں ناہیں عمارتوں کھودیا دندیہی
ہور کے چہ ہزری کیوں کوئی کسب کر بیٹے الیسے ہر چہ جند کرا وندیہی

نبی پاک اصحاباں نوں سدکے تے ہجرت کرن دا حکم فرماوندیہی
اک اک دو دو ہو کے گئے چوری راتو رات کٹ منزلاں جاوندیہی
تو دو دو سکیاں تھیں ہورتن نال اہناں دبے تتاں مہر کماوندیہی
گھر گھر تے قتاں دین اسلام دیاں بکے وڈ ھلے نام دھیاوندیہی
نئے کسب بیوپار مہاجراں نہیں وچہ بازار جیلاوندیہی
مسلمان ساڈے آکہ ملھاں اجکل ہنر پیشیوں کٹی کتر او ندیہی
ساڈے آ تانجارتاں رہے کر دے راہ ہنر توں پیے شراوندیہی

الفصہ مدینے وچہ رنگ لگے عاشق عشق دی دھوم دھما وندینی

ٹر گئے مکیوں کل اصحاب یثرب کر کے حق دی لہر چلاوندینی

علی مرتضیٰ اتے صدیق اکبر ؓ نال نبی ﷺ دے سنگ بیٹھا وندینی

تینے یار دائم یا نبی وچہ مکے اوہ بھی دیکھ لشئہ ہتے سدھا وندینی

سرکار دی ہجرت دا دشمناں نوں پتہ لگناں تے قتل تے آمادہ ہونا

کیتا اکٹھ ابوجہل قریشیاں دا یار و کوئی تدبیر چلا دیئے

دو چیلے اک گور وہن ہین مکے ناہیں ویلیہ اوقت گھما دیئے

کافر ابوالبختری کہن لگا بن عبداللہ نوں انج سزا دیئے

دانہ پانی کجھ دیئے نا مر رگا بھکھ نہ ہتھیں جند رسا دیئے

دوجے کہیا ایہہ تیرا خیال ناقص ہیار ویسنوں لکھ چھپا دیئے

اک آکھدا او سنوں مار بیڑی کسے ڈز نکھڑے لھوہ کسٹکا دیئے

گھرے گھر دا اک جوان رکھے ستے پیئے نوں مار کھپا دیئے

اودھر نبی نوں آن جبریل کہیا تینوں سوہنیا گل سنا دیئے

اللہ پاک نے ہجرت دا امر کیتا یثرب دیس نوں م اگے کھڑا دیئے

مسلمان سب یثرب دے دیس ٹر گئے رلمل عقل تے مکہ وڑا دیئے

آپ اپنی کرو سب ایتھے ظاہر ٹھنڈی نت دی کریں مکا دیئے

کر کے بند اندھیری کوٹھری وچہ چھتوں اک سوراخ کرا دیئے

آپے مریگا سہکا اندھیر خانے ایس طرح دا رنج اپڑا دیئے

خوشبو ازسدی کریگی صاف ظاہر بھادیں قفل کروڑ لگا دیئے

ابوجہل مڑ کہیا قریشیاں نوں میری گل تے عمل کما دیئے

سبھناں آکھیا ایہو صلاح پکی کر کے قتل نشان مٹا دیئے

تیرے قتل دے کرن سامان دشمن رات احدی کوچ فرما دیئے

اپنے بستر تے اج ترسول سوناں پڑ دلپوش ہو کے ڈیرا چا دیئے

سن کے کہیا سرکار الحمدللہ تینوں دیس آ دیس الا دیئے

دائم وطن نوں چھڈ بے وطن ہو کے سچے رب دی پریت نبھا دیئے

علی مرتضےٰ دا محمدی بستر تے لیٹناں

علی مرتضیٰ ویرہ نوں کہیا حضرت اسں چھڈ پیارے مکہ جاونا ایں

اوہ امین سن کان امانتاں دی کیڈا شان نہ کسے نے پاونا ایں

گھیرے گھت لئے کافراں چوہیں پاسیں حکمت دا آ رنگ پاں بچاونا ایں

چادر اپنی دیہہ سرکار تے نتر ما تو الیا نترم رکھاونا ایں

چادر تانکے نبیر خدا ستا شیر خوف دا نام مٹاونا ایں

آہ کے مال سنبھال امانتاں دا سانبھ مکہ کے قرض نبھانا ایں

پئی رات الوداع دا حکم آیا اللہ مالکا کرم کماونا ایں

میرے بستر تے لیٹ جاہ علی ویرا نہ کجھ خوف اندر تہ کھانا ایں

ساڈے جان دے بعد پیاریا یثرب دیس گھلے جھب آونا ایں

کیتی موت نہ پرواہ حیدر تن یار دا لیا فرماونا ایں

رہوس حکمت تے لکھ ہزار آکھا ر پہ اسرار اللہ نہ کسے سلاونا ایں
مرحبا فرشتیاں کہیا دائم واہ واہ بہ توں وی بڑا کماونا ایں

راتیں کملی والے دا مکے تھیں ہجرت کرناں

آپ راکھیاں رب رحیم کردا کملی والے ختم المرسلین دیاں
اوہ نادان مجہول کی جاندے سن شاناں نبی رسول امین دیاں
جیہڑے بکیوں قوم بنی بکہ سعدی اکٹھے بیٹھکاں راہ جبین دیاں
دیہو ریسے شکیہ ڈھونڈنیاں تابس خاکاں جبین عرش نشین دیاں

تیغاں ننگیاں پکڑ کے بیٹھیاں سن آس پاس صفا کافرین دیاں
انتھوں آ و سلوں جاں کی اوکر جینے سیراں کیتیاں عرش برین دیاں
اک دن ایس کیا نادر رب جا ہیا دھواں ہم جاجن سیجے بین دیاں
اللہ اکبر پیارے سرکار نکلے نظراں تیدہریاں مشرکین دیاں

گیا امن امان امین داہی عقلاں گم ہویاں کاذبین دیاں
مٹھی خاک دی سٹ گئے دشمناں تے دائم آئیاں وچ یٰسین دیاں

اِنَّا جَعَلْنَا فِیْٓ اَعْنَاقِهِمْ اَغْلٰلًا فَهِیَ اِلَى الْاَذْقَانِ فَهُمْ مُّقْمَحُوْنَ ۝ وَجَعَلْنَا مِنْۢ بَیْنِ اَیْدِیْهِمْ سَدًّا وَّمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَاَغْشَیْنٰهُمْ فَهُمْ لَا یُبْصِرُوْنَ ۝ ترجمہ: یعنے ہم نے ان کفار کی گردنوں میں لوہے کا طوق ڈالا جسکی وجہ سے وہ گردن نہیں اٹھا سکتے۔ اور ہم نے ان کافروں کو دیواروں کے اندر گھیر دیا ہے کچھ دیکھ نہیں سکتے: ۱۲

غار ثور وچہ سرکار دو عالم دا قیام ترن روز

ابوبکر صدیق دے نال لے کے کملی والڑا رب جبار والے
کیتا غار نوں صاف صدیق اکبر جان نثار جانی یار غار والے
قبلہ آکھ بٹھا تشریف اندر نال ادب دے عرض گذار والے
سیس رکھ صدیق دے گوڈیاں تے لیٹ گیا محبوب غفار والے
ناگ ڈس گیا ابوبکر تائیں عاشق ناگ مشتاق دیدار والے
ڈلھے ہنجوں صدیق دے درد کولوں ہویا تر رخسار سرکار والے
کملی والڑے پھونکیا دم ایسا دکھ درد صدیق دے سار والے

ترن کوہ سی مکیوں طرف پربت غار ثور پہاڑ سدہار والے
چادر پاڑ سب موریاں بند کردا باقی اک سوراخ چکار والے
وڑے غار دے وچ سرکار عالم جلوہ چمکیا نور انوار والے
یار غار اس نوری دی وچ رکھا کیکی دھار عشق پہ بیٹھے یار والے
مناں سوہنے دی نیند وچ خلل ہووے موہنوں بھی نہ بول پکار والے
جاگ پئے پیارے بابیاں دی ورتی آکھے یار کالا ناگ مار والے
ہویا زہر دا اثر نابود یکدم کھڑ کھڑ ہسیا جیوں گلزار والے

اللہ پاک دے کم کمال یارو نال حکمتاں کھیڈ کھلار والے
ویکھ غار وچہ زنگی دے تنگ دائم راکھا آپ رسول مختار والے

قدرت دیاں کاراں

ویکھو ریدیاں نہ اکھیاں غار اندر اگے مکڑی نے جالا تانیاں نے
ہوئی منجیر تے سیج تے علی بیٹھا نہیں گیا نہ کسے پچھانیاں لے

اندے دے کیوں تیری سین لگی نیاں محرماں کسے نہ جانیاں اے
بہدے قتل تے ٹٹے رہے رات ساری او ہناں دال نہ کسے سنجانیاں لے

سدھ بدھ تے ہوش تے پئی مٹی گھٹے رل مردوداں نے چھانیاں اے
دایم پچھیں کی ہن وگاڑ بیٹھن جنہاں سامنے نہیں سنجانیاں اے

مقولہ مصنف

ہکا بکا ہو گئے مکار کافر ابو جہل جل بل پیا دھون مارے
اللہ والیاں نال کھہیبر منیدی ایسے مرض فتداں فرعون مارے

بنیاں گلھ نہ تلق دے جیوا نار نعرے پیا اینویں آوا گون مارے
دایم کعبہ پاوے سر دشمناں دے رکھے رب رحیم تے کون مارے

دشمناں دا غار اگے آکے جالی تڑپناں

کھوج پکڑ کے ٹریا ٹولہ کافراں دا آس پاس جا نار نظر مارد نی
ایہ پکیرنوں اوس سوراخ وچوں قدم دسدے قوم کفار دینی
ویکھن پیر تے اساں دی خبر ناہیں سر تو ر بیش صدیق پکار دینی
نہ کر غم کوئی مولا نال ساڈے بازو دوہاں دے سر تنہ نثار دینی
اگے غار دے کھلے مجہول مشرک بیٹھے لکو وچار وچار دینی
ایس غار دے وچ نہیں مفرور رہیا ڈ جالا مکڑی دیکھ للکار دینی
مرست کافر مڑ نوں پھیرن ہو گئے طرف تہڑی پر ت ندار دینی
دوہاں یاراں نے یار دی دا اگ بالے بیچے یار رسول مختار دینی

جال گھنڈراں کمندیاں جوبار جنگل کھلے آن اگے غار ثور دینی
خوف فکر نے غم بیتاب کیتا خطرے یار تائیں پکے یار دینی
سرور کہیا لاتحزن ان اللہ معنا سانوں آسرا رب غفار دینی
بیٹھے غار وچہ یار رسیدہ ٹرک روئیں بھورا غم تمام وسدے نی
ویکھ جالا تے بوٹا اکیر تا اندا اکلاں گہریاں سوچ تمار دینی
اک کہیے قدیم دا ایہہ جالا پھیڑو نت ایتھے اجڑ چار دینی
کم جانے تھیں لیا لکھ شکر اندا عجب کارخانے ربی کار دینی
اندر غار صدیق رفیق ہیسی حیدر سیج تے جان نوں وار دے نی

گھیرے تیغاں تلوارا ندے وچہ ستے کیڈ حوصلے شیر جرار دے نی
دایم آیت ابہ علی دی شان اندر آئی جیڑے جان نثار دے نی

لہ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ط

اور بعض آدمی بیچتے ہیں اپنی جان کو خدا کی رضا مندی کی تلاش میں۔ اور اللہ بہت مہربان ہے (ایسے) بندوں پر ۔

غار وچ گذران

ابوبکرؓ صدیق دا پُت گبھرو ایہہ عبداللہ نیت غار چہ آوندا ای
وِنے رہندا اسی اوہناں دے وچ پھر دا رات غار دے وچ لنگھاوندا ای
غار والیاں یاراں نوں گلاں پڑھ دے چوچکے دُھار پلاوندا ای
کھانا نیت پکا لیا ندی سی سنگ غار والا رج کھاوندا ای
دوڑا جیاں یار صدیق دیاں خدمت وچ غلام لیاوندا ای

جو جو مشورے متے کفار کردے چوری آنکے سبھ سناوندا ای
عامر ابن فہیرہ غلام نامی ابوبکر دا مال چگاوندا ای
اسمار اسم صدیق دی نیک دختر جس کرم کریم کماوندا ای
ترن وار گذار کے غار اندر کملی والڑا چت نوں چاوندا ای
سہورا اک خرید لئی دے قیمت یثرب جان دا امر فرماوندا ای

نکل غار تھیں ہوا سوار چلے مولا امن امان بچاوندا ای
دائم عرب دا ناقہ سوار سید چھڈی وطن پیارے نوں جاوندا ای

مشرکاں دے انعامی اشتہار

ابوجہل کمینے نے جوش کھا کے شور و غل ہر طرف مچا دتا
جادو علم دا راج کے سخت منتر اکھیں ساڈیاں نے پردہ پا دتا
جیہڑا دوہاں دے کٹ کے سیس لیاوے زر سو نسر انعام ٹھہرا دتا
نہیں ہاں دا پت ایہہ بک کوئی اساں آکھ ہن وچ دکھا دتا

ابوبکرؓ محمدؐ نس گئے کیکوں ساڈا عقل نے ہوش بھلا دتا
المقصد بھجو پہاڑ و ونیر ہر دو اعزہاں دوہاں نے جگہ جیلا دتا
چھڈے گھوڑے کئی جاسوس نالے پرچہ لکھ پورا نے لا دتا
المشتہر قوم قریش مکہ دائم صاف اعلان سنا دتا

اِک راہی مخبر

نکے وڈے سب پچھدے پاہندیاں تھیں میدوں اشتہار ڈٹھے
سوہنے چہرے جوان نکیل دو نوین کسے ہون اوہ یار اوراں ڈٹھے
راہی راہ جاندے کسے خبر دسی ایس جنگلے دے وچ سوار ڈٹھے
جیدوں ویکھیا میں انہاں تائیں فنا گئے اوہ دے تیز رفتار ڈٹھے

چادر اک تے اک تے کملی اے کسے ہین اوہ دو دلدار ڈٹھے
بن بن ڈھونڈھیے ڈھونڈ دے پھرن ویکھی جنگل ویران گلزار ڈٹھے
سبھ تھاں تھوں بلیوں ڈھونڈ دے ہوئے اوہ جاندے دو اسوار ڈٹھے
پرندے درندے ریادے گھوک بدھی پچھو پرت تکن بار بار ڈٹھے

بندے ریدے اوہ درویش کوئی کر دے جاوند نیک گفتار ڈٹھے
دائم غافلاں نے ہن بکیتاں کی غار چانہ جنہاں وچ پہ غار ڈٹھے

سراقہ بن مالک بن جعشم دا سرکار دے قتل نوں آونا

جاندے ڈٹھے نیں یثرب دے راہ دو نویں جھینو کوئی ایہ آکھ کے سناندا ای ۔ ماری مت سراقہ بن مالکے دی دو سو اٹھ دے بوجھ بوجھ پھیلدا ای

گھوڑا اسدا سرپٹ فرار ہو یا ایہ جتنا نال غرور دے کسدا ای ۔ ڈِگا گھوڑیوں الٹ کے منہ پرنے ایہ کم تقدیر دے وسدا ای

پاوے فال شکست دی فال دسدا گاں کیہوں سر ٹوکرا کھسدا ای ۔ رن دیاں رسکوں زبون ڈِٹھا تانگ فکر دا کالجہ ڈسدا ای

اٹھیں واہ مڑ سوار دوڑے لالچ لا پھیدوں جیوڑ سدا ای ۔ ابوبکر صدیق نے پرت ڈٹھا چلے جا تڑپیا تیر کسدا ای

قال یا ارض ابلعی کہیا سرور سر تے رحمتا ندا بدل وسدا ای ۔ نکلی چیک سراقے دی کر نے نزلے سنے گھوڑے مچید دے مرد ھندا ای

کرو معاف سرکار میں بھل گیا ورتہ وا چدا نبی دے صفت حیدا ای
کملی والڑا ناقہ اسوار دائم و تکیہ ریدیاں قدرتاں ہسدا ای

سراقے دی توبہ تے حضور دی کرم نوازی

سنے گھوڑے سراقے نجات پائی کملی والا دعا فرماوندا اے ۔ کلمہ پڑھ سراقے ایمان آندا سو سو ادب تعظیم بجاوندا اے

حضرت اپنا سنگ ریا سچو متھے جوڑدا سیس نواوندا اے ۔ وڈا لعنتی اوہ مرتد ہو رکھ جہڑا آپ تے ہتھ اٹھاوندا اے

تساں لکے نوں فتح ضرور کرنا مینوں صاف آقا نظری آوندا اے ۔ مینوں لکھ دیہو اک امان نامہ قدم چم کے عرض الاوندا اے

ورنا لکیہ صدیق امان نامہ بیکے کالجہ نال لگاوندا اے ۔ سوہناں نبی سراقے تے کرم کرکے خوشخبریاں پیا سناوندا اے

جیوڑی کنگناندی کسری فارسی دی کجیں تاہ دو نوں بخت پہناوندا اے ۔ ہوئی پوری حضور دی پیشگوئی جدوں عمر خلافتاں پاوندا اے

اتلا بیچدا بیچیاں کرے گلاں شبیہ نسک تمام مٹاوندا اے
اوتھوں ہو وداع دائم گئے اگے اجڑ جڑی اک جگاوندا اے

حضور دا معجزہ تے آجڑی دا مسلمان ہونا

گل سنیں کھاں چھیڑوا نیک بختا چھیڑ و خدمتے سندیاں ہو یا ۔ چوکے بکری دو دو دھ پلا سانوں جیوں سفر کیوں طلبگار ہو یا

بچھڑ بہن سب بکریاں مہرباناں اگوں ادب تھیں عرض گذار ہو یا ۔ نبی آکھیا لیا کھاں بکری نوں دیسی دودھ جے کرم غفار ہو یا

۱؎ حضرت عمر کے عہد میں سراقہ کو کنگن پہنائے گئے اس نے پہن کر جلدی ہی اتار دیئے کیونکہ شریعت میں مردوں کو زیور منع ہے۔ (دائم)

آندی بکری آجڑی بکڈ پچھیڑ ظاہر معجزہ خاص اسلا ہویا — ہتھ پشت نے پھیریا جیہا کتا نہ انھنیں شیر جاری لگاتار ہویا
نالے بھرے بھانڈے سے نالے سرح پینا اکلا چھوڑن نے ہونیا ر ہویا — چھیڑو پچھیا ایہ سرکار سندا تے صدیق بیلی دسن ہار ہویا
ایہہ چھیڑ وا چھیڑ ولے امتاں دا چھیڑا آخری نبی مختار کیتا — ہن مکیوں چلیا شہر یثرب چھیڑ دیاں سندیاں سارا ٹھار ہویا

کیڈے بھاگ اس جانگی آجڑی دے جنہوں یار دیوچہ دیدار ہوگا
جنگل وچہ منگل ہیں قربان دائم کلمہ بول سچا دیدار ہویا

بی بی ام معبد دے ڈیرے تے سرکار دا ٹھہرنا

دانش مند عاقل مائی ام معبد نیک بخت شریف سدا وندی اے — خیمہ وندا اندیے دے راہ اتے راہی پاندھی ابجار ٹھاوندی اے
ڈیرے او سدے آن اسوار بیٹھے سارا نکار یاں ادب بجاوندی اے — جی آئیاں مسافر جی آئیاں جاندی وار نے گھول گھماوندی اے
کر کے وضو تے پڑھی نماز یاراں ویکھ ویکھ ھن فخر جاوندی اے — خدمت لئی مسافراں ذبح کارن مائی بکری کھول لیاوندی اے
کملی والڑے روکیا ذبح ولوں اگوں کھولکے گل سناوندی اے — نہ ایہہ سوئی نہ ایس نے دودھ دتا ایویں بدھی تت کرلاوندی اے
نبی پشت تے رکھیا ہتھ نوری اوسے تت ڈھاراں نھنیں پوندی اے — نالے بھن سارے نالے ویہڑی دے وہنی مائی خیمے دے پردہ لکاوندی اے
فیر بھن کباب پکاونے نوں ہور بکری ذبح کراوندی اے — ایہو جیہا کوئی راہی نہ کدے ملیا روٹی خوب سنوار کھلاوندی اے
کرامات کمال مسافراں دی اگے خاوند دے کھول سناوندی اے — ساڈی بکری دا اج بھاگ سارا دوہنی دودھ دی بھریں کھاوندی اے
تسیں کہن جیہڑیں کہاں ہو ایاں ہویا حال حیراں سناوندی اے — ابوبکر صدیق نے کہیا مائی ساڈے نبی دی شان سہاوندی اے
تیرے ڈیرے تے قدرتوں رنگ لگے رحمت رب دی مینہ برساوندی اے — ختم الرسل محمد رسول آیا مائی ادب تھیں سیس نواوندی اے

ستے خاوند اسلام قبول کیتا کلمہ دا چاہ وک سدھا وندی اے
رحمت رب دی بار و بہ اینا نوچہ دائم باغ وبہار بناوندی اے

بریدہ بن الحصیب اسلمی ستر ساتھیاں سنے مسلمان ہونا

جدوں معبد دے ڈیروں ٹرے حضرت نام رب دا ورد زبان ہویا — اچے ٹبیاں تھیں تھاں آپے گرم لاٹھ داشہ گھمسان ہویا
ایہہ بریدہ دے نال جوان ستر سرتی والین ہر ان ہویا — لالچ لوبھ انعام دے مگر پے کے بھل عالیشان عقل نادان ہویا
سر نے کنگ مریلڑا آن چڑھیا ابوبکر صدیق حیران ہویا — نبی آکھیا بیلیا رب راکھا جس راکھا جس دے فضل نے کرم داان ہویا

ایتنے وچہ بریدہ آکھلا نیڑے نبی خلق دے نال پیدا ان ہویا
آکھے نام بریدہ تے کہن سرور انشاء اللہ غم ٹھنڈا آن ہویا
سرور کہیا سلامتی نظر آوے سکہ ریدا نہیں نقصان ہویا
خوش حُسنہاٹ بول فرمان سرور حاصل تدھ نوں دین ایمان ہویا
اندر ایک بریدے دے رنگ ہویا سن کے شیریں زبان قربان ہویا
دیکھ حکمتاں آیا سی مارنے نوں اگوں دِک غلام دربان ہویا
بگ لاہ بریدے نے دھری نیزے اگے لے علم نشان ہویا

پھیا بولکا پتا کی نام تیرا اندر مہر دے شاہ سلطان ہویا
حضرت پچھیا کہیڑا قبیلہ ا اسے اسلم آکھنے پریشان ہویا
حضرت پچھیا دس کس قوم تھیں ایں نبی سہم دا نام عیان ہویا
تیری فال بریدیا نیک دسے میرا رب تیتھے مہربان ہویا
نعرہ مار آکھے سچا نبی ایں توں سنتے سارتھیاں مسلمان ہویا
پے گئی کلمے توحید دی گونج اچی مہربان کریم رحمان ہویا
وڑنے لستی قبا وچہ نال شاناں ظاہر دین امین شان ہویا

بستی والے پے آگے اڈیکدے سن نکے وڈے تیتے کرم یزدان ہویا
چال چڑھے انصار ہجا نتوں دائم جوہ بیلا گلستان ہویا

مسجد قبا دی تعمیر

دد کوہ لینی قبا مدینیوں سی جھلکاں نور دا چین وکھاوندا اے
باراں ربیع الاول نوں پیر دے دن پیر دوہاں جہاناں آوندا اے
تیلا نور دا نبی مختار احمد دیوے نور دے آن جگاوندا اے
نکلے مرد زنیار نال کرن شوق نوں حسن روپ نوں کھڑا بھاوندا اے
کملی والا مڑ بستی قبا اندر مسجد اک ہر نال بنواوندا اے

کملی والا کلثوم بن ہدم دے گھر ڈیرا نال پیار لگاوندا اے
ایہہ تبو توں تیریاں برس آہا سن ہجری ایک سہاوندا اے
جیہتے حیڑے انصار تھا جاندے سراک رب تعظیم بجاوندا اے
علی مرتضیٰ بھی نگری آن پونہا کدو وی زیرنور پہ بھلاوندا اے
میں قربان جاواں لعل آمنہ تھیں پتھر نال پیار اٹھاوندا اے

کم دا کار مزدوراں دے وانگ سوہنا نخوت عار نوں پرے ہٹاوندا اے
دائم ہوکی نیاز نیاز سچے رب دے شان قرآن فرماوندا اے

لَمَسْجِدٌ اُسِّسَ عَلَى التَّقْوٰى مِنْ اَوَّلِ يَوْمٍ اَحَقُّ اَنْ تَقُوْمَ فِيْهِ ط
ہاں وہ مسجد کہ جس کی بنیاد اول روز سے پرہیزگاری پر رکھی گئی۔ اس کا البتہ حق ہے۔ تم اس میں کھڑے ہوکر ادا کیا کر)

یثرب وچہ سرکار دو عالم دیاں گرم اُڈیکاں

اودھر شہر مدینے دے لوک سارے ڈاڈھے ہو گئے انتظار دے نے
پھیرا پا پیار دا اسطرای طلبگار مشتاق دیدار دے نی

ڈھلاں پڈیاں کیہڑی دلدار ایاں راہ ویکھدے نت سرکار دے نے
کملی والیا تیری خلق کملی تسے نین بھجین انصار دے نی

چار وار گھنڈا منڈیا اندر آقا یثرب دی طرف سدھار دینی — خبراں دھم گیاں یثرب دیس سارے لگے آوندے یار غفار دے نی

یثرب والیاں نوں خوشیاں بے حدوں لکھ عیداں آ تشریف لیا ﷺ دینی — لڑکے لڑکیاں بیبیاں مرد سارے صفاں ملیاں نے آگے تلکار دینی

کوچے گلی بازار رستیاں تھیں کھڑے وانگ گلزار بہار دینی — نال دفاں دے گاوندیاں گیت کڑیاں نوشتہ آئے مہر ایس بہار دینی

اساں سکدیاں دے اج بھاگ جاگے جاگ لگے وڈے بھاگ بکار دینی — اکھیں آ اہا نوں چا اساں پچھیا نیں نشان آ اوچے احمد مختار دینی

بے شمار ہجوم جلوس اندر عنبر عطر خوشبو کھلار دے نی

آیا عرب دا ناقہ اسوار سید دائم گاوندے گیت پیار دے نی

طَلَعَ الْبَدْرُ عَلَيْنَا

طلوع کیا چاند نے ہم پر

مِنْ ثَنِيَّاتِ الْوَدَاع

ثنیات یعنی الوداع کی گھاٹیوں سے

وَجَبَ الشُّكْرُ عَلَيْنَا

واجب ہوا شکر ہم پر

مَا دَعَا لِلّٰهِ دَاع

جب تک دعا کرے اللہ دعا کرنے والا

اَيُّهَا الْمَبْعُوثُ فِيْنَا

اے بھیجے ہوئے ہم میں

جِئْتَ بِالْاَمْرِ الْمُطَاع

میں آیا ہوں ساتھ حکم اطاعت کرنے والے کے

یثربیاں دے گیت

لاٹاں مار الوداع دیاں گھاٹیاں تھیں چڑھیا چن جیدا نور دتیاندا — محشر تیک واجب شکر اساں تے اینہاں نعمتاں اتے عطا کناندا

ساڈے وچ اج اوہ سرتاج آیا جہڑا اوہ الٰہی گل ولا تیاندا — اسی شکر نہ کر اندر امر جیدی ساڈا بادشاہ سچے شفاعتاں دا

دامن پکڑ لیا کملی والڑے دا محکم چکیا بھار اطاعتاں دا

دائم کدی احسان نہ بھل جاسی آمد والیاں سوہنیاں عطاندا

یثرب وچ آمنہؓ دے لال دا بے مثال استقبال

انڈی خوشی سرکار دے آونے دی یثرب والیاں شوق کمال کیتا — موتی جھکدے در دیوار اتے گلی کوچیاں کچھے لال کیتا

مارو مار سلامیاں کرن اولوں مبل خلقتا نوں نہال کیتا — نہ ہویا نہ ہوسی جگ اتے یثرب والیاں جیہا استقبال کیتا

Scanned with CamScanner

پردہ رکھ توں چکیا نیں سرور یثرب دے ایہاں پاک جمال کیتا
بیشک نکل کانوں لعل قدر یا بندے کان فچہ نہ کسے خیال کیتا
نور دیس تھیں چہ پردیس وچ ہر جا ظاہر یا بھید دا جاہ وجلال کیتا
وسّے بیبہ ملہیے نے رحمتاں دے سم دور کفر دا ستم وبال کیتا

قدم ڈاچی دے چھڈے سے اوس خزرج آساں پہنچیاں رب خوشحال کیتا
لوک کئے دسے عید مِٹے سرور دے ڈھیرے میری یثرب چہ دا نہوں نہال کیتا
گھر بار وساریا دین خاطر ابیر مکر نہ رلی زوال کیتا
گھر گھر پیاں دھماں لکھ رونقاں دے چھیرا سیم ہے نسیم وصال کیتا

ہوئی وحی حضور دے پر نور تائیں لطف کرم صاحب ذو الجلال کیتا!
تساں خیر لیاوساں پرت مکے دائم قول پیار بدے نال کیتا

اِنَّ الَّذِیْ فَرَضَ عَلَیْکَ الْقُرْاٰنَ لَرَآدُّکَ اِلٰی مَعَادٍ

تحقیق جس نے فرض کیا ہے تم پر قرآن تم کو لوٹا کر پھر مکہ معظمہ لائے گا۔

یثرب وچ محمدی راج دا دربار

آس پاس ہجوم سی زیارہ ناڈاچی ہولی ہولی قدم پاوندی اے
ہر گھر ایہہ چاہ عظیم نعمت تھاں رکھیئے کہڑی سہاوندی اے
ڈاچی بیٹھ گئی جیہڑا آن ڈھے ساں ایہی صورت سوہنی پول فرماوندی اے
میگھ عیر آباد ویران جیہی قبراں جھاڑیاں بھری ڈراوندی اے
کلمہ شور ویرانے دے بھاگ جاگے صیار حمتی پھیرا آوندی اے

خبرے کد دے راج خانہ بد بھاگ جاگن خلقت جتھاں دے فرش وچھاوندی اے
نبی آکھیا ڈاچی نوں نہ روکو سوہنی نوریں جھوں نیہں بھاوندی اے
حضرت ابو ایوب دے کول لیئے ڈاچی ادب سیتی گوڈی لاوندی اے
ایہو تھاں منظور حضور کیتی خلقت ویکھ حیران ہو جاوندی اے
ڈیرہ ابو ایوب دے گھر لایا قسمت کرم دے مینہ ورساوندی اے

چاپیا جیئو چوباریاں آتلیاں تھیں تلویں تھاں سرکار نوں بھاوندی اے
دائم شمع عرش ہادی نور صورت جگمگ فرش سجاوندی اے

ابو ایوب انصاری دا حال

ڈیرا آقا دا ابو ایوب دے گھر حکمت خاص ذات کبریا دی اے
نامی نام شاہول اک مرد ہویا شان اچڑی اوس دے ناندی اے
اوہدے اسی چار سو عالماں دا مقصوم رحم کئی فہم ذکا دی اے
ہویا یمن دے شاہ دا اگلا لیکھو برکت نظر آئی نوری جاہ دی اے

کئی سو سال پہلے ایہہ سٹین گوڈی کملی پوش مدنی سرکار دی اے
مفتی قاضی سی یمن دے بادشاہ اعزت شان تے مہر خدا دی اے
اجے شہر مدینہ آباد نہیں سی گل ووڈی ہی رانا خدا دی اے
کہیا عالماں دی کچھ نشان ایہہ تاں ہجرت گاہ ختم الانبیاء دی اے

Scanned with CamScanner

لایا ڈیرا شاہ نوں سردار اوتھے دو ہزار اچشمہ تے زلف صیادی اے
شاہ یمن بھی رہن دی چاہ کیتی پر ایہہ سلطنت بیٹھ بلا دی اے
لکھیا شوق تھیں نیر ایمان نامہ خدمت وچ احمد مجتبیٰ دی اے
ختم الرسل دا جدوں ظہور ہووے کہنی بنتی ایس گدا دی اے
ابو ایوب شاہ نوں دی لڑی وچوں پشت کیویں ایس شیدا دی اے

ہور لوک بھی کئی رہ گئے اوتھے کشش قدرتی راہ ہدیٰ دی لے
عالیشان مکان بنوا اوتھے کیتا ملک شاہ نوں صفا دی اے
دیہہ وصیتنا ولا دیوں کہیں بکی اے شاہ نوں ایہہ طرز وفا دی اے
ادیوں دینا سلام تے ایہہ نامہ قدر نظر حیٹی التجا دی اے
تاہیں وس مکان وچ رہے سرور جیہم حکم ہر سدی رحمت خدا دی اے

کہو آقا دے پیش ایمان نامہ جیہوں وصیت آیا واجداد دی اے
شاہ یمن دے حق سرکار عالم منگی دعا عطا دی اے

ابو ایوب انصاری دا عملِ ادب

بالاخانے سی ابو ایوب ہندا ہندے ساڈے آقا نادار تھلے
منتاں ایہہ ساڈڑی بے ادبی سانوں لہ سٹے نہ بار در کار تھلے
ایڈا انتم نا مند تسے کھول گھتے دنیا دار تے دیدار تھلے
کھڑے بنتی آن کے میاں ہودی منتوں جوڑ کے نال پیار تھلے
ساڈی حرف تقصیر اکہ نہ جڑے حضرت تا بہ نقطر لعلی بار بار تھلے

خادم نبوی نوں ہندہ کدے نکروں اسیں چھت اُتلے تاجدار تھلے
آرے چین نہ دوہاں نوں رات ساری رہو ہندڑی تیغ آمکار تھلے
اسیں نفر کمین چوبارہ یا سویں عالم دا شاہ سردار تھلے
بالاخانے تے رہو مقیم آقا اسیں رہنے ہاں سنے پردار تھلے
اسیں کون وچار رکھ کے گھر لوالے رکھوا ساتنوں پاک پیار تھلے

کملی والڑے عرض منظور کر لئی رہیا آپ فرما انصار تھلے
تا حیات دا تاج محل دائم بیٹھے لا آسن عاشق زار تھلے

مسجد نبوی دی تعمیر!

جیہڑی تھاں حضور منظور کیتی گھنے جھاڑ آہے غار دار جوڑے
اسدا این قدرا وستے ہمیشہ سائے پاندے پرورش دو نویں لاچار آہے
آقا تھاں کی لئے ساڈی جان حاضر قدم جیہڑے ہوئے بہار آہے
اساں حق بر حق ادا کرناں بانی جان رسول مختار آہے
رنا مسجد بنان دا امر جلدی بار نیارا یاں ہوئے تیار آہے

دو یتیم سہیل تے سہل بچے وارثنا وس تھا ندے حقدار آہے
کملی والڑے تھاں ندا مل پچھیا دیندے خوشی تھیں نذر گذار آہے
قدردان یتیماں دے تیری ساڈے آپ در یتیم یتیم غمخوار آہے
دس مثقال سونا دتا بچیا نوں حق رسنت ایسے خریدار آہے
ٹرتے جھاڑ کنڈے جھاڑ کے صاف کیتے خدمت وچ مہاجر انصار آہے

ابوبکر صدیق تے عمر عثمان نالے مشکلکشا حیدر آیا اے
ایس مسجد دے کارنے آپ سرور نال بار سنگ گر دے کار آیا اے
تھمیاں چھت کھجور دا ندیدے ٹہنیاں نال کھلا آیا اے
وصیب لووا ایجا اسوچہ منار جان جامے ڈھونڈدے ٹھارا آیا اے

اللھم فاغفر الانصار والمہاجرہ پڑھدے رجز رسول مختار آیا اے
کندھاں کچیاں مٹی دیاں کرن محکم ایپر دل پکے دیندار آیا اے
سدا معمی سادگی میت پریت اُلٹے دیندے سبب بنا منوار آیا اے
ایہہ ملیر و سیاں چھم چھم جو لونار کی اس موہن بیر عیش مست نثار آیا اے

نال شور زمین ویران تائیں کر مے باغ گلشن بہشت زار آیا اے
مسجد نبوی دا ایم بے نظیر کیونکر بے نظیر بانی تا حید آیا اے

اصحاب صفہ دے حجرے تے اہلبیت دے مکان

طالبعلم خباب اصحاب صفہ صاف درس حضور تھیں پان والے
دربہ بنے حجرے اہلبیت کارن کیتا کرم سلطان جہان والے
دور ام عائشہ حذیفہ تشریف لیائیاں بہار حیاتاں گذران والے
پڑدے بھور بائے ندتا نے دلاں اگے امیر ہار گی وقت لنگھان والے

تنہاں لئی ہو گئے تیار کمرے رہن بہن درویش ایمان والے
لئے کھیوں حرم منگوا ایتھے کملی پوش ہادی اچی شان والے
دختر سیدہ فاطمہ پاک رہن جیہدے باپ تے ابا مہربان والے
عرشی ملک حوراں چہ کیدا جیہے وارث جگتا رسن مکان والے

شہراں آمد یاں نوری فرشتیاں نوں لنگھاں ادب تھیں میٹ قنرا نوالے
میں قربان جبرئیل اسرافیل دائم اطہر در دے دربان سدان والے

مدینہ طیبہ دی شان

مسجد نبوی اوہ حجرے تے گنبد خضری جھلکاں مارے نے پئے جینے دی وچہ
حج کیے وچہ نیازاں وانفظاندا ایپر عاشقاں حج مدینے دی وچہ
بحر حکمت دے کریں سیر بالا جیکر بیٹھیں محمدی سفینے دی وچہ
گوئے تدبیاں گئے بے اختیار رہے ضبط کارونا کے من جینے دی وچہ
عاشق پا گئے نے زندگی جاودانی منکراں موذی بغض کینے دی وچہ
ایہہ بام لاہوت پہ دا ازکراں تا نیہہ کس تاسینے دی وچہ
باغ والضحیٰ زلف واللیل دا لنذہ مخفی نور دے عطر پسینے دی وچہ

ٹھنڈاں لے ہکد بہشت بہشت دس کدی ویکھیں دلدے آئینے دی وچہ
اوہ کوٹھے بھی کوثر نہر نے وچ گنج جہڑے چھپڑے طیبہ خزینے دی وچہ
روضہ نوری کھجوراں سرکار دیاں ٹھنڈاں باغ خلد جبلیاں تے سینے دی وچہ
عاشق بلبل وہابی الوں کدو دیکھا بیٹھا نجدی جھگا ڈھیلے دی وچہ
شان مصطفیٰ مرجھا کیا کہنا رہا جھلک نہر تیں نبینے دی وچہ
ہجرادی من رہا چتے فرض جھجکے آمنا نا نہ گھرتے آنے بینے دی وچہ
گل مدحت تھیں حسین کوئین تابان تاب گلاب مدینہ کس نگینے دی وچہ

ہمتا لے چل مدینے دیاں چشمیاں تے پچھلی تشنگی اے مینڈ زبانیے دیو چا
خواہش مدتاں دی دل وچہ میرے پہنچاں شہر حبیب مدینے دیو چا

اوس تے خزرج صدیاں دے رٹھیاں دا ملاپ

بشرٹ دیس اندر کملی پوش عربی جھنڈے نور اسلام جھلا دتے
خلق نال پرایاں رٹھیاں دے پکے میل ملاپ کرا دتے

موتی بکھرے ہوئے چن چن سرکار عالم اکی نال دے وچ پرو ملا دتے
اوس خزرج سن جنہے سر وڈھدے پہلی الفت مہرسن دلوں اٹھا دتے

ساقی وحدت دے دوہاں قبیلیاں نوں شیریں جام توحید پلا دتے
ملے گھٹ سینے ہو گئے بھائی بھائی پڑدے دوئی کردہ دے چا دتے

نفر اللہ عداوتاں دور کر کے اکی صف دے وچ کھلوا دتے
غنی پا محتاج توں جلے ممد نے ایسے پیار دے سبق پڑھا دتے

حسد بخل نفاق ظلمات اڈ گئے دیوے نور دے نور چمکا دتے
شیر بکری رلکے ہن پانی گرو استاد دے گر دسکھا دتے

سوہنے محبوب تھیں یار سوہنے اگے رب دے سب جھکا دتے
اکی رب دی تسیں ہو اکی امت دا ہم رب دے امر فرما دتے

وَاِنَّ هٰذِهٖ اُمَّتُكُمْ وَاحِدَةً وَّاَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُوْنِ ۝

بیشک تمہاری جماعت ایک ہی امت ہے اور ہم ایک ہی تمہارے پروردگار ہیں ۱۲

معجزہ حضور صلعم

اک یہودی مدینے دی جوہ اندر رتے بکریاں آن چرا وندا اے
اکدن اچنچا ڈر پیا بگھیاڑ آ کے اک بکری چک لیجاوندا اے

جھٹ دوڑ یہودی بگھیاڑ کولوں اپنی بکری چھین لیا وندا اے
اچے ٹبے تے چڑھ بگھیاڑ بیٹھا جھگڑا نال یہودی دے لاوندا اے

میرے منہ تھیں تسی آ خورش میری میتھوں ترس نہ بندیاں آوندا اے
اوہ یہودی حیران ہو کہن لگا ایہ بگھیاڑ نوں ان کیہڑی تھاوندا اے

پیا بولدا وچہ زبان عربی گلاں آدمی وانگ سناوندا اے
اس بگھیاڑ کہیا ایہ کوئی گل وڈی بولا قدرتاں عجب کھاوندا اے

اتھ مدینے اک نبی رسول آیا گلاں گذریاں سب سناوندا اے
تے اگوں جڑیاں گلاں ہونیاں نے اوہ بھی سچ سچ فرماوندا اے

اوسے وقت چھیڑ دتیاں دعا رکے تے چھیڑ دامتی تدے کول آوندا اے
قدمیں لگ ہویا مسلمان دائم کلمہ پول کے سیس نوا وندا اے

انصار تے مہاجراں دا آپس وچہ سلوک تے کم کار

وڈا انصاریاں شکر مہاجراں دا وطن چھڈ جنہاں راہ اگاں چا گیا نے
خاطر بہادری محل مکان بھلدے دراں دولتاں منزل بھلا یانے

Scanned with CamScanner

اوہ مہاجر جنہاں دی تعداد اندر لا مکان نہ کھٹے رہنا ئیاں نیں
کیتا پیش مہاجراں مومناں نوں باہیں کھول انصار کھڑائیاں نیں
ہر انصاری لیگیا مہاجر اک اک اوہناں پیتیاں پریم رسائیاں نیں
ہر چیز وچوں ادھو ادھ مہاجراں نوں دتیاں وچ حضور کرائیاں نیں
کاشتکاریاں کسب انصار واسی کرکے جنہاں کماں بنائیاں نیں
کر کے محنتاں کھان حلال روزی گھر لیاں وچ پیار لنگھائیاں نیں
حضرت عمر بھی شغل سی جنہاں زناں انقع بخشیا عدل دی صفائیاں نیں

کملی والے انصار پلا سارے گلاں سمجھیاں ایہ ول فرمائیاں نیں
تسی آپس اندر بھائی بھائی پیار سے ولوں وچ محبتاں لائیاں نیں
بھائیاں وانگ انصار مہاجراں نے رس کے کھیڈیاں پائیاں نیں
جنگ بدر دے بعد ایہ ختم حصے پب لین جہاں آئیتاں آئیاں نیں
اتے بعض مہاجراں مالداراں ہٹیاں وچ بازار چلائیاں نیں
ونج کپڑے دا ابو بکر کردے تے کھجوراں عثمان دکائیاں نیں
بدھا مومناں ٹوھ تجارتاں نداج کپڑیا کل لوکائیاں نیں

نقش قدم اسلاف اسلام آکھے ہر اک قوم دیاں سیس نوائیاں نیں
بے نظیر عملی جاں ہر پہر رسیا دا ایہ خیرالامم دیاں سائیاں نیں

نماز واسطے بلان کارن خدائی صدا یعنی بانگ

ہووے کس طرح کٹھے نمازیاں دا کملی والڑا سوچ دوڑاوندا اے
کوئی گھڑ گھڑ وجاوندا کوئی گھنگا کوئی واجہ کوئی بین وجاوندا اے
اوہ آواز آہنا زھرب نوں جیں وچ رب دا نام نہ آوندا اے
اوسے وقت اذان دا دان ملیا مولا شان اسلام وکھاوندا اے

آپ وہاپ چاہے خود مہاں ساریا ندے پیارا رام رسول اکم کھاوندا اے
ہیر پھیر وچ وحدی بھیر کدھرے کوئی عمل کھیڑیاں کھڑکاوندا اے
کملی پوش ماہی تارتکا لا کے نے اکھیں ذات دیناں ملاوندا اے
حرف حرف کر کے جویں امر ہویا بلال نوں بھی سکھاوندا اے

اوہ محراب مسجد تے امام آقا منبر نال بلال سہاوندا اے
عاشق نبی دا ایہ بلال حبشی بانگا بانگ کمال سناوندا اے

اذان

اَللّٰہُ اَکْبَرُ - اَللّٰہُ اَکْبَرُ - اَللّٰہُ اَکْبَرُ - اَللّٰہُ اَکْبَرُ - اَشْہَدُ اَنْ لَّا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ - اَشْہَدُ اَنْ لَّا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ - اَشْہَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَّسُوْلُ اللّٰہِ - اَشْہَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَّسُوْلُ اللّٰہِ - حَیَّ عَلَی الصَّلٰوۃِ حَیَّ عَلَی الصَّلٰوۃِ - حَیَّ عَلَی الْفَلَاحِ - حَیَّ عَلَی الْفَلَاحِ صبح کے وقت دو دفعہ اَلصَّلٰوۃُ خَیْرٌ مِّنَ النَّوْمِ - اَللّٰہُ اَکْبَرُ - اَللّٰہُ اَکْبَرُ - لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

لے جنگ بدر کے بعد وراثت کا یہ دستور جو مابین انصار و مہاجرین تھا بحکم خدا منسوخ ہو گیا (دائم قادری)

ترجمہ اذان

اللہ اکبر۔ اُچا سب اُچیاں تھیں بادشاہاں تے حکم چلاون والا
میں گواہی دیناہاں اللہ اکبر پاک باجھوں کوئی ہور نہیں جھکان والا
اَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَّسُوْلُ اللّٰه نبی پاک ہے اُچڑی شان والا
آؤ طرف نمازدی کرو سجدے ایہو ویلڑا یار رستان والا
مٹھی نیند تھیں ایہہ نماز بہتر ویکھو چمکیا نور رحمان والا

اللہ اکبر وڈا سب وڈیاں تھیں خالق دہرتا فلاک بنان والا
واحد رب ہے لائق عبادتاں دے چنگے مندے نوں رزق پہنچان والا
میں گواہی دیناہاں ایہہ رسول سچا سچے ربدا راہ وکھان والا
آؤ طرف فلاح تے نیکیاں دی جنت پاؤسی نام دھیان والا
دائم اللہ اکبر اس بن ہور ناہیں احد رب ہے کرم کمان والا

مدینہ منورہ وچہ اسلامی نظارہ

زندہ باد اسلام محراب و مسجد اُپر منبر مقیم بلال ہو گئے
مسجد نبوی وچہ دھوم نماز باندی جاگے بخت بلند اقبال ہو گئے
پڑھن جمعے جماعتاں میل مومن فضل و کرم ربِّ ذوالجلال ہو گئے
پُر تاثیر خطبہ پڑھدے شاہ عالم سامعین سب مست نہال ہو گئے

دلکش نغمہ تکبیر بلال سندا کئیں جنہاں نازی پیا حلال ہو گئے
جھکن والے امام مختار پچھے سارے مقتدی باکمال ہو گئے
بیت المال محمدی تھیا پُر پر نعمت حقدی تھیں مالا مال ہو گئے
جگر جان ایمان توحید اُتے جنہاں رکھیا پتھروں لال ہو گئے

نال جنہاں دے احمد مختار عربی بے خزاں گلشن لازوال ہو گئے
دائم دوراں جنہاں توجہ تر سے جہڑے کلی والے گور دے بال ہو گئے

ستون حنانہ

مسجد وچہ اک تھم سی لکڑی دا رسنیہ گیا جناب تھیں پاکے تے
بنیاں منبر تنے اچڑی شان والے تکیہ اوس تھیں گئے اٹھا کے تے
تھم مار کوکاں پھٹ جان لگا آقا دیکھیا نظر فرما کے تے
تھس مہلی پھر اوس نے صبر کیتا اپنے آقا دا امر بجا کے تے

خطبہ آپ ہمیش فرماوندے سن نال اوسدے ڈھاسناں لا کے تے
تھم لکڑی دا ڈاہیں ماردا اندر ہجر رسول کرلا کے تے
اتر منبر دوں لالیا نال سینے ہتھ پھیریا کرم کما کے تے
یار و عجب اسے نبی دے عشق اندر روندے لکڑی نیڑ دا کیتے

صد حیف انسان انسان ناہیں جیہڑا آپ توں پھرے بھلا کیتے
سو ہتے نبی دے عشقدیاں لذتاں نوں دائم عاشقاں تھیں پچھوا کیتے

یثرب دا نام مدینۃ الرسول مشہور ہونا

یثرب بدل مدینہ مشہور ہویا دھرتی تے رحمت رب پور رکیتی !
کرکے انصار یہودیاں دا کوٹھی دوہی کر عہد دی چھوڑ رکیتی !

اللہ والڑے چھوڑ کے وطن پیارا بیوطنی دی منزل منظور رکیتی
ملے ساتھ وچھنڑے مدتاں دے جدوں ملن دی نظر حضور رکیتی

حلق نال انصار یہودیاں دی ساری کشمکش آ فاد دور رکیتی !
دائم سوہنڑے تھیت مجبناں دے بارش کرم دی رب منظور کیتی

انصار تے یہودیاں اگے حضور دا شرطاں پیش کرنا

اے انصار یہود نوں سنو سارے اساں حق نال دن چلاونا ایں
آپس وچ نہ ویکھنی نظر مندی ناہیں ویر نہ خون بہاونا ایں
اندر مذہب آزادی یہودیاں نوں ناہیں دخل نہیں کسے پڑناونا ایں
جیکوئی حملہ مدینے تے کرے دشمن بھار دوہاں فریقاں اٹھاونا ایں

کن دھر دے کھولکے سنو شرطاں ساں لساں جیویں ساتھ نبھاونا ایں
رلکے رہنا یہودیاں مسلماناں انگ وستاں رزق ونڈاونا ایں
جنگ جدل لڑائی جے پیش آوے رل مل سایاں اک ہو جاونا ایں
دیوے نہ کوئی پناہ قریش تائیں لکھ دیا جے کسے سمجھاونا ایں

دشمن نال جیکر صلح ہووے تاں بھی رلکے دوہاں نے آونا ایں
مہراں لائی یہود انصار دائم شرطاں پکیاں عمل کماونا ایں

ہور ناں تن قبیلیاں نال معاہدے

کیتے مست خمار قبیلیاں نے کئی مست ماہی دیاں مست پیالیاں نے
شرط قول کیتیاں سب منظور شرطاں کرکے امداد دیاں رہن والیاں نے
وسن امن سیتی مسلمان اتھے لگے ہجرت دے داغ سے لالیاں نے

لیا اُس معاہدے آپ دے نوں بنو مدلج بنو حمزہ اجالیاں نے
خانہ جنگیاں شورشاں کارن سوچی سوچ کمال متوالیاں نے
دائم لائے ڈیرے نیناں کالیاں نوچہ کالی کملی دیاں لہراں گا لیاں نے

اِک یہودن مائی دے بھاگ

کملی والے سردار سبحان اللہ چہرے راہ مدینہ نوں جاوندے سن
کرنا آپ تے شدہ بی نیت کوڑی اگوں بھلا ہوری فرماوندے سن

اک مائی یہودن دا گھر اوتھے حضرت کٹھ نظارے پاوندے سن
ایسے حال وچ گذر یا کجھ عرصہ اوہدے رستیوں جاندا وندے سن

پہنچی اوہ بے ادبی دی حد کتے آقا خلق دی حد مکا وندے نے
پورے کوڑ اتے کپڑے جو جا کے تے مسکرا دعا الا وندے نے

اکدن ہی مائی نہ آئی و کان کرنڑا اگے قدم حضور نہ چا وندے نے
اج مائی بہہ دن توں کی ہو یا اٹھ گلی وچ خیال بچا وندے نے

لوکاں آکھیا سخت بیمار ہو گئی حضرت سندیاں قدم اٹھا وندے نے
آ خر اوسدے گھر سرکار جا کے سوہنے مٹھڑے سخن سنا وندے نے

مائی وکل ایں گی لے حال تیرا کیڈے کرم کریم کما وندے نے
دائم دشمنی جس نے سوچ کیتی بیڑا اوسدا پار لگا وندے نے

کامل طبیب دا نسخہ

آیا کامل حکیم بیمار تے پان لگی ہن خاص شفا مائی
دس کھول کے درد تکلیف ساری دیواں جھبدے دوا پلا مائی

اللہ کرے تیری ہووے خیر جلدی منگاں نال پیار دعا مائی
اوسے طرح مرسلنگھ ہڈیاں گلی وچوں کوڑا اساں اتے دیویں پا مائی

سنکے شرم وچ ڈریا ڈرلی قدم چھڈی سیس نوا مائی
تینتوں جان لکھوار قربان سچ خلق و کیھ کے ہوئی فدا مائی

مرضاں ظاہری باطنی چھڈ گیاں پایا صدق ایمان صفا مائی
پڑھ صدق کلمے تے قلب پر نور ہویا بیٹھی دین تے جان وکا مائی

دیوا بال توحید سرکار سچے رہے ہن جنتیں بوچ منا مائی
دائم سخی سرکار دا بکر ٹھکر اھن دنیا دین وچ بنی گدا مائی

عبداللہ بن سلام یہود یاں دے اجل عالم دا قبول اسلام

نور حق دا آن ظہور ہویا عالیشان خدائی جماعت دا اے
گذری رات آفات ظلمات کفری لگا سال توحید پربھات دا اے

کملی والے دربیش دی دھم پیگئی ملیا کارہ ہر اک بھیت بھات دا اے
اوسے چمنے چرن اس جرگڑے ید جید مفضل خدا دی ذات دا اے

نامی نام عبداللہ اسلام وا اچت عالم فاضل انجیل تورات دا اے
مفتی قاضی ستے پیر یہود یاں دا واقف آسمانی مکتوبات دا اے

ساڈے آقا دا لیئن امتحان آیا بخت جاگیا نیک برات دا اے
چہرہ دیکھ حضور دا کہن لگا چشمہ نور لسے فیض برکات دا اے

ختم الانبیاء آخر زمان بیشک نعرہ ماریا سچیدی بات دا اے
کوڑے اوہ جیہڑے اوہنوں کہن کوڑا ایھ حق ایہہ آب حیات دا اے

کلمہ پڑھ سچا مسلمان ہویا سر کٹیا کفر آفات دا اے
آدرا ابن سلام اسلام دا نظم ہویا محرم پیارے گھات دا اے

ایضاً

ہتھ جنہ عبداللہ ڈر کہن لگا سنو عرض سرکار سلطان حضرت
مینوں پر دسے وچہ نیڑے لگا کہ ہر سے سدو کل یہود جان حضرت

مہبرےچال چلن پھپ سارایاں تھیں میرا دیکھسن فیر ایمان حضرت
پڑوسے وچہ چھپا عبد اللہ تائیں لگے سد ہیہود قربان حضرت
عالم ابن عالم سید ابن سید دانش فہم ذکا دی کان حضرت !
سب سلام کردے بن سلام تائیں ادہ عجیب غریب اللسان حضرت

مہبرے مگر برگیڈے یہود باندا نیکہ ہوجاسی مسلمان حضرت
بیج دسو عبد اللہ کس شان دا اے سارے کہن لگے یکبیان حضرت
پیندی نکدیاں ٹھنڈ نصرانیاں نوں تے یہودیاں دا مان تان حضرت
دائم حافظ تورات انجیل دا اے کرسے کی صفت بیان حضرت

ایضاً

پڑوے لک سند اپر دادا رعاشق دا وا روپ عبد اللہ نے دیاڑیا اے
اشہدان محمد الرسول اللہ دا جا کلمہ شہادت پکاریا اے
میں تورات زبور انجیل تائیں پڑھ پڑھ پیا عمراں مغز ماریا اے
عین عشق دے ہیتنوں ہویا جیہڑا علم دا اصل اسارا بنیا اے
ہکا یکا یہود ہو گئے سارے کیہ عبد اللہ کھلار کھلاریا اے

سن صفتاں کمال یہود یاں تھیں پیدا جا یک لعنت اتاریا اے
ایہہ بہہ دلیو طلبا استاد اکبرا اگلا پڑھیا ہیں سب دساریا اے
کلی والے دے کلمے سب راز کھولے جدوں نال یقین چتاریا اے
سچا سودا خرید لو دوستاں بہہ سارہی قوم نوں کج للکاریا اے
چنگا بھلا عالم فاضل عقل والا کیہڑے دین وچہ پیر پسیریا اے

بہڑ دسے ملدے وچہ لاجواب ہوئے گالیں دین ایہہ تاں مذہبوں ہاریا اے
دائم کجھی مخالفت کرن دشمن ظاہر ہتھ نہ کسے پساریا اے !

حضرت سلمانؓ فارسی دا ایمان لیاونا

سلمان فارسی قوم مجوسیاں تھیں ڈاڈی عمر دریا دا نایانا ندا
یثرب دیس اندر سنیو س عالماں تھیں آگیا اے نبی خدا ئیاندا
کوئی چیز رکھی سلمان آقا اگے جی ایہہ صدقہ اے اساں فدا ئیاندا
دوجے روز سلمان ہور چیز رکھی ہدیہ کرہ قبول شیدا ئیاندا

اوس چھوڑ کے دین مجوسیاں دا کیتا دین قبول عیسا ئیاندا
پیہ اہو وکدا وکدا آن پہنچا جلوہ ویکھیا نور صفا ئیاندا
آقا آکھدے صدقہ حرام سیتھے صدقہ گھنناں کسب گدا ئیاندا
ہادی کیتا شتاب قبول ہدیہ سلمان راز پایا دلکشا ئیاندا

ویکھ مہر نبوت ایمان آندا داغ دھونڑا عیب خطا ئیاندا
دائم دلوں جانوں سلمان ہویا کلمہ واہ کے پچھان سیا ئیاندا

عبد اللہ بن ابی سلول دا منافق ہیاں

وڈا ہو ہدی پنیچ یہود یاندا ایہہ عبد اللہ بن ابی سلول دا اے

رعب داب والا یثرب دیس اندر چوہدری جیا ہوندا کھولا آ اے

اپنے آپ نوں جانے سردار حاکم حکمرانیاں نہ بیٹھا تولدا اے
جدوں نبی نے آن ظہور کیتا تلھرا اوہدے غرور دا ڈولدا اے
اوہدے رلدیاں رلدیاں وچ ہیاں کیوں سبھے انگوں وس گھولدا اے

بھارا دھڑا اسی لگا رہیا ندا اگے ہمایہ دے کوئی نہ بولدا اے
ٹڈیاں نال عبداللہ بن ابی سلول سندا کملی والے نوں یثرب جند گھولدا اے
انہوں آن نبیاں بیلی سر منا ندا دجہوں بھڑے پھرولنے پھولدا اے

جیکوئی توقع بیلے تاں مسلیاں نوں لیکھوں کڈھیئے نکہ پڑ چولدا اے
دائم نال سمندراں بلا منتھا موزی غذیہ بہانڑے ٹولدا اے

مکّے وچ مدینے دی دُھوم دھام

مکے پہنچ گئی خبر قریشیاں نوں یثرب وچ ہو جاں مسلمان کردے
پڑھن جمعے نمازاں تے وعظ خطبے دنوں دن دونی شان کردے
روک ٹوک نہ ہوڑ نہ ٹھنک کوئی کھلا دین دا اگے اعلان کردے
ہور آہنڈ گوانہنڈ پریت پائی اوس خزرج جند مال قربان کردے
لگی اگ لولہب لو جہل تائیں سن سن جوش خد دشن شیطان کردے
ڈڈسو کوس تے صادقاں لا سے ڈیرے کیپے مشرکاں دا نقصان کردے

بنیاں مسجداں اچیاں دین بانگاں طالبعلم پڑھے حفظ قرآن کردے
داہ واہگے لے رنگ مہاجراں نوں حضرت رعب دلیچہ گزران کردے
قینقاع قریظہ نضیر پچھے ٹرن دے عہد پیمان کر دے
نالے کرن تجارتاں نفعہ پاون نالے دین پرچار جوان کردے
دوروں بھنکدے کیتا لو انگ دیری مندا بول پلید زبان کردے
وطن چھوڑ مسکین بیوطن ہو گئے دکھ اجے سبھی بے ایمان کردے

پئے گئی کالجے سٹ قریشیاں نوں لہ کی جد دل آ منت بیان کردے
اس منافق عبداللہ بن ابی دے لے دائم خط مرد ذدر روان کردے

قریشیاں دا خط عبداللہ بن ابی سلول دے نام

نہیں پتہ قریش بہادراں دا یثرب والیو کس خیال وسدے ہو
قسم کھا کے اسی پے آکھنے ہاں کیوں انہاں نوں ماں ڈالدے ہو
نہیں تاں لیساں مدینے لوں وہا وا جیکر تسی بھی انہاں دا بنالدے ہو
چھین لوانگے عورتاں تساں دیاں دسو کیل کیہڑے تسی ڈالدے ہو

تساں رکھے نے کول مفرور ساڈے شاید نہ واقف ساڈی چالدے ہو
قتل کرن تہیں کر دہ دریغ جیکر کیوں نہ ہٹکے روں نکالدے ہو
اندر بانک قناہ تباہ کرساں کیوں آوندے دیدہ دبالدے ہو
انت کھادسو ڈنگ نے ننگ ہو سو گردی ناگ لنگ بے پالدے ہو

۱ے قینقاع قریظہ نضیر قبائیلوں کے نام ہیں ۲ے اوس اور خزرج جو انصار کہلاتے ہیں جو حضور کی ہجرت سے پہلے مسلمان ہو چکے تھے
۳ے آہنڈ گوانہنڈ یعنی بنو ضمرہ بنو مدلج اور کوہ براط کے رہنے والے
دائم آبادری ۱

نبیوں نبیوں کے پیشین نہا جراندے نافلو عزتاں گالدے ہو
دائم کڈھ مدینیوں مسلیاننہ ن نال جاندی خیر جے بھالدے ہو

حضور دیاں نازک کلامیاں دا اثر

خط ویکھ عبداللہ نوں جوش آیا جنگ واسطے تھڑا تیار کیتا
ابن ابی نوں تیوں خط آیا کسے ذکر وچہ پاک دربار کیتا
خلق مہر دنیاں سچیاں لگے گلاں مٹھیاں بول پیار کیتا
اینہاں چالبازی لکے والیاندی نیہ نہیں نوں سوچ وچار کیتا
کدی آپ بھی اوہ نہ سکھ دیتے جنہاں کسیدا جیو بیزار کیتا
آپس وچہ عبداللہ نہ پاٹ لڑدیتے گھڑی پھوٹ نے ملک خوار کیتا
مسلمان ہاں اسی فضول لڑنا سانوں منع ہے رب غفار کیتا
تیرے دوست ہاں دوستا نہیں دشمن ایس گلدا نہیں شمار کیتا

اوہ تے اگے ہی موقعہ بھالدا سی انوں خط نے گرم بازار کیتا
اوسے وقت عبداللہ بن ابی کولے پھیرا پاک رسول مختار کیتا
نہ کو لڑن لڑاندے راہ جیویں جنہوں تتھ قریش مکار کیتا
حاصل کی جے انہاندے لگ آکھے قتل اپنا خویش پیار کیتا
لڑیاں نال ساڈے گھاٹا لوگ جنہوں بھائی پت جان تلے تلوار کیتا
جے ونگارن قریش تاں ویکھ لویں جے پھر لڑنا پاک دہار کیتا
اوہدے راہ وچہ لڑن دی چاہ سانوں اساں عقدا مرن اقرار کیتا
مست تیغ حق پیچ نیام سُتی مرسن جنہاں نے اہنوں بیدار کیتا

اوہ تاں صفاں مڑ کدی نہ اٹھیاں نے جہڑیاں صفاں تے ایس نے وار کیتا
دائم نازک اشاریاں نال دھیریاں ٹلدے سیدھے توں ٹھنڈیاں ٹھار کیتا

بیت الحرام یعنی کعبے دا قبلہ مقرر ہوناں

فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ ط

ترجمہ: پس منہ پھیر لو منہ اپنا مسجد حرام (خانہ کعبہ) کی طرف اور جہاں کہیں بھی تم ہو، کعبے کی طرف منہ کر کے نماز پڑھا کرو۔

پہلے بیت المقدس ول منہ کر کے نبی نماز پڑھدے دیندار آہے
آن کیتیاں آئیاں پیشیں وحی کر دے حکم رسول مختار آہے
اونہاں مکہ پرتالیا سندیاں ہی جیہڑے کملی والے دے یار آہے
موت منہ پرتالیا سندیاں ہی جیہڑے کملی والے دے یار آہے

جد دن وچہ یثرب نبیدراں جن لنگھ کیتے امر ستار غفار آہے
سجدے کر منہ کعبے ول کر کے مسلمان عاشق نین ہار آہے
پر کہ ہو گئی سچیاں جھوٹھیاں دی وہر دے حق دی نبی منعاد آہے
جیہڑے سنگی ہو ولقر اپنا نہے کر دے لبول کے صاف انکار آہے

ایہہ تاں انت نکھیڑ سی ہون والا پھل پھل اوڑک خار خار آہے۔
دائم بیت الحرام ہو گیا قبلہ اندر سجدیاں شکر گذار آہے۔

رمضان المبارک دے مہینے روزیاں دا فرض ہونا

لیا حکم رحمان سلطان نادر برکت والڑا ماہ رمضان دا اے   صبر شکر دے نال نبھان روزے ہمیں فرض ہر اک مسلمان دا اے
پھکے رہندے پہر بہار سارے سرگی ویلڑا اپنے تے کھان دا اے   معرفت دی ندی وچہ لائے غوطے جہڑا روزے دی منزلوں جاندا اے
صبر شکر دی ریوے تعلیم روزہ خاص اسرار نہان دا اے   غیر دے حسنوں روکنا اکھیاں نوں اتے رکھنا پاک زبان دا اے
جنہاں پیراں نوں رکھنا بدی ولوں حکم کناں سچ سنن سنان دا اے   بار رب دے چوڑ دلیل محکم روزہ اس طرح امر رحمان دا اے
اتوں روزے تے اندروں بے ایمانی ایہہ روزہ نہ اہل ایمان دا اے   روزہ معنوی ہستی دی نفی کردا روزہ نام نہ منہ سبحان دا اے
روزہ لوح اساڈے باں بھایا ندا کو نفس حلوے تے چوریاں کھان دا اے   سرگی اہدی کرنا مونہوں منہ رلیا کی مکہ مڑ دیہوں لنگھ جاندا اے

سچے روزے سچہ خاص نجات پائے روزہ عین نیتی انسان دا اے
ایہہ جسمانی روحانی طبیب دائم روزہ رکھنا امر قرآن دا اے

قریشیاں دی مسلماناں نوں دھمکی

یثرب دیس وسیندیو مسلمانو ساتوں تساں اندی خیر منظور ناہیں   تساں سمجھو کہ اسیں ہن بچ نکلے سینے روڑ کیے ہو کوئی دور ناہیں
خبراں نت تساڈیاں رہیئے سندے ہوندے اس طرح ناز غرور ناہیں   سمجھو سر تیسے اساں بہادراں نوں پڑھے کسے دے اسیں مجبور ناہیں
کچل کچل وچہ خاک ملا دیساں خالی ایہہ طوفان فتور ناہیں   جانو چڑھسیاں اندھیریاں لال غرنی دائم تنگ رہنا پا رہن پور ناہیں

مدینے دیاں یہودیاں دا خط قریش مکہ دے نام

اتھوں سجن تے اندروں خاص دشمن پورے قہر یہود لکایاں نوں   چوری چھپ دے خط قریش رلے آئی شرم نہ ریدیاں ماریاں نوں
حملہ یثرب تے کرو قریشیاں ہن چھیک مارو پا بہاہ انگیاں نوں   اتوں اتہاندے چنگاں ہاں نال تساں ایہہ نبی نہ انہاں بچاریاں نوں
تسیں آؤ تساڈیاں آوندیاں ہی اسیں ماریاں جنگ للکاریاں نوں   رل مل اسیں تے تسیں اک جان ہو کے نبیوں مار کے کڈھیئے ساریاں نوں
تساں نال اساڈے امرن حیدن جانو ایک یہودے کاریاں نوں   دونوں رل اتھے وادھا کرئیے جاندیاں گاں وہن تے پڑھن ساریاں نوں

گھیے لائے نے چال منافقاں نے اتوں رکھیو نے بھائی چاریاں نوں
اندروں اندروں دشمناں ات چائی دائم رکھسی رب پیاریاں نوں

قریشیاں دی چھیڑ چھاڑ[1] نے لُٹی دھاڑا

مدتاں دبیہ وا مدد قریشیاں نے مومن بیٹھے سن بے پروا سار کے تے
راتو رات چوری لٹ گھر دے مال ڈنگراں خوب اتار کے تے
لُٹ مار کے نسے واپس چلے جاندے پیچھوں نیزہ تلوار اُلار کے تے
پیچھا ڈھیر کیتا لوکاں نہ لبھے بھاویں راتیں پر نسے تھک ہار کے تے

نکلے نکیوں چھپے لبھر باندے تھار ڈاکواں اللہ دے یار کے تے
ہو کے ٹوریاں ٹریاں گھات لا دن آون ظاہر نہ للکار کے تے
اکوار مدینے دی چراہ آ کے لے گئے مال مویشی کجھ مار کے تے
سارا حال قریش دے ہاڑ بار ادس نبی نوں لوگ پکار کے تے

سن بیٹھے آکھیا حوصلہ صبر بہتر لیاں گے کھلار کھلار کے تے
نبی بن ہو کے کر رہے گذران دائم مالک رب دا نام چتار کے تے

معجزہ ہرنی

بیحد معجزے میری سرکار دے نے کسے انت حساب نہ پایا اے
بدھی ہوئی ہرنی روندی نظر آئی بیٹھا کول صیاد دے چھپایا اے
بچکے بچے انجان دو چھڈ آیاں قسمت جال دے وچ پھسایا اے
حاضر ہو دساں حال حضور لگے پکا قول اقرار ٹھہرایا اے
نگہ مہر اٹھو شکاری نے نظر ماری اوہنوں نظر شکار نہ آیا اے
منے ویکھ حیوان ہرنی آ جاسی میرے آقا نے بول فرمایا اے
بھٹے پیاسیاں تھیں مرگ بچی گھری پہ تے قدم رنگی نے رنگ دکھایا اے
ادیوں پچھیا شکاری نے کون تسی آقا اپنا نام بتایا اے
جس دے حکم دے وچ حیوان چلن مولا جنگلیں پیر ملایا اے

اک جنگل نفیس آپ پئے گذر دس جلوہ نور جمال چمکایا اے
آمد آپ دی ویکھ بیتاب ہرنی سجدے پے کے حال سنایا اے
مینوں کھول حبیب دو دور پلا آواں ہرنی رو رو نیر وگایا اے
رسی ہرنی غریب دی کھول دتی دست رحمت نے رحم کمایا اے
کہیوس آپ نوں کھول کے تساں رسی میرا کیوں شکار گھمایا اے
گئی بچیاں دودھ پلان تودھی سنگلے سیس صیاد ہلایا اے
ہرنی آ گئی پڑھدی بلند کلمہ اپنے قدماں دے سجیس نوایا اے
کلمہ بول کے حال نوں سار آکھے ایہیں بیل وچ وقت لنگھایا اے
ہرنی بچکے بچیاں کول آئی برکت نبی دی رب بچایا اے

پڑھ جیبے صل علیٰ قربان جائیے لکھاں ڈبدیاں فضل نے لایا اے
دائم لین لذت بطیمین قلبی ساقی جنہاں نوں جام پلایا اے

---

[1] یہ چھیڑ چھاڑ مسلمانوں کو تنگ کرنے کے لیے قریش نے شروع کر دی تھی (زرقانی)

حضورؐ صلعم دا اخلاق

میں قربان حضور پر نور اتوں نال سانوں جیاں حا ذزنبھاوندے بنے
اک اصحابی نے بکری ذبح کیتی دو جے کھل نوں صاف کراوندے بنے
جیکے لکڑیاں جنگلوں ہیں لیاواں کملی والے سرکار فرماوندے بنے
نبی آکھیا دوستو سنو مینوں ایسے کم نہ رب نوں بھاوندے بنے

اک سفر وچ سنگ صحابیاں دے میرے آقا تشریف لیجاوندے بنے
تیجے کہیا نماز تساں ہیں گزشت ہیں ہکا وساں پہ چوتھے نماوندے بنے
حضرت تسی نہ کرو تکلیف کوئی سارے ادب تھیں سمیں کماوندے بنے
سنگ سو جو سنگ دے دردوندڑے سنگی ننگ تھیں نس نہ جاوندے بنے

ویکھ والی لولاک دے جاں صدقے جن کے لکڑیاں جنگلوں لیا دیسنے
دائم اپنے سنگ تھیں کدوں ننگن دشمن سنگ بھی بھلے کماوندے بنے

انہاں نانوچہ سرکار دی تبلیغ واسطے کئی مقام تے جانا

شاہ مرامن ورکر انہاں دہاڑیاں مسجدِ شرع دے دی تبلیغ سرکار کیتا
اٹھ میل ابوالقبیس ایہہ بستی راہ مکے دے اتے شمار کیتا
دسے کھول کو ذبح قریشیاں دے جوڑیں ویہڑا گرم بازار کیتا
رہ ہاں ولاں تھیں ایس لگے ہاں نبی حمزہ ایہہ عہد اقرار کیتا
نالے کیتی تبلیغ اسلام مالی نالے لڑن تھیں منع غمخوار کیتا

لیکے کجھ رفیق ہمراہ اپنے ڈیرا وچ دوال یک بار کیتا
بنی حمزہ بنو بکر قبیلڑے وچ کملی والڑے حق پرچار کیتا
تساں سول نہ انہاں دا سنگ دینا انہاں ظالماں ملک بیزار کیتا
فیر وچ کنانی قبیلیاں تھیں بنو مدلج تائیں خبردار کیتا
کوہ ہار جہینہ تک گئے سرورِ معلم حالی سارا نال پیار کیتا

لدھے خاص ادڑے دشمناں دے اللہ پاک سائیں واقف کار کیتا
دائم پیت مدینے دیو چہ ڈیرا کملی والڑے احمدؐ مختار کیتا

مقداد تے عتبہ دا مدینۃ الرسول پہنچا!

مکے وچہ مجبور مقداد عتبہ کملی والڑے دے عاشق زار آہے
نکلن نہ دیندے مشرکین ملے چڑھے ظالماں منہ بیزار آہے
اکدن نال قریشیدے قافلے دے نکلے جاوندے شام دیار آہے
سارے جگدیاں سکاں پہ انہاں نوں کہہ دے شکم بیزار آہے

مدت ہوئی وچھنیاں سجناں نوں بڑے نال فرقت انتظار آہے
اوہ بھجیں سن شاہ کونین کارن چھم چھم ہین مینہ لگاتار آہے
مومن ملے کجھ رابع مقام آتے بھیجے ہوئے رسول مختار آہے
چھوڑ سنگ شتاب قریشیاں دا لے نال یاراں جانی یار آہے

Scanned with CamScanner

پہنچے آدنیے شریف اندر پاندے نبی دا رج دیدار آہے
سینے لائے حضور پرنور سرور دائم مست الست نشار آہے

حضور دا عبداللہ بن جحش نوں جاسوس بنا کے نخلہ بھیجنا

خبراں اوندیاں رہن قریش دیاں ہینے لے فوجاں یثرب آوندے نے
جا عبداللہ بن جحش الغفار تائیں سردار پاک جاسوس ٹھہراوندے نے
جاؤ نخلہ مقام تھیں لیؤ خبراں دشمن کی پئے کسب کماوندے نے
نخلہ بستی سی مکیوں اک منزل پئے ہدایتاں نبی فرماوندے نے
جے کھل کے آپ آوندے جم جم آوے کرنا جبر نہ امر سناوندے نے
لیکے نال ہمراہ اٹھ مومن اٹھ عبداللہ بن جحش سدھاوندے نے
کر دے نخلہ مقام قیام جا کے ہن رسکے وقت لنگھاوندے نے
جانباز جاسوس اسلام والے سارے بھید قریش دے پاوندے نے
آوندا قافلہ طائفاں اک ملیا میوا جات لیکے مکے نوں جاوندے نے
یثرب والیاں ویکھ کے کہیا ساڈے نت ایہہ مال چرا لیجاوندے نے
اج لئو بدلہ کر دو گھٹ تائیں غازی جوش دی اگ مچاوندے نے
دھاوا بول کے قافلہ لٹ لیا نعرہ مار کے ہوش بھلاوندے نے

عمر ابن حضرمی سردار سندا سر کٹ کے دہشت دکھاوندے نے
دو بندیاں دوہاں واراں ساتھیاں نوں دائم قید کر یثرب لیاوندے نے

حضور دی انہاں مسلماناں تے ناراضگی

سنکے ابن الحضرمی دا قتل ہونا بہوں ناراض آقا نامدار ہوئے
لٹن لڑن کد تساں نوں گھلیا سی الٹے پیتھا ہن تسی تیار ہوئے
تاہیں ایہہ قانون اسلام اندر ڈاڈھا ہے قلب توں رنج آزار ہوئے
اسیں نہیں آئے بدلے ظلم کارن تسیں دہ ڈبے جہیں سارے ہوئے
دو دہاں قیدیاں تائیں آزاد کیتا مہربان رسول مختار ہوئے
فدیہ خون بہا ادا کیتا دائم آقا نوں صبر قرار ہوئے

قریش مکہ دے جنگی مشورے

سنکے ابن الحضرمی دا قتل قصہ شور غل قریش مچان لگ پئے
اوہ تے اگے ہی عذر کوئی لوڑدے سن ہن بہانیاں تے بنا
ابوجہل ابولہب ہوری کل قبیلیاں تائیں السان لگ پئے
آئے طیش وچ جیہڑے قریش مشرک جنگ واسطے کرن سامان لگ پئے
باجھوں عدی قبیلے سب والے ساتھی تیغاں برچھیاں سان چڑھان لگ پئے
مسلماناں نوں مارنا لوڑ کر کے پکے مشورے متے پکان لگ پئے

لشکر پلٹناں کئی تیار کر کے کرن مان غرور نادان لگ پئے
اللہ والیاں دے نال لا متھا دائم دو نویں جہان گوان لگ پئے

Scanned with CamScanner

مسلماناں نوں جہاد دا اذنی حکم

واہ رحیم کریم رسول عربی دلبرے طالباں نوں سبق سکھاندا نہ
وعدہ توں مومناں مہر اخلاق سیتی کوئی اپنا ہتھ وی چاہیا نہ
دین حق دی ایہہ تعلیم ایہو چنگے مندے نوں سنگ رکھدا نہ
مسلمان دی ایہہ نشانڑی اے قول صادقاں نقش عاشقاں نہ
بھاویں ظالماں تھیں قریشیاں دے ترساں ہیں اتھرو کھی ہیٹھ آشنا نہ
اللہ خیر کرے خیر منگنے ہاں اکو لیا اے دعا آستانہ

رحیم ذات دی صفت رحیماں نوں کسے ہم دی شان کریمانہ
منگو مدد ہر وقت اس رب کولوں زمین فلک جس دا کارخانہ
بدلہ دشمن تھیں لیاں کی لبھ جاندا قدم ہٹدا ایہہ نہ صبر فرایا نہ
اگے چھڈ مکہ اسی آئے یثرب پیو ستیہ ہاں حال عاجزانہ
جنگ کرن دے پیہے سامان کر دے تنہاں دا کی گھنڈ بہ راجگانہ
ایسے فکر وچہ آہے رسول اکرم آندا حکم جبریل تے شاہانہ

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِن دِيَارِهِم بِغَيْرِ حَقٍّ
إِلَّا أَن يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ

انہاں تائیں اجازت ناں لڑن دی اے جو سہار دکھ تے ظلم ماندا نہ
صرف ایس گلوں آکھن رب ساڈا جو ہو رحیم بے فعل کوئی مجرمانہ

اللہ قادر اتہانڑی مدد اندر جنہاں چھڈیا وطن نزمالی خانہ
نبی آکھیا رب دے آسرے تے جلو رہا ایہہ چپال مجاہدانہ

مومن لڑدے سن صبر بھی بچاکارن کیتی کوئی لڑائی نہ جابرانہ
دائم کافراں دے حملے جارحانہ مسلماناں دے حملے مدافعانہ

مکے دے سردار ابوسفیان بن حرب دے قافلے دا واقعہ تے ابوجہل دی مدینے تے چڑھائی

ایہہ تاریخ لے دوسرا سن ہجری اتے چن شعبان بہاوندا اے
جیہی ابوسفیان سردار اسدا ایہیں اوسنوں کوئی ڈراوندا اے
ذرا بچکے جاتیں سنبھال ہوشاں ڈاڈھا ابوسفیان گھبراوندا اے
ایلو بھیجیا ابوسفیان لٹیا قاصد کنب کنب پیا کرلاوندا اے
اک ہزار جوان جھار جنگی چھان بین کے جمع کراوندا اے
دا ہو واہ مدینے دے راہ چلے کوئی خنجر کوئی تیغ چمکاوندا اے

اک قافلہ شام دے ملک ولوں پرت مکے نوں پیا سدھاوندا اے
مسلماناں میاں خبری مکہ اندر لٹے مار سن بھلا دہاوندا اے
اوہ میں دلیڑے اپنی مدد کارن قاصد مکے پیول دوڑاوندا اے
ابوجہل اس خبر نوں سندا ہی بدلہ لین دا موقعہ پاوندا اے
اک سو گھوڑا تے بتیہ تلوار کافی گجھ دجہ کے قدم اٹھاوندا اے
ایدھر قافلہ ابوسفیان سندا ہور ہی راہ تے مکے وچہ آوندا اے

نبی اوہ فوج قدیم دے راہ آئی جیہڑا راہ مدینے نوں جاوندا اے
مسلماناں نوں بھی سمجھ گئی خبر دائم دشمن آوندا دھوڑ اڈھاوندا اے

کملی والے دا فرمانِ جہاد

کملی والے فرمایا اے مسلماناں اٹھو ویلا اے ہنر دکھان والے
دشمن ترکدے نہیں تاں لڑن لگے نہیں تے شوق نہ لڑن رکھاندا اے
اپنا کر مسکین نہ رہو بیٹھے آیا امر بھی رب رحمان والے
زراں درتتاں لئی نہ جنگ کرناں ساڈوں حکم فساد مٹان والے
ایتھے صدق ایمان دی پرکھ ہوسی گویا وقت آیا امتحان دا اے
اٹھو اٹھو مجاہداں غازیاں ہو جا نظر رب سائیں پالن والے
ہووے اک اس اک نوں یاد کر کے دوجا سمجھیاں کم نقصان والے
اک لڑی پرچ قربان ہوناں ایہہ نشان دائم مسلمان والے

مجاہداں دا اظہارِ عقیدت

نعرے اللہ اکبر دے مار کے تے حکم سندیاں ہی مسلمان نکلے
آقا اوہ فرمان خدا والے جیہڑا آپ دے لوں لوں فرمان نکلے
جتھے جوڑے انصار مہاجراں دے سنتے حق دے ہون قربان نکلے
نکلے رڑے پروانیاں واکر مانند شمع نور دی لاٹ تے آن نکلے
کملی والیا زندگیاں جاردانی تیرے قدماں جھکے جان نکلے
ایس جان دے جان دا فکر ناہیں نکلے جان ایہہ پر نہ ایمان نکلے
ابوبکرؓ فاروقؓ نے شیر حیدرؓ بیٹے عوف دے عبدالرحمٰنؓ نکلے
دونوں دل انصار مہاجراں دے حضرت حمزہؓ بہادر جوان نکلے
اللہ والے نبی والے عشق والے جانباز غازی پہلوان نکلے
حق حق پکار کے حق والے باطل کفر دے کوٹ اڈان نکلے
فلک جھکیا ملک دی طرف جیدم جھک کے دین علم نشان نکلے
برسے رحمت محمدی فوج اتے شاندار جبریل نال شان نکلے
کملی والے طٰہٰ یٰسین والے بطحا والے سرتاج سلطان نکلے
دشت ادب نصیب ہو گیا بدر دائم جیدوں بدر الدجیٰ فاجہان نکلے

مسلماناں دا شوقِ جہاد

نکلے وڈے تیار ایمان والے ہر اک چاہوندا جنگ تے جاونے نوں
خاطر یار دی جان قربان ہووے سہکن پئے شہادت تاں پاونے نوں
پیو پتر جھگڑ پئے لڑن دے لئے پتر ہووے تگڑ سمجھاونے نوں
تیری عمر وڈی اباجان میرے پاہیں زور نہ تیغ اٹھاونے نوں
گھر بیٹھ آرام دے نال بابا بیٹیوں جان دے زور لانا مینے نوں
پیو آکھدا پتر اخیر تیری پیچھے رہ توں عمر نبھاونے نوں

پچھلی عمر میں جی کے کی لیناں بچہ جان دے جند گھماونے نوں جاندا لیا ر شہادت دا پایان درجہ ناہیں وکاس بڈھے پراہونے نوں
پتر آکھدا کدی نہ جان دیساں جاناں آپ میں جان وکاونے نوں آخر پیو پتر لگے نال پائی جنگ جان دی گل مکاونے نوں
نال نکل پئی پتر دے جاونے دی بڈھے منیاں رب بھاونے نوں بچہ جا رجم جم مولا فتح دیسی آیا پتر تے تھاپنا لاونے نوں
چھاتی ماہ کے سانی سٹ جھلی لکھ لعنتاں کنڈ وکھاونے نوں غازی سورمے رہن میدان اندر لوں بھل جاوین پچھاں آونے نوں

میرباں بگیا ندی رکھیں لاج بیٹیا مریں دین دا نام ودھاونے نوں
دائم ویکھ ایمان پروانیاں دا اتے بن شمع تے جند جلاونے نوں

نوخیز مسلمان لڑکیاں دا رو رو کے فوجی بننا

چھوٹے بچے نہ فوج وچ ہون بھرتی خاص حکم مدنی تاجدار دا اے اک عمیر بن ابی وقاص لڑکا بھرتی واسطے جھانیاں ماردا اے
چودہ سالدی عمر بہ شوق وکھو اگے نبی دے عرض گزاردا اے ہیں بھی جنگ دے وچ ضرور رہناں کوئی خوف نہ تیر تلوار دا اے
نبی کہیا انہہ کھیل نہ بچیاں دی اوتھے کم جوان جھوار دا اے اوسے ذلت وچ قدیاں دے لیٹ کے تے رو رو لڑکا کوکاں ماردا اے
لیسے گھامر جاوساں پلک اندر نبی پھیریا ہتھ پیار دا اے جیتنگا چل جے لڑکیا شوق اڈیا ہویا اذن رسول مختار دا اے
ایہہ بہادر بچیاں نیاں لڑکیاں دا رو رو نال کوکاں عمر سنواردا اے آفرین صد نے زندہ باد دائم جہڑا جان نوں جان واردا اے

۳ رمضان ۲ ہجری محمدی فوج دی تیاری

تن سو تیراں مجاہد سب لگے وڈے جنگ واسطے ہو تیار آہے ستر جنہاں اندر مہاجرین غازی باقی سب دے سب انصار آہے
کسے کول نیزہ کسے کول خنجر خالی ہتھ اک یا بچہ تلوار آہے بجیکر آہی تلوار تے ڈھال نہیں سی کسے کول نہ پورے ہتھیار آہے
کوئی گلوں ننگے کوئی سروں ننگے اہل صبر فوجی خاکسار آہے ستو جو کھجور قلیل راشن بھکھے تسڑے تے تنکے گذار آہے
نالے ماہ رمضان تے سفر نامے روزہ نہ یا جھ بچے روزیدار آہے نہ کلغی نہ وردی نہ طرے شملے پر ایمان اندر پختہ کار آہے
چھ زرہاں دو گھوڑے تے ستر ستر کجھ پیدل تے کجھ اسوار آہے ترے ہوں ترے ہوں جنیاندے اک اک شتر حصے وارو وار چڑھدے دیدار آہے
اک شتر اتے بیلی نبی نالے حیدر شبیر تے احمد مختار آہے مصعب ابن عمیر لوا تھمیاں رو ٹیٹ چکدے حیدر کرار آہے

بے سامان غریب مسکین لشکر جہدے میر حجاز سردار آہے
دائم دیکھ کے اپنے فوجیاں نوں منگدے ایہہ دعا سرکار آہے

Scanned with CamScanner

کملی والے دی دعا

کوچ کر دیاں آقا دے گرے ہنجوں کر دے مشکلاں سب آسان مولا
تیرے نام دی شمع تے سڑن چلے ایہہ پتنگ تیرے مسلمان مولا
بھکھے تسے نے ایہہ مہمان تیرے کھول رزق والا دسترخوان مولا
کر دے شاہ کنگال گداسیاں نوں کیہڑی تھوڑ تینوں جانی جان مولا

چلیا کرن مقابلہ ہتھیاں دا تھوڑا جہیا لشکر بے سامان مولا
چا بخش سواریاں پیدلاں نوں تیل شتر گھوڑے کریں دان مولا
اتے دیہہ پوشاکیاں ننگیاں نوں ننگے جیلے نے ہون قربان مولا
چلے بدر نوں بدر منیر دائم تسالہ فتح میدان، تھیس یان مولا!

مقام بدر دا تعارف
تے دوہاں طرفاں دیاں جنگی کارروائیاں

بدر کولے مدینے وچکار روشن چشمے کھوہ چھاواں سبزہ زار اوتھے
تھکے ماندے دوردے راہی پاندھی لیندے روز دو روز گزار اوتھے
ایہو بدر میدان مشہور ہویا روہ آئی پہلڑے فوج کفار اوتھے
ابوجہل جرنیل قریشیاں دا نعرے مار دا نال ہنکار اوتھے
چنے تھاواں تے بیٹھے جما تیقے مشرکین پہلے ناپکار اوتھے
ویکھ فوج قریشیاں دشمناں دی ڈیرے ڈال دتے یک بار اوتھے

سب قافلے آ دن تے جان والے ٹھہراندے سکھ بہار اوتھے
ہو رکدی تجارتی ساتھ سنگی آن پاوندے چین قرار اوتھے
کیمپ لگے ہوئے موزیاں مشرکاندے ٹہلن پئے ہزار حمار اوتھے
تیغاں ڈھالاں تلواراں تے شتر گھوڑے جنگی سلسلہ بہت تیار اوتھے
ایدھر منزلاں چیر ایمان والے پہنچے آغاز نما دیندار اوتھے
جگہ ریتلی اٹھاندے قدم دھسگئے نہ کوئی کھوہ چشمہ آبدار اوتھے

ناہموار ذرا آں صحرا ٹبے تسی فوج ساری بے قرار اوتھے
پانی ملے نہ وضو لئی مومناں نوں دائم تنگ ہوئے خاکسار اوتھے

صحرا دی فریاد

صحرا کوکیا دامن کھلار اپنا اے خدا ستار غفار سائیاں
مہمان مجھ سوختہ جاندے گھر تیرے سوہنے یار دے یار سائیاں
شہریاں والیا رکھ لے شرم میری ذرہ ذرہ میرا شرمسار سائیاں

اے زمین آسمان بنان والے یا رحیم کریم دا تار سائیاں
تسے پانیوں باجھ پئے تڑپدے نے دیندار تیرے عاشق زار سائیاں
کی کہن گے ایہہ مہمان افضل ناہیں لوندلے لوڑیں سار سائیاں۔

ایسے طرح جیکر لانبو مصطر کدے رب ہیں پاساں لقب جہنی نار سایاں
صدقہ احمد مختار دا بھیج باراں کردے کالے ٹھنڈے ٹھار سایاں
مجھ ویرانے صحرا نوں دیتے نوں کر دے فضل بھیں باغ بہار سایاں
ما رے جان دایم لگا آں میں گھر کملی والیدا راج دربار سایاں

بارانِ رحمت

اس صحرا دی صاحب نے لاج رکھی منگی دعا رسول مختار ا تھے
جدھر نظر کرے دور دور تائیں پانی پانی ہی رہے چمکار ا تھے
پانی ونہارے رہے دشمناں کافراں نوں کیتا نول نہ کسے انکار ا تھے
پیٹ بھی نام تے نال آرام سکھاں لئی مانسفاں رات گزار ا تھے
فارغ ہو چکے وقت ایمان والے کردے جنگ دے فکر انکار ا تھے
پڑھ حمد ربدی حمد تشریف لیائے دو عالم دے شاہ سردار ا تھے
کئی پلٹناں صفاں عظیم لشکر جنگی مرد سب تجربہ کار ا تھے

چڑھے بجھ ہاتھاں بدل رحمتاں دے وسیا مینہ مڑ موسلا دھار ا تھے
گڑھے کھود ڈونگھے اس صحرا اندر پانی جمع کر دے دینداراں تھے
کیڈے دل دریا سن مومناں دے رہے وتدے نال پیار ا تھے
ہوئی فجر بلالؓ نے بانگ دتی رل کے پڑھن نماز دلدار ا تھے
کملی والے سرتاج دے بیٹھتے نوں کر دے چھیڑ دا کیمپ تیار ا تھے
جتھے بیٹھی سی فوج ترتیب اندی ساری نظر آتا نامدار ا تھے
نیزے خنجر تلواراں چمکاں دمدم زرہ پوش ہزار چار ا تھے

فیر اپنی فوج دل نظر ماری بے سامان تک کرن وچار ا تھے
ایپر تیری مالکا امداد کافی دایم دعا منگی تاجدار ا تھے

دعا آقائے نامدار بدرگاہِ باری

اللھمّ اِن تُھلِک ھٰذہٖ العِصَابَۃَ لَا تُعبَد فِی الْاَرْضِ

اے اللہ پاک اگر یہ مختصر سا گروہ ہلاک ہو گیا۔ تو روئے زمین پر تیرا نام لینے والا کوئی باقی نہ رہے گا۔

جے لوح کفر دی فوج ہو گئی غالب ایس مختصر لشکر مسکین اُتے
جے اج باد سموم دا دور ہویا اس نوخیز باغ مومنین اُتے
جے اج کفر تے شرکدیاں گھٹاں سایہ پایا غضنفر دین اُتے
جے اج بہ تی ہلاکت دے گرے تیلے تیری صفت نازنین اُتے
جے ظلوم جہول دے پہرے پتھر اس معصوم کشت مسلمین اُتے
جے اج جہنم الیطاف نہ کھولیا ای ایس لشکر خاک نشین اُتے

تیرا نام پھر مالکا لین والا کوئی نہ رہے گا روئے زمین اُتے
دایم درست قدرت کیتا پیش پہلے حضرت ختم ختم المرسلین اُتے

آیت کریمہ ۔ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْاَمْرِ

حسب الحکم وَشَاوِرْهُمْ فِي الْاَمْرِ کملی والے اصحاب بلائے سارے
لکے والیاں دی دیکھو کار جنگی کوشے حکمت چن چن انھیں لیائے سارے
شیعہ محمد بن قوم والیہ تنبیہ ابوجہل آ گیا بدل آئے سارے
بڑے بڑے سردار شجاع نامی ڈھالاں تیغ تلوار سجائے سارے
نال انہاں دے لڑن دا پچھیا ہے دسو کیسی ہن اپنی رائے سارے
بولے سب صحابہ ہی یک زبانی دائم اسی آپ توں گھول گھمائے سارے

جانبازاں دا اظہار عقیدت

کیتی اٹھ تقریر صدیق اکبر جیہا سودا چڑھ سولی تے تولنا ایں
بولے جوش تخیل فیر فاروق اعظم جنہاں چاہو حضور توں گھولنا ئیں
نعرہ مکھ کے ماریا شیر حیدر پیٹ کفر دے شرک دا پھولنا ایں
اس تخیل بعد مقداد نے اٹھ کہیا سر تے پیوے پہاڑ نہ ڈولنا ئیں
ساتھوں رب جلیل دی قسم آقا سر وارناں مول نہ ہولنا ایں
اسی موسیٰ کلیم دی نہیں امت کدے نہ دا حرف نہ بولنا ایں
عاشق ہیں پیار ناں بھار سانگے رہے ہی آپ دی توں کسی گھولنا ایں
دائم انہاں دی موت بھی زندگی اے کملی والا جنہاں نوں ڈھولنا ایں

سعد بن معاذ انصاری دا جوش

سعد جوش دے نال اٹھ کے کہن لگا اساں لگی پریت نبھاونی ایں
اسیں سب انصار پتنگ عاشق شمع دین تے حضور جلاونی ایں
اسیں تلی تے جان ٹکائی بیٹھے حکم سندیاں ڈھل نہ لاونی ایں
کی جنہیں نے ایہہ کفار دشمن مٹی انہاں دی اساں اڈاونی ایں
گئیہ جان چھلاں تے گذران کتیاں نے ہوتی ہوتی انہاں نار ڈری کھاونی ایں
ساری دنیا دے لڑن کفار لکے اساں کنڈ نہ کدے وکھاونی ایں
قسم رب دی جان دے نفسی وارث جان تساں تھیں گھول گھماونی ایں
جیکر کہو دریا وچ چھال مارو تاں چھال ان جھک لگا دتی ایں
اسیں کنڈ مکھاں دے نہیں عادی سدا ہی ساہمنی سینے تے کھاونی ایں
دائم اللہ اکبر دا مار نعرہ آقا فتح میدان تھیں پاونی ایں

؎ جب حضرت موسیٰ نے بنی اسرائیل یعنی اپنی قوم کو کافروں سے لڑنے کیلئے کہا تو قوم بولی اے موسیٰ تو اور تیرا خدا دونوں لڑو تو ہم نہیں لڑیں گے حضرت مقداد کہتے ہیں ہم وہ نہیں ہم تو آپ پر دونوں جہان قربان کر دینگے (دائم قادری)

بروز جمعہ ۱۷ رمضان المبارک ۲ھ جنگ بدر

جنگ مچیا بدر میدان اندر آ آ گھبرے وچہ پیس جھکاوندے نے
روز جمعہ ستاراں رمضان دی سی دوزخ ربدا نام دھیاوندے نے

صفاں بنھ کے تیاں دوہاں پاسیاں تے خنجر برچھیاں تیغ چمکاوندے نے
عتبہ شیبہ ولید کفار دونوں پہلے وچہ میدان دے آوندے نے

مسلماناں تہیں بن انصار نکلے حق حق والے نعرے لاوندے نے
کہیا مشرکاں سنت کیوں نسی مردے گل ولید دی کھول سناوندے نے

اساں اپنی قوم دے نال لڑنا من کیوں لکدے تکھ چھپاوندے نے
ایہہ گل سندیاں پچھاں انصار پرتے ملن والے پیارے فرماوندے نے

حضرت حمزہ شیر نال علی اٹھو دشمن نساں نوں پے بلاوندے نے
اٹھے شیر دلیر نبی النور سن تے نعرے مار میدان بلاوندے نے

حضرت علی نوں لے کے نال گئے حمزہ شیبے دی ہوش بھلاوندے نے
دوزخ گئے پلید ولید شیبہ کٹ دو ہاندا سیس وگاوندے نے

ایدھر عتبہ عبیدہ در میان کیتے اندر ہو دو تیرن زخمی ہیاوندے نے
حیدر شیر وگ عتبہ نوں قتل کر دے نے عبیدہ نوں چک لیاوندے نے

مر گئے تین مردان جاں کافراں دے جل بل ہوش خروش مچاوندے نے
کیٹھے ہو کفار مڑ کرن حملہ دائم مومن بھی زور وکھاوندے نے

میدان بدر وچہ نہایت خونریز لڑائی

ہویا شروع گھمسان دا جنگ یارو ابوجہل نے شور مچان لگے
کڑک بھڑک کے پلے گئے مومناں تے رگڑن مومن بھی ہتھ دکھان لگے

چہرے سرخ انصار مہاجراں دے نعرے اللہ اکبر دے بلان لگے
مار مار کر مار دے کافراں نوں چھیڑ چھوندے دے وچہ میدان لگے

جیہیں وچہ بھیڈاں وڑدا شیر آکے گجن علی حیدر شاہ مردان لگے
کیتنے کئی نبی الامر تدناری دس روز حمزہ پہلوان لگے

سورا ابو دجانہ زبیر غازی مارن چن چن کے وڈے جوان لگے
صوبیدار ابوجہل دے دیکھ حالت اچانک وچہ کرن اعلان لگے

کرڑے دلڑے بہادر وڈا سینہ نہیں تے ہون غالب مسلمان لگے
کیتا سخت مقابلہ کافراں نے تیرے برچھیاں تیر برسان لگے

مسلمان کجھ اندرن شہید ہو گئے تکیئے جا بہشت مکان لگے
سجدے پئے نبی جھونپڑے دے کمپ اندر کلی والے دعا فرمان لگے

سائیاں لاج رکھیں انہاں عاشقاں دی خاطر دین دی لڑن لڑان لگے
ہوئی وحی تاں سجدیوں سیس چاکے ایہہ خوشخبری سنان لگے

سَیُھْزَمُ الْجَمْعُ وَیُوَلُّوْنَ الدُّبُرَ ؕ

سورہ قمر یعنی دشمنوں کی فوج جلدی شکست کھائیگی اور پیٹھ پھیر کر بھاگیں گے

دسے دل انصار مہاجراں دے نالے معجزہ نبی دکھان لگے
اوسے وقت بھر کے مٹھی کنکراں دی لشکر کافراں اُتے وگان لگے

انھے ہوئے قریش تے لگے تسن نبی شاہت الوجوہ الان لگے
تیرے ہتھ نے سوہنیا ستہ دیرے کرن آپ امداد رحمان لگے

وَمَا رَمَیْتَ اِذْ رَمَیْتَ وَلٰکِنَّ اللّٰہَ رَمٰی وچ قرآن لگے
یک دم ٹٹ گئے سو حملے دشمناں دے کنڈیں دسے میدان تھیں جان لگے

ڈر گئے ہتھیار تلوار خنجر راہاں شدے ہوئے روان لگے
دائم صدقے دی ویکھ امداد ظاہر تھوڑے تے بہتیاں نے فتح پان لگے

دو نہنے غازی بچیاں دی بہادری تے ابوجہل دا قتل

دم دم لشکر اسلام دا جلے دو دہڑا کا فراں دے ہوش کھڑا کے تے
انہیں سندا اک عجب اعجاز تصہ پھر دسے وچ ہر خیڈی پاکے نے
چاچا دس کتھے ابوجہل جنرل پھرے خوف خدا بھلا کے تے
کہیا عبدالرحمٰن اے لڑکیاں ہو کی آکھنا جے او سنو ان جا کے تے
بچے کہے ہو عبدالرحمٰن آکھے مرسو متھا پہاڑ سنگ لا کے تے
مرساں آپ یا او سنوں مار دیاں خیڈی پائی ہوئی قسم اٹھا کے تے
آمزین انصار دے گوٹیاں سن موذی کھلا او ہ حجنڈ ڑا چا کے تے
چوہیں پاسیوں آیا محفوظ ظالم بھجھی کڑک پیے رب وصیا کے تے
اناں اٹھن وشمناں بنی دیا آدیکھ لئے نہ درہ آزماکے تے
ابوجہل مزنار ڈیھ پیا جدم اٹھیا عکرمہ تیغ چمکا کے تے
باری سٹ معاذ دے لو منڈ ڑ تیلے بازو لٹکیا ہڈ کپا کے تے
اک ہتھ دنیاں کی ہتھ کر کرانت نکلیا پیچ پچا کے تے

حیکن بدر وچ بدر منیر مومن خطرے خوف تمام گوا کے تے
پچھن عبدالرحمٰن بن عوف کولوں نیویں نیویں ادب تعظیم بجا کے تے
اسی او سدی شکل دے نہیں واقف سانوں اسلا مائیں کھا کے تسم
جیہڑا آکھدے موذی نوں قتل کرنا چھاتی ڈاہ کے دیچ وچا کے تے
بچے کہے نہ اسانوں کجھ ہرگز قدم چکیا پک پکا کے تے
سنکے عبدالرحمٰن نوں خوشی ہوئی گئے کالجے نال لگا کے تے
جیہڑا جیر کفار دے لشکر انوں گئے وچ ابوجہل تے بہا کے تے
خنجر واہیا معاذ بن عمرو غازی لت کٹی گئی ڈکا کر لاکے تے
کھا کھا زخم نشو بدنہ پچھاں ہٹے سٹیا دہرت بہار اڈا کے تے
بدلہ پیو دا آ گیا لین پتر جوش قہر دی بھاہ بھڑکا کے تے
صدقے غازیا توڑ کے پرہاں سٹیا اپنے قدم دے ہیٹھ دیا کے تے
اسدے بعد معاذ بن عفرا غازی کیتا سیس ابوجہل دا آ کے تے

ابوجہل جیہیا مر گیا موذی بلیٹھے بیڑا قریش رڑھا کے تے
دائم کافراں فاش شکست کھاہدی نٹھے نال اسباب دگا کے تے

فتح اسلام

ہوئی بدر وچ اسلام والی عاشق شکر ہزار ہزار کردے
پیگئی بھانج قریشیاں مشرکاں نوں پھڑ پھڑ موتیاں نوں مار مار کردے

ستر ہوئے تے بہتے اسیر ستر کئے نوں منہ کفار کر دے
ڈھیر مال اسباب سامان جنگی اوتھے سُٹ کے تیز رفتار کر دے

مسلمان شہید سب ہوئے چوداں لاشاں دفن انہیں دیدار کر دے
چھ مہاجر تے اٹھ انصار پہلی جنگ بدر وچہ جان نثار کر دے

لاشے کافراں دے سٹے وچہ کھوہ دے جھاتی پا کے نبی پکار کر دے
ساڈا رب وعدہ پورا کر دسیا مومن فتح دی عید بہار کر دے

تساں اپنیاں کیتیاں پالیاں عمل اپنے انت خوار کر دے
عمر آکھیا حضرت ایہہ کیہ سندے لاشاں نال پئے تسی گفتار کر دے

نبی کہیا ایہ تساں تھیں بہت سندے پرتاں دا نہیں بازار کر دے
مخفی بھید کی رب دے پردیاں وچہ پردا پا گلاں پردا دار کر دے

مولا چڑیاں تھیں باز کہاوندا اے لیسے ڈاڈھیاں نوں سر دنیا کر دے
دائم شکر ہزار ہمیش کر دے جیہڑے ارشاد ستار غفار کر دے

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ بِبَدْرٍ وَّاَنْتُمْ اَذِلَّةٌ ۚ فَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ؕ

ترجمہ:- البتہ تحقیق اللہ تعالیٰ نے تمہیں مدد دی اور بدر کی لڑائی میں فتح دی باوجودیکہ تم عاجز بنے پس اللہ سے ڈرتے رہو تاکہ شکرگزار ہو جاؤ۔

حضور پرنور دا مدینے تشریف فرمانا

لیکے چھیاں سنگتاں نال اپنے کلی مالے مدینے وچہ آوندے نیں
پیگئی حسرت یہودیاں نوں مومن فتح اِکل وجاوندے نیں

سارا مال سامان غنیمتاں دا سبھناں وچہ تقسیم کراوندے نیں
آتے قیدیاں تے رسول اکرم لطف مہر کمال کماوندے نیں

کسے قیدی نوں تنگ قبول کیتا مسلماناں نوں بہہ فرماوندے نیں
سلوک تے کرن گذران مومن انہاں نعمتاں عجب کھلاوندے نیں

روٹی کنک دی دودھ تے مسی مکھن شیر شکر دے جام پلاوندے نیں
اکناں ویکھ اخلاق ایمان آندا ملن نال پیاریاں جاوندے نیں

چاچے آپ دے حضرت عباس نامی کلمہ بول کے رب دھیاوندے نیں
ایہہ سے اجازت تاں ادب بیتی پکے شہر اپنے ڈیرا لاوندے نیں

فدیہ دے کئی ہوئے آزاد بہتے انگاں ساکاں نوں منہ دکھاوندے نیں
خالی ہتھ جیہڑے ایہہ آہے عالم لڑکیاں تائیں پڑھاوندے نیں

دس دس بچے حصے اک اک قیدیئے دے لکھن پڑھن دے ول سکھاوندے نیں
رکھن واناں تھیں پھراواں پیاریاں نوں صفتاں آپ اسیر سناوندے نیں

ساڈے رحمۃ اللعالمین آقا دشمن اوہ بھی رحمت پاوندے نیں
سرور خلق عظیم دی نال حکمت دائم تھیراں لال بناوندے نیں

مدینے دے قینقاعی یہودیاں دی شرارت

کرکے کوچ مدینیوں فوج مسلم جنگ بدر نوں جلدی سدھار دی اے
پچھے واقعہ اک شرمناک ہویا قوم گند دی گند کھلار دی اے

لڑکی پرمنا اک نوخیز نازک کھاری چاٹی ہوتی سر ننیے بھار رہی اے
صاحب فہم ایمانداری پالدا من نیچے نیچے آواز پکار رہی اے
کوئی کرے اشارے کوئی گیت بولے کرے اگل کوئی ناز ہلکار رہی اے
آخر اک یہود وگ بکڑ لیندا نکلی آہ ناشاد ناچار رہی اے
ایہہ ہندا پکار نا تیر والی کنیں پئی کسے دینداری دی اے
اس یہود مردود دے سر اتے ماری جم کے سٹ تلوار دی اے
لڑکی امن امان بچ گئی گھر نوں ہوئی مہر کریم دا نار دی اے

سنبری ویچنی وچ بازار پھرری بیٹی کسے غریب لیار دی اے
نبی گھیر یہودیاں بے ایماناں نیت ویکھ مردود ناندی ہار دی اے
گھنڈ تاں ہیٹھ نیلی عصمتاندی پڑدا انول نہ مہرلی تار دی آے
کملی والیا ہمیں ہیں واسطائی نعرے یا محمد سے مار دی اے
آیا دوڑدا کھچ تلوار تگی چھیر چھاڑ حیثیت نوں بدکار دی اے
موذی مریا تے پیا شور اوتھے کٹھی ہو گئی قوم نکار دی اے
پر اوہ مومن شہید ہو گیا اوتھے بیس کیتا تیغ گذار دی اے

کملی والے دے نام توں جان واری ایہو ریت پرت پیار دی اے
آخر امت دی پشت پناہ دائم پئی پشت بھی کم سنوار دی اے

قینقاعی قبیلے دا مدینیوں گول بستر

سنیا جدوں ایہ واقعہ مسلماناں لا نیوے جوش نے آن مچایا اے
پچھے تساں ایہ کی کرتوت کیتی ساڈے نال کی عہد ٹھہرایا جے
فتح بدر دا تساں گھمنڈ ہوسی ساڈا زور نہ تساں ازمایا اے
عہد نامے دی نقل دا کڈھ پرچہ طرف دشمناں سٹ دکھایا اے
خاطر امن امان دی نوں اوسے نبی پاک نے حکم فرمایا اے
کملی والیدا امن لیندا لشکر قینقاعی محلے تے چھایا اے
اس عبداللہ بن ابی یہودیاں نوں آکھ دیکھ کے سمجھ سمجھایا اے

اوسے ویلڑے انہاں یہودیاں نوں کملی والڑے سد بلایا اے
باری مت ایہی قینقاعیاں دی اگوں الٹ جواب سنایا اے
لجیں لکھیں رسوا ہیکے وناں جے اساں ہتھ نہ اجے اٹھایا اے
سارے نوں اقرار توڑ کے ٹولہ گھر وگھری پرت آیا اے
اٹھو گھیر لئو غازیو جھوٹھیاں نوں جنہاں بد احوف بھلایا اے
ہو گئی ہوش درست جب پانہ یاں دی جدوں غازیاں پٹڑ پایا اے
شرط صلح مدینیوں نکل جاون اگوں عذر نہ کوئی لیایا اے

قینقاعی یہودیاں چک بستر ڈیرا وچ خیبر جا کے لایا اے
بعضے شام دے ملک نوں بھاگ نسے دائم رب فساد مٹایا اے

ذوالحجہ سنہ ۲ھ غزوۃ السویق یعنی ستواں والی لڑائی

سینے بدر دی رڑک قریشیاں نوں جیہڑی غازیاں ہے رڑ ران کیتا
لکھے وچ طبقتہ لاندا نبارہ نہ تم منع رو ر نوں الہ منفیان کیتا

Scanned with CamScanner

بدلے لاونگے فکر نہ کرو اچا ابو سفیان اعلان کیتا
بدلہ بدر میدان دا لین کارن کٹھا دو سو جوان کیتا
ترن بیل نہ تھاں سے بنیوں سی جتھے فوج قریش لکان کیتا
ہوئی خبر جاں نبی مختار تائیں روکن واسطے جلد سامان کیتا
آمد مشرکاں سنی جاں غازیاں دی ہر ستے رٹکیاں ککے لوس جان کیتا

زیب زینتاں چین حرام سانوں جچر ناں مدینہ ویران کیتا
یورے ستوا ندے جنگی فوج لیکے ڈیرا آ گیا عریض تے آن کیتا
اک دو سوں مسکین پھر قتل کیتے اتے باغاں نوں ساڑ نقصان کیتا
جانیا غازی دو سو نال لیکے رخ طرف عریض میدان کیتا
ایسی چھائی ہیبت پچھلے پیر نٹھے نخرا اکھڑ کسے تیتطان کیتا

مومن آئے تے پیا میدان تمالی فضل کرم رحیم رحمان کیتا
دائم ستواں دے یورے آئے قبضے سجدہ شکر ہر اک مسلمان کیتا

غزوہ قرقرۃ الکدر

ایدھر سنی سلیم یہود غافل جوش طیش دے شور مچا بیٹھے
لگا بہتہ حضور پر نور تائیں گھات نبی سلیم لگا بیٹھے
ہوئی کیر یہودیاں منکراں نوں مومن جنگدا جنگل وچ جا بیٹھے
ایسا ہویا انہاں تے رعب طاری وانگ لانیاں جان گوا بیٹھے

لوٹی دھاڑے اجاڑے تے لڑن کارن بیڑے شہر مدینے دا چا بیٹھے
لیکے لشکر سرکار اٹھ سیل آئے قرقر کدرہ مقام جا بیٹھے
اکاں دھن دی کسے نہ پئی جرأت خوفوں سہم حواس بھلا بیٹھے
بولے چالے نہ کوئی نہ ہلے جلے تیو ندے جا گدے کوچ کھڑا بیٹھے

تن روز نہ کسے نوں ہوش آئی چوتھے روز تک کاک گھریں جا بیٹھے
ایدھر سنے لشکر نجاب دائم طیبہ وچ آ کے مصطفیٰ بیٹھے

سیدہ فاطمۃ الزہراؓ بنت النبیؐ دا عقد ۲ھ

حضرت علیؑ تے سیدہ فاطمہ دے عقد واسطے امر خدا کیتا
ایدھر ساز سامان نکاح والا زرہ ویچکے مشکل کشا کیتا
خوشخبر آندی بلال بازار وچوں فرج علی مولا مرتضیٰ کیتا
حوراں ملک مبارکاں دین درہ تے حلہ خوشی دا سنگار کیتا

مہر لطف تے شوق پیار سیتی کل والڑے فرض ادا کیتا
مجلس جڑی انصار مہاجراں دی ذکر خیر احمد مجتبیٰ کیتا
مسجد نبوی وچ خطبہ نبی خود پڑھ کر عقد فاطمہ دا احمد مختار کیتا
پلنگ بسترا مشک دو گھڑے کوزہ چکی بابلے داج ادا کیتا

نال علی دے ٹوریا فاطمہ نوں گھریں رکھنا ناروا کیتا
دائم دوہاں دے حق دعا کر کے سجدہ خود آقا مصطفیٰ کیتا

نواح نجار دے ثعلب قبیلے کوچ

تینقاعی سیہ دا الیوب نامی اپنا لقب وعثور رکھ وندا ای
اوہ سنے اگے ہی ویری سن ہومتاں دے سہ ریرہ بخت مچاندا ای
جلوہ دھا واد پینے ستے بول دیے وڈے سے حیثش خروش مچاندا ای
ساڈھے چار سو غازی جوان لے کے نبی رب دا قدم اٹھاندا ای
نٹھے چھڈ سردار دعثور نائیں اکس جیہ سیہ جیہ مک سدھاوندا ای
جھڑی رہی انہیں اٹھ پیر لوڑے بھج بھج سامان سب جاوندا ای

ڈریا ثعلب تبیلڑے وچہ آ کے پھونک مار کے بھا پھڑکاوندا ای
اگو سر غنہ بنگیا ثعلبا ندا اونہاں ساریاں نوں پچھے لاوندا ای
دہاڑے سے ٹریا طیبہ لٹے نوں کلی والے نوں رب جنلاوندا ای
دشمن نکدیاں سار فرار ہو گئے ایسا رعب محمدی چھاوندا ای
اوسیوزنت میینہ موسلا دھار لتھا بدل نیہ ماٹیماں کرنیاوندا ای
مسلم لشکر نچوڑ سب کپڑیاں نوں رکھ دھپ تاں سکنے پاوندا ای

والی امت دا بھی کپڑے لاہ اپنے ڈھپے پاوندا رب دھیاوندا ای
دائم رکھ تخلے لیٹے نبی سرور جھونکا نیہر ڈی بیند دا آوندا ای

حضورؐ دا معجزہ

نیڑے نال وچہ آہا دعشور دشمن پیر رکھ چھوری سرتے دھاوندائی
ایپر قدرت نے جرات نہ ہون دتی سر پیر تائیں تھرتھراوندائی
اے محمدؐ بھلا دس پھر ایس ویلے مینوں کون جوان بچاوندائی

لینداکڈھ تلوار میدان وچوں وار کرن نوں ہتھ اٹھاوندا ای
اتنے وچ حضور دی اکھ کھلی گئی پیا تیغ دعشور چمکاوندا ای
اللہ اکبر دا نعرہ سرکار لایا جیہڑا زمین آسمان سناوندا ای

اسم ذات سن لگا دعشور کنبن صبر ہوش حواس گواوندائی
ساڈے آقا تلوار کھس کہن او مینوں دس ہن تینوں کون چھڈاوندائی

نعتیہ رباعی

ساڈا آقا رحیم کریم واہ وا کرم دشمناں دے اتے کرن والا
بخشے سکھ مخلوق خدا دی نوں آپ دکھ مصیبتاں جرن والا
دنیا دین دے شوہ دریا اندر بیڑا امت والے کنے ترن والا
دائم طہٰ یٰسین امین ساقی ساقی کاسے بزم دو عالم دے بھرن والا

ہتھ جوڑ کے حسرت دیناں آکھے بناں آپ کرنی تنظر نہ آوندائی ۔ دُنی ست تلوار سرکار رسول جدوں عجز نہیں سیس جھکاوندائی

میتھوں سکھ لے رحم تے ترس لعنت ہی خلق دیناں فرماوندائی

دائم ہوئے دعشور تے طور تھادیں کلمہ پڑھ ایمان لیاوندائی

ٹلے والیانوں جنگ بدر دیاں پیڑاں

اٹھے پھر قریشیاں دشمناں نوں سانگاں سلّاریاں بدر بھیداندیاں ۔ جتھے جوڑیں ہوئے جوان کنتر پیڑاں کالجے ایس نقصان دیاں

طعنے دیہن ننانیاں خاوندانوں چھریاں جاپڑکے سان زباندیاں ۔ ہرنے پھٹکے چھڈ رو بستر بیٹھ نہیں جے غیرتاں مرد سدن دیاں

ہنوں جہاں قریش سر سٹ پھردے لیکاں لگیاں کند ٹپاندیاں ۔ گئے ڈُب دریا شرمندگی دے گلاں بھلیاں شان گمان دیاں

نکل عورتاں گھراں نہیں دن اُچا کوکاں مار کے آہ فغان دیاں ۔ بدر کٹھیاندے لے کے نام ہوڑن راتاں پاندیاں جوش ملوفاندیاں

مارن مرداں نوں تیر ملامتاں دے اوہ انتادتاں طعن کمان دیاں ۔ گوہا ئیں پاون بھاہیں بلدیاں تے ظالم آفاتاں کفر ستاندیاں

ویرے چھپیاں غضب دے نال ہنارہ مچھاں پٹیدی ابوسفیان دیاں ۔ گھروڑن نید چجہر نہ لویں کسراں پتر حنظلہ تے خاندان دیاں

بھلیاں ابوسفیان نوں سب کھیاں نہاں دھوندیاں ہین کھاندیاں ۔ گھروں ابوسفیان نے قدم چایا لیکاں کڈھ کے مرن مراندیاں

مسلماناں تھیں جچر نہ لیسے بدلہ خوشیاں کل حرام جہان دیاں ۔ کنیاں کٹھیاں خریش قبیلیاں نوں گلاں کھولدا جنگ مچاندیاں

دشمن عمرو بن عاص دی ڈھاک چڑھ کے نوجوان آیاں ثقیف کناندیاں ۔ لشکر حبش دا بھی رلیا آن ساتھی مشقاں جنہاں نوں لڑن لڑاندیاں

ہو گئے ترہیہ سو جرار کفار کٹھے جنہاں تیغاں تیغ چلاندیاں

نیہاں ابوسفیان سردار دائم شروع سانہ شان نازگمان دیاں

ابوسفیان دا اعلان

تن ہزار لشکر نہ لے سنبھ کر کے اجا ابوسفیان اعلان کردا ۔ نعوذ باللہ جو نبی نوں قتل کردا ہے کوئی دعوٰی سپاہی جوان کردا

اوہنوں بہت انعام اکرام ملسی رہسی موجاں دے وچ گذران کردا ۔ وحشی نام غلام ناکام وحشی ہو ساہمنے عہد پیمان کردا

لہ ہندہ بیوی ابوسفیان کی تھی اور ہر وقت طعن وملامت کرتی تھی۔ آخر ابوسفیان نے وعدہ کیا کہ جب تک بدلہ نہ لوں گا نہ غسل کروں گا نہ سر میں تیل ڈالوں گا نہ کپڑے دھوؤں گا جنہوں گا ۲ حنظلہ بن ابوسفیان جنگ بدر میں قتل ہوا اور یہی کئی ابوسفیان کے رشتہ دار قتل ہوئے تھے ۳ عمرو بن العاص ابوسفیان کا ہم خیال تھا اس نے ثقیف اور کنانہ قبیلوں میں آکر آگ مچا کر برپا کر لیا۔ اور آدمی لیکر مکہ میں آیا امدادی لشکر حبش سے لایا۔ تمام لشکر میاں وہاں کا تین ہزار جمع ہوا تھا ۔ ۱۲

Scanned with CamScanner

برچھا مارن دا خاص استاد وحشی شور رغل سی وچ میدان کر دا
ملسی دولت نتے نالے آزاد ہوسیں وحشی نال جبیر زبان کر دا

ایہہ غلام جبیر بن مطعمے[۱] دا ہتھ مار سینے نعرہ آن کر دا :
سن سن مشورے مور کھاں دوشیاں دے اکھیں سرخ دائم آسمان نے

قریش عورتاں دی تیاری ہندہ دی تجویز

کیتی ہندہ تیار پنجاہ عورت اساں لشکراں دے سنگ جاونا ایں
اگے واگ مڑ گھرانوں پرت آون نال ہوئیکے اساں لڑاونا ایں
پچھاں ہٹے جے قدم بھر کھا ہیبت اساں صاف جواب سناونا ایں
ایس غیر توں سوہرے خوب ڈسن اساں بلدیاں تے تیل پاونا ایں

نالے اگلیاں مویاں نوں رونا ایں نالے تہاندا جوش ودھاونا ایں
ودھن دل جوان لڑاکیاں دے گیت گاون تے مونہہ وجاونا ایں
نہ مڑ ہساڈے نہ اونہاندیاں اسی ناراں مکے شہر نوں لوٹ آونا ایں
بدلہ بدر دا لیناں ایں مسلمانتوں جگر کا لجہ کڈھ چباونا ایں :

کٹھے پٹ بھتیجڑے ویر چاچے لانیو بھڑ کدے اساں بجھاونا ایں
اسی عرب ناراں دائم نال لڑساں گھریں بالاں نوں نہیں کھڈاونا ایں

غزوہ احد" ابوسفیان دی مدینے تے چڑھائی ۴ شوال ۳ سنہ بدھوار

ٹرپئے مکیوں تن ہزار جنگجو قدم گرم قریش دی دھاڑ دا اے
ست سو زرہ باندی تے اسوار دو سو کوئی شتر کوئی اسپ کدا اڑدا اے
نیزے برچھیاں تیز تلوار کانی سینہ کش ہر اک کپڑے پاڑ دا اے
لتھے آن مدینے دی حدہ اندر ابت ادت ہر اک تاڑاں تاڑ دا اے
کیمپ ابوسفیان سردار لایا لشکر سبھیں کھیں ہاڑ دا اے

دا ہو دا ہمراہ پنجاہ زنان سینہ بدر دا داغ نہ ساڑ دا اے
اکھیں کسبدے دیاں زنیاں جوش اندر رخونی کیدا منہ نگھیاڑ دا اے
اجڑ گیاں دو جگت اجاڑتے نوں پینداچھا کیاداس اجاڑ دا اے
لاٹے احد میدان دے وچ جھنڈے احد نام مشہور پہاڑ دا اے
خالد اکرمہ توں متیں پیا دیندا نالے لیانوں مٹنے جابھڑ دا اے

سبھی طرف خالد کھیے عکرمہ سی کیتا سخن نہ کسے اناڑ دا اے
دائم ابوسفیان قدیم راہی دا نفکارہ کارنیوان اناڑ دا اے

حضرت عباس دا خط تاجدار مدینے نام

لکھ کے حضرت عباس نے خط جلدی ادھر شہر مدینے پہنچاونا
کرے سوہنیاں ساز سامان جنگی لشکر ابوسفیان چڑھا دتا

[۱] جبیر بن مطعم کا غلام جس کا نام وحشی تھا حضور کے قتل کرنے کا نعوذ باللہ بار اٹھایا (دائم مثنوی قادری)

تین ہزار کفار سے آوندے نی وڈا دشمناں شور مچا دِتا ۔۔۔ رجز پڑھن نوں نال بنجاہ عورت سارا ہندہ نے سبق سکھا دِتا
رکھے رب مدینے دی لاج عزت اساں حال تمام سنا دِتا ۔۔۔ دیسی آپ نوں آپ خدا نصرت جنے آپ نوں نبی بنا دِتا

پڑھ کے خط انصار مہاجراں نوں کملی والڑے حکم فرما دِتا
جانباز ہو گئے تمام حاضر دائم نعرہ تکبیر چلا دِتا

ہادیٔ اِسلام دا فرمان جنگ تے غازیاں دا جوش

کہن لگے حضور پر نور سرور دشمن دیوندے کرن گذران ناہیں ۔۔۔ صرف ربدا نام منا دنے ہاں کردے کسیدا اسی نقصان ناہیں
لشکر نے کے ابو سفیان آیا مٹے اونہاں دے لیے ارمان ناہیں ۔۔۔ دسو بیلیو کی تجویز کریئے بناں مشورے لڑن آسان ناہیں
تین ہزار فوج دنیا ل مقابلہ اے صاحب عقل ہو نسی نجان ناہیں ۔۔۔ بھانویں کہیا انصار مہاجراں تے ساڈی کدے بھی کنیدی جان ناہیں
آقا آپ ہو ساڈا سامان کافی کی ہویا جے ہور سامان ناہیں ۔۔۔ بھانویں لکھ سپاہی ہون کافراں دے غازی ہوندے کدے حیران ناہیں
بخشے تسے ہاں پر اہل ایمان والے بننے کی جے نور ایمان ناہیں ۔۔۔ کی اوہ چیز مقابلے وچ ساڈے پورے کسے بھی وچ میزان ناہیں
اسی سب غازی مسلمان ہماڈن اونہاں وچ کوئی مسلمان ناہیں ۔۔۔ ساڈے لشکر دے کسی سردار صدقے اچا کسیدا اپنا نشان ناہیں
نبی مہیا نہ کوئی جبریل اودھر تے علی جہیا کوئی پہلوان ناہیں ۔۔۔ اوہناں وچ نائیں سٹے چیر دشمن حمزہ جہیا شجاع جوان ناہیں
کملی والیا اودھر دا صرف تقوی کوئی تیراں کماناں دا مان ناہیں ۔۔۔ لاشاں بدر وچ سٹ کے نس جیہنا آقا او ہا ہی ابو سفیان ناہیں
او وہنوں مان ہوسی بہتی فوج اتے سانوں باجھ مولا کوئی مان ناہیں ۔۔۔ بھانویں کید مجرا للکار آون اساں چھوڑنا کدی میدان ناہیں
جیہڑا حق دے رستیوں لکھ موڑے کافر لعنتی اے مسلمان ناہیں ۔۔۔ خاطر یار دی مرن شہادتاں نے مرد شمع توں کدے پریان ناہیں
ایس عشق اسلام دے راہ اندر مویاں جیویاں لکھ زبان ناہیں ۔۔۔ مویاں نے دستار شہادتاں دی کدی کدے مٹدا نام نشان ناہیں

پیچ رہیئے نال نکے خطاب غازی غازی جہیا کوئی مرد بلوان ناہیں
کملی والیا اسی غلام دائم لکھ صدقے شاہ جہان ناہیں

حزب اللہ یعنی خدائی فوج

اللہ والیدی فوج قربان صدقے اک ہزار حیران سبحان اللہ ۔۔۔ زرہ پوش اک سو اسوار دو سو دیسی پیدل روان سبحان اللہ
زرہ آپ بھی پہن لئی شوق سیتی کملی والے سلطان سبحان اللہ ۔۔۔ حمزہ ابو دجانے زبیر نالے حیدر شاہ مردان سبحان اللہ

کلمہ لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ ہویا ورد زبان سبحان اللہ
صادق صدق والے عاشق عشق والے کوصرتی ہوئے کئی آن سبحان اللہ

لوہ چمکدا نوریاں مکھڑیاں تے سینے شمع ایمان سبحان اللہ
اُہر شمع مختار نے پتنگ مومن ہوندے پئے قربان سبحان اللہ

ٹڈھے بچیاں شوق تنہا ڈتاں دا نعرے پئے لگان سبحان اللہ
سبحان اللہ سبحان اللہ دائم دم دم دمیاں سبحان اللہ

غازی دے بچیاں دیاں بازیاں

عجب شوق جہاد دا بچیاں نوں بھرتی ہون نوں جیوڑہ ساوندا اے
گھریں بچیو بلیٹھ دعا منگو نبیؐ نال پیار فرما وندا اے
نبیؐ کہیا میدان وچہ لڑن کیہڑو تیرا قد چھوٹا نظری آوندا اے
پورا ہو گیا ویکھ لوؤ قد میرا نبیؐ تکدیاں کھول گھاوندا اے
اوسے عمر دا آگیا ہور لڑکا اگے نبیؐ دے عرض سناوندا اے
ایہنوں کڈھو کھلا لئو نال میرے لانگھہ کھچ ونکار رلاوندا اے
کشتی امت دی داکشتیبان سرورؐ کشتی دوہاندی چاکراوندا اے

بال بچے انصار دے ہوئے حاضر ہراک دیکھے نیر دگاوندا اے
چھوہراک سرکارؐ دی لگ قدمیں ہتھ جوڑ داواسطے پاوندا اے
نالے عمر نکی نالے قد نکا چھوہر کھلا ہہ اڈیاں چاوندا اے
ہسکے کہ لیا ادہنوں سرکار بھرتی چھوہر کپڑے نہ چھا چھا ئیں وندا اے
ایسے منڈے نوں سوواہ ڈھایا جیہڑا ہو بھرتی لگا جاوندا اے
جے ہیں ڈھاہ لواں کرنا ضرور بھرتی ایہو مالی انجام ٹھہراوندا اے
پہلے چھوہر نوں ڈھاہ لیا چھوہر پچھلے نعرہ پاک تے بیٹھ لگاوندا اے

حضرت آکھ شاباش کہ لیا بھرتی نال فوجدے قدم اٹھاوندا اے
دائم عاشق حضورؐ تے فدا جیہڑا کر جھمٹ لاٹ تے جند جلاوندا اے

سرکارؐ دی پوشش ہتھیں غازیاں نوں پریشانی

پہنے جدوں منجھیار سرکارؐ عالم روز محشر دا پیا گمان ہووے
آقا تسی منجھیار زا ذنار دیہو ویکھ ویکھ ہراک پریشان ہووے
ماسہ عاشقاں خوف نہ لڑن دا اے بھاویں لکھ کروڑ حیران ہووے
کملی والے سردار جواب دیتا مشکل نساندی ثناء آسان ہووے

منہ جوڑ کل نوجواں عرض کیتی ساڈی آپ تے جان قربان ہووے
بھلکے اساں کیہڑے کم آوناں ایں زرہ پوش جے شاہ سلطان ہووے
شاہنشاہِ دو عالم منجھیار کھولو تسر ما ہراک مسلمان ہووے
نبی پہن منجھیار پھر کھولدا نہیں جد لگ رب امر فرمان ہووے

سینہ کھولے پیغمبرؐ لوں نہیں زیبا دکھا نوجہ سا نغمی جانی جان ہووے
دائم ہون عاشق جاں نثار جیہڑے محبوب کیوں نہ مہربان ہووے

Scanned with CamScanner

اسلامی فوج دی روانگی

اللہ سیں ہزار جوان جنگی نعرہ اللہ اکبر دا لایا اے — سدھا احد پہاڑ نوں منہ رہیا جتھے مشرکاں قدم جمایا اے
اس عبداللہ بن ابی یہود ظالم دغا مومناں نال کمایا اے — آکھے باہر مدینیوں نہیں لڑنا تن سو آدمی پچھاں پرتایا اے
تن سو گئے کوڑے ست سو رہے سچے کھوٹ سچیاں منوں اڑایا اے — کوڑا کوڑا اوڑک سچ سچ آکھ سچ کوڑ وچوں نتر آیا اے
سچا پیر اے عاشقاں سچیاں دا سچے رب دا نام دھیایا اے — تھوڑی دور مدینیوں رات کٹی فجری لڑکے کوچ فرمایا اے
لتھے احد پہاڑ دے وڈے اندا آخر قمر علم جھلایا اے — کر کے صفاں نوں خوب درست سرور لشکر وڈے نے اک کھلوایا اے

ہووے فتح شکست نہ کسی تو نبی رہاڑے یک پکایا اے
اگے پچھے نوں ویکھ سمجھا لکے نے دائم جنگدا حکم سنایا اے

جنگ احد دسویں شوال ۳ھ

ست سو مومن جانباز ایدھر اودھر تن ہزار کفار دا ای — اودھر ابو سفیان جرنیل مشرک ایدھر حکم رسول مختار دا اے
ککھے والے پنجاہ کمان افسر ذمہ وار سر اک اپنی کار دا ای — مصعب ابن عمیر دے ہتھ جھنڈا اتے رسالہ زبیر سنوار دا اے
حمزہ تے لشکر پہلے رج گیا نعرہ اللہ اکبر دا مار دا ای — ہو گئے دونویں گروہ قریب جس دم دل بھڑکیا طلحہ جھپڑ دا اے
میرے سامنے کوئی مسلمان آوے وڈے ناز دینال نہ نگار دا اے — حیدر شیر گج صفاں نوں چیر یکدم اکو وار تلوار نگھار دا اے

بھائی طلحہ دا پھیر عثمان مشرک نکل وچ میدان للکار دا اے
پچھے عورتاں پڑھدیاں شعر دائم تے عثمان ایہ رجز پکار دا اے

إِنَّ عَلَى أَهْلِ اللِّوَاءِ حَقًّا — أَنْ يَخْضِبَ الصَّعْدَةَ أَوْ تَنْدَقَّا
علم بردار کا یہ فرض ہے کہ نیزہ کو لہو میں رنگ دے — یا وہ ٹکرا کر ٹوٹ کے پھوٹ جائے

جنگ احد

اکی ہتھ نیزہ اکی ہتھ جھنڈا اپیا رجز عثمان پکار دا اے — نیزہ اپنا لہو دے وچ رنگے ایہ فرض علمبردار دا اے
لکے آپ ٹکرا کے ختم ہووے باقی جیوں نا فیر کس کار دا اے — حضرت حمزہ مقابلے وچ نکلے اوہ بھی اپنا آپ سنوار دا اے

ماری حمزہ نے موہنڈے اُتے ضرب ایسی کمروں نکلیا منہ کٹارے دا اے
ڈگا وحرت عثمان شیطان موذی بیدہ گھڑی دا نہ کگ سدھار دا اے
حیدر صفاں دیاں صفاں فنا کردے مستعد الحصیا حمزہ سردار دا اے
ایسا ایہ وجھاتے دا رعب چھایا جاندا صفاں نوں چیردا چیر دا اے

جنگہ بکیاں آندراں چیر دی گئی کیتا بیر وجود بازار دا اے
اچن چیت قدرت کے پیاں لوجاں شروع جنگ ہویا مار دا اے
سعد ابو دجانے دے ویکھ حملے لشکر دشمناں ہوش وسار دا اے
ہندہ ضرب تھلے آکے مرن لگی ابو دجانہ تلوار کھلیار دا اے

ہندہ دوڑ جاہ عورت نوں قتل کرنا ناہیں شیوہ محمدی تلوار دا اے
دائم کھا ہیبت نسے عورتاں دے لشکر نس یا قوم کفار دا اے

لشکر قریش نوں بھاج تے اک اسلامی فوجی دستے دی غفلت

پے گئی بھاج قریشیاں مشرکاں نوں حیدر شیر نے زور وکھایا اے
حصے اکس اسلام دی فوج سندے سر پہنچیا کم گوایا اے
کنڈیں لشکر دیاں چھوڑ کماندراں نے مال غنیمت نوں پایا اے

سٹ مال اسباب نٹھیا نٹھے ایسا غازیاں رب دبایا اے
چھوڑ درہ غنیم نوں قدم ملے لگے مال نوں جیو للچایا اے
ایہ وقت نہ چھوڑیو مسلمانوں ڈھیر ابن عبداللہ جبیر سمجھایا اے

نیر انداز پنجاہ بھی دوڑ دوڑ بھٹے لوٹی مالدی عقل بھلایا اے
دائم دیکھ خالی گھاٹی دشمناں نے پچھاں توں مڑ جنگ مچایا اے

دشمناں دا سخت حملہ

خالد ابن ولید نے یول ہلہ شروع کیتیاں سخت لڑایا نے
عجب موقعہ ملگیا مشرکاں نوں نیزاں لہو دے وچ رنگایا نے
مسلمان کھلر بلہ ہوئے خستہ آپو دھاپ سمجھاں تیغاں چایا نے
اسد[1] ابن خضیب تے ابو ہریرہ رتوں جسم نجیس پیاں وگایا نے
حبشی وحشی نے ماریا اک برچھا حضرت حمزہ شہادتاں پایا نے
ایسا سخت حملہ کیتا دشمناں نے دھوڑاں وچ میدان دھمایا نے
حیرت چھا گئی عاجزاں مومناں تے ہتھوں بندیاں مار گوایا نے

جھنڈا اکھڑ میدان وچ کیتا صفاں نٹھیاں پچھاں تے پایا نے
ہو گئے دس شہید سردار مومن خوشیاں کافراں منایا نے
بھلی اپنے پرائے دی ہوش ایسی تیغاں اپنیاں مار گوایا نے
ننگی ننگیا نیزاں زخمی کرن لگے بے غفلت کر دیاں کھلیا نے
مسلماناں دے ہوش حواس اڈ گئے سکے منہ تے زردیاں چھایا نے
مسلماناں دا نبی شہید ہویا خبراں کوڑیاں کسے اڈایا نے
حضرت عمر تلوار سٹ کہن لگے بس کی جیوناں مگن تیدایا نے

[1] اسد بن خضیر اور ابو ہریرہ جیسے بہادران اسلام اپنے احباب کے ہاتھوں زخمی ہوئے۔ وحشی حبش کا غلام جسنے گھات لگا کر انعام کے لالچ میں حضرت حمزہ کو شہید کیا۔

کملی والا سردار نہ نظر پیندا اکھیں بدوے لئی ترہایاں نے ‏— نالے یار رہبالن نالے جاہن لڑدے جاناں ویکھنے لئی ترسائیاں نے

الی عباد اللہ انا رسول اللہ ہو شان عاشقاں نوں وکھ آیا نے

کملی والا امن امان دائم کیتیاں مومناں سیس نوایاں نے

نوری شمع تے پروانیاں دا جھرمٹ

ودھے جوش حرص دے وچ ہو کے کافر تیراں تے تیر تے مار دینے ‏— ارد گرد حضور دے تیہہ عاشق یاہیں جھپٹ دیوانگ کھلار دینے

آپ ہنجاندے طلحہ زبیر غازی پئے جھلدے وار تلوار دینے ‏— مصعب ابن عمیر دے ہتھ جھنڈا نالے ڈکدے وار کفار دینے

ابن قمیہ نے مصعب دی بانہہ کپی جھنڈا دوجے وچ پکڑ کے کھلیار دینے ‏— حیدر ابو دجانہ صدیق اکبر جھکے آپ رسول مختار دینے

بازو طلحہ دا لٹکیا نال زخماں پھر بھی حوصلہ مول نہ ہار دینے ‏— دب پیندے تلے نیزے دیندے ودھ جا یار دے سیس توں وار دینے

جانی یار نوں نال رکاں لگے عاشق ہوئے نوں منزل سار دینے ‏— حضرت سعد بن ابی وقاص عاشق جانیا زندگی تا حدار دینے

حضرت عاصم پئے وار تے وار جھلن اکھیں مست وچہ پاک دیدار دینے ‏— بارش وانگ برساوندے تیر دشمن مومن ڈکدے نالے للکار دینے

رہے ہٹھاندے دتے مشرکاں نے سدھے طرف آقا نامدار دینے ‏— خون نکل منہ تھیں وہن لگا آئے زخم کجھ آپ رخسار دینے

لوری ذرے دہان نوں ضرب آئی کملی والڑے شکر گذار دینے ‏— ہتھ جوڑ آکھیا اللّٰھم اھد قومی انہم لا یعلمون پکار دینے

کہہ رہے مولا میری قوم تائیں اکھے عقل اس قوم گنوار دینے ‏— ہیں تے تیری توحید منان آیا اگوں تیر تلوار دا وار دینے

پے دشمناں لئی دعا منگن کیڈے حوصلے ساڈے سرکار دینے ‏— اوس گھیر وچ لڑ لڑ شہید ہو گئے آخر پنج جوان انصار دینے

بانہہ مصعب دی دوجی بھی گئی کٹی مصعب ہو شہید سدھار دینے

دائم لیکے اپنی فوج سرور چڑھ گئے آپ پہاڑ دی دھار دینے

ہندہ دے انہوئے کرتوت

مسلمان شہید ہو گئے ستر فوج کافراں خوشی مناوندی اے ‏— ہندہ ابو سفیان دی نار ظالم ویکھو کی کی ظلم کماوندی اے

نک کن شہیداں دے کٹ کے تے گل وچ ہار بنا کے پاوندی اے ‏— پہنے ہار کے حمزہ دی لاش تائیں اندر گھس غبار اڈاوندی اے

بیگیتی ٹھنڈ کلیجڑے کینیجی نوں جگر کالجہ کڈھ چباوندی اے ‏— اپنے باپ دا بدلہ اج لیکے طعنے ٹھوکراں لاشاں نوں لاوندی اے

مسلماناں دا نبی شہید ہویا ایہہ افواہ مدینے نوں جاوندی اے ‏— دائم فاطمہ بنت رسول اللہ نال بیبیاں نوں لیکے آوندی اے

مسلماں عورتاں دی بہادری

بی بی فاطمہ باپ دے قدم جتھیں ہنجوں درد دیاں وگاوندی اے
پانی ڈھال وچ ڈال لیا اے زخم فاطمہ دھوندی جاوندی اے
ہنگرا بوری جلا کے زخم اُتے خون تھمیاں شکر بجاوندی اے
کائنات دے مالک لشکر کے وانگ مرداں دی فوجاں ہی پلاوندی اے

رُخ انور تے جتھیں لہو دیاں مہن دھاراں نیر کٹھیاں اوہ پئی نیر وہاوندی اے
میرے بابل پیارے دی خیر اللہ لائے زخماں تے زخم گھبراوندی اے
اک نام نسیبہ انصار عورت ہمت وچ میدان دکھاوندی اے
جا بہادر وچ غزوے مسلماں آ سنگ نال تلوار چلاوندی اے

تیراں زخم نسیبہ دا تے سینے ایہہ تاں وی نہ پچھاں پیر پاوندی اے
اوس بی بی دا ویکھ ایمان دائم اج مرداں دی جان ڈولاوندی اے

اک انصار عورت دی قربانی

جھڑیاں رنگ حضور دے رنگیاں نے تہاں لوڑ کی رنگ سناوندی اے
کتنے نام انصار نے تھیں اک بی بی عاشق زار رسول مختار دی اے
اٹھ طرف میدان اندر دوڑ بھنی جھلی ہوش اوہنوں گھر بار دی اے
نکے آکھدی شکر الحمد للہ دولت اپنی رب غفار دی اے
بیٹھ ماں باپ بھرا نہ یاد کوئی اکھ سارے ہمنے تاجدار دی اے
تیرا خاوند بھی جنگ وچ قتل ہویا بھرا جیوندا پڑھدی شکر گزار دی اے
تیرا خیند فرزند بھی لد گیا کائی آکھدی بانہہ ای لار دی اے
تے اوہ آکھدی شکر دی اوہ جھولی مرضی جو ہیں تاجدار دی اے
کملی ہو میں تاں اوہنوں بھالنی آں کالی کملی جس دلدار دی اے
اوہ ہکا بانجھ ایہہ زینتاں بیٹھ پیاں اوہا زینت بہار گلزار دی اے
بول ویکھ جمال سبحان اللہ دیوں جھڑی خاک دربار دی اے

تاں ہنتا مست عشق نے لٹیاں جو سرہی چاہ نہ خویش پیار دی اے
شہادت رسول اجد میدان جنگ اندر غالب ہو گئی فوج کفار دی اے
کسے کہیا نبی لد گیا ویر تیرا ماری دشمناں سٹ تلوار دی اے
تیرا باپ کبھی ہویا شہید بھیناں انا للہ ہس پکاردی اے
اٹھ بیچھی خیر خبر دسو اندی تاہنگ اس خالق دے یار دی اے
کملی والے درویش دی خیر منگاں اک سوہنے دی طلب بیدار دی اے
ہائے باغ دا باغ ویران تیرا خزاں لوٹ نتی پھیرا مار دی اے
بال رہیا اے بدر لنگا خاوند بابل پت رہیا جو ساہ دی اے
اوہ نام نوں سو فرزند صدقے اوہ ہلا اوڑ نیندی اگہار دی اے
بھتی بھالدی بھالدی وچہ قدماں کیتی پاک زیارت سرکار دی اے
اکھ شکر دا میرے نظر آئے مکھڑے پاک وادکر چتار دی اے

تسی خیر اندر ساری خیر دسے باندی خوار بھی جان بھی وار دی اے
دائم اس دا نام ایمان کامل ویکھنے سردار تار پیار دی اے 1

ابوسفیان دا پکار کے دسنا اسپاں ہوبہو ہوندا اگلی کھیل

چڑھ کے احد پہاڑ تے پکار کر دا سینہ ٹھنڈ پیا ابوسفیان والے — بدلہ ارت لڑائی دے پھرن والی بدلہ لیا اج یار بدر والا اے

ایہہ ہبل نا تیار سیارکاں نے واہ وا وقت ساڈی ثروت شان دا اے — اتنی آکھ پہاڑ تھیں اتر جلدی کرو قصد مسجد اٹھاندا اے

اوہ سیتوت اسلاماں دی تسبیح نائیں ہویا حکم رسول سلطان دا اے — کھاٹی احد پہاڑ دی کرے زیادہ خطرہ خوف نہ رت نقد ماندا اے

ورد ہویا غلامیاں دا نعرہ تانے دم ہر اک مسلمان دا اے — کیتا ابوسفیان بھی ڈھیر چارہ گیا پیش نہ زور زمانیاں دا اے

جو کچھ زور نہ اسی لگے اوہ نہ تھیں گیا جوڑ بھجا زبان رب رحمان دے لے — جانیا نکلے جاناں وارنے نے پایا حملہ نہ مشرکان دا اے

فتح سمجھ کے ابوسفیان واپس کیتا جوش نہ جنگ میدان والے — اگلے سال پھر جنگ تیار رہنا آتی کامیابی بہتر جان والے

لشکر نوح تمام پتہ پچھے کیتا قصد اس نکے نوں جان والے
پچھوں نمازیاں دیاں پھر دائم پڑاوہ گئے جیوں بھول ٹھکانا دا اے

احد میدان وچ زخمیاں تے شہیداں دی بھال

دیکھو دیکھا لوکاں زخمی شہید ہیے جالی سہے اخر ستارے اقبال دینے — علی مرتضیٰ عمر صدیق اکبر طالب پتے شہیداں اندر بھالدے نے

پھیاں وچ کے وجود زمانہ بود جیٹھی رات اک اکھیوں نیر اچ پالدے نے — حضرت حمزہ رضی دے ہوئے پتے کسی ٹکڑے ٹکڑے نگ گئے نقش ہاں خط و خال دے نے

جیہم جان مستانیاں عاشقاں نوں اندر گور دا اٹھا سنبھال دینے — مسی زلفاں تھیں جھاڑ دے پھیر پلو پانی نال پیار پیالدے نے

لعل گھبیاں نوچ پے دیہن چمکاں کر کے جان قربان وکھالدے نے — آفرین ماواں جمن والیاں نوں لعل جنہاں دے لگیاں پالدے نے

سیس وار کے وانگ پروانیاں نے سارا زندگی دے لیوے بالدے نے — ساقی یار دے پاک دربار اندر بھر بھر پیوندے جام سوال دینے

جیوں مرن کہندے ربدے امر اندر جنہاں مرتبے عشق کمالدے نے
نیدا نفی تھیں نقش اثبات دائم سچے ڈال سچے نقش دوالدے

حضرت سعد انصاری دی شہادت

کہو کوئی شہید انہاں دا وچہ سارا باقی جنہوں جنت دیر آرام دیا — سر تے ہاتھ یا نوں وجھ کہن لگا اک سنہوڑا مولا دے نام دینا

متھے جوڑ کے ادب تعظیم سیتی میرے آقا نوں میرا اسلام دینا — کملی والیا سعد مرید تائیں روز حشر بھی دیدار دا جام دینا

جنت حوراں غلماں دی فہمیدہ خواہش نوں جلوے دے انعام دینا
جیکر آقا نوں کوئی تکلیف پہنچی پیسی روز محشر انتقام دینا
تساڈا نام انصار انصار رہنا نہ کرنا نام انصار بدنام دینا
ایس جان دا قرض محال رکھن اگے رب دے وڈک خاص عام دینا

میری طرفوں آکھیاں جیندیاں نوں میری قوم نوں پیغام دینا
جد تک سچے چشماں تیلی کرسن حرکت نظر دریاں جیویاں تمام دینا
اتنی آکھ کے سعد شہید ہویا یاراں بھیج ثواب کلام دینا
کدے سچ جیوں جھکے کنے نیچ پڑ جھکے کب جھیج دنیا کے مقام دینا

پر شہیداں دی شان ہے کیا آکھیا عر روشن ستگے صف گگفام دینا
جاناں کیتیاں جنہاں قربان دائم ذوالجلال والاکرام دینا

عمار بن زیاد دی شہادت

آیا دم عمار دیاں لباں اتے ہوگاں ختم ہچکی اڈن ہار دیاں
لے آئے چک عمار نوں کہیا سرور سینیاں سکن والے عاشق زار دیاں
قدم جیڑا نزع دے وقت عاشق لینداں جیکیاں دیدار دیاں
کیڈا بخت اقبال تے کرم کیڈا اکیڈیاں قسمتاں نیک عمار دیاں

آخر وار جایا دیدار دلبر دے آس پاس اکھیں جھاتاں مار دیاں
لاشہ آیا سرکار دیاں قدماں وچ جیندیاں ویکھے بجلیاں نور انوار دیاں
نوری تلیاں تے بلال رخسار مرشد موجاں ماندا وصل بہار دیاں
دائم پار عمار شہید ہویا تلیاں چھیدیاں احمد مختار دیاں

بہ چہ ناز رفتہ باشد ز جہان نیاز مندے
کہ بہ وقت جان سپردن بہ لبش رسیدہ باشی

شہیداں دے کفن دفن

ہوئے احد وچہ ستر شہید جیہڑے عالی قدر اصحاب کہلاوندے سن
کفن دفن دی بنی سی آن مشکل نال کفن دے دفن کراوندے سن
کجن پیر تے ہو جاندے سیس ننگا کجن سیس تے پیر کھل جاوندے سن
اوس حال شہید ہو جیہڑے جاندے کٹھے دو دو گور سدیاوندے سن
کر کے دفن پیاریاں بیلیاں نوں بیلی فاتحہ خیر الاوندے سن

مصعب ابن عمیر نے سعد عاشق نال بیدہ پاک لگاوندے سن
حضرت مصعب دا واقعہ دردیا او ہنوں کفن جد پہناوندے سن
اوہناں قدماں توں سیس ننگا رہ گیا گھاس لپیٹ لکاوندے سن
غسل کفن دے نہیں محتاج عاشق ہنسی یاراں کھولے گھماوندے سن
جنگ احد دا واقعہ یاد کر کے روندے نال نبی رو کے ندے سن

لے کے شکار حضور سرور دو جہاں روز مدینے وچ آوندے سن
مسجد نبوی وچ رات دربار دائم لوکی آن زیارتاں پاوندے سن

مدینے وچ شہیداں دا ماتم

گھر و گھری شہیداں دا شروع ماتم مائی بابل تے بھین بھرا کردے
جس کو جیویں گذر دے سنج سر در آقا درد انگیز پر سوز صدا کردے
ایہ گل سندیاں سارا انصار مومن کٹھے ہو گئے دیر نہ کا کردے
چھکے آقا دے بھی در اقدس نوری پیا انصار دے حق دعا کردے

انگ ساک پیار سے سنگ ساتھی ہر دو دین کھیے بائین چا کردے
چا چے حمزہ دا کون اج کرے ماتم پئے افسوس احمد مختار کردے
در اقدس تے عورتاں مرد لگے ماتم حمزہؓ دا اچڑا آ کردے
اسی ہمدردی دا شکریہ گذار سہاں ہیں فرض ٹھیک ہمدرد دا کردے

ایہہ بینناں کو کتاں نہیں جائز منع دین کرنوں مصطفےٰ کردے
بھیجو فاتحہ خیر کلام دا ایہہ امر صبر محبوب خدا کردے

ابوسفیان دا نخرا غزوہ حمر الاسد

کہیا ابوسفیان نے لشکراں نوں چلو پرت مڑ جنگ مچا دیئے
تھکے ہارے ہوئے احد دے ہین مسلم اتوں پا شورش تے تا دیئے
آئے ہوئے توڑ ہن مفر نہ موڑ جائیے مسلماناں دا نام مٹا دیئے
کر دیئے دار الخلافہ برباد یکدم اپنے دلے دی پھاہ بجھا دیئے
جاناں شہر مدینے وچ بہت مشکل جان بچھ نہ ہوش بھلا دیئے
سارے لوک اک متحد ہو مار دھر کن رہی سہی نہ گل ونجا دیئے

لٹ کٹ مدینہ برباد کریئے اہل بول کے دھوڑ دھما دیئے
عتبہ پت ابوجہل دا کہن لگا بالکل ٹھیک جی بگل وجا دیئے
اگے ہوئی غلطی پچھاں پرتنے دی چلو گھیرا مدینے تے پا دیئے
لگے ابن امیہ صفوان آکھے ایہہ سب وہم گمان گوا دیئے
ایویں جا کے تے گھر دشمناں دے لشکر فوج نہ مفت مروا دیئے
اونھوں لشناں بھی وت ہوگ اوکھا اٹھے واہ نہ چھال لگا دیئے

عتبہ ابوسفیان نہ اک منی آکھن فوجیں نوں قدم اٹھا دیئے
کر کے مرکز مدینہ ویران کیوں نت دا ویہ مکا دیئے

غازیاں دی آمد تے مشرکاں نوں بھانج

ذی خیر کسے مسلمان بدوی دشمن پھیر ییئے متا پکاوندے نے
جا بنا نہ غازی بکٹھ ہوئے کٹھے نعرہ اللہ اکبر دا لاوندے نے
مرہم پٹیاں بھلیاں عاشقاں نوں امر سندیاں سیس نوا دینے

لگے شہر مدینے تے کرن حملہ نبی سندیاں حکم فرماوندے نے
اجے اگلے زخم پئے وہندڑے سن کمراں جنگ تے فیر کساوندے نے
لیکے خوب جراں جرات شیرانی امت دے قدم اٹھاوندے نے

Scanned with CamScanner

ست میل مدینیوں سفر کر کے حمراء الاسد مقام تے آوندے
اودھر گرم ہوئے پچھے مشرک کاندے لگے آوندے پھر تس مناوندے

راہوں معبد خزاعی دا میل ہویا دشمن اوس پچھاں چال پکیاندے
کی جنگ اسلام دے لشکر اندا وڈے ناز دینال اڈوندے بنیے

معبد آکھیا آپ آوندے جے لکھ خوف نہ کسے دا کھاوندے
نہ لے زخماں دی کوئی پرواہ اوہناں اوہ ویکھ تلوار ڈولاوندے

اوہناں ورگا بہادر نہ جگت اندر ببر شیر نہ ذرا گھبراوندے
ہوش اُڈ گئے سدیاں کافراں دے سوچاں فکر خیال دوڑاوندے

اُف کیڈے جیالے ایہ لوگ جاپر دشمن پے تعریف سناوندے
اننے وچ غازی سر تے آن نعرہ مار زمین ہلاوندے

پیر سراں تے رکھ نس گئے مشرک غازی فتح دی عید مناوندے
کر لے دو لعین مردود قیدی دوجے ہتھیں ول نس سدھاوندے

اک معاویہ[1] ابن مغیرہ دوجا ابو عزی شاعر پکڑ لیاوندے
اللہ والے مدینے وچ آئے خیریں دائم رب دا شکر بجاوندے

عرب دے قبائلاں دیاں شرارتاں

ڈاہڈی بدر دی پیڑ قریشیاں نوں ہو کے وچ قبیلیاں ہوکدے رہے
جنگ اُحد دے بعد جوش ودھیا بھیڑے ویہ فساد دا جھوکدے رہے

رات و رات مدینے وچ پین دھاڑے چوکاں کسی قبیلڑے جھوکدے رہے
کوئی ایس طرفوں کوئی اوس طرفوں سر چک مکارڑے بوکدے رہے

رہیا گجدا شیر اسلام غالب دیہی کتنیاں ناد لوانات بھونکدے رہے
دشمنے بھیج جھوٹے چھوٹے نمانڑے یار کملی والڑے فساد نوں روکدے رہے

جرگی ربدے ہو صلے خلق سیتی کلا جر گدا مکے تے ٹھوکدے رہے
دائم دین اسلام دا باغ کھڑیا پلیے منہ موذی وانگوں سوکدے رہے

فریب دا جال، سریہ[1] رجیع[2] دا واقعہ

جدوں ہور کوئی واہ نہ چلیو نے سبھے مکہ فریب کفار تائیں
بدلے لین کارن پیچھا کر دے شروع دغے فریب دی کار تائیں

اک سلافہ عورت بنت سعد کی لگی غضب دی نار اوس نار تائیں
چار پتّ نالے خاوند وچ اُحد موئے روندی رو ہر کے صبر قرار تائیں

نت طعنے اولاہمڑے دیہے دنیاں اپنے ابو سفیان سردار تائیں
جھب بدلہ میریاں پتراں دا انہیں تے مرانگی کھا تلوار تائیں

اک سو شتر انعام جو قتل کرسی قاتل عاصم[3] بن ثابت انصار تائیں
اوہدی کھوپری وچ شراب پی کے پورا کرانگی قول اقرار تائیں

۱ جس جنگ میں حضرت ساتھ ہوتے تھے اسکو غزوہ کہا جاتا ہے اور جس لڑائی میں اصحاب بھیجتے تھے اُسے سریہ کہا جاتا ہے ۔ ۲ رجیع مقام تھی ہذیل کے پانی کا مقام تھا جو مکہ اور عسفان کے درمیان تھا ۔ ۳ عاصم بن ثابت انصار مدینہ سے تھے ان کے ہاتھ سے سلافہ عورت کے دو بیٹے قتل ہوئے تھے اس نے سو شتر انعام ٹھہرایا جو عاصم کا سر کاٹ کر لائے اسے دونگی اس لالچ پر سفیان بن خالد نے ہرنی کے فریب سے دس مسلمان قابو کئے جن میں عاصمؓ بھی تھے (تاریخ اسلام)

Scanned with CamScanner

تھیو، ذبیر سفیان بن خالد ہذلی کتے آباسی بلن پہ ددا رہ تا ئیں !
قارہ عضل قبیلے اسے دست مور کہ مکری چھل گئے اوس مکار تا ئیں
اسلام آپ دا دین قبول لیا اسے توڑ بیٹھے ہاں کفر دی نار تا ئیں
اک نتے عاصم بن ثابت نرو رہیلے آفرین ایسے دیندار تا ئیں

سس کے انعام سلافہ دکیل آیا آکھے میں، چاہنا ایس بہار تا ئیں !
دغے باز مدینے وچ آن پہنچے جھک جھک کہن رسول مختار تا ئیں
ساڈے نال کجھ خاص اصحاب بھیجو دسن علم قرآن اسرار تا ئیں
لا منے بیچ فیر بیان دغے یاراں بھیں خبر ساری غمخوار تا ئیں

پردہ پوش پر چکیا رب نہیں پردا نہیں نتے کی پردہ پردہ دار تا ئیں
دائم دس اصحاب ٹور سے تالے عاصم بن ثابت دلدار تا ئیں

مقام رجیع اتے کافراں دی غداری

پہنچے جدوں مقام رجیع اتے دشمن دیکھ کے رنگ وٹا کے تے
کیڈی ظالماں نے ظلم دی حد کیتی اوہناں نال فریب لیا کے تے
حضرت عاصمؓ تے اپنے ساتھیاں نوں چڑھیا ٹیسے تے ستے دوڑا کے تے
کافر آکھدے ٹیلیوں اتر آؤ مفت مرو نہ ہتھ اٹھا کے تے
عاصمؓ کہیا پناہ خدا دی اے لڑ کے مراں گے دوج دکھا کے تے

اوخالد بن خالد سے دہاڑ در سو بیٹھا ہو یاسی گھات لگا کے تے
اڈ سو موذی مرزند آن چڑھے سر تے خنجر تیر تلوار چمکا کے تے
آکھے ٹیلیوں کر دتہ مکر باسہ جمکرا ج شہیدی دا پاکے تے
ساڈے پکڑ کے قدم پناہ منگو اسی چھوڑ دلیاں ترس کھا کے تے
مینوں نیہ سلافہ شراب پینا میری کھوپڑی جام بنا کے تے

ساڈی خبر پہنچا حبیب تا ئیں اللہ مالکا کرم فرما کے تے !
حضرت عاصم انصار دعا منگی دائم ادب تھیں ہتھ اٹھا کے تے

اللّٰھم اخبر رسولک فاستجاب اللہ تعالیٰ لعاصم فاخبر رسولہ خبرھم یومئذ

اے رب ہمارے خبر پہنچا محبوب نبی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کو پہنچا دے۔ یہ دعا انکی قبول ہوئی اور انکی خبر پہنچ گئی۔

(دائم اقبال)

عاصم انصار دا تے ساتھیاں شہید ہونا

بچیاں ہتھاں کم کی عاشقاں دا عاشق یار توں جان فدا کر دے
مار مار کے تک گئے تیر اوڑک تیر تیز سے توں سامنا جا کر دے
ساتھی نال دے ست شہید ہو گئے ڈیرہ وچ بہشت دے جا کر دے
حضرت عاصمؓ بھی لڑ لڑ کے شہید ہو گئے آخر وقت پے ایہہ دعا کر دے

اپر کافراں تیر چلان لگے عاصم فکر اندوہ نہ کا کر دے
آخر نیزہ بھی ٹٹ کے چور ہو یا نعرہ فیر تلوار چلا کر دے
قیدی ہو سے خبیبؓ تے زیدؓ دو نویں بد بخت ہتھ خدا خدا کر دے
میرے بدن نوں ہتھ نہ لان موذی مولا رکھ محفوظ عطا کر دے

نیر سے دین دے راہ وچ جان دتی میری خاک نوں پاک صفا کر دے
لاشہ ظالماں وس نہ چڑھے دائم نزع ذنت عاصمؓ التجا نوں کر دے

عاصم دی لاش تے خدائی پہرہ

پہرے دار دو عالم دا رب سچا پہرہ عاشق دی لاش تے لاوندا اے
لشکر بھیجیا شہد دیاں مکھیاں دا ابر گھٹ گھناں گھیر اچھیاوندا اے

سیس کٹن دی لوڑ نہ کسے جرأت ہر اک نکدا انسار گھبراوندا اے
مارن مکھیاں ڈنگ اتنگ دا لگوں تیڑے کرائی مردود ترجاوندا اے

مولا عاصم انصار دی لاش تائیں فضلوں امن امان بچاوندا اے
راتیں دسنا بینہ سیلاب آیا لاشہ روڑھ بہا لیجاوندا اے!

لدھا کی سفیان بن خالد نے توں موذی دو لوئیں جہان گواوندا اے
پوری ہوئی نہ شرط انعام سندی آخر کرکے فیدی نکے لیاوندا اے

اوتھے دیکھ خبیبؓ تے زیدؓ تائیں ظالم دشمناں ہتھ پھڑاوندا اے
لیا زیدؓ خرید صفوان دشمن سینے پیو دا خون جیلاوندا اے

نیر حارث دے لین خبیبؓ تائیں قاتل باپ دا پنجے وچ آوندا اے
خاطر قتل خرید یاد دلاں تائیں دائم دشمناں غضب اپناوندا اے

زیدؓ بن وثنہ دی شہادت

اندر قید خبیبؓ تے زیدؓ دونویں ترٹن فاقیوں خون سکا کیتے
دکھاں دردان عاشقاں نیڑے جانی پچھے ربدا نام دھیا کے تے

کٹھے ہوئے مردود دلعین دشمن کوکن شور تے شر برپا کے تے
سولی موت دی سامنے کڈ دتی قتل گاہ وچ دہاں لیا کے تے

ویکھن آئے تماشڑا عاشقاں دا کافر تیغ تلوار چمکا کے تے
کہیا ابو سفیان تے زیدؓ تائیں زید دس کھاں سچ الا کے تے

تیرے بدلے محمدؐ اج قتل ہووے تینوں چھڈ دیئے ترس کھا کیتے
ایسی بھلی ساعت خوشقسمتی دی کتنی دسیں بھر خوشی منا کے تے

سودا ایہہ نہیں بحیدا ایسے خبر دے زیدؓ گھر نجیا وچ دجا کے تے
چبھے خار سرکار دے جسم اطہر ساں جان ہزار گھما کے تے

جو کجھ کرنا ہے کر دیں ہاں حاضر کھلا تلی تے جند ٹکا کے تے
جیون مرن دے ویس نہیں لنگھ اگے عاشق مست نے نعرے لا کے تے

واہ پروانیاں شمع اسلام دیاں دسی ہستی دی لیتی جلا کے تے
نامراد جلاد تلوار واہی کافر حسد دے گھمران پا کے تے!

ہویا زیدؓ شہید سبحان اللہ ستا سیج بہشت وچھا کے تے
کیتی اُف نہ بار دے امر اگے دائم دسیا توڑ نبھا کے تے

۱؎ زید بن وسنہ نے سفوان کے باپ، امیہ کو قتل کیا تھا۔ اس لیے صفوان نے اسے خرید کر کے قتل کیا۔

۲؎ حضرت خبیبؓ نے جنگ احد میں حارث بن عامر کو قتل کیا تھا اس لیئے حارث کے لڑکوں نے اسے خرید کر قتل کیا۔

سولی اتے خبیب رضؓ دے گیت

صدل اتے خبیبؓ نے گیت لوے سدے تو ڈے عاشقاں آئے ہوئے تے
وڈے وڈے قبیلڑے سدا نہاں میرے قتل دے پک پکائے ہوئے نے
بدھا کھلا ملن ہیں قتل گاہ اندر بیٹھیں ہیں اتھاں سنگل پائے ہوئے نے
میری موت بیدر داندا عید میلہ طرے کلغیاں خوب سجائے ہوئے تے
سولی کول لیا ڈراں مینوں کنھے وحشیاں عقل گوائے ہوئے تے

گرداگرد میرے نچ بیاں بھیڑاں کیڈے کافراں شور مچائے ہوئے تے
ایہہ سب دشمن خلاف میرے سبھناں ظلم تے ہتھ اٹھائے ہوئے تے
مرد عورتاں ہوئے تمام کٹھے بال بچے بھی نال لیائے ہوئے نے
جوش عشق دا یاد کی مورکھاں نوں ایہہ غافلاں ہوش بھلائے ہوئے نے
تو یہ سولڑی ویکھ کے ہٹ ویسے جلوے جنہاں نوں یار دکھاؤندے تے

سرفروش مدہوش مستانیاں نے چشماں توں چراغ جگائے ہوئے نے
سولی بھاہ دی کی پرواہ دائم نشے جنہاں نوں عشق چڑھائے ہوئے نے

خبیب رضؓ دے گیت

مینوں آکھدے کفر قبول کر لے دلیاں جھوٹرا آباد تے شاد ہوسیں
کافر آکھدے چھوڑ اسلام نہیں تے سولی چڑھے گا نہ بنے برباد ہوسیں
کافر آکھدے کرانگے کٹ قیماں عشق آکھدا اے آزاد ہوسیں

عشق آکھدا زلف زنجیر اندر جے اسیر رہسیں تاں آزاد ہوسیں!
اسیر عشق پیارے آکھدا اے جیہڑا جاہ ہمیشہ آباد ہوسیں
دائم شیریں ہو ہیں شیر شیریں بلکہ خبیب فرہاد ہوسیں

خبیب رضؓ دے گیت

بیٹھے ویکھ ایمان داماں خالص ٹھگ نال فریب ٹھگدے نے
میرا دل نا ہیں بے قرار بھانوں نگا نا رہے اخر وہ وگدے نے
ہیں کوئی موندے خونا دے نصیب نہیں وندا گھنے کھول سب نکھیڑے مگدے نے
ہیں تنے روزناں قلب نیتی میرا یتوں خرف اس نوں رخدی لگدے نے

کال پیرے جنہاں نے چمن چلیں مستے کدوں نیندراں لگدے نے
کافر ہسدے رونا ریاں ویکھ مینوں محرم راز نہ عشق دی لگدے نے
کیہ رون کرلان دا ایہو مطلب مینوں نہ پانند ھے جگدے نے
دائم داغ نہ شالا کوئی لگ جاوے ولے دے پریت دی لگدے نے

خبیب رضؓ دے گیت

چڑھیا سولی چہ مفندا چاڑھا اینوں عشق نے مست بنایا اے
مالک عرش عظیم دے مجھ نائیں چھوٹا لین دا امر سنایا اے

Scanned with CamScanner

سولی موت دی ساہنوں کی ڈر اے تے صبر کرن دا حکم فرمایا اے
جاندی دشمنی دی اس آمید میری یار رسول تے دیس پرایا اے
شکرے راہ اسلام دے جیہاں چلی مینوں مرن دا شوق سوایا اے
نا ہیں لکھ پڑھیا جے کرن قیمیاں سب کجھ یاد نہیں کھول گھمایا اے

پارہ پارہ وجود دا کرن لگے کجھ ظالماں ترس آیا اے
میری لاش دی دھوڑ اُڈان کارن اینہاں قبریاں تے پکایا اے
سایاں رکھنی خاک محفوظ میری تیرے نام دا ورد پکایا اے
دائم کرے گا کرم منیب اُتے دائم رب رحیم کہایا اے

خبیبؓ دی آخری دُعا

اَللّٰھُمَّ بَلَّغْنَا رِسَالَۃَ رَسُوْلِکَ فَبَلِّغْہُ مَا یُصْنَعُ بِنَا

ترجمہ: اے خدا ہم نے تیرے رسول کے احکام ان لوگوں کو پہنچا دیئے اب تو اپنے رسول کو ہمارے حال کی اور ان کی کرتوتوں کی خبر فرما دے

خبیب دی سُولی تے شہادت

پڑھ کے عشق نماز نیاز عاشق سولی سار تے مست مخمور ہویا
ہو کے پار خبیب ہویا نڈر جلوے جلوے طور حضور حضور ہویا
جیوندا جاوے پریم دا سولی اُتے دور دور خبیب مشہور ہویا
خونی ورق تاریخ جہان اندر سدا رہے گا سرخ غیور ہویا

تار تار دے یار اکھیں وچہ لما اکھیں صلیب وصل فنال پھبر لید ہویا
اوہدے نور دے نور نہیں لاٹ نکلی جدھر اوہدے دے نور نہیں نور ہویا
جاری حلق نہیں ہوئی فہ یار خونی قطرہ قطرہ مثال منظور ہویا
اللہ اکبر خبیبؓ شہید دائم سجدہ یار دے نور ہے منظور ہویا

”خبیبؓ بلیغ الارض“

پہنچی خبر مدینے وچہ دشمناں نے دتا سُولی خبیبؓ لٹکار تائیں
کملی والے غمخوار فرمان کیتا جلدی نال ہر اک دے بیدار تائیں
ہوئے اُٹھ مقداد زبیر محکم کیتو نے قول اقرار تائیں
کافر چالی رکھے ستے ہوئے ڈٹھے کیتا نظر بچا کے کار تائیں
لاش کھوہ لیتے رکھ کے وال سہے گئے چیر اشجار اسحار تائیں
چالی روز تاریخ دیو چر ڈٹھا سول چڑھیاں گذر عاشق زار تائیں
صبح ہوئی قریش نوں پتہ لگا چالیا وندے رنج انوار تائیں

سُنکے کرن افسوس صحاب سارے ڈاڈا رنج رسول مختار تائیں
لیا فیر سولیوں لاش اتار سدی پینڈا حوصلہ کیسے جبار تائیں
لکے گھات آئے راتو رات چوری پتہ لگے نہ کسے گنوار تائیں
ہولی ہولی پکار کے بسم اللہ لاہیا سولیوں اپنے یار تائیں
چونا الہٰ خبیب دی لاش وچوں لگے رنگ لاشے خوشبودار تائیں
اینویں سجرا خون تے زخم تازہ خوشبو رحمتی کل گلزار تائیں
نیچے روز مقام تے آ دشمن کرے جوش نہیں شور پکار تائیں

رکھی لاش اُڈول زمین اُتّے دو لوّیں پکڑ دے تیز تلوار نائیں
دیکھ رنگ نہ بیر مقداد اُٹھ سندا ایسا مٹھڑا نہ کسے گفتار نائیں
لاش ہوئی زمین دے وچ نمائب عجیب قدرتاں رب ستار نائیں
خبریں آئیے مار نبے دیو وچہ دائم کھول دسیا حال اسرار نائیں

سریہ بیر معونہ دا سبب

بنی عامر تصیص نام ابو براء نجدی خدمت وچ حضور دی آیا اے
نبی کیتا اشارڑہ دین والے اگوں مذر ابو براء لیایا اے
ساری قوم کہندا مسلمان ہووے گجہالوں لوں تھوڑی سمایا اے
وچوں جھاک اسلام دی رہے جھکدا اجے نہ اسلام لیایا اے
نجدی قوم دا آوندا خوف مینوں نہیں تے دین دا شان سوایا اے
میرے نال کجھ خاص اصحاب بھیجو جنہاں بجا نہ تبلیغ دا چایا اے
دعوت دیہن اسلام دی نجدیاں نوں جنہاں راہ توحید بھلایا اے
دائم وقت ہیں بھی مسلمان ظاہر ابو براء نے آکھ سنایا اے

منذر انصاری نوں امیر کرکے حضورؐ دا ستر اصحاب نوں روانہ کرنا

جنہوں کوئی اعتبار نہ سجیا تے شاہنشاہ عالم فرماوندے نے
ابو براء کہیا اسوچ ہیں ضامن ناہیں ہول اندا پہنچاوندے نے
عالم فاضل اصحاب کبار ستر ابو براء دے نال چلاوندے نے
حاکم نجد عامر بن طفیل والے خط لکھ حضور پکڑاوندے نے
دغے باز مکار غدار ڈھوں گھریں آیاں تے ظلم کماوندے نے
مینوں پر کوئی انہاندے دل دی سنکے آقا دعا الاوندے نے
کیتا منذر انصاری امیر سب دا اگے اس ہتھ پھڑاوندے نے
منزل مدنیوں دور بستی چدوں بیر معونے وچہ آوندے نے
نامہ نبی دا حاکم نجد والے اک قاصد ہوں دے دوڑاوندے نے
ابو براء تے سب اصحاب دائم ڈیرے بیر معونے وچہ لاوندے نے

عامر نجدی دی بیر معونہ تے چڑھائی

عامر خط حضور دا پڑھ مصدیاں ہی سترپیر تائیں بٹریل جاوندا ای
وریہ کی دین اسلام دا مار نعرے اندر بیر معونے دے آوندا ای
سدھ بدھ نہ کسے نوں لین دتی ایسا غضب مرتد کماوندا ای
اوہ بھی وانگ لاشے اندر لاشیاں دے لیٹے رہے کوئی پتہ نہ پاوندا ای
کیتا قاصد نوں مار شہید یکدم لشکر موذیاں جمع کراوندا ای
اجن چیت اوہ قہر دا گڑا ظالم مسلماناں دے سر وساوندا ای
مار کل اصحاب شہید کیتے صرف کعبؓ نوں رب بچاوندا ای
عامر دلے دی اگ بجھا کے تے پچھاں نجد نوں فوج پرتاوندا ای

کعب ؓ آیا مدینے ویکھو چڑھ روندا سارا نبیؐ نوں حال سناوندا ای
ہمایہ ہوا آقا کملی پوش دائم اپنے مولا ول نظر ٹکاوندا ای

غزوۂ بدر ثانی

اک شخص مشہور نعیم نامی جس نے دین محبوب نسنگ لائے ہوئے نے
خدمت وچ سرکار دی آ کہندا آقا دشمناں شور مچائے ہوئے نے

ظالم ابو سفیان نے رجیہ کے جنگی سلسلے وڈے بنائے ہوئے نے
ہندی نیزیاں تے شام دے تیر تیز سانہاں بیشمار منگائے ہوئے نے

غلے رسد دے کئی انبار جوڑے بھلے بھلے جوان منگائے ہوئے نے
یمن تا غلے انہاندے یار بیلی رنگا رنگ ہتھیار لیائے ہوئے نے

نالے جانثاریاں احد میدان اندر جہاں جنگ اعلان منائے ہوئے نے
بدلہ بدر دا لینا مڑ بدر اندر یک بوسفیان پکا ہوئے نے

مرجاونا پچھاں نہ ہٹناں اے انہاں قسماں نے حلف اٹھائے ہوئے نے
لیکے پیدل اسوار سپاہ دائم جانو سر تے اساڈڑے آئے ہوئے نے

حضورؐ صلعم دا مشورہ

کملی والے بلا کے گل دسی اندر طیبہ دے وسدیاں یاریاں نوں
مکے والے قریش بے آوندے نیں لیکے سخت جنگ باز کراریاں نوں

سانوں بدر وچ بے بلاوندے نیں پورا کرن پے پچھلیاں کاریاں نوں
اللہ والیاں چھاتی تے ہتھ مارے ڈر وچ چھڈ نہ صبر سہاریاں نوں

اُس ویلے عبداللہ بن ابی منافقے نے کہیا چھڈ دیوو ایڈے پیاریاں نوں
ایڈی دور ملک لڑنا بہت خطرہ گھروں کڈھو نہ اساں چاریاں نوں

جیہڑوں وڑن گے ساڈیاں گھراں اندر تے ٹردانگے مار للکاریاں نوں
کہیا غازیاں غلط ایہہ رائے اسدی کی خبر نیں نیتوں ہاریاں نوں

ہوکے مرد کیوں واننگ تریمتاں دے کہندے اندر ہی بیٹھ اساریاں نوں
متھے کیوں بزدلی دا داغ لائیے وچ میدان دے چاریاں نوں

نبیؐ کہیا شاباش صدقے انصاراں مہاجراں پیاریاں نوں
حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيْل دائم تقویٰ رہیا ربدے پیاریاں نوں

غازیاں دی آمد تے مشرکاں نوں بھاجڑ

گیا نیر بن ڈیڑھ ہزار لشکر اللہ والے جرنیل سلطان والے
اندر بدر میدان دے آن لتھے جھنڈے سرخ ہر اک میلان دارے

مان توڑیا نوں تیغاں خنجراں تے جرنیل عاشقاں نور ایماں والے
سنکے آمد بہادراں غازیاں دی ٹٹا حوصلہ ابوسفیان والے

کیتی جان سگواں بدر یاد آیا جنگ کم جاناں پچھاں جاندا اے
اگاں جاواں تے پچھاں نا ون جوگا پچھاں ہٹیاں بھی حکم نقصان والے

نالے جنگ دے آپ اعلان کیتا ورتہ مٹھیا عہد و پیمان دا والے
ایسا رعب چھایا کھلا نہ سکیا طرف بدر دی قدم اٹھاندا اے

انت کہیا سُو اپنے لشکراں نوں ایہ سال نہ لڑن لڑان آئے
ویکھے فوج ساری وڑ ریا جا بکے ڈٹھا منہ نہ مسلمیان والے
آکے دسیا مکے دیاں تاجراں نے ڈیرا گھر انوں چا اوس پہلوان والے
ایسے سال پیدا شاہ حسین ہویا نور دی بال حیدر شاہ مردان دا اے

قحط کال وبال جہان اندر سیاں نہ یار رو نیچ پان دا اے
اٹھ دن اڈیک رسول نے نمازی پایا پتہ صحیح بیان دا اے
تاں پھر لیکے اپنے عاشقاں نوں آیا پتر پیا یار رحمان دا اے
دائم فتح پائی غزوہ بدر ثانی ہجری سن ۳ تے چن شعبان دا اے

غزوہ بنی نضیر

کجھ دناں دے بعد بنی نضیر دشمن پھر وسے گجھڑے پلیتہ جگا کے تے
کدی گھلن سنیہڑے نجد یاں نوں بار مسلمیاں نوں یار آکے نے
اک دیہاڑے بنی نضیر محلے دلوں چا آقا پہنچے تشریف فرما کے تے
ہیسن آقا دلیوار دیاں بیٹھے رکھن پتھر دلوار تے لیا کے تے
ہوسن قتل تے کہاں تقدیر درتی محکم ہوئے دشمن پچھاہی لا کے تے
دتے بار سیہ دا نور ڈھیندا ایہہ شہباز پرواز لگا کے تے
ایہہ جنگ اصحاب تیار ہوئے اچا نعرہ تکبیر چلا کے تے
دو دیہہ روز حضور نے حکم کیتا سارے بنی نضیر بلا کے تے
گڑھی بنی نضیر دی مار گھیرا غازی بیٹھ گئے مورچے لا کے تے

دھروں ہوندا سے سر ڈُدھ ویری اتوں ورتدے سنگ بنا کے تے
کدی کیتے تعصب ابو سفیان نائیں سدن گھٹاں چٹھیاں پا کے تے
یحییٰ ابن خطب معتقد لائیں پھندا اسراں نال پھر انواں لا کے تے
مونڈی کیہے اشاریوں موذیاں نوں سر تے سٹناں اکھ بچا کے تے
اوسے وقت جبریل آ کہیا اوہوں چل پیارے یا قدم اٹھا کے تے
چپ چاپ سرکار تشریف لے گئے دسن حال اصحاباں نوں آکے تے
سوہنے آکھیا دستو صبر بہتر دشمن مرن گے سر دے ڈکھا کے تے
ہوسو قتل سارے دس دن دے مہلت اتھوں چلے جاؤ لشکر اچا کیتے
دائم کیتیاں دشمناں پیش لگے رہن سارے خیبر لا جا کے تے

غزوہ بنی مصطلق

گیدا ویکھ اسلام دا شیر غالب مشرک گدڑ انواں گ کرلاوندے نے
حارث ابی ضرار سردار بنیاں دتیدا راں لوں نت ستاوندے نے
راہ جاندیاں مومناں لٹ لیندے ظالم ظلم دا بگل بجاوندے نے
مرسیع تے آکے دشمناں نوں آقا نال پیار فرماوندے نے
سادا اشیوہ اے دشمن دا بھلا کرنا کیکے موذی تلوار چکاوندے نے
منہ اٹھیا شیر بہادراں دا کھڑ ہاسیرے بیر باندے جاوندے نے

ہجری پنج شعبان دے جن اندر بنی مصطلق شور مچاوندے نے
مرسیع مقام تے رکھ اڈا کاتر جوش خروش دکھاوندے نے
سرور سدکے اپنے غازیاں نوں نعرہ اللہ اکبر دا لاوندے نے
جیکر رب تے نسی ایمان لیاؤ مسلمان نہ ہتھ اٹھاوندے نے
مسلمان بھی کس ہتھیار لیندے ہلہ بول زمین ہلاوندے نے
پیکیگئی بھاج رن نے سٹے ساماں نٹھے چھپ لک کے خد بچاوندے نے

نورِ اسلام

آسمان نصیب ہماری زمین اُتے گھن گھر کھری شان اسلام آیا
ظرے بازاں مغروراں سرکشاں توں ظلم ستم مٹان اسلام آیا
زید بکر محمود ایاز تائیں اکّسے صف کھلوان اسلام آیا
عین صحت اصلاح شفا کامل نسخہ ہے قرآن اسلام آیا
کل مذہباں گزریاں تے ملتاں دا بنکے شاہ سلطان اسلام آیا
اندر دلاں اندھیریاں کالیاں دے بلدے نور جلان اسلام آیا
پایا خالق دا پتہ مخلوق تائیں جیدوں وچہ جہان اسلام آیا

کفر شرک نوں دوئی توں دور کر کے توحید منوان اسلام آیا
بیکساں غریباں تے عاجزاں دی اُجڑی دنیا وسان اسلام آیا
صلح مہر اخلاق دے سبق دیندے ناہیں جنگ مچان اسلام آیا
اکّی خالق دے بندے کٹھ کیتا اندرے بیٹھے ہوئے منان اسلام آیا
توڑنے نفرتے موڑنے متعصبی نقش ٹیٹے جوڑنے ملان اسلام آیا
تاں ہنیراں گر گیاں باہنیاں نوں کلمہ حق پڑھان اسلام آیا
دائم مہر بخارا دی مہربانی نہیں بیڑیاں لان اسلام آیا

اسلام فیضِ عام

ایہہ اخلاق محمد ایہڑا اُسے دھماں پیاں اسلام دے نوردیاں
ایہہ دین کہ فیض دا گنج کھلا سبھے برکتاں فیض گنجور دیاں

دلوں دن پٹی دین دی دسدے زینت روشن عنزاں نبی حضور دیاں
داہ اسلام دی پاک تعلیم دائم مٹھیاں گلاں حضور پرنور دیاں

کُلی والا اخلاق پیار سیتی سر دسے عدل انصاف دے تولدا اے
پانے سورتاں آیتاں جان بندے دفتر عرشی کلام دے پھولدا اے

جھگڑے فلسفی لتے فضا سارے ایسے راز الٹے کھولدا اے
دائم ذات خدا دی بولدی اے جو نبی خدا دا بولدا اے

سارے جگ دے وچہ فیض دا جگ کیتا آیا گھر وسارے جو گیاندا
ہونٹے دور آزار نظر پیاندے لگا سماں سہاگ سنجوگیاں دا

خوشخبریاں دین بشیر آیا مکا سوگ پرانیاں سوگیاندا
دائم نظر دیناں تشفا بخشنے بیٹھا دل بیبتے وچہ روگیاندا

کھول درس توحید استاد اکبر حرف حرف سمجھا کے دسدا اے
جادر دشمناں نلے وچھاں لگیاں قسمت جاگدی لئے بخت ہسدا اے

سطر خلق عظیم دی پڑھدیاں ہی مجبوت خود دی غرور دا نسدا اے
جیہڑا اوہدے راہ وچہ جا ٹرے اجڑ دائم دوہاں جہاناں توں وسدا اے

دشمن تُہاڈے نے برا کمائیے بھائیو بھلا بدلے برائی دے کرن جینگا
بھلا ترسے اوڑک برا ڈُب جاوے ڈُب جان جینگا اگے ترن خیگا

قائل جان دا آجائیے وچ جیبے بھیر بھی دم ہمارے دی ودا بھرن لگا
موت تیر نے حشر دے خوف نالوں دائم اک خدا تھیں ڈرن چنگا

مسکین یتیم محتاج قیدی طرف عاجزاں نال پیار دیکھو
بیکساں مسافراں دیہہ کھانا تساں جھڑک کے نہ خوار دیکھو

ایس سود لیوں آخرت سود حاصل آکر کتنے دنے بیوپار دیکھو
مال جان اولاد گھر بار دائم سو بیو رب نائیں بٹرا پار دیکھو

لالچ دنیا دے مگر لڑ مرن مندا ایہہ حکم نہ رب غفار دا اے
غیر اللہ تلوار اٹھائیے جیہڑا گویا اپنے سینے وچ مار دا اے

جیہڑا او سہ کارن لڑے لعنتی اے بھائیو بادشاہ لیس دیار ہوئے
کسے دسدیاں دیکھ کے حسد کرنا دائم کم اے موذی فی النار دا اے

جیہڑا خدا دے جان وارے سدا جیوندا موج متاوندا اے
دنیا پلک دا اپک فنا خانہ دیلا وقت دلہا وتدا جاوندا اے

آدے نظر نہ پیوندا کھاوندا اے رب اوسنوں رزق پہنچاوندا اے
دائم کوڑ بہر دپ مجازاتے مومن کدے نہ جیوڑ لگاوندا اے

بول بول مٹھا کملی پوش ہادی دلاں ٹٹیاں نوں پیا جوڑدا اے
سدھے راہ چلاوندا مہر سینتی راہاں پٹھیاں دے دلوں موڑدا اے

ربی روز زدا لاعربی سنگل کفر تے شرک دے نروڑدا اے
دائم ربدے حس دربار جاناں رلو سنگ ایہو سنگ توڑدا اے

مہر بکول نہ کیدا گلہ کرناں گلہ سنناں بھی منع ستاوناں بھی
بھلا ہے جو ٹرے توں بھلا جانے برابر سے دا یہ امتادناں بھی

جیکوئی کرے تے لا دیگے ہتھ داڑھی بچناں آپ تے اونہوں بچاوناں بھی
دائم خلق دا آبحیات شیریں پینا مومنوں اتنے پلاوناں بھی

فیض عام اسلام دے سبق سکھاوندے وڈے وڈے عاقل پریشان ہوئے
پتھر دل بھی سندیاں موم ہوئے قدیمی لگ لکھاں مسلمان ہوئے

ایسے نکتے لمے زمزاں تے رنگ نبا دے اگے کدی نہ جیہے جہان ہوئے
دائم رہنما ندا جیہڑا ھبا جین عربی روشن نور اسلام دے شان ہوئے

جنگ احزاب خندق دا قصہ

کھلا باغ اسلام دا باب نوری رنگ پھلاتے بلبل ہزار کردے
تواریخ اندر نقش جنگ خندق رنگین اس طرح قلمدے بار ہوئے

Scanned with CamScanner

نکلے یثربوں بنی نضیر جیہڑے خیبر وچہ جا جال مکار کردے
جچڑ نہ بریاد ہو وے ساڈے جیہڑا نہ صبر قرار کر دے
ساتھوں وطن چھڈایا مہاجراں نے کجھ ہن تئیں نہیں انصار کردے
حملہ کر مدینے نے مار دھولنہ مسلے رہ زیر و زخوار کردے
اوہ سنے اگے ہی موقعہ بھالدا سی بھونک مار کی موذی تاتار کردے

دکھ درد سب اپنے پر دھاں یحییٰ ابن لخطب اگے بار بار کردے
جا کے مکے وچہ ابوسفیان اگے دہنہہ ۲ بہہ وا بہہ حال اپکار کردے
اٹھو شیر بہادر دلیو بدلے تار لو چھیلے ہتھ تیار کردے
نواں دین دم دم ودھیا جاندا لے زیر پیسے سب پالہ دار کردے
اکٹھے کل قبیلڑے کافراں دے دائم کوش تھیں ہان مہنکار کردے

یہودیاں دا پروپیگنڈا

مکے ابوسفیان نوں تنہہ کردے فیر آوندے بنی غطفان اندر
نواں دین تے مذہب چلان والے مسکے چھڈنے نہیں جہان اندر
دھاوا شہر مدینے نے بول یارو کرو مار ذرا ہی آن فان اندر

اٹھو اٹھو بہادرو گرم ہووو مست رہو نہ وہم گمان اندر
انگ ساک سارے اکے کٹھ کر کے گج وجکے آؤ میدان اندر
گر بخودں وچہ نکلے مرد دائم ہمے پانہ بہو مکان اندر

ابوسفیان دیاں جنگی تیاریاں

میل جوڑ کے بڑا عظیم لشکر دشمن ابو سفیان تیار ہویا
نالے بنی نضیر غطفان سنگی نیوا اسد سارا مددگار ہویا
لشکر اک جنگجو بہادراں دا ابوسفیان دے زیر شمار ہویا
طاقت کل کرلئی کٹھی کافراں نے مولا مومناں دا رکھنہار ہویا

سدر نہر مدینہ امارنے نوں اکٹھا چہ ہزار کفار ہویا
کیتے فوج دے مشرکاں تین حصے تیرا اسد تے طلحہ سردار ہویا
ئیہہ عیینہ تے داک غطفانیاں دی خونی جنگ دا گرم بازار ہویا
حیدل تیر مدینے لیوہ بنی جیوے دائم مناں دا غمدار ہویا

کمبل پوش سردار دے وچہ قدماں پھر آکے داضر جان نثار ہویا
دشمن دین دے گھر ہی پیے آوندے دائم حال تمام اظہار ہویا

سلمان رضؓ فارسی دی رائے

ایس واری مدینے وچہ جنگ لڑناں دیس چھڈنا ناگوار ہویا
حضرت فارس دے ملک وچہ ویکھیا اے نندغے وچہ جاں کوئی دیار ہویا
کھود خندقاں مورچے لا دیئے سر تے رہلہ اتار رکھنہار ہویا

دسو بچن دی کی تجویز کرئیے سلمان فارس پیش سرکار ہویا
لوک شہر دے خندقاں کڈھ لیندے اگاں دشمناں آن شوار ہویا
آئی سلمان دی رائے پسند دائم تویں حکم رسول مختار ہویا

حضور صلعم دی تیاری

اٹھ ماہ ذیقعد تے پنج ہجری ہوئے خندق دے شروع سامان آہے
لیکے تن ہزار اصحاب غازی نکلے شہر تھیں شاہ سلطان آہے

پاسے طیبہ دے تن محفوظ رہیاں کوٹ محل زمانے نخلستان آہے
گھنے جھنڈ کھجوراں دے رات کالی جتھوں مول نہ خوف نقصان آہے

چوتھا پاسا شام دا راہ کھلا اوتھے حکم دنیا دے حکمران آہے
ایہو تھاں بہتی خطرناک دسے کدھوں خندق تاں ہوئے فرمان آہے

دساں دساں جنیاں وس دس گز دھرتی دتی بنڈ حضرت جہانیان آہے
کہیاں گینتیاں پکڑ ہتھیار دائم ہوئے کمر بستہ مسلمان آہے

خندق دا دلکش نظارہ

کھدایاں لگے کڈھن جان نثار مومن کلمہ پاک پکار پکار صدقے
کوئی پٹدے کوئی پٹے ٹوکرے بنے کوئی کرن پئے تیز ہتھیار صدقے

کئی ٹوکری ڈھوکری دی کرن شوقوں وڈے وڈے امیر انصار صدقے
نال بچے بھی ڈھوندے نیلے چک مٹی بھکھا تیہہ توں منوں سار صدقے

آفرین انصار مہاجراں نوں اپر شیند دے چکدے بھار صدقے
ویکھ ویکھ کے کار جہان بارا ندی تیں آکھدے نال پیار صدقے

پٹن خندق تاں لال اسلام والے نال حوصلے صبر قرار صدقے
کردے کار تے میل آواز نال ایہہ شعر پڑھدے مانوں نال صدقے

نَحْنُ الَّذِیْ بَایَعُوْ مُحَمَّدًا
عَلَی الْجِہَادِ مَا بَقِیْنَا اَبَدًا

اسی اوہ ہاں جنہاں ہمیش کارن کیتے نال نبی صلعم جان گھر بار صدقے
ہتھ نبی دے وکے ہاں ہوئے ہر دے شالا کرے منظور دربار صدقے

گینتی پکڑ کے نال خود آپ لگے ہر دو عالم دے شاہ سردار صدقے
شاہنشاہ مزدوراں دے وانگ لگے اس مزدوراں توں لکھ لکھ ہزار صدقے

نوری تاج والے لعل آمنہ دے اوس حال توں جائیے بلہار صدقے
پتھر توڑدے پٹدے سٹ پئے مٹی اندر غبار تاں نبی مختار صدقے

تن روز نہ چکھیا انّ پانی بدھا پیٹ تے پتھر سرکار صدقے
پے خزاں دا لالہ ان نوری صدق صبر دا چمن گلزار صدقے

وال سینے دے چھپے ہوئے وچ مٹی اوہ نیکم دے گرد غبار صلعم تے
عرق عنبر پسینے دے نور کنوں ہوگی سب خندق خوشبودار صدقے

گینتی مار دے ککھ انہ سنگیا نتوں دنیا دے مار سچے مددگار صدقے
لینے حال وچ آبن ادراج دے ایہہ بند صدقے شعر دائم تابعدار صدقے

فانزلن سکینة علینا — وثبت الاقدام ان لاقینا
ان الالیٰ قد بغوا علینا — اذا ارادوا فتنة ابینا

ترجمہ

بخش حوصلہ صبر قرار سانوں نازل رحمتاں کریں خدایا یاں — دشمن آوے تے مول نہ خوف کھائیے کریں ثابتی قدم اسایاں
بے سبب کافر دشمن جنگ کردے فتنہ کرانہوں شرم نہ آیایاں — سانوں فتنہ فساد نہ بھاوندا اے دائم مہر دے کرم کمایاں

خندق وچ حضور دی پیشین گوئی

خندق کھودیاں آگیا سخت پتھر وار دوار جیہدے آزمان لگے — سٹ کیہدی اثر نہ کرے ہرگز وڈے وڈے غازی پہلوان لگے
ہار ہار کے ہوتے ہتھیار کھنڈے انت ہوئے سارے پریشان لگے — نبی آکھدے بیلچہ لے کے کہیا پڑھ کے بسم اللہ الرحمٰن لگے
ماہی کنج کے پاس قربان گئیتی پکڑ کے ضرب لگان لگے — پتھر ٹٹیا تے بجلی چمک ماری کہاتے خندقاں چمکان لگے
آیاں نظر عمارتاں شام دیاں لمبی شوق دی نال فرمان لگے — ملک شام دا آگیا ہتھ ساڈے غازی نعرہ تکبیر بلان لگے
ماری پیر گئیتی نکلی لاٹ وچوں مولا فارس دے ملک وکھان لگے — رب فارس دا ملک بھی بخش دتا اللہ اکبر پڑھ مسلمان لگے
ماری سٹ تیجی چمکی ورت بجلی فتح یمن دی خبر سنان لگے — یمن ہوئی منظور ہوگیا وچ غیب دے واہ واہ کہہ کرم کمان لگے
پتھر ٹٹ سارا ہویا پاش پاش اللہ پاک دا شکر منان لگے — سن کے اہل ایمان یقین کردے اتے سبھ بیعتاں پلان لگے

کئی پیشیاں فتح دے بیچ دیاں ہوندے آپ دریاں جندیاں بچان لگے
دائم سچ انہاں جنہاں ٹرک جاتا انہیں ہوکے دوزخیں جان لگے

جنگ خندق دی تیاری

خندق ہوئی تیار سبحان اللہ کملی والے نوں دھرتی سنوار بارہ ہٹی — پچھے بیبیاں قلعے وچ بھیج دتے ہوئیاں جنگ دیاں آن تیاریاں سی
سینے جوش انصار مہاجراں دے جنہاں نال عہد جنہے لایاں یاریاں سی — دھروں ماریاں انہاں نوں لکھاں کیتیاں جنہاں نہ ہاریاں سی

لہ۔ یہ پیشین گوئی جنگ خندق میں حضور صلعم نے فرمایا۔ مطابق اس کے واللہ یمن اور ملک یمن تو آپکی حیات میں ہی قبضہ میں آگیا۔ حضرت ابوبکرؓ کے عہد میں شام اور فارس میں جہاد شروع ہو گیا تھا اور کچھ ملک قبضہ میں آگیا۔ حضرت عمرؓ کے عہد میں کل ملک یمن اور کل ملک شام اور تمام فارس زیر اسلام ہو گئے

(دائم اقبال) — دیکھو ہیں آیا ۱۲۱

لعنت بنی قریظہ یہودیاں تے جنہاں کیتیاں سخت غداریاں نی
ایہہ فکر کہیا اللہ والیاں نوں اللہ پاک جو لوں مددگاریاں نی
دکھے مسلح پہاڑی نوں کنڈ پچھے فوجاں سلمہ بن اسلم کھلایاں نی
سے کے تن ہزار جرار مومن کملی والڑے صفاں سنواریاں نی
دیا گھیر مدینے نوں کافراں نے چاہے قہر تلوار قہاریاں نی
مسلماں ڈاہڈے سخت وچہ آئے سر تے جھلیاں سخت خواریاں نی

رل گئے ابوسفیان دے نال ظالم دلوں ڈول گئے نیتاں ہاریاں نی
دور اندیش درویش بیٹھے دے توں ہر طرف دیاں نگہبانیاں نی
رہنے رم کے منافقاں وچ بیٹھا گئے خبر دار تائیں خبر داریاں نی
اودھر ابوسفیان قریش مکہ بھایاں کدہ دیاں دغا بازیاں نی
دغے باز یہود بان لئے لیتے رکھے مکر تے منتر مکاریاں نی
ڈاڈھی مٹھی دھپ تے پھاند نہیہ غالب نبیاں آن معیبتاں بھاریاں نی

تیجھ سیٹے تے نہجہ بہادراں نے خوشیاں سب سلام نوں ملاں نی
رکھ علی تے جان پڑا ئیلنے دائم شمع نے یاریاں ہاریاں نی

جنگِ خندق

ڈیہہ روز مدینہ منورہ تے گھیرا رہیا سی ابوسفیان دا
اندر آونا ناں خندق توں سخت مشکل جاپا اگیا نہ پیش نقصانیاں دا
نام رکھیا کوٹ اسلام والا محکم دے گئے ختم قربانیاں دا
مرحبا ہر دیائے جان اندر لہراں اوہ دا جوش جرانیاں دا
لٹھ یا خندق وچ ابوسفیان اک دن لشکر نال لیکے بے ایمانیاں دا

رہے مار دے تیراں تے تیر باہروں مشرک پھیر نہ کوئی شیطانیاں دا
بھلکھے نسیاں رہ گئے مسلماناں نشان دس دتا مسلمانیاں دا
ہیں قربان جاواں کیڈا شان اچا اوہناں جانیاں یار لاثانیاں دا
لائے زور سارے پاپی مشرکاں نے چلے نہ چارا منترکانیاں دا
ہار رہا کے نمازیاں باہر کڈھے بدلہ پالیمنے ترت نادانیاں دا

نٹھا ابوسفیان شکست کھا کے ڈٹھا منہ موذی پشیمانیاں دا
دائم دین اسلام دی فتح دائم جوگے نبی سرتاج سلطانیاں دا

علی مرتضٰے شیرِ خدا نال عمر بن عبدود دی سخت لڑائی

اک عمر بن عبدود وڈا اجاڑہ جس وچہ زور سی ہزار دا اے
کوئی آوے مقابلے وچہ جلدی موذی جگ بانہہ تے مار دا اے
علی مرتضٰے شیر خدا اٹھے ملیا اذن رسول مختار دا اے
بدھی کمر عمامہ کرکے حضرت لدھ وچیا حیدر کرار دا اے

سینے بدر دی زرہ کدی پہرا دھروں آ کے خندق وچہ للکار دا اے
نیزہ پکڑ کے بھڑ گئے جاں پیا مارے کافر لدیا کبر ہنکار دا اے
اپنے ور پیارے نوں نبی سرورتاں ہتھ تیغ ذوالفقار دا اے
آس پاس خلقت بیٹھا دیکھے کون جندا تے کون ہار دا اے

حیدر شیر دی ویکھ کے ٹکر بھوڑی عمر سکے مونہوں پکار دا اے
نالے باپ تیرا میرا یار آہا انگ پالنا اوسدے پیار دا اے
علی آکھیا دین قبول کر لے جیویں امر رسول سردار دا اے
نال جوش دے علی تے وار کیتی شیر ڈھال تے جھل جھکار دا اے
عمر ابن ہوراں نے بھاج پکیتی سر کوں ہوش حواس وسار دا اے

تیرے نال لڑیاں مینوں شرم آوے نال بچیاں لڑن کرکار دا اے
علی پرت جا مفت کیوں مرن لگوں نہیں ویکھیا کم خوار دا اے
بھن تیا انہوں مس خدا سچا عمر لب اتا حرف انکار دا اے
حیدر مار تلوار نی النار کیتا گیا نال ندی پاؤن نار دا اے
ہو بیزار انہوں جیہڑے دوڑ بھجے دیہا اتھے نہ پارہ رار دا اے

ٹٹے حوصلے ہوئیاں دشمناں دے رنگ سرخ ہر اک دا بندا سدا آئے
سنگی نال دے چھڈ گئے سنگیاں نوں دائم نام نہ صبر قرار دا اے

ایضاً

نالے بنی قریظہ قریش اندر لگے نکو نے شکایت اظہار ہوئے
اتوں ربّ دے رنگ کمال دیکھو پئی رات کالی دھند وکار ہوئے
خیمے اڈ اڈ اریاں مار اندے سن بن مردار لشکار ہوئے
بو سفیان تے بنی غطفان سارے راتو رات فرار ناچار ہوئے

قدرت ربّ دی بگیتی پھوٹ ایسی آپو دھاپ تد فرار ہوئے
جھلا سخت طوفان اتا صبر بار ہو مستقل ہوش دے نیدر بازار ہوئے
سینے چھید یاندے گیاں اڈ ڈیکاں اڈ کر مردود خوار ہوئے
دائم ربّ نے رکھی لاج مومناں دی بیڑے دین محمدی پار ہوئے

جنگِ خندق دا خاتمہ فتحِ اسلام

ہوئی فجر تے کھل گیا در نصرت نبد ہو گیا باب خطا بیان دا
ملی والا ہسلطان سبحان اللہ مرنے تاج روشن نقشہ بیان دا
نبی رحمۃ اللعلمین والی پانی ڈالیا فیض شاد ابیاں دا

کفر شرک دی رات نابود ہو گئی سورج چمکیا ہیا کامیابیاں دا
دین حق دے باغ بہار آئی سماں گذر گیا مخطرا بیاں دا
اپنے آقا ماہ ویکھ جمال انظر منتہا چمکدا قدرا بیاں دا

شافعی نار یاندا تار دی نور یاندا واں خطا یاں بادشاہ آ بیاں دا
دائم کلمہ محمدؐ دا پڑھ کے بندہ نال عذاب خدا بیاندا

لہ یٰٓاَیُّهَا الَّذِیْنَ اٰمَنُوا اذْکُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَیْکُمْ [illegible] لَّمْ تَرَوْهَا [illegible]

لہ اے ایمان والو یاد کرو خدا کے احسان کو جو تم پر ہوا جب [illegible] ہوا اور وہ فوجیں جن کو تم نے نہیں دیکھا۔

غزوہ بنی قریظہ

ظالم بنی قریظہ یہود جیہڑے طیبہ وچ قدیم نجس جیال آہی
کر کے ہجرت مدینے وچ جدم آیا آمنہ دا سوہنا لال آہی

کیتے امن دے عہد یہود جنہاں ایپر اندروں نکھڑ دی چال آہی
جنگ بدر وچ عہد نوں توڑیونے کیتا کجھ نہ خوف خیال آہی

ہجری دو وچ انہاں نوں مسلماناں دس کے وزن لیا گھیر اڈال آہی
تد عبداللہ بن ابی منافقے نے کیتا پیش حضور سوال آہی

نبیؐ معاف سب بنی قریظہ کیتے بحر کرم دا سخی کمال آہی
جیہڑے حصے اتے یہودیاں نوں وڈی قوم خزرج چنڈال آہی

جنگ خندق وچ عہد توڑ مڑ کے اپنی جان نوں لیا وبال آہی
دتے تنگ گھیرے کافراں نوں ظاہر لڑن نہ کسے مجال آہی

جنگ خندق تھیں فارغ ہو حضور نے کیتا اوہناں نوں سخت بحال آہی
اندر قلعے دے قید یہود کیتے ایتھوں نکلنا سخت محال آہی

عہد شکنیاں اپنے پیش آیاں ہال ہال کردا وال وال آہی
دائم بنی قریظہ نے تنگ پکے کیتی عرض ایہہ عاجزی نال آہی

ایضاً

ویہہ مسافیاں بنی نضیر وانگوں جائیے تیریں بستر سے چا کے تے
پھر کیتیا اندرا اندروں پایا بولے رل مرانگے حال ونجا کے تے

روروا ابولبابہ نوں کہن لگے گل دس کوئی ترس کما کے تے
کر دیئے اپنا آپ سپرد یارو دے مسلمان دے پیش لے جا کے تے

کہیا ابولبابہ نے تساں تائیں قتل کرن گے مچ رجا کے تے
سٹے نہ ہتھیار یہودیاں نے گیا گل نہ کوئی مکا کے تے

ڈھیر روز محاصرے وچ گذرے ترس بنی قریظہ گھبرا کے تے
آیا اوس حضور دی وچ خدمت کردا بینتی ادب بجا کے تے

یا سکار بنی قینقاع وانگوں کدھ ہووا انہاں نوں حکم فرما کے تے
جلا وطن سب بنی قریظہ ہوون کد حضر کہن مدینیوں جا کے تے

نبیؐ پاک فرمایا کہ سعد اوس تائیں راضی رہو توں فکر گنوا کے تے
لکھے فیصلہ تہاڈے سردار منہوں جلدی جاہ لیا بلا کے تے

سعد ابن معاذ نے منصفی دے جیہڑیں کہے اوہ بلیہ آ کے تے
سبھناں آکھیا بس منظور حضرت اندر رہاں کے ہاں ملا کے تے

سعد ابن معاذ آپیش ہویا کر دا فیصلہ سچ سنا کے تے
کر دو قتل سب مرد تے زناں بچے رکھو نفر غلام بنا کے تے

نال مسلماناں دے چہ تقسیم ہووے بدلہ کیتیاں دا مرن پا کے تے
دغے باز ہندا زمرتد موذی رہیے بھڑکدے عہد بھلا کے تے

مر گئے جیہڑے بنی قریظہ ستن کے مارے مومناں تیغ چلا کے تے
دائم رحمت تھیں رہے محروم او رکھدے سینے زرخیں کبر جلا کے تے

Scanned with CamScanner

کملی والے دی کعبے دے حج نوں تیاری

آیا حج دا سماں سبحان اللہ وطن یاد پردیسیاں آوندے نیں
جاگے سُتّیاں دردِ مہاجراں نوں اپنے وطن دے لئی ترساوندے نیں
چلو ویکھنے نوں سُندر دیس مکہ اکدوجے نوں آکھ سناوندے نیں
سنتراں وڈھ قربانی لئی نال لیلے دم دم ربدا نام دوہیاوندے نیں

ایس سال چلیے مکے حج کرئیے کملی والے سرتاج فرماوندے نیں
سال گزر گئے چھٹے ویہندیاں نوں حکم سندیاں ڈھل نہ لاوندے نیں
نبی پاک دا پاک فرمان سنکے کٹھے چودہ سو شیر ہو جاوندے نیں
ٹُر ن لگیاں انصار مہاجراں نوں دائم امر رسول سناوندے نیں

اپنے ساتھیاں نوں حضور دا فرمان مبارک

چلدین نہا پیاریاں ہو نہ کوئی جنگ دا نال سامان ہووے
اسی لڑن لڑاں نوں نہیں چلے ساڈی غرض اے حج پرواں ہووے
اللہ آپ حافظ اپنے بندیاں دا اوہدی مہر تھیں نہیں نقصان ہووے
تصوا ڈاچی تے ہوئے اسوار حضرت زمین فلک پیا قربان ہووے

مکے وچ دشمن مشرک بہت ساڈے متاں ہوردا ہور دہان ہووے
کی لوڑ ہتھیار چمکاونے دی اینویں شور فساد مت آن ہووے
ہر اک کول بس اک تلوار ہووے اوہ بھی لکی ہوئی وچ میان ہووے
مکے آ رہے نے مسلمان دائم ہر طرف ایہہ پیا بیان ہووے

قریش مکہ دے ارادے

نیڑے پہنچ تمام احرام بدھے ادب حجدا ایں بجاوندے نی
اک پلک انتظار کھڑے ہو دشمن برچھی تیر تلوار چمکاوندے نی
سنکے خبر حضور رہے نور آنا ڈیرا اوہ پہ حدیبیہ لاوندے نی
قاصد آپ حضور بھیج دتا قریشیاں دل دوڑاوندے نی

چڑھ گئے سندیاں وٹ قریشیاں نوں مسلمان پئے بھیج چڑاوندے نی
نا ہیں مسلیاں نوں مکے وڑن دینا وڈے جوش خروش وکھاوندے نی
دوَرہ کھوہا ایہہ اک منزل تے سنگ قیام فرماوندے نی
اسیں لڑن لڑاں نوں نہیں آئے اساں بیدکرتے اٹھہراوندے نی

کرلو صلح قریشیو کجھ مدت سانوں شور فساد نہ بھاوندے نی
دائم ایہہ پیغام رسول سندا سنکے منّے قریش پکاوندے نی

پنج دریا معجزہ حضوری

پانی ملے نہ مول حدیبیہ تے تریہہ نال اصحاب گھبران لگے
نالے وقت نماز دی وضو کرنا آس پاس سب کرن دھیان لگے

Scanned with CamScanner

سارا لشکر دا لشکر حیران ہویا لبّاں تسیاں عرش الان لگے
خالی برتن منگوا کے تے ساڈے پنجے انگلیاں اسیو جیہاں لگے
پینیا رج تماسیاں تسیاں نے نالے دھو ہی سب سبحان لگے
پیندا کل جہان کد کدا اسی عاشق نکدیاں ہون قربان لگے

کملی والیا ساقیا مہربانان ساڈے ہونٹ پیاس نہیں جان لگے
واہ سبحان اللہ تہاں انگلیاں نہیں ہون پنج دریا روان لگے
تریہہ اتر گئی چودہ سو آدمی دی نعرے صل علی دے لان لگے
ایہہ جناب دا معجزہ ظاہر ہویا کیس ہند پنجاب جھکان لگے

بیڑے پار ہر کار دیاں عاشقاں دے نجدی تڑ گھیرے غوطے کھان لگے
مہر آقا دیاں حور ملک دائم نعتاں پڑھن تکے نعت خوان لگے

قریشیاں عروہ نوں بھیجناں

اپنی طرفوں قریش پیغام سنکے بھائی عروہ نوں چا دوڑایا اے
دیکھیا ادب تعظیم صحابیاں دا عروے جیہڑوں سیس ہلایا اے
کوئی پول ہولی مٹھی گل کردا کسے قدماں تے سیس جھکایا اے
منظر دیکھ دربار محمدی دا عروہ ہو حیران سدھایا اے
قیصر کسریٰ دے پیے دربار ڈٹھے درشن بادشاہاں دا پایا اے

مسلمان اگے حضور سارے بس عروہ جلدی حضور رحیہ آیا اے
قطرہ پانی دا نذرت نہ کرن ضائع ایسا سبق استاد پڑھایا اے
کسے ویکھ حضور دا بال نوری چم چم نال الفت اکھاں لایا اے
جا کے آکھدا اسنوں قریشیاں ہو اکھیں نال میں ویکھ آ رہا یا اے
پیر محمد دیاں عاشقاں صادقاں دا اساں نے بڑھ تھیں شان بولیا اے

ایسا مذہب مہذب نہ ہور کوئی میں تے نسک سواں مٹایا اے
خلق ادب تعظیم دی لیس دائم پایا کسے نہ اینہاں پایا اے

حضور صلعم دا قریش ول وہا قاصد بھیجنا

کارن مصلحت طرف قریشیاں دے قاصد فیر حضور روان کیتا
دشمن فوج جواں نہ جھیا مومناں نے جنہاں لڑن دا سب سامان کیتا
نبی پاک حبیب شہادت نے مسلماناں نوں تلدوں قربان کیتا

اوہدا اشتر قریشیاں قتل کرکے مار مار او ہنوں پریشان کیتا
اللہ والیاں پول تکبیر نعرہ دشمن پکڑ اتیر بں بندیوان کیتا
پر ہاں چھوڑ دیو دستہ پلے والیس اساں بندے لڑن لڑان کیتا

اسیں حج کارن آئے نہ کدی کسے دا اسیں نقصان کیتا
سو ہنے نبی نے کر کے سفیر دا تم چار وان پھر کے عثمان کیتا

حضرت عثمانؓ غنی دا نظر بند ہونا

کہیا حضرت عثمان قریشیاں نوں نساں کی کھلار کھلاریا اے
مسلماناں نوں مکے وچ وڑن دیہو کیوں دل اندر خوف وساریا اے
کرنے نوں طواف نہ منع کرساں جد شوق منہ عثمان لیایا اے
جیہڑے کہن رسول دی وچ خدمت کیسے عمر عثمان گنوایا اے
نظر بند عثمان ہو گیا مکے صبر شکر تھیں رب چتاریا اے

ساڈی مرضی نہ لڑن لڑاندی کا اے عمرے لئی اساں دھاڑو ہاریا اے
اے عثمان ایہہ کدی نہ گل ہووس مکے مشرکاں للکاریا اے
سوہنے باجھ طواف دی لوڑ کیہی اساں ڈیدیاں منوں جیتے تاریا اے
بھوں کہیا ابن انسان نہ کرے عمرہ لمیرا یار بھی کدے نہ ہاریا اے
کتنا قتل عثمان نوں کافراں نے لشکر وچ شیطان پکاریا اے

پیا زلزلہ فوج اسلامیہ وچ سینے جوش جلالتاں ماریا اے
تھلے ککر دے رکھ دے بیٹھ دائم سوہنے عاشقاں تائیں ونگاریا اے

بیعتِ رضوان

بیٹھ رکھ تھلے سبھناں عہد کیتے سر جاوے تے جاوے نہ ہٹناں ایں
پیچھاں نہیں فانی زندگانی دیاں اساں رتبہ بقا دا کھٹناں ایں
سانوں صاحبا شوق شہادتاں دا جامہ خون دی ندی وچ چھٹناں ایں

تن من دھن دولت بال بچے سب کجھ اساں سرکار توں سٹناں ایں
نعرہ اللہ اکبر دا مار کے تے تختہ کفر دا اکھڑ کے الٹناں ایں
اساں وانگ طوفان دے چھل کے تے رکھ شرک دا جڑاں توں پٹناں ایں

ہو یا کی جے دشمناں گھیریے آئے ساڈا حوصلہ ذرا نہ گھٹناں ایں
اسیں غازی غلام حضور دے ہاں دائم سر مردوداں دا کٹناں ایں

صلح حدیبیہ تے قریش دیاں شرطاں

ہویا بیک قریشیاں مشرکاں نوں خالی پرت مسلماناں جاونا نہیں
کارن صلح سہیل آ پیش ہویا شرطاں باہجھ کوئی صلح سہاونا نہیں
پہلی شرط ایہہ پرت جاؤ سبھ واپس ایس سال کعبے ول آونا نہیں
دوجی شرط آوے خالی ہتھ مکے کوئی ہتھیار بھی نال لیاونا نہیں
خوشی نال جیہڑا جم جم بہے ایتھے اوہنوں ہرگز روک کے کاڈھنا نہیں

کھا کے خوف عثمان نوں ٹور دیو تے تیرا اساں تھیں چاہیدا جاونا نہیں
جیکر ایہہ شرطاں نہ منظور ہوون فیر صلح دا نام الاونا ایں
دوجے سال حج کر دیو تن دناں اتے پلک قیام کراونا نہیں
چوتھی شرط جیہڑے مسلمان ایتھے اوہناں اپنے سنگ لیجاونا نہیں
ایتھوں کوئی ہووے جیہڑا جاوے یثرب دا پس بھیجنا کول رکھاونا نہیں

جیہڑا ارچہ رکے مسلمان آوے پچھاں اوہ سنوں رہاں پرتانا ناں نہیں
اجازت عام ایہہ عرب قبیلاں نوں کرنی کسے اُتے ڈرن لازماں نہیں

جو ایہہ نال کوئی چاہے عہد کرکے ہرگز پائیکے عیب دیاں نہیں
شرطاں کہن حضور منظور دائم اللہ دا لیاں لوڑ لاعماں نہیں

ایہہ شرطاں سنکے اصحاباں نوں حیرانگی

حضرت عمر تے یار صدیق اکبر شرطاں سندیاں بار حیران ہوئے
جو ایہہ امر تاں انہاں نوں دس دیئے کہے مگر ساڈے مشرک آن ہوئے
حید عرل رب توکلی قدم دہریئے ناہیں کدے بھی وت نقصان ہوئے
دوہاں طرفاں تھیں دستخط ہو کے محکم شرطاں دکیاں جھپ پیمان ہوئے

کملی والیا انہاں نے آکھناں ایں ڈر دے ایہہ ساڈے مسلمان ہوئے
کملی والے فرمایا پیاریاں ہر ہونا اب سو ایہو حکم رحمان ہوئے
عجب رنگ دسے ویکھیو رنگ جلدی تسیں کس گلوں پریشان ہوئے
چھیتی پرت مدینے دیوں مومن مالک عرش والے مہربان ہوئے

رستے وچ حضور نوں وحی ہوئی کھلی فتح دے صاف اعلان ہوئے
انا فتحنا لک فتحاً مبیناً واصل مشکلاں راہ آسان ہوئے

حضور صلعم دے خط بادشاہاں دے نام

ایسے سال یارو ہجری چھ اندر سچے دین دے صاف اعلان کیتے
دتی دعوت اسلام دی بادشاہاں نوں مومن ہون دے صاف فرمان کیتے
نجدی مین یونان نوں گئے قاصد مطے حبش تے روم ایران کیتے

خط ہر ناں دیاں کھلاں تے لکھ کے تے آپ لائکے مہر روان کیتے
لکھے منشیاں خط زبان عربی جویں امر حضور سلطان کیتے
دائم شاہ سلطان قرآن والے ظاہر حکم کتاب قرآن کیتے

ہرقل شاہِ روم دے نام چٹھی، عربی دا ترجمہ

از طرف محمد رسول عربی ایہہ پیغام لئے روم دے شاہ تائیں
اس تھیں بعد میں دیاں اسلام دعوت چھڈ رشک تنہیے اشتباہ تائیں
جے نہ منوں تے ساری قوم بندی سر تے چاوسو نیڈ گناہ تائیں
واحد لاشریک دی کر ورد جا منوں بادشاہاں دے شاہنشاہ تائیں

اوہ ہوسے اپر سلام جیس صدق بیٹھی سن لیا اے حکم الٰہ تائیں
لیا اسلام تے پاسو اجر دو تا چھڈ کفر تے شرک دے راہ تائیں
آؤ اہل کتاب اس طرف سدھے بال و دوئی دی محول نہ بجاہ تائیں
جھگڑ کر و انکار خوار ہو کے چھڈ جاوسو تخت نشاہ تائیں

اپنے فعل دا آپ گواہ رہناں انت ہووسی پکڑ گواہ تائیں
ظاہر باطن اسیں مسلمان دائم بیٹھے من واحد عالیجاہ تائیں

ہرقل دے دربار وچ سوال جواب

ہرقل روم دے وچ دربار شاہی دحیہ کلبی نے خط پہنچایا اے
بادشاہ تحقیق تصدیق کارن اوہنوں وچ دربار بلایا اے
ہرقل پچھیا ابوسفیان کولوں جیہڑا نبی بن تساں وچ آیا اے
سچ بولیا ابوسفیان شاہا اعلیٰ خاندانی عالی پایہ اے
کہیا ابوسفیان آداب سینی کدی جھوٹ نہ اوس الایا اے
کہیا ابوسفیان تے نہیں کوئی ہرقل فیر سوال اٹھایا اے
کہیا ابوسفیان غریب سنگی اوہدا سرپرے غریباں دی سایا اے
کہیا ابوسفیان نت ودھدے جاندے زور ویریاں دے میر لگایا اے
کہیا ابوسفیان لکھ دکھ جھلن کسے قدم نہ پچھاں ہٹایا اے
کہیا ابوسفیان کدی اسیں غالب کدی انہاں نے بار جھکایا اے
کہیا ابوسفیان نہ عہد توڑن کیتے قول نوں صاف نبھایا اے
کہیا ابوسفیان اک رب اتے اوس مال تے جان گھمایا اے
دنیا روپ بہروپ نے ریجھ انہیں کتنی وار ایہ سان آزمایا اے
ساڈے تیاں معبوداں نے پائے لعنت تائیں جنگ بھی عرب مچایا اے
سچا نبی اوہ آخر زمان بیشک نہ خاص درگاہ تھیں پایا اے
ہوون شاہ بھی جلد محکوم اسدے اوہ رب دا رحمتی سایا اے
اوہدی قوم مزید انکار کیتا ڈاہڈا انت نصاریاں چایا اے

تدوں ابوسفیان بھی نال قدرت روم کرن بیوپار سدھایا اے
عربی رومی مکالمہ شروع ہویا ترجمان نوں کول بٹھایا اے
جس نے کیتا اے دعویٰ پیغمبری دا حسب نسب نہیں کسی کہلایا اے
ہرقل پچھیا دعویٰ پیغمبری تھیں پہلے جھوٹ بھی کدی الایا اے
ہرقل پچھیا انہاں دے پیو دادے وچوں بادشاہ کوئی سدایا اے
منن والڑے ہین امرا اسدے کے عاجزاں سیس نوایا اے
اوس نبی دی ودھدی جماعت دن دن اکے گھٹے شاہ نے پچھایا اے
ہرقل پچھیا من کے دین اسدا کسے پچھاں بھی پیر پرتایا اے
ہرقل پچھیا وچ لڑائیاں دے جھنڈا انہاں یا اونہاں جھلایا اے
ہرقل پچھیا عہد دے پیمان کرکے کدی توڑ بھی انہاں چھڑایا اے
ہرقل کہیا اصلی اوہدا کی مطلب کیہڑی چیز تے بہت پچھایا اے
کلمہ لا الٰہ الا اللہ ساڈے دیس وچہ آن پڑھایا اے
گلے بدی تبلیغوں روک کے تے حق سچ دا حکم فرمایا اے
گلاں بجھ سبھے ہرقل شاہ رومی سرپیر تائیں تھرتھرایا اے
ہوواں حاضر تے دھوواں پیر پیاں دس گنے درشن سوایا اے
ہو چلیا سی مسلمان ہرقل شاہی طبقے نے باز رکھیا اے
ہرقل دیکھ کے رنگ خاموش ہویا باطل عشق نے پیچ اڑایا اے

فتح مکہ دے بعد شاہ روم تائیں صف مومناں رب رلایا اے
کلمہ واضح ہویا مسلمان دائم کرم کریم کمایا اے

باب ضغاطر عالم نصاریٰ دا مسلمان ہونا

بڑھا بابا ضغاطر کمال دانا وڈا عالم سی وچ عیسائیاں دے
ہے اوہ سن گیا سارے نبیاں پیراں تریہہ سن کفر پیایاں دے
باپے سندیاں صدق ایمان آندا صدقے جان بچیاں پیراں آیاں دے
بڑے بڑے نصاریٰ سن جمع اوتھے کیتے باپے پرچار جلیاں دے
وتے جنہاں دی عیسیٰ پیشین گوئی اگے جگے چراغ شفائیاں دے
لگی سندیاں اگ عیسائیاں نوں لانبو بھڑک دے سیے حیائیاں دے

اوس رسول دحیہ نوں بھیجیا شاہ روم دے اوہنوں ایہہ سندیں حیا سائیاں نے
دحیہ باپے ضغاطر نوں رنج کہیا آئے نبی سرتاج خدائیاں دے
اوس وقت آیا گرجے وچ ماما کپڑے پہن سفید صفائیاں دے
ہیں رسول عربی تے ایمان آندا مولا شرم رکھے اکھیں لائیاں دے
تسیں لیاؤ ایمان تے پڑھو کلمہ ڈب مرو نہ وچ خطائیاں دے
ایہ را بابا ضغاطر امغز پھریا مرے جھکھڑ مار دوائیاں دے

مارو مار کے لکے اوہ ہل گئے مارن بیتر سہو وانگ تعائیاں دے
گئے جے وچ ہو گیا شہید بابا دائم ملے رتبے آشنائیاں دے

شاہ مجوسی کسریٰ پرویز فارس نوں سرکار دا خط

از طرف محمد رسول عربی جے کہ خط نے عمل کما وسو گے
ہیں رسول خدا دا بھیجیا ہاں ہو سو غرق جے شک لیاوسو گے
واحد لاشریک دی کرو پوجا اندر جنتاں موج منا وسو گے
جے انکار کرو سو ہو کے خوار مرسو جھکے در درگاہ نہیں جاوسو گے

اے کسریٰ پرویز ایمان لیا کے سدا زندگی شمع جگا وسو گے
دلیاں دعوت میں دا اسلام والی جے نہ منسو تا پچھوتاوسو گے
مسلمان ہو جاؤ ایمان لیاؤ راحت امن سلامتی پاوسو گے
بیڑی اپنی ڈوب کے کفر اندر سارے قوم نوں نال ڈوبا وسو گے

رکھو یاد تمام مجوسیاں دا سر تے بھار گناہ دا چاوسو گے
ہونا خاک در خاک فنا دائم ایتھے کچرک حکم چلا وسو گے

کسریٰ فارس دی تباہی

عبداللہ ابن حذیفہ نے خط دِتا کسریٰ فارس دے پیش ٹکاوندا اے
ملک عرب دا اک غلام ہو کے ویکھو سانوں غلام بناوندا اے
اوہ ملعون مرتد مردود کسریٰ خط غضب دے وچ پاڑ گنواوندا اے

خط پڑھدیاں حسد دے بلے لانبو نال غرور خود نس سناوندا اے
میرا لکھیو سو ویکھو نام تھلے لتے اپنا نام لکھا وندا اے
اپنے نائب باذان نوں لکھیو سو جیہڑا یمن دے وچ حکم چلاوندا اے

کٹ سیس محمد دا لیسی جلادی جیہڑا ہاشمی نبی کہاوندا اے
دو آدمی جلد بازاں بھیجے رقعہ لکھ کے منتظر پھراوندا اے
جیہڑا مور کھاں قاصداں غافلاں نوں اسد مفاد پہلے دی آوندا اے
پڑھے عنقریب وچ آیا اے شاہ سارا انہیں منے کوئی زنگ دکھاوندا اے
پتر اپنا اوسنوں قتل کر کے بیا تخت تے حکم چلاوندا اے
سچی خبر سن قاصداں پڑھے کلمے نے بازاں بھی سیس جھکاوندا اے

خبردار جے کجھ بھی دیر لگے بیٹھوں غضب ٹھلیا جاوندا اے
حکم سندیاں کسریٰ دے پیش ہو وو وچہ دھمکیاں لکھ پیراوندا اے
آکھن آقا نوں جلد تیار ہو تساں کسریٰ پیش بلاوندا اے
نبیؐ پاک فرمایا اوہ شاہ کسریٰ مر کے خاک دے وچہ سماوندا اے
اودھر فارسوں خبر بازاں پائی ظالم یاد تساں کیتا بیاوندا اے
ہویا کسریٰ دا سب برباد خانہ مولا غضب علیم تاں چلاوندا اے

لڑ لڑ قتل ہویا خاندان سارا مولا دین دا چن چمکاوندا اے
حضرت عمر فاروق دے دور اندر ایہہ کلمہ فارس وچ جھوم جھاوندا اے

حبش دے شاہ نجاشی ول سرکار دا نامہ

ملک حبش دے شاہ نجاش دے سنگراں نور حضور لکھائیاں نے
منتے حق دے دین اسلام دیاں رمزاں ساریاں آن پہنچایاں نے
پڑھیا شاہ نجاشی نے خط شہ نوں حرف حرف تعمیں لذتاں آئیاں نے
حضرت جعفر نے شاہ نوں بیعت کیتا خوشیاں کالجے دون سوائیاں نے

عمرو بن امیہ ضمری ہو تا سد طرف حبش دی کیتیاں دھایاں نے
جیہڑے حبش اندر مسلمان آہے سنکے کولوں تساں تہاں گھیرایاں نے
دلوں منوں یکدم مسلمان ہویا سینے چمکیاں نور صفایاں نے
سارے دیس وچہ برسدی پئی رحمت دھاں نبی دے دین دھایاں نے

لکھیا حبش دے شاہ جواب نامہ عرضاں دا اگے غلام الایاں نے
کیوں نہ نار تھیں نیے گلزار دا ایہہ جیہڑے سوہنے جھاتیاں پایاں نے

نجاشی دا خط شہنشاہ دوعالم دی خدمت وچہ

اول بسم اللہ حمد رب دی اے جیدے تسیں محبوب دلدار آقا
نوری خط سرکار دا بابرکت پڑھیا ادب تھیں نال پیار آقا
بھر چل گئے دین مذہب سارے سینے آپدی وحدی نار آقا
اسیں ہتھ جات تے کیتی اے بیعت جیہڑا بھائی تساں دا جعفر طیار آقا
شبیر ہا رہا مطلوب محبوب احسن لت جنہاں دی سی انتظار آقا

اوہ تساں سلام ہزار واری رحمت برکتاں بے شمار آقا
میری خوشی دی حد نہ رہی کوئی نظر آپدی تھیں بیڑا پار آقا
تسی نبی سرتاج کل انبیاء دے من لیا ہے تسک آثار آقا
سب تورات کتاب صحیفیاں وچہ پڑھے ہوئے سن ذکر اذکار آقا
یوسف عیسیٰ مسیح خلیل مرسل سارے آپ توں کراں نثار آقا

لکھ حال حکومتاں کول میرے ایہہ ہاں گدا تے سرکار آقا
نور آپ دے تھیں ظہور ہووے کراں آپ دا کویں دیدار آقا
اسیں کون غلام کمین گھرے ویکھے حسن دا جھل جھلکار آقا
دائم آپ دا نام اے جان ساڈی ورد صل علیٰ لے کار آقا

اسکندریہ مصر دے شاہ مقوقش دے نام فرمان

اسکندریہ مصر دے شاہ نائیں ہویاں دعوتاں دین غفار دیاں
حضرت حاطب بن ابی بلتعہ دے ہتھ خبراں پہنچیاں نبی مختار دیاں
ایہا شاہ مقوقش نوں اثر کیتا گلاں مٹھیاں سید ابرار دیاں
خط پڑھدیاں دین قبول کیتا گیاں عقلاں شاہ انکار دیاں
عربی دان شتاب منگوا کاتب پڑاں بھیجیاں شوق پیار دیاں
دائم لکھیا موڑ جواب نامہ اندر خدمتاں شاہ سرکار دیاں

شاہ مقوقش دا جواب تے ہدیہ

اول حمد واحد لاشریک اللہ بخشنہار ستار غفور حضرت
آپ تساں سلام تعظیم لکھاں بحر فیض دے فیض گنجور حضرت
کراں شان حضور بیان کی کی ناہیں پہنچدا عقل شعور حضرت
پڑھیاں سطراں سرکار دیاں نور بھریاں سینہ نور کیتا نور و نور حضرت
ہیسی پتہ کتاباں وچ ایہہ باقی نبی آونا اک منور حضرت
سینوں ظن سی شام دے ملک ہوسی ایہہ ظن ساڈا ہویا دور حضرت
تسیں آخر زمان رسول سچے حکمت کھنڈیا آن ظہور حضرت
اک خچر دو لونڈیاں اک خلعت ہدیہ بھیجیا کرو منظور حضرت
سدا آپ دے دین دی دھوم ہیسی غرق ہوگیا کفر فتور حضرت
دائم آپ دے قدم دی خاک مصری رکھو نظر دی وچ منظور حضرت

ظہور نور اسلام

ایسے طرح کیاں بادشاہاں ول نامدار دے نامے روان ہوئے
منذر شاہ بحرین اسلام آندا دیندار شاہاں عمان ہوئے
شاہ یمامہ شاہ یمن نے پڑھے کلمے شاہ دمشق بھی اہل ایمان ہوئے
گونجی بانگ توحید دی آن ہر سو لکھاں تخت والے مسلمان ہوئے
وڈے وڈے عالی تاج تخت گوئے شاہ دو عالم دے آن ہوئے
بت پرست تگڑا توڑ تباں میرے آقا دے زیر فرمان ہوئے
لائے پار جہاز جہاز والے کفر شرک دے بند طوفان ہوئے
دائم صل علیٰ دی دھوم پیگئی کمل پوش دے ظاہر نشان ہوئے

جنگ خیبر

اندر زوادی قری یہودیاں نے دھوم دھام سیتی ڈیرے لاوتے
بنی قینقاع تے بنی نضیر ظالم جیہڑے یثربوں نبی اٹھا دتے

پرت چڑھ کے مدینیوں اٹھ منزل خیبر وچ دس قلعے بناوتے
رلکے سب قبیلیاں مورکھاں نے وڈے جوش غرور تن چھاوتے

سینے پڑاں پرانیاں جاگ پیاں حسد بغض نے نشے چڑھاوتے
بنی اسد تے بنی غطفان ہوریاں رلکے لڑن دے ہتھ ملاوتے

اکٹھا کیتو نے دس ہزار لشکر لڑن مرن دے حلف اٹھاوتے
دو سال گذرے صلح حدیبیہ تھیں خیبر والیاں ولولے پا دتے

نکلے سماتہ شن ہیبہ دیاں دشمناں دی کملی والڑے حکم فرماوتے
چودہ سو صحابیاں غازیاں نے بنھ کے تیر تلوار چمکا دتے

راتو رات یک دم خیبر وچ آکے اُچے نعرے تکبیر چلا دتے
اچن چیت دائم گھیرا گھتیو نے قلعے کوٹ تمام ہلاوتے

یہودیاں دا مقابلہ

وڈا قلعیاں داماں یہودیاں نوں اندر بیٹھ سارے دھڑک کرن لگے
آ ویکھ اسلامیاں غازیاں دی جیہڑے باہر آ کے اندر وڑن لگے

اتھے واہ نہ چلسی مسلمیاں دی قلعے سخت تک تک نرڑن لگے
اوڑک ننگ تے ہٹ کے نس جاسن پتھراں آپ ہی سکیاں بھرن لگے

اندر بیٹھ وچ مورچے موریاں تھیں تیر غازیاں نوں سدھے چھوڑن لگے
غازی تیراں نوں ویکھ کے نہیں اٹکے نہ ہی اڑن والے کدی ڈرن لگے

نعرہ اللہ اکبر دا ماریو نے آکے یورش اتے جوش چڑھن لگے
لگے رنگ ہو گئے یہودیاں دے غازی اٹھل گھمت کے چھڑن لگے

نو قلعے فتح کر لے عاشقاں نے ویکھ ویکھ یہودی سڑن لگے
دیہوں لڑدیاں لنگھدیاں ویہہ گذرے دائم قلعے قموص تے آ اڑن لگے

ماہ صفر سنہ ھ خیبر دے قلعے قموص دا فتح ہونا

لیکے لشکر جناب صدیق اکبر سارا زور قموص نے لایا اے
جان توڑ کے لڑے پر رہے خالی ہوئی فتح نہ چھوڑ دا لائیا اے

عمر ابن خطاب نے روز دوجے جھنڈا ہتھ دلیری اٹھایا اے
کئی روز گذرے جاندی پیش ناہیں سارا زور رفاقتاں لگایا اے

لکھ واہ نہ کسے دی چلدی اے جیہڑو ہوریاں سخت کھیر لیا اے
فیر ہی قلعہ بہ جاوسی فتح ویکھو کھا کے قسم حضور فرمایا اے

یا مظہر العجائب ذاکر کے اپنے دلبر نوں دریہ بلایا اے
سد سدیاں سارا سوار ہو کے حیدر شیر مدینیوں آیا اے

Scanned with CamScanner

پڑھ کے بسم اللہ کملی والے دے جھنڈا علی دے ہتھ پکڑایا اے
آ مالک قلعے سندا مرحب نام حیدر بڑا اجری جوان سدایا اے

پھر سرخ لباس آ قلعے اتے حیدر نعرہ تکبیر سنایا اے
حیدر شیر دلیر دے پر مقابلے دے اس نے آوندیاں شعر سنایا اے

قد علمت خیبر انی مرحب
شاکی السلاح بطل مجرب

میں ہاں مرحب سرتاج بہادراں دا میری ہیبتوں جگت لرزایا اے
مرحب دی تجربے سب لڑائیاں دے اگوں مرتضیٰ رجز الایا اے

انا الذی سمتنی امی حیدرہ
کلیث غابات کریہ المنظرہ
اکیلہم بالسیف کیل السندرہ

میں ہاں اوہ شجاع کہ نام میرا میری ماں نے شیر ٹکایا اے
سندرہ[1] وانگ تلوار تے تول دیواں مینوں رب نے آپ وڈیایا اے
ماری کھچ تلوار سرکار حیدر سر مرحب دا کٹ گرایا اے
آیا جوش تاں مرحب دے ساتھیاں نوں نکل قلعے تھیں شور مچایا اے
دوڑ دوڑ یہودیاں قلعے اندر چھپ اپنا آپ بچایا اے
حیدر پیچھے پے جھٹ گئی ڈھال ستھوں موڑی ڈھال بھی گھت سدھایا اے
آئے قلعے دے بوہے نوں ڈال پنجہ نعرہ مار کے ہیٹھے وگایا اے

میرے زور دا کوئی نہ ہور ثانی بلکہ شیر لتے بھی میریا اے
آپس وچ اوڑک دھماں بیٹھا کے دسے دا زور نہ آزمایا اے
تیغ چوٹیوں اڑی تک چیر دی گئی نالے ڈھال نوں کٹ آمایا اے
اوسے وقت بہادراں مسلماناں تکبیر کے مار بھگایا اے
تدوں کسے یہودی نے جاندیاں ہی خنجر علی دے آپ چلایا اے
ایہہ تکریاں آ گیا جوش ایسا رنگ حیدر دا ہور وٹایا اے
چالی قدیاں تے سٹیا شیر حیدر سارا قلعہ یکدم تھرتھرایا اے

پگئی بھاج یہودیاں ہوش بھلے علی فتح دا بگل وجایا اے
دائم علی مولا مرتضیٰ تائیں تاج ظفر دا رب پہنایا اے

شاہِ مرداں شیر یزداں قوت پروردگار

لافتیٰ الّا علی لاسیف الّا ذوالفقار

معجزہ:- بازگرداند زمغرب آفتاب

سیج زانوں شیر یزداں خیبر جد آرام گاہِ مصطفیٰ ہو گئی
ہویا سورج غروب تے جسم کھلا گویا روشن شمع دوسرا ہو گئی

علی شان سرکار دے وچ شاغل تدوں عصر نماز قضا ہو گئی
علی آکھیا پڑھنی سی اجے دیگر دیہوں ڈبیا شام قضا ہو گئی

[1] سندرہ عرب کی ایک مشہور عورت تھی جس کی صحیح تولنے اور ماپنے کی خاص و تمام شہرت تھی۔ مصنف

حضرت آپ دے بحرِ رضا اندر میری وانگ حباب فنا ہو گئی
نبی ہتھ اُٹھا دعا منگی عین تیر بہدف دعا ہو گئی !

پچھلی پیریں یک دم سورج پرت آیا شان آپدی جلوہ نما ہو گئی
ناز یار دے بے نیاز منّے گزری ہوئی نماز ادا ہو گئی

ویکھ معجزہ میری سرکار سندا دم عیسیٰ دی ہوش ہوا ہو گئی
لی مع اللہ وقتٌ دائم کمی کہی حد کہ نال خود ذات خدا ہو گئی

گفتہ او گفتہ اللہ بود

حضورؐ دی زبان نال رب بولدا

نور شمس الضحیٰ دی تاب اگے سورج چن دی روشنی مات ہو گئی
کمل پوش حضور پُر نور عربی جیہڑی بات آکھی اوہا بات ہو گئی

کہیا رات نوں دن تے دن ہو گیا کہیا دن نوں رات تے رات ہو گئی
آیا چن نوں آکھیا اُتر آیا جس نے منیاں نیک برات ہو گئی

کہیا پتھر نوں بولیں تے پڑھے کلمہ نالو وچ جمادات ہو گئی
کھارے کھوہ نوں آکھیا ہو مٹھا مٹھا ہویا تاثیر نبات ہو گئی

کہیا عمر نوں آ تے عجب آیا ساری عمر داخل وچ برات ہو گئی
کیتی اتھے نقیں کعبے ول سرور یکدم کعبے ول سدھی جماعت ہو گئی

بت خانے نوں آکھیا ہو مسجد مسجد ہو گیا نوری برسات ہو گئی
احمدا حمد دی اک رضا دائم قبضے وچ ساری کائنات ہو گئی

خیبر دے یہودیاں نال انہاں شرطاں تے صلح

پہلی شرط ایہ خیبر دے واسیاں ہونا ہیں جاں بخشیں تساں گواوناں ایں
دوجی شرط تاوان ایہ جنگ والے کیتے اپنے دا بدلہ بھرناں ایں

لگے نمازی ہار راہ دین دیاں تساں ہالی نام مکاوناں ایں
ساڈی خاص ملکیت زمین خیبر تساں اوہناں وانگ کماوناں ایں

چوتھی شرط رعیت ہو رہو سارے مسلماناں تے حکم چلاوناں ایں
ادھا حصہ خراج زراعتاں دا تساں مومناں تائیں پہنچاوناں ایں

پنجویں شرط جے عہد نوں توڑو یہود تساں خیبر وں بسترا چاوناں ایں
دائم سب یہودیاں قول کیتے کسے عذر نہ مول لیاوناں ایں

حضور پُر نور دا معجزہ

حارث خیبری دی بیٹی نام زینب میرے آقا نوں پئی ازماوندی سی
گوشت خوب پکا کے بکری دا نال اوس وچ زہر ملاوندی سی

آکھے نبی نوں کر قبول دعوت منت جوڑدی واسطے پاؤندی اے
آیا بشیر بن براء بھی نال حضرت کھانا پیش حضور ٹکاؤندی اے
جس بکری دا سی ایہہ ماس بی بی بھنوں پکے بھی بناؤندی اے
لقمے کھا گیا بشیر بن براء دوڑ جان اوس غریب دی جاوندی اے

کملی والے نے عرض قبول کر لئی زینبے ور دی گھر نوں آؤندی اے
اکو لقمہ اجے سوہنے نے چکھیا سی گل کھول سبیا زردی جاوندی اے
نہ کھاؤ بلکہ ہیں وچ زہر ملیا سوہنے نبی دی ذات فرماوندی اے
نبیؐ آکھیا زینب ایہہ کی کیتا اگوں عرض با ادب الاوندی اے

یا نبی آزمائشاں کیتیاں ہیں سیس قدماں دے وچ جھکاؤندی اے
دائم من لیا سچا پیر ایں نوں کلمہ پڑھ ایمان لیاؤندی اے

صفیہ حی بن اخطب دی بیٹی نال حضور صلعم دا عقد

آگئی لونڈیاں وچ اسیر ہو کے بیٹی خیبر دے حی سردار دی اے
کیتا عقد سرکار نے نال اس دے سچی آس بی بی آسدار دی اے
جنگ خیبروں پہلاں میں خواب ڈٹھا چھاگئی وال دی رات بہار دی اے
دسیا خاوند کنانہ نوں اٹھ غیرتی تاب رہی نہ ہوش گنوا دی

صاحب حسن صفیہ سی نام اس دا باندی ہوئی رسول مختار دی اے
نیلا داغ اک اوہدے رخسار اُتے پچھیا نبیؐ تاں عرض گزار دی اے
جس آن فلکوں میری جھولی پیا چندی جھلک نوری لاٹاں ماردی اے
مارے کھچ رخسار اُتے تھپڑ ریجھ مدنی تاجدار دی اے

سن کے کہیا حضور اوہ چن ہیں ساں پوری ہو گئی خواب اسرار دی اے
دائم تہاڈے نشوہ نہیں پار بیڑے جنہاں حب حبیب سچیار دی اے

عمرے تے زیارتِ خانہ کعبہ سنہ ھ

ہویا سال جاں صلح حدیبیہ دا سماں آگیا حج تے جاونے دا
سینے سک پرانیاں بلبلیاندی وقت آگیا گلے لگاونے دا
جیکر صلح سلوک نہیں ملے پیارا کی فائدہ جنگ مچاونے دا
ہوئے مست الست مخمور عاشق چیتا بھلیا پینے کھاونے دا

گھر رب دا دیکھیے نال الفت تناجا گیا ذرشنا پاونے دا
رحمت باد صبا نے سماں آندا میٹھی کلی امید ہلاونے نوں
سینے شوق تے ذوق پرو لیا نوں شمع نور تے حند جلاونے نوں
ہوئے دید سعید وصول جیکر ماسہ شرم نہ خاک رلاونے دا

ماسہ مذہب ناہیں جیکر حکم دیوے گور وچ لوٹی سیس ٹکاونے دا
دائم عاشقاں صادقاں عاز یا تنزن ماسہ تکرار حند گواونے دا

عمرے تے زیارت کعبہ

عمرے حج دا حکم رسول کیتا عید نام تمام مختاریاں سبنے
خاص حکم لئے انہاں صحابیاں نوں علیاں جنہاں نوں حضرت سرفرازیا نے
لگے عمرے دا ارادہ اسوار رسید پچھے سوہنیاں سنگتاں ساریا نے
بیٹھا اک دستہ اوتھے غازیاں دا اسلحہ جات دیاں نگھداریا نے
کملی والے دا وچ عظیم لشکر مومناں کا فراں آڈ سدھاریا نے
مکے والڑے گھراں تھیں نکل بہنے پایا مومناں آن دھکاریا نے
اوتھوں مکہ تصویر دلیانگ مارا دسے سامنے صفاں سنگاریا نے
کسے والا نہ نقصان کیتا پڑھیاں آئتاں صدق پیاریا نے
ایہ مذہب نرالڑا سب گلوں جگمگ جھلیاں نور پھلاریا نے
ہندو کافر رنجیدہ دور ہو وہ تشنہ خون دے سی کناریا نے
کسے ککھ وگلوں پرت ویکھیا نہ اوہ نیتیاں نبی سنواریا نے

اللہ بیلی مدینیوں کوچ کیتا مہ دیاں مکے تشریف تیاریا نے
جنہاں لبیک تمام صحابیہ تے پختہ کیتیاں قول اقراریا نے
رستے وچ ہتھیار سب کھول وتے گلاں کیتیاں نہیں صحابیاں نے
ٹھاٹھاں کھڑا ہجوم سیتی ورسے آن مکے پیاں آن ہر طرف دھکاریا نے
بے گئی گونج لبیک لبیک سندی گلاں عاشقاں حق پکاریا نے
جوڑھ گئے ابو قبیس پہاڑ دشمن گھڑیاں وچ ہراس گزاریا نے
رڑے صبر تحمل تھیں مومناں نے عمرے حجریاں رسماں دھاریا نے
ویکھ ویکھ پہاڑ تے کہن دشمن مسلماناں دیاں شاناں نیاریا نے
کیتے امن امان حج مومناں نے منتھیں تھمیاں اونٹ جھاریا نے
تن روز خیر نیتاں نال گزرے رہیا دور فساد غبار ریا نے
ہیسی شک کفاراں نوں پہونگ رٹی حرم آن چھڈیا ہا ٹھاٹھ جاریا نے

غالی شہر دیانت دا جن چھڈیا ایس اثر تھیں صفاں ٹھاہاریا نے
روشن شمع صداقت دی ویکھ دا ایم خالد عمرو جہیاں جاتاں واریا نے

حج تھیں واپسی تے اسلام دا اثر

کر کے امن امان سب حج مکے مومن طیبہ دے ول رواں ہوئے
جیہڑے آہے اسلام دے وڈے دشمن کر کر صفت قربان قربان ہوئے
ہویا اثر تک شان اسلامیاں دی کفر چھوڑ کئی اہل ایمان ہوئے
وڈے وڈے بہادر شجاع نامی دستے جھاک اوہ دیوں صاحب شان ہوئے

ویکھ طرفہ طریق عبادتاں دے مکے والڑے بہت حیران ہوئے
اوہناں لکھ نہ کسے دا چھیڑیا ئے نہ کوئی شور فساد نقصان ہوئے
ہجری اٹھ وچ جنہاں نوں حب جاگی طیبہ پیش رسول دے آن ہوئے
خالد ابن ولید عثمان ہوریں عمرو عاص جہے بھی مسلمان ہوئے

دور دور تک دین مقبول ہویا عرش فرش والے مہربان ہوئے
عربی سکھر دے آہے جیہڑے جہیڑے سکون تے آ وائیم لدھ حیران ہوئے

سریہ موتہ دا واقعہ

لکھیا خط حضور پُر نور سرور صلعم بصرہ کول دین سمجھاونے نوں
موتہ شہر دے پیر پہنچیا جیدوں حارث کی دے لیا سدا ریکے پھاونے نوں
حارث نا آکھیا دسیئے گل سچی لکھ لعنتاں جھوٹھ سناونے نوں

لے بانا نامہ بن حارث بن عمر ازدی نال شوق دا سے خط پہچاونے نوں
موتہ شہر دا نام شرجیل کافر اوس پکڑ لیا پچھ پچھاونے نوں
خاطر دعوت اسلام دی چلیا ہیں بصرے نبی دا خط پڑھاونے نوں

کیتا سنیاں قتل شرجیل اوہنوں ظالم چکیا ظلم دے چاونے نوں
دائم حارث دی تیر حضور سن کے حکم دیوندے فوج چڑھاونے نوں

حضور صلعم دا فرمان

سن ہجری آٹھ دے تے چڑھ ہزار ان نبی کہیا یار دے موتہ نے جاونا جے
کیتا حارث نوں قتل شرجیل موتے اوہنوں موڑ دا اسنہ وکھاونا جے
جیکر زید بن حارث شہید ہویا ناہیں ڈول کے قدم ہٹاونا جے

نعرہ اللہ اکبر دا مار کے تے قدم نال ترتیب اٹھاونا جے
جھنڈا زید بن حارث دے ہتھ دِتا شیر و شیر دلیر سداونا جے
ابی طالب دے پُت دی دھک جنگی جھنڈا جعفر نوں تھڑاونا جے

جیکر جعفر بھی ہو شہید ویجے علمبردار عبداللہ بناونا جے
سر جائے تے جائے ہزار واری دائم ٹکے پچھاں نہ آونا جے

جنگِ مؤتہ

موتہ شہر نوں مومناں منہ کیتا نعرے اللہ اکبر دے لا کے تے
دو لکھ فوج لے کے دشمن جمع اوتھے آپے مورچہ خوب جما کے تے
لکھے خط رسول مقبول نائیں بھیجن لشکراں کرم کما کے تے
ہر کے لٹے لویا ل شہادتاں دے دِسو شمع تے عہد جلا کے تے
بس بس عبداللہ ایہ بہت چنگی سارے من دے ہتھ اٹھا کے تے
دوہیں ولیں مقابلہ شروع ہویا غازی گھبرے وچ وچلا کے تے
کرے رحمت خدا صحابیاں کمر لن فانی مارن کافراں تیغ چمکا کے تے

تین ہزار جرار تے غازی چلے رب دا نام دھیا کے تے
مسلماناں دے ہوش قرار ہو گئے سوچاں سوچدے کی گھبرا کے تے
دتی متّ عبداللہ ہوشیار ہو وو سب مرن دے خوف بھلا کے تے
ایک ٹاما منہ دکھاؤ سانوں طن اندر جیکر نس جائیے بھاج کھا کے تے
لنگھ شارف عمان تقیس کیے سا گئے بیلکہ ہو کے قدم جما کے تے
ہو گئے زید بن حارث شہید اوتھے جھنڈا جعفر نے پکڑیا آ کے تے
گھوڑا اٹھیا زخمی پیدل لڑن لگے بازو کٹیا زخم نوں کھا کے تے

Scanned with CamScanner

دوجے بارہ دیناں مرلڑن لگے اوہ بھی لشکیا ہڑ لیاکے تے
انا للہ انت شہید ہوگئے پڑتیاں مگیاں نوحہ نبھاکے تے
اوہ بھی لڑدیاں ہو شہید گئے سیدھ وچ بہشت وچھاکے تے
سبھناں آکھیا سانوں منظور تو ہیں ثابت آکھیا ادب بجاکے تے
خالد آکھیا آیا اٹکے شیر ہے وسے جنگ دا رنگ بدلاکے تے
وانگ شیر اندے گجدا سیف اللہ کافر سہم گئے خوف کھاکے تے
گونج شیراں دی سندیاں وانگ بھیڈاں دوڑ کے سرتے پیر رکھ کے نسے

دوزں گھٹ کلیجے دیناں لائے رکھیا نال ای علم بچاکے تے
اسدے بعد عبداللہ نے علم چایا دستی کفر دی دھوڑ اڈاکے تے
ثابت ابن ارقم جھنڈا پکڑ آکھے رکھو اک امیر ٹھہراکے تے
ایس کار دے میں نہیں مول قابل کرے خالد قبول ہتھ اٹھاکے تے
اُسنا لڑیا تلواراں نو ٹٹ گیاں لڑدا ہو تلوار دھمکاکے تے
نالے مرد مجاہداں بول دتا دشمن لندے دلاں ڈولاکے تے
خالد آکھیا تکہ کی دوڑنا دیا جبر ہے گئے میدان بھلاکے تے

وافر مال غنیمتاں ہتھ آیاں آئے وچ طیبہ فتح پاکے تے
سنکے نبیؐ شہیداں دی خبر دا غم کرتے صبر دعا فرماکے تے

سمندری توشہ

میں قربان اصحابیاں نہ لانا سوں و کرساں نے دکھ اٹھاوندے سن
حضرت ابو عبیدہ دے لشکرا نوں اکس جنگ اتے لگے جاوندے سن
میں قربان حضور دے عاشقاں تھیں صبر شکر تھیں جب ناکھاوندے سن
اکدن ریت سمندر دے لگے جاندے بھکھے ذہانڈے نام دھیاوندے سن
عنبر مچھلی سمندر دے لگے جاندے بھکھے ذہانڈے نام دہراوندے سن
اوہدی پسلی دی چلیو اک ہڈی اتاں کھڑی عبیدہ کراوندے سن
اوہدے اکھ دے کھنے وچ منان آٹا غازی ڈال خمیر پکاوندے سن

بھکھاں نساں سر رہتے جھل کے تے گل والے دی پریت نبھاوندے سن
توشہ رکھیا تکیا غریب نہ بھریں بہتر رکھاندا چیاڑ کے کھاوندے سن
نہیں سی کوئی بھروسہ تلوار اتے فتح صدق یقین تھیں پاوندے سن
اوہن جیت سمندر اچھل مارے توشہ دیکھ کے عیان مناوندے سن
پندرہ روز تک ایہدی عظیم مچھی تن سو لشکری رج کھاوندے سن
وڈے تدما آوند لنگوہ گیا طیبہ دکھیون الڑے حضرت سناوندے سن
پاکے فتح مدینے وچ آئے جدم سارا آقا نوں حال سناوندے سن

کہیا حضرتاں اللہ دا رزق کھاؤ اللہ پاک دا ذکر الاوندے سن
دائم آپ بھی ساڈے سرکار عالم مچھی توشہ سنا دل فرماوندے سن

بنی بکر تے بنو امیہ تے قریش مکہ دا رل کے بنو خزاعہ تے ظلم کرنا

وساں سالاں تک بیٹھے عداں تیے تے عہد نامہ قریش لکھایا سی
آپس وچ نہ کرے فساد کوئی درمیاں پایاں بک پکایا سی

Scanned with CamScanner

مومن رہے محکم اپنے قول اتے ایہہ کافراں قول بھلایا سی رکھے بنو امیہ قریش ڈنگی قہر ظلم نے ہنھ اٹھایا سی

چھاپا ماریا بنو خزاعہ اتے بہتی قتل دا کسب کمایا سی لے ایاناں سردار خزاعہ تائیں گھیر کعبے وچ مار گوایا سی

بندے نویں بھی اوہدے قتل کیتے وڈا شور فساد مچایا سی اجے بنو خزاعہ فریاد کردے چھڈ وربدا وا سلسلہ پایا سی

آکھن اسیں کی رہیں جاننے ہاں الہامو زبانے انت چایا سی کعبے وچ پناہ جا لئی اوڑک رہناں اوتھے بھی خون وگایا سی

ابن ورقہ بدیل دے کول چھپے دشمن اوتھے بھی آن ستایا سی تاں پھر عمرو بن سالم خزاعی عاجز سدھا شہر مدینے نوں آیا سی

ڈھائیں مارکے نبی کریم اگے ہر جبر ورنیا سب سنایا سی کملی والیا وقت امداد دا اے رتے سیس مظلوم جھکایا سی

لے عمرو گھیرا وے نہ مدد کرساں وعدہ حق حضور فرمایا سی اودھر مکہ اندر پے قریش مکہ بد عہدیاں آن گھیرایا سی

مسلماناں اگے کیہڑا عذر کرساں رکھے مشرکاں ستا پکایا سی عذر خواہی وچ تجدید معاہدہ لئی یثرب ابوسفیان دوڑایا سی

بیٹھی اپنی ام حبیبہ دے گھر قدم آوندیاں ارس ٹکایا سی چڑھ کے سیج رسول دی بہن لگا بلبلی دیکھ کے جھڑک مٹایا اے

فوری لستر تے حضرت نے پیر گندا ڈٹھا ابوسفیان شرمایا سی
آیا اٹھ حضور دی وچ خدمت دائم حال احوال الایا سی

ابوسفیان دی دربار وچہ حاضری

کیہڑا اپنا کوڑے نوں سجھدا اے جرأت پوے نہ ابوسفیان تائیں ڈھونڈدے پیا سفارشی ملے کوئی نہ جیہڑا کرے جا عذر بیان تائیں

ابوبکر نوں کہیوس گل کر توں بھلاں کدی نہ ایس احسان تائیں اگے گل بھلیکھڑے عہد ٹٹا کرو نواں مڑ عہد پیمان تائیں

دتا صاف جواب صدیق اکبر جیوں منظور حضور سلطان تائیں آپ منگ معافیاں ہو نیڑے جیکر آیا ایں لین امان تائیں

جدیں منی سفارش اج میرا فیر کہیوس غنی عثمان تائیں اگوں کہیا عثمان بیکار توبہ کرے منہ وچہ نہ زبان تائیں

کہیوس عمر نوں کریں امداد مردا سینے طاقتاں تدھ جوان تائیں دسیں خاندانی لاج پال کے تے منیں عرض کہ غور دھیان تائیں

عمر آکھیا ٹیم دے ہاں پر ڈھیٹھ گھٹ کوڑے خاندان تائیں تیرا ابد ڈھیا جاپدا مغز پھریا کتوں پچھ کے ورت دربان تائیں

بچ گیا ایں وچہ دربار آیا نہیں تے لے جاندے تیری جان تائیں جیندے دل جاوے اگو گل ہکلے پریشان کردے پریشان تائیں

منی کسے نہ اوسدی گل کوئی ڈٹھا پیچ ہر اک مسلمان تائیں تکے آیکے حال سبھ بیو سواد ہلا رہیا کجھ سنن سنان تائیں

نہ کوئی صلح نہ جنگ دا پتہ دسے کاہنوں گھلیا ایس حیران تائیں
نکے وڈے ملامتاں کرن دائم پاؤ بھیجیا ام دے آون جان تائیں

لشکرِ اسلام دی مکے تے چڑھائی، ١٠ رمضان المبارک ۸ھ

دسویں ماہ رمضان دی سن اٹھواں ہویا حکم رسول مختار دا اے
عاشق اگے ہی بیٹے اڈیکدے سن اتول امر ہویا سوہنے یار دا اے
تریا نبی جلیل مثیل موسیٰ جھنڈا لے کے دس ہزار دا اے
مکے لاگے آکے ڈیرے ڈال دتے لشکر نال سامان اتار دا اے
مکے والیاں نوں مخبری خبر دتی لشکر وچیا سرین سرکار دا اے
آئی حضرت عباس نوں سوچ سینے اوہلے ہو وچار وچار دا اے
انھیریں پھر دیاں پھیری تن ندے نیڑے سے ہو پچھان پکار دا اے
کس دا لشکر ایہ ابوسفیان پچھے بڑا بادشاہ کسے دیار دا اے
کہیا حضرت عباس نے ایہہ لشکر مکی والے رسول سرکار دا اے

کلمے والیو فتح کر لیو مکہ سماں آ گیا موج بہار دا اے
چڑھے جوش انصار مہاجراں نوں سنگ ہو رہی عزت وقار دا اے
پوری موسیٰ دی ہوئی پیشین گوئی اج راز کھلا راز دار دا اے
پئی رات تے ہوئے چراغ روشن عجب شان اسلام لشکر دا اے
چھیڑ چھاڑ کر سوہرسو قس سارے ہر اک سندیاں ڈولدا ہار دا اے
کوئی ملے راہی مکے جان والا دیواں خبر ایہ دل خبردار دا اے
ہن خرام حکیم بدیل دوہ چار تے بیجا ابوسفیان نتار دا اے
اینڈی دھوم نہ کسے دی کدے ڈٹھی ملک ویکھیا پار اوار دا اے
ڈگا سندیاں ابوسفیان دھرتی متقل ہوش تمام وسار دا اے

باہوں پکڑ عباس نے نال الفت رستہ دس دتا جنت زار دا اے
جیکر جھکیو تاں امن امان دائم جیکر تڑے تے کم خوار دا اے

ابوسفیان دا مسلمان ہونا

آیا نال عباس دے پیش سرور لشکرے کیہے نی سوہنیاں پھاہ میرے
لشکرے ہو حرام نہ ہو یوس پچھلی عمر تے لیا تے ساہ میرے
ہیں بہار نوری تاج والیاں ہو ہیں غلام نہیں بادشاہ میرے

پڑھے کلمہ رسول دی لگ قدمیں کلمے والیو تسیں گواہ میرے
کیتے تیا نوں بے حد ضائع مادنے نفس شیطان نے راہ میرے
تسیں پلک رسول خدا دے ہو ہو گئے دور شبہے اشتباہ میرے

اوہناں سنگاں مشرکاں وچہ رہ کے ہوئے عمل بھی سب تباہ میرے
دائم حشر دے روز بھی لیس فنا فی سا تھی ایں وچہ ہیں فناہ میرے

رنگی دے رنگ

پلک پلک وچہ بدلے رنگ اپنے اساں رنگی دے رنگ کمال ویکھے
سکے تھل بن جیہڑے دریا اتیں مجری مار دے لہر اچھال ویکھے

ساری عمر جباری ویہڑے وچ گذری اے ایہ اندر اج کول ابوسفیان دا حال ویکھے
جس ٹکراں ماریاں پتھراں نے پلے اوس دے حقدے لال ویکھے
ورھڑے مکے وچھ ہاتھ کبیر فقر سے زمین فلک اج ساڈا اقبال ویکھے
دھرتی مکے دی کل کنبے کھی دے وچ لشکر نسبت ابیاں پاک جمال ویکھے
پیچھے بت یا اک خدا پچھا کہ کے اج کوئی ایہہ سوال ویکھے!
پھر ہوئی حضور دا حکم ہویا ہر اک لشکر دی ہوش سنبھال ویکھے
جارے ابوسفیان پہاڑ چڑھکے ساڈا شان نے جاہ و جلال ویکھے
سدھے ہر دا نہ ہر کن قریشیا نزول غالب سر زمین کھلے آن بحال ویکھے

کئی پلٹناں کئی کمان افسر بی شان عبداللہ دا لال ویکھے!
دائم جنہاں نے بکیوں کدے سیاسی منہ اونہاں حسوا آندے حال ویکھے

شہر مکے وچ بادشاہ اسلام دی منادی

ٹیا وچ مکے ہر کا حق دا لا حق والیاں خوف سناوناں ایں
دیوے سٹ ہتھیار یا رڑے کیسے جس حال نے جان بچاوناں ایں
یا مڑاوے بکسی تقل بار جنہاں بیٹھے اندر چھپ لک جاوناں ایں
کلمہ پڑھن رسول کریم والا جنہاں رکھڑا یار مناوناں ایں
جیہڑا اسامنے ہوو یگا کوئی دشمن اساں او ستوں مار گواوناں ایں
جیہڑا ابوسفیان دے جیلئے خلنسا سنے حرم ضرور کماوناں ایں
خبر دار جے کسے کجھ شور کیتا مار خاک دے وچہ رولاوناں ایں
ہر کو کملیو کملی دا بھیڑ وبلہ کملی والڑے پار لنگھاوناں ایں

گھراں والڑا آیا اج گھریں مڑکے آوے جنہاں نے درشنا پاوناں ایں
ہادی رحمۃ للعالمین ساقی دائم رحمت دا جام پلاوناں ایں

فتح مکہ معظمہ

نعرے مارڑے وڑے مکے گھٹاں رحمتی رب سایاں نی
الٰہ کھیے ابوسفیان پہاڑ بیٹھا شاناں سوہنے دیاں دین سوہایاں نی
جنڈاں سوہنیاں دا فیر لشکر نیراں سو مزینہ صفاباں نی
آپ آئے انصار مہاجراں فوج جنگی وردیاں سب سجایاں نی
تک تک ابوسفیان حیران ہویا گلاں کھول عباس سمجھایاں نی
ابو جہل دے مکہ مدینت اندر تے صفوان دبوچہ خطایاں نی
ایدھر خالد دا تقب سی سیف نامیں کوٹھیاں لکی کھیرایاں نی
جھنڈڑے جھلدے جھلدے چن تارے گلیاں نور دنیاں سہایاں نی
گذرے چار سو بنی غفار پہلے رنت سو نیر اسلم پچھے دھایاں نی
قیس اسد تمیمے آئے پچھے صفاں خوب سنوار نبایاں نی!
لاٹاں ماردا سبز لباس سوہنا اللہ دنیاں آپ اچیایاں نی
حضرت لڑن تھیں عاشقاں منع کیتا کمی مشرکاں شور رنیاں پایاں نی
خالد ابن ولید دی فوج کتے ننگاں مشورہ بیل چلایاں نی
کیتا پرت مقابلہ دشمناں دا اونہاں فیر تلوار بھلایاں نی

لاشاں چھوڑ اٹھائی مرتد نٹھے جاناں بھوریاں وچ لکایا نی
ڈیگے کعبے وچ آپ تشریف پہلے پچھے عاشقاں سبق پڑھایا نی
پڑھی دو رکعت نماز حضرت صفتاں ربدیاں بول فرمایا نی
تن سو سٹھ بت توڑیا دوہاں ویراں علی نبی دے نام وڈیایا نی
خانے کعبے دے خاص مکان دیاں حضرت کنجیاں ونت منگوایا نی
لیاں کنجیاں جنہاں مجاوراں تھیں بہت انہاں دے منہہ بکرایا نی

قتل عام تے منہ خالد دے دا پر نبی ہٹیاں صبر پڑھایا نی
ابراہیم دے خاص بنایا اتے سوہنے لینیاں حق ادا ایہا نی
اللہ باجھ نہ ہور معبود کوئی سچے سچیاں آکھ سنایا نی
حق آگیا تے باطل مٹیا اے لاثاں بار بہاں نور رشنایا نی
پڑھی دو رکعت نماز اندر فتح شوق پیایہ جگایا نی
اتے تیک اپنا نادری نسل اندر مکی والے دیاں فیض رسایا نی

مکہ فتح ہو گیا سبحان اللہ بانگاں یارو بلال الائیاں نی
دائم پڑھن خطبہ کعبے وچ آقا دھماں دھمیاں چہ خدائیاں نی

فتح نامہ: حضور دا خطبہ

بِسْمِ اللّٰہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

شروع ساتھ نام اللہ کے جو نہایت بخشش والا مہربان ہے ط

لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ وَحْدَہٗ لَا شَرِیْکَ لَہٗ صَدَقَ وَعْدَہٗ وَنَصَرَ عَبْدَہٗ وَھَزَمَ

نہیں کوئی خدا سوائے ایک خدا کے کوئی شریک نہیں اس کا اس نے اپنا وعدہ پورا کیا اور امداد کی اپنے بندے کی

الْاَحْزَابَ وَحْدَہٗ اَلَا کُلُّ مَاثُرَۃٍ اَوْ دَمٍ اَوْ مَالٍ یُدَّعٰی فَھُوَ تَحْتَ

اور اکیلے نے تمام جتھوں کو توڑ دیا۔ تمام مفاخر اور پرانے خونوں کے بدلے اور تمام خون بہا نیچے میرے قدموں

قَدَمِیَّ ھَاتَیْنِ اِلَّا سَدَانَۃَ الْبَیْتِ وَسَقَایَۃَ الْحَجَّاجِ یَا مَعْشَرَ قُرَیْشٍ

کے ہیں۔ صرف حرم کعبہ کی تولیت اور حاجیوں کی آب رسانی اس سے مستثنیٰ ہیں۔ اے گروہ قریش

اِنَّ اللّٰہَ قَدْ اَذْھَبَ عَنْکُمْ نَخْوَۃَ الْجَاھِلِیَّۃِ وَتَعَظُّمَھَا

اب جہالت کا گھمنڈ اور نسب افتخار خدا نے مٹا دیا ہے۔ اور

بِالْاٰبَاءِ اَلنَّاسُ مِنْ اٰدَمَ وَاٰدَمُ مِنْ تُرَابٍ ط

آدم علیہ السلام مٹی سے بنائے گئے ہیں۔

ترجمہ پنجابی

واحد لاشریک خدا سچا پڑھ جا غیب دی مول ردا ناہیں
اپنے نبار سے دی خوب ادا کیتی حیدے باجھ کوئی ہور خدا ناہیں
فرقے بہت اکٹھے تے نہ جوڑ دتے کتنے سمجھ دی دشمناں جا ناہیں
پیراں میریاں نال سب خون ایہہ دینی کسے نوں مول اندا ناہیں
بدلے لواں تے سکتاں ہاں ایہہ سخی دی ایہہ ادا ناہیں
نہیں کر دے مجبور دی موج مانو اساں مول مجبور دی چاناہیں

پورا کیتا اے اوس اقرار اپنا ہوندا اساں تھیں شکر ادا ناہیں
بخشی ظفر نصرت فتح کامرانی رہیا فکر اندیشڑا کا ناہیں
وڈیری سب میرے مولا نذیر کیتے کیتا جنہاں نے شرم حیا ناہیں
میرا لقب رحمت عالمین اندر دنیا کرم اخلاق بھلا ناہیں
راکھی کیہڑے دی کر دتے ما جیا نہوں پانی ویہو کوئی روک کا ناہیں
ذات پات قریشیو کم کیہڑے گھر بدے وڈے وڈیا ناہیں

اج کتھے گھمنڈ جہاں لنا نار سے خودی اکڑاں رہنیوں بھا ناہیں
پنیاں سبھی نخیں آدم دا تیلا اے دا ایم فرق کوئی نشاہ گدا ناہیں

ایضاً

نہیں آدم دی سب اولاد خاکی آدم خاک تھیں رب بنایا اے
کھل گئے سب قریشیاں خطبہ جدوں حضور فرمایا اے
نبی کہیا اج قاتلاں خبر تہانوں میرے رب نے پیش جھکایا اے
نال تساں اج سلوک کیہا اگوں ساریاں بول سنایا اے
کوئی عذر ناہیں لکھ بار بھانویں سنگے رحم سرکار نوں آیا اے
جیویں نکہ یوسف بھراواں نے کرم کیتا بخش عیب کلیجے لایا اے
اج کوئی بھی داغ تساں اُتے سنگے ساریاں نہیں لگایا اے
مہربان رحیم کریم ایسا نہ کوئی آدمی نے نہ کوئی آیا اے
رکے والیاں نے شر سارے ہو گئے بیبن وچ دربار جھکایا اے
ہندہ لگ قدمیں مسلمان ہو گئی جس نے حمزہ دا جگر چبایا اے

تساں اپنے آپ نوں وڈا جانا تے غریباں تے ظلم کمایا اے
سب دشمن اسلام دے آ ہے حاضر سن سن ساریاں ہوش بھلایا اے
کیوں بھی یاد جے اپنے عمل سارے جو مجرموں ستم کمایا اے
لائق قتل دے سا جا ایں نال اساں پھڑا قدم اٹھایا اے
ڈھلے ہنجول تے آپ فرمان لگے رحمت لقب میں رب توں پایا اے
میں بھی تہیں اس اپنے بھائی وانگوں جاؤ تساں آزاد کرایا اے
نوری شمع اخلاق محمد دی نے تن من ساریاں گھول گھمایا اے
مین بلہار سرکار نے دشمناں تے رحمت کرم دا مینہ برسایا اے
آون جوق در جوق تے پڑھن کلمہ جھنڈا دین دا رب چلایا اے
بلبیٹھ کوہ صفا تے بیعت کر دے حضرت عمر نوں کول بٹھایا اے

پہلے مرداں تا ایں مسلمان کیتا وت بیبیاں رب دھیایا اے
چمک اٹھیا سچ سی پیچ دا ایم کرڑ کوڑ سی مٹ سدایا اے

رحمت دا سمندر

کملی والے سہرا تاج سبحان اللہ ابر دسنہ ناں کرم کمان والے
کوئی ہنر اعجاز نہ کیسے انتے نہ کوئی اگوں بھی بھا چکاں والے

نہ کوئی بدلہ چیا نہ نہ جرم کوئی لطف ں مجرم نوں محرم بنا والے
ایہہ نیظیر نہ کسے تاریخ اندر حیرت وچہ مؤرخ جہان والے

پیاساں کر کسی توں جاں صدقے جاد خلق پیار دیاں والے
ہمت ہوندیاں معافیاں دب والے دے ضمیر دا لے عالیشان والے

جھنڈا کمے اسلام دا گڈ دنا کرے بے ہنر زباں بکیوں جان والے
پتھر لعل کیتے نگاہ نال دائم نیھر لکھا کے وعظ سنان والے

ہوازن قبیلے دی شرارت

مکہ فتح ہو گیا اے پیاں دھماں مشرکین تاں مس مغربین یار دو
شوکت شان اسلام دی دیکھ کیتنے بیگئی شنہ کاں حسد دی ڈین بار د

مکے شہر تے طائف وچکار کر کے وادی نام مشہور حنین یار دو
اونھے دا سا ثقیف ہوازناں دا کرن مشورے بیٹھ دن رین یار د

بیک ہتھ ایہو رکھا مسلماناں کسے یاد نا سکھ نہ چلین یار د
بھلکے سانوں بھی مار کے زیر کرسن پیچے بیبیاں کرن گے دین یار د

چڑھی مغز ہوازناں نوں کیٹھے کرن سارے ساک سیلن یار د
ساڈا کی جیون جے زنیک سلم مڑ کے منہ دسے بھار نہ پلین یار د

تا مُچھاں نوں دیوندے جوش سینے غضب نال رنے خدفی ہین یار د
آسوں پاسوں بلا لڑا کیاں نوں میل جول ہوذی لشکر لدین یار د

بنیاں مالک بن عوف جرنیل ظالم چھوڑ عیت رستے پیا عیبن یار د
کملی والے توں ہوئی تصدیق دائم دشمن بیٹے ہونگار دے ہین یار د

غزوہ حنین

ٹر مصے دس ہزار اصحاب غازی نعرہ اچا تکبیر چلا کے تے
ہا ہیکیوں دو ہزار ساتھی ٹرسے اپنے سانھ رلا کے نے ا

ناز کیتو نے ویکھ عظیم لشکر لڑساں خوف تے فکر بھلا کے تے
کہ ہزار نت اج لسیبد کی نال ساڈے دشمن جان گے دم دبا کے نے

صبح منہ انھیرڑے وچ لنگھے اندر وادی حنین دے آگے تے
گے وچ ہیر نگاں انتے گھاٹیاں دے دشمن بیٹھے نے گھات لا کے تے

ہما ہیبت حملہ کردے مومناں تے تیر بار دے شور مچا کے تے
سدھ بدھ نہ مشرکاں لیئ دتی مومن لنہ بدے پھرن گھبرا کے تے

لوہنا ہین پایہ کوئی ادھر ہاسے پھرن لکدے جند بچا کے تے
نا زکرن دا رہنے لیا بدلہ پڑھو وچہ سورت نور بانکے تے

وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ۔ اور خاص کر حنین کی لڑائی کے دن تمہاری کثرت نے تم کو غرور کر دیا کہ ہم بہت ہیں اور کثرت کچھ بھی کام نہ آئی اور زمین باوجود جمعیت کے لگی تم پہ تنگ کرنے ۔

جہڑے نبی دے نال رہندے بچے سارے سد سمجھے جاوندے قدم اٹھائے
حضرت علی عباس صدیق اکبر نال نبی دے تام دھیا کے تے
یس عبداللہ محمد رسول ہاں میں میری طرف آؤ پھیر جا کے تے
کدھر گئے سو بیعت رضوان والے پھیر دلکدے عہد بھلا کیتے

کجھ لوہا ہیں تے کجھ انصار محکم دوجے دوڑ دے عقل کھڑا کے تے
سدمار پانی نے مومناں نوں آؤ میں ول ہوش بچا کے تے :
مارکوک عباس نوں امر دیندے مار کی کوک عباس بنا کے تے
لگ کر نلے بہہ کے سو دے جنہاں کیتے دسراج او وہ تول نبھا کے تے

سنکے کوک لبیک کردے آئے دوڑ دے جنگ بانلا کے تے
ہو دے پیش حضور پر نور دائم ہتھ جوڑ دے سیس نوا کے تے

فتح حنین

انا ابن عبدالمطلب جھوٹ ! نبی سچا نبی ہاں ہیں فرمان لگے !
پرت جنگ دا گرم تے رہو یا غازی نعرہ تے نعرے لان لگے
مدد عرش تھیں پہنچ گئی مومناں نوں ظاہر معجزہ نبی دکھان لگے
دشمن صفاں دیاں صفاں ہلاک ہوئے باقی دے کنڈیں بھاجکھان لگے

پڑھو لا الٰہ الا اللہ حیدر وچ قلیتاں دے بیان لگے !
خالد عمر عباس تے ہتھ دسے کرن واہ حیدر شاہ مرداں لگے
مٹھی خاک دی سٹ دے دشمناں تے الیہہ حیدر قرآن چیلان لگے
پائی فتح حضور حنین اندر دائم رب [illegible] بھان لگے

کملی والے دی شان کریمی

اک فتح حنین میدان اندر میرے آقا پٹے چکر لگاندے نے
حیدری سدکے اپنے عاشقی نوں پانی آپ سرکار پلاوندے نے
بی بی رس کیوں وچہ میدان آیوں کس نے مار پانی پچھاوندے نے
میں بیوی دیکھدی ساں پتر قتل ہوندا اڈاہڈے دہشت تے مار گراوندے نے
اکو خالد تہاڈے تے تیر چھیڑیا ایں لہو دی ندی وگاوندے نے

اک کافرہ عورت ہے ٹرلدی سی اونہے ٹھہر کے کرم کماوندے نے
آئی بی بی نوں ہوش تے اکھ پٹی چھاڑ دے نعم ٹھیلاوندے نے
بی بی کہیا سن زور وچہ حیدر دل حملے سارے تیر تے تیر چلاوندے نے
دوڑی آخری تیر دامنہ دکھیں جتنے بھل جھاندے جاوندے نے
خالد ابن ولید نوں سد حیدری پتر ربہ چھے امر سناوندے نے

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ : ترجمہ: اور نہیں پھینکا تو نے بلکہ رب نے پھینکا ہے ۔

Scanned with CamScanner

مارن بچیاں عورتاں تے ان بڈھیاں نوں بلیا اوہ کد مرد سداوندے سیتے — گیڈے مشفق رحیم کریم سرور ظلم کمان تھیں منع فرماوندے سے
اوس بی بی دیاں زخماں نوں آپ حضرت ہتھیں دھوندے نیں پٹی لاوندے سے — پھٹ دھوندیاں قلب بھی دھو چھڈیا سینے نور ایمان چمکاوندے سے
عورت لگ قدمیں مسلمان ہو گئی تیرے انت نہ سوہنیا آوندے سے — دائم پتھر انوں فوراً موم کردے کلمہ نال اخلاق پڑھاوندے سے

شیبہ رضؓ بن عثمان دا اک استارہ

شیبہؓ ابن عثمان جوان نامی دیکھو کس طرح مرتبہ پایا اے — وچوں دشمن اوہ خاص حضور دا سی اتوں کوڑا ڈھنگ بنایا اے
ملے موقعہ تے نبی دا سیس کٹاں دلوں اوس نے پک پکایا اے — اجے چیت حنین میدان اندر تیغ کھچ حضور دل آیا اے
شعلہ اگ دا سامنے پیا اگوں اکھیں بند ڈگ دہشت گھبرایا اے — ہیں قربان صدقے کمل والڑے نے سینے شفقت تھیں ہتھ ٹکایا اے
جتھے حسد دی بھاہ پئی بھڑکدی سی اوتھے عشق چراغ جگایا اے — شیبہؓ لگ قدمیں شرمسار ہو یا درد حال تمام سنایا اے
کر معاف قصور سرکار عالم ڈاڈھا اپنے عمل شرمایا اے — پڑھے کلمہ شہادت تے پیار دے جیم جیم اکھیں نیر وگایا اے
جا شیبہ معاف قصور تیرے دنیا حشر دا بھار اٹھایا اے
دائم قاتل نوں کوثر پلا دینا پایا کسے ناہیں ایسا پایا اے

مالِ غنیمت تے گرفتاریاں

فتح شاہ حنین کو تیں اندر فضل کرم کریم تے لدبر ہو ئے — کافی آ گیا ہتھ سامان جنگی قیمتے وچہ زر مال کثیر ہوئے
دیہہ ہزار اٹھ چالی ہزار بکری چھ ہزار کفار اسیر ہوئے — بے حساب پوشاکاں زر لفت اطلس لیر لیر مرد دلبے پیر ہوئے
جیہڑے بچے مشرک تاری نس گئے اندر قلعے اوطاس لکھیر ہوئے
اسیر تینہوں باز نہ آوندے نیں دائم جنہاندے دم اخیر ہوئے

جنگِ اوطاس

کافر کھا شکست حنین وچوں مڑ اوطاس وچہ مورچے لاوندی اے — پھر بھی گیا وٹ نہ ہوازناں دا رسی وانگ مڑ حال گوادندی اے
ابو عامر حضور دے حکم سیتی لے کے لشکر اوطاس تے آوندے نی — جند جائے تے جائے ہزار واری عاشق یار دا امر بجاوندے نی
جنگ چھڑیاں تیر تفنگ چلے ابو عامر شہید ہو جاوندے نی — آبادت جھنڈا لے کے ابو موسیٰ ہوش کافراں اڈسدھاوندے نی

Scanned with CamScanner

نعرے ماریے غازیاں گوہ نے پائی کر کے دھمل نعرہ تھل مچاندے نی
نٹھے سُٹ ہتھیار کفار یکدم غازی اللہ دا ناں اُردباندے نی

مرد تے زناں بیشمار قیدی کر کے فتح دا بگل وجاندے نی
وافر مال غنیمتاں گھن دائم البرں آن حضور پہنچاندے نی

حضور دی دُدھ بھین دا قیدی ہو کے آونا

بنی دائی حلیمہؓ دی نام شیما دودھ بھین رسولؐ مختار دی اے
ویرا سوہنیاں نذھ تے نوں گھوڑیاں میں بیٹھنے سک قدیم دیدار دی اے
میری اماں حلیمہؓ نوں جاندے ہو جیہڑی دائی حضور سرکار دی اے
شکر ہے ہو قیدیاں در تے آن کھلیاں سوہنی رُت بہار دی اے
جاندا اپنی بھین وچھا حضرت پائی مہر تعظیم نگاہ انوار دی اے
بھیناں رہیں کہ جا دسیں ہو ہیں جو ہیں پیارا ادب تھیں عرض گزار دی اے

ادا ر قیدیاں ہو کے قید آگئی آ کے پیش حضور پکار دی اے
نوری تخت تے راج دربار نوں قیدیاں بھین سو چنیدڑی وار دی اے
چھوٹی عمر دے وچ پلے جھولے جھولدے سن ناہیں بھلدی بات پیار دی اے
ہرن موتی حضور دے وچ چمکاں ندی رحمتاں دی ٹھاٹھاں مار دی اے
بیٹھو بھین جی چین آرام سیتی ساری خبر بھین گھر بار دی اے
ویران اوتھے بھی کرم سب دا اے بھیجو وطن ہمشیر پکار دی اے

آقا پھیرے ہتھ سر تیرے دان تحفے سو سو دے دعا سدھار دی اے
دسے ویر دو عالم دا شاہ دائم سدا آمر اس راج دربار دی اے

بستی طائف تے اسلامی محاصرہ

اجڑ ہیا شرک شراب ثقیف تائیں آ کے لشنے وچ موت بھلا بیٹھے
نویں نویں ہتھیار بنا غزنی اندر فاحیاندے گھمت کہا بیٹھے
نبی بھیج ذرا خالد سیف اللہ لشکر آ طائف گھبرا بیٹھے
مشرک قلعے دیاں کندھاں وچ لک گئے زور مومن بھی کل لگا بیٹھے
نکلن باہر نہ موذی تے لڑن بھی نہ ایسا قلعے وچ پھوہن اڑا بیٹھے
سایہ پے گیا شیراں مجاہداں دا لُو مُڑ کھڈ وچ دم دبا بیٹھے

سارے عروہ سردار دے لگ آکھے جنگ کرن دا مت پکا بیٹھے
توپ نیزاں کی توپاں نوں توڑ لیو تے غازی بینیاں ڈھال بنا بیٹھے
کیتے توپاں بند دفاندے منہ باہر ہو بیدھڑک اوہ مورچہ لا بیٹھے
کوٹ قلعے دا سخت نہ مول ٹٹے ضرباں مار حیران زما بیٹھے
اکس بڈھے حضور دے وچ عرض کیتی دشمن ہف کے ہین گھبرا بیٹھے
فتح ہون نہ ہون کوئی حرج ناہیں چھپ لک موجان بچا بیٹھے

اکی روز دے بعد اٹھا لشکر عاشق پیش حضور دے آ بیٹھے
مرد عورتاں ڈھیر اسیر کیتے مال دولتاں لدلدا بیٹھے

پیارے نبی دیاں پیاریاں گلاں

مہر شتے آقا نوں کہیا اصحاباں نے بد دعا دیو طائف والیاں نوں
گئے تساں تے ایتھاں چلائے پتھر کیوں نہ کیتا برباد رذالیاں نوں
ایہہ تے غافل بے خبر نے جاندے نہیں کیوں نہ چھڈاں کرم دے پیالیاں نوں
نبی ہتھ اٹھا دعا منگی سائیاں راس کر اینہاں بے تالیاں نوں
دیہہ ہدایت مولا میری قوم تائیں لاہ من ولاں توں غفلتی جالیاں نوں
منگن بھلا سرکار ہے دشمناں دا نیتے لا سائیاں بیڑی گالیاں نوں

کفر شرک تھراز ناں رہن کر دے آدے شرم نہ مکھ مکالیاں نوں
نبی کہیا کاہنوں بد دعا بھی دیواں ماراں رحمتی جوش ابالیاں نوں
خبرے کل کلہوت پڑھ لین کلمہ مولیٰ جان دا باطنی حالیاں نوں
اللّٰھم اھد قومی فانھم لا یعلمون بار رحمتی لہرا چھالیاں نوں
ایہہ نہیں جاندے جاندے ہون جیکر بھیر کرن کیوں ٹال مٹالیاں نوں
ساری قوم ثقیف نے پڑھے کلمے راضی کیتا رب پار ذالیاں نوں

طائف والڑے تد ملو جپہ ہوئے حاضر بھن ترڈڑ کے کفر دے تالیاں نوں
دائم فیض گجور حضور ساقی دتا بھر کے نور پیالیاں نوں

رہائیاں

حاضر ایلچی ہوئے ہوازناں دے کرو کرم رو رو حال فریاد کیتے
رحمت خلق دے آپ دریا وہندے تساں لکھاں اجڑے آباد کیتے
بنی سعد نصیب ہو یا زبیر حاضر حضرت اجڑے تساں آ آباد کیتے
تساں جنہاں ندیاں گوداں وچ سکھ پائے جنہاں کدی نہ نقص فساد کیتے

اساں نال اسلام دے ویر لا کے اینویں جان تے مال برباد کیتے
بخشے داں سرکار رحیا ندے سبھناں نوں جیا نوں کتے یاد آئے
ماسی بھوپھی رضاعی بھی آہدیاں ہویاں قیدیاں جیہناں شاد کیتے
سوہنے کہیا معافیاں خیر تھیوے شاہنشاہ دو عالم آزاد کیتے

دشمن پنجے وچہ آئے ہوئے چھڈ دتے بخشش کرم دے آقا صلواد کیتے
چھ ہزار دے چھ ہزار قیدی شاہنشاہ دو عالم آزاد کیتے

مالِ غنیمت دی ونڈائی

کمل پرتش غنیمت دے مال دیاں ونڈاں عجب نرالیاں پایا نے
نکے والیاں وچہ قبائلاں دے چیزاں ساریاں نبی دی ورتا یا نے
اکدو جے نوں آکھدے عجب ہوئی کاراں سوہنے حد مکایا نے
اج یاد نہ رہے انصار ہرگز جنہاں لکھ مصیبتاں چایاں نے

جندے وچہ سن راز سیاستاں دے صاد نے تھیواں کمال آرایا نے
رلیا کجھ نہ مول انصار تائیں اوہناں کجھ حیرانیاں چھایا نے
اجکل دے جھیڑے سنگ ساڈے اوہناں ساریاں وتاں ہایا نے
اکس آدمی آکھ انصار وچوں ہو کے سامنے صاف سنایا نے

حضرت اپنے لبیے نوں ٹھنڈے پانی رہیاں ساڈیاں لیاں تے ہایا نے
اے انصار معلوم ہوگیاں سبھے جھیڑیاں برتگیاں تساں نبایا نے
دہن کفر دے ریڑھدیاں نال الفت کس نے بیڑیاں پار لگایا نے
سارے بول گئے سچ سرکار کہیا دھناں قسم دے نال نوایا نے
مسلمانان دی تساں امداد کیتی واہ والا کے نوڑے بیہایا نے
اے گروہ انصار ایس گلوں تساں رنگتاں چا وٹایا نے
ایہہ تہاڈے مہمان سب بھائی دینی سنگ تکتاں رب لایا نے
اے انصار تسی دولت چاہندے ہو اکے نال میرے آشنایا نے
اکی پاسڑے تسی انصار ہو دو دوجی طرف جے سب خدایا نے
پر تاثیر تقریر سرکار دی نے سینے کاتیاں عشق چلایا نے
آہیں مار انصار پکار اٹھے بخشو اساں دے وچ خطایا نے

نبی سندیاں سعدؓ نوں حکم دیکے سبھے سنگتاں ہانیں بلایا نے
رسولؐ سچ تہاڈے راہوں بھلیاں نوں سٹرکاں حقیقیاں کس دکھایا نے
بیں بہی کملی موڑ سجھاتناں مخصیں مزاں حق پر حق سکھایا نے
نبی کہیا ایہہ میں بھی جاندا ہاں تساں ساریاں ہتھتاں لایا نے
دنیا مال میں ہور لیلیا نوں سمجھاں تسانوں مول نہ آیا نے
بلکہ سمجھو تے تسی ہو دین والے ہو تساں دوستو گنڈ بھوایا نے
دنیا مال تالیف قلوب کارن ہویاں سینیاں نو پد صفایا نے
اج دے نو محرم نوں آپے دولت اے رنگیاں ہون فنڈیا نے
رب دی قسم پسند انصار مینوں سچے نبی نے سچ فرمایا نے
ہنجوں اکھیوں ہتھ کلیجیاں تے روز ڈھیریاں بہج سندیاں نے
کی چیز ایہہ مال غنیمتاں دا جاناں دید نوں گھول گھمایا نے

دشمن آپ دا لکھ غنیمتاں دے سہن پاک محال جیدایا نے
کرو معاف رحیم کریم آقا دائم منیاں اساں رضایا نے

مجنوں دا اِک تمثیلی واقعہ

اک روز نیاز پکا لیلے ہر کا شہر دلوچ پھرایا اے
آیا نال نیاز نیاز منگن ڈیرا آن دروازے تے لایا اے
کاسے کل فقیراں دے بھرے لیلے اندا تنھیں دی خوب نبایا اے
چڑھ مصا لیلان نوں تکدیاں غضب ایسا کھوٹا مجنوں دا بھن گرایا اے
واہ واہ مجنوں ملنگا ایہہ ہوئی خاطر طعنہ سب فقیراں نے لایا اے
تیر کیمک لیلے نے تک سے تساڈے بھرے کاسے تیرا سکھنا بھن گوایا اے

آئے پکڑ کے کچکول ملنگ در تے ٹھوٹھا مجنوں بھی گھن کے آیا اے
لیلے نا ذرد نال نیاز دلوں نے لین والیاں سیس نوایا اے
جیہڑوں مجنوں مستانے دی وار آئی ٹھوٹھا ڈہیا تے سیس جھکایا اے
بہہ کے ٹھیکری لگا چرن آکھے رب سبب نیایا اے
ایسے لیلے دا کملیا مان کرنا ایں روز و غم تعصب چم رکھایا اے
سڑ سٹ بیٹھا مستوا مجنوں اگوں کوئی نہ حرف الایا اے

لیلے سب گلاں او دلے رہی سندی آخر بول جواب سنایا اے
اہدا مضبیاں نساندے بھرے کاسے نساں مو رکھان ازنہ پایا اے

وے لیلی کون کوئی طعنے دین والے میں مجنوں نوں کیوں فرمایا اے
ایہ نیاز اہدی ایہ نیاز والا لیلاں راز ممتاز سمجھایا اے

ہو کے میر کیوں منگتیا توچہ ربیا مطھ ٹھا غیر نوں بھن دکھایا اے
ایہ میر ایس اہدی محبوب دائم گھٹ کا سیے نال لگایا اے

اسلام دیاں دُور دُور دھمّاں

قیدی سب دے سب آزاد کیتے مہربان ایڈے مہربان ہوئے
وڈے وڈے سردار ہوازن اندے ذریلے ہو حاضر مسلمان ہوئے
بنجر دل جہڑے بنجر بار دے سن گلدی پا نور شدگلستان ہوئے
نہ کوئی ہویا نہ ہوسی نہ سنیا ڈٹھا یار وعالی محمد دے نشان ہوئے
نکے طائف حنین اوطاس اندر مسلمان سب ہیرے حیران ہوئے

دیکھ کرم نوازیاں آپ دیاں دلیں دشمناں اندی اثر آن ہوئے
سارے بنی ثقیف دے طائف والے کلمہ واج کے اہل ایمان ہوئے
نشعر فی البدیہہ مالک بن عوف لکھے دشمن جان دے بھی مدح خوان ہوئے
زیرک، ذکی، فلا سفر جہڑے تدبیں دلوں دور سبہ وہم گمان ہوئے
ایس سال نہ حج حضور کیتا لیکے لشکر مدینے روان ہوئے

دو مہینے نے سولاں دیہنہ سفر کر کے طیبہ وچہ مقیم سلطان ہوئی
ہجری آٹھ نے ماہ ذیقعد دائم دین چمکیا راہ آسان ہوئے

تعزیرات اسلام

دور دور تائیں دھماں دھم گیاں کملی والے دے رنج دربار دیاں
دھرتی بیٹھ کے پوری دے لیٹر نیٹے خبراں دسدا اے مرشدوں پار دیاں
تعزیرات اسلام کتاب عرشی یار بولیاں بولدا بار دیاں
رہنا حسد تعصبوں ہو پاسے بریاں مرضاں غرور ہنکار دیاں
زانی فاسق شرابی سنگسار ہووے باہیں کٹ دیہو چور چکار دیاں
سمجھو دھماں بھیناں بوٹیاں بھیناں مسلمان دیاں یا کفار دیاں
ملک گیری دے واسطے جنگ کرناں ماراں ہین ابلیس مکار دیاں
کلمہ حج، زکواۃ، روزہ ایہہ نشانیاں نے دیندار دیاں

مسجد نبوی نوں رنگ عناب چڑھی جتھے مجلساں سوہن سرکار دیاں
بیٹھ دو زانو عاشق نواز مومن لیندے سے لذتاں پاک گفتار دیاں
آپس وچہ ورتو بھائی بھائی بنکے سبھے سنگتاں پیار اور راز دیاں
سچ بولئے ڈر لیئے نہیں ہرگز لکھ دھمکیاں ہوون تلوار دیاں
منع جوا بیاج فریب دھوکہ بریاں جانناں انت بدکار دیاں
کھاؤ پیو خرچ نہ کرو ضائع ہلیاں نعمتاں رب غفار دیاں
نیناں راہ توحید سب راہ ہو جہڑے ویکھاں کوڑے فناہ بازار دیاں
سبنہ عشق عفیفی قفیس ہنفل ہو وے حکم صورتاں دلدار دیاں

نیاں عمل دے جان دا علم دشمن شاناں عمل نصیبں بلین فرماندیاں
بارے سورتاں صفحے قرآن دائم گلاں عرب دے ناقہ اسواردیاں

فقر و شاہی

پیا عمر اک دن گہری سوچ اندر ساڈے بادشاہ دے آنت آوندے نہیں
ریشم زری تے اطلس پہندے نئیں قدم باجھ اسواریوں چاوندے نہیں
ادیوں عرض حضور دے پیش کردا زریں تخت کیوں آپ سجاوندے نہیں
رکھی جہاندی ہوندی قربان جلیے کوئی پوشاک رنگین سہاوندے نہیں
کوئی کنگال پکارے تے بلوا آمدے کنے نیں جوڑا بھی صاحبو پاوندے نہیں
اوہ دی کی شے تے اوہناں دی سلطنت کی جہڑے سیس پرجا دے در زوندے نہیں

روم شام ایران دے شاہ دیکھے قدم سیج نہیں دھرتی تے پاوندے نہیں
جگہ پانی دی پیوندے شیر شربت حلوے مرغ ماحصولے کھاوندے نہیں
بادشاہ ہوکے سب شاہ بیاندے کوئی شاہی محل بناوندے نہیں
قیصر کسریٰ ہیں ڈٹھے تے نال حاماں لکھے دیسے مکان تک جاوندے نہیں
نبی آکھیا لوڑ لے آخرت دی کرو شاہی دے سلسلے بھاوندے نہیں
صدقے جائیے آقا دی زندگی نفیس دے رکھن علماں جزاں چھوڑ دکھ ہٹاوندے نہیں

ہوکے بادشاہ دے ہے فقیر ویکھے کوئی عیش سامان بناوندے نہیں
کس پرسش حبیب خدا دائم جنہاں امر زبان ہلاوندے نہیں

غزوۂ تبوک

چڑھیا ہجر نوں آ ٹھویں سال تاتوراں کسے مخبر نے حال اظہار کیتے
بنی لخم تے بنی غسان ہوراں لڑن لئی سامان ہزار کیتے
اوس وقت مقابلے لئی یار و حکم نبی رسول مختار کیتے
رتنے عقد سے جنگ جہاد کارن خروج واسطے امر سردار کیتے
اوہ حامال لے آندا تارو دی اعظم راہ رب دے نیک وہار کیتے
ملی نبی دی لگے ہن جنہ اکو حکم دو ہاں بھائیاں قرار کیتے
چلے تریہہ ہزار جرار غازی عشق یار دے یاد نثار کیتے
دشمن خوف ہراس دے وہن ڈوبے بیڑے رب اسلام دے پار کیتے
روبرو ہوکے تختہ نوا لیاندے سچے دین دے غطا پیہ چار کیتے

ہرقل روم دے بادشاہ جائی شورش ذکر آ ٹھکے پیش سرکار کیتے
جیہڑے عرب وچ عیسے دے دین آئے رل نال انہاں شروع کار کیتے
اک گرمی دا زور تے سیکھ ڈاہڈی بھر بھی عاشقاں نہیں انکار کیتے
یار غار صدیق نے ڈھال لائی مال دولتاں سب نثار کیتے
حضرت غنی عثمان تے پیش آ فاتن سو اٹھ ہزار دینار کیتے
جو جو ہور صحابیاں کسے نوں آہی طاقت جیہے سو زر نال جار کیتے
لشکر پہنچیا جد وچ تبوک اندر ہرقل شہر دے بند بازار کیتے
جنہے حضرتاں وت کھلا رکھو دے دوہرہ غازیاں وردراز کیتے
مسلمان ہویا والی ایلیا دا تہاں اوہ خان پیش گھر بار کیتے

گئے کئی نشانے دسے تحفت سارے عطا ہوئے بیٹے بیبیاں پیارے کیتنے
فتح پاندے نیں لوک بہت چلے فضل کرم ستار غفار کیتنے

کوئی کفار نہیں کوئی تلوار سیتی زرہ مہمان ہا ہا دوار کیتنے
دائم پیول ہالا کملی والے ہاں محمد سے لدے بیاں امیبل نظار کیتنے

حضور صلعم دا معجزہ

پنجی روز تبوک گزار کے تے لشکر پرت مدینے نوں آوندا نیئے
وادی مشقق دی گھاٹی تے جدوں پہنچے اوتھے معجزہ نبی وکھاوندا نیئے
سارے قصوں پہلے نہ جاوے کوئی وی پانی ایہہ طلب کسی آزماوندا نیئے
کرکے حکم عدولیاں ویکھ بیچے آلوں آ تا تشریف لیاوندا نیئے
چڑا چڑا پانی اس نہیں رہندا اسی لئے گھٹ اک ہنھاں تے پاوندا نیئے

پانی بلے نہ راہ حضور دے لیچ کدھر لیاں نسیاں کیچ زرساوندا نیئے
چھڈ کے تا چھیا اک پانی دا چشمہ جو ہا اتھے ساریں غضب ناں نوں فرماوندا نیئے
اک دے وچ نہ دیاں پہلے پہنچ پینا چاہ کیا ویکھ گھیراوندا نیئے
گندی ناگوار سرکار تائیں ایہہ بےمعنی کرم کماوندا نیئے
بارگاہ نہیں منگ سا حضرت چھٹا سجے تے مار ڈاوندا نیئے

پھر ٹھہر گیا چشمہ کھل گیا سارے تکدیاں خوشی مناوندا نیئے
پینا لشکر سواریاں تے رج رج دائم نبیاں نام دھیاوندا نیئے

مسجد ضرار دا خاتمہ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا

نیما جدوں مقام تبوک تے سن پیچھے شورش منافقاں پا دتی
نیڑے مسجد قبا دے غافلاں نے مسجد کوڑ دی اک بنا دتی
آئے جدوں تبوک تھیں پرت سرور رب مولا دی نہیں خبر جتا دتی
ہرگز اوس وچ نہ کھلوونا نبی محبوب نوں رمز سمجھا دتی

ابو عامر عبداللہ بن ابی ذوالنالے کفر دی اگ مچا دتی
ایہہ قبا دے بعد مسلماناں پاکاں کارن کرکے اصل دی نقل وکھا دتی
دشمن مسجد ضرار بنا کرکے ظاہر گھات فریب لگا دتی
لایا جال منافقاں دغے والا اندروں پہلے دی لیپ لا دتی

اوس وقت سرکار نے فوج یاراں مسجد ڈھا کے حسرت ورلا دتی
اتھے کفر دے مشورے ہون کاہنوں دائم لا کے اگ جلا دتی

حضرت صدیق اکبرؓ دا امیر الحجاج ہونا

حج فرض ہویا ہجری نواں دے وچ سال آئی گھڑی حجت مکاونے دا
ایہہ آپ نہ گئے سرکار عالم حکم کیتو نے ہور نوں جاونے دا

چلے حق دے پاک استھان جو گئی ویلا ٹر پیا ہرا نام دھیاونے دا
ابوبکر صدیق امیر کیتا ول دسیا حج کراونے دا

Scanned with CamScanner

اندر شرع اسلام دے سے دائرے دے حج چالا جیہوں بار رسالتاں دا
بت بھنیاں ملے بیجانے جیہڑا کی فائدہ دیر لگاونے دا
راہ جاندیاں سنیا احرام بنھدے اوہدا چانے بھبکھ وٹاونے دا

دیس چھڈ کے عاشقاں پا چڑھیا گھر بیٹھیاں سیس نوانے دا
شوق جاگیا رلیاں جیہڑا نہیں سنت بین توحید وچالنے دا
پہن کفنیاں تلی تے جند دھر کے نسو نیں جنہاں نوں ذرنہ ہار دا

برسے سن کدے نیڑ ہن راہ کھلا امر شرع رسول بجاونے دا
ہون مومناں حج قبول دائم حکم مشرکاں وت نہ آونے دا

اللہ والے تے اللہ دا گھر

پہنچے ذوالحلیفہ یہ صدیق اکبر نگروں شیر خدا بھی آوندے نیں
مشرک لوک بھی رسم قدیم اتے آکے حج زیارتاں پاوندے نیں
کیتا مومناں حج دا فرض پورا جدیں حکم امیر فرماوندے نیں
مشرک کرے نہ حج کوئی سال اگلے مشرک نیوں مول نہ بھاوندے نیں

کلمے والیاں مومناں حاجیاں نوں مکے شہر دے وچ لیاوندے نیں
ننگے سن بہ رہن طواف کردے مرد عورتاں شرم نہ کھاوندے نیں
مل ترتیلے حج نہیں ہونا ننگ سوۃ توبہ دیاں سناوندے نیں
کوئی ننگا نہ کرے طواف اینویں موذی سندیاں کرکے ٹکے لاوندے نیں

آئے پرت مدینے دے وچ مومن لگے نبی دے سیس نواوندے نیں
دائم کعبے دے کعبے دی کر پوجا عاشق شکر ہزار مناوندے نیں

عبداللہ بن ابی منافق دی موت تے حضورؐ دا کرم

مسجد نبوی دے وچ سرکار عالم بیٹھے ہوئے دربار سجا کے تے
موئیا باپ میرا آیا موت پیمبر اکرم نوں بخش دیو کرم فرما کے تے
کرتہ نور دا سرکار اتار دتا خلق مہر دی جوت جگا کے تے
ساری عمر جیہڑا دشمنی رہیا کردا اوہ یاد دلوں بیں جہان گوا کے تے
بلکہ عمر نے روک کے راہ کہیا دسو سانوں بھی کجھ سمجھا کے تے
ایہہ مردار سردار منافقاں دا ایہہ خوار مویا دکھ کھا کے تے

آیا پت عبداللہ بن ابی دا زور رو آکھدا ابر وگا کے تے
اوہدے وچ لپیٹ کے دفن کرتے نبیوں آکھدا ادب رچا کے تے
نالے آپ جنازے دے لئی آپ چلے نال اصحاباں قدم اٹھا کے تے
چلے اوہدے جنازے تے صدقے جاواں راں ویکھیا مگ ڈٹا کے تے
ایہہ عبداللہ بن ابی مردود مویا وڈے آپ نے ظلم کما کے تے
عمر ساریاں یاد کرائی جاندا ایسے جا ہن حضرت مسکرا کے تے

اہنوں کدے بھی رب نے بخشنا نہیں کی بنا جنازہ پڑھا کے تے
دیندے لاجواب جواب سرور دائم عمرؓ نوں دنگ رجا کے تے

رحمتِ عالمؐ دا جواب

عمر ہٹ اگوں رستہ روک ناہیں ایہہ وچہ ساڈے اخفیا رہیوں
اگا پچھا سب دے سدا دا تاگے نبیئے تہاڈا حال ساریاں دی خبر سارییوں
سر لکھ لکھ اس لئی دعا منگن پھر بھی دوزخی حال اظہار ہیوں
اپنا دشمن بخشاوان تے بخشا سکناں حنیا لڑے وچ دربار ہیوں

جس نبا تے لوح قلم نے عرش کرسی اوس کیتا اے آپ مختار ہیوں
ہیوں تیرا اس دشمنی مڈھ ناں کیتی ہے دکھ دیتے بلشمار ہیوں
پہہ لوں آکھیں تے دو نا بخش دیواں پیا آکھدا اے سخت نا بلشمار
مٹھا مٹھاں مارن آنا ڑیں جھنماندہ سا دسدے پیئے اظہار ہیوں

کوئی دشمنی کرے تے کرے جم جم اپنے مسلان دمیاں دا مار ہیوں
دائم جہاں کنا بیا ناں باہمہ جیہڑے مشکل نہیں لنگھدا دا مار ہیہاں

بلہار جاںواں

اوہ پردشمناں بمثال شفقت کسے نہیں کرن اگے ہوئی بھی نہیں
نبی نلدوں بھی ہے بس باہے آدم دی نسل اچیہ فرشتیاں کیتی بھی نہیں
جہڑے ایس ہوبا نصیب کیتے وانجے ہلن انہاں سفوں کیتے پھر ہوئی نتاتی بھی
صبغتہ اللہ کا رنگ ہی ما جید کسے نال بیا ند بیاں بھرے حضرت کی بھی نہیں

ہماری نال عربی رومی نال حبشی ایسی لڑی ڈھرکے پروئی بھی نہیں
بنھ دشمناں ماں سے الم نشرح لہو دین لگا اکثر ہے تا بھی نہیں
جہڑی عشق کھہر تے ہوئی نال لنگا لوئن کوہوں کدن ہوئی بھی نہیں
دائم سو منتھہ رسالے تے گنڈھ سر تنخی ساڈی اصر کا دا کوئی بھی نہیں

فروہ سردار دی شہادت

سب قبیلے نبی خدام اتے فروہ عمر دا اپنا سردار ہیسی
بڑی قیمتی اک سفید خچر دتی آقا دی نذر گذار ہیسی
ایپر زیر سی روم دی سلطنت دے ہیں دی ر دمیا جلد ران سارہ ہیسی
اجن حقیت کھڑکے پایا قید خانے گھریاں دا موج ہار ہیسی
اک نے کیتی نہ نبی دی فرمودی حاضر ہو یا نہ وچہ دربار ہیسی

تحفے بھیج حضور دی وچہ خدمت کلمہ لوں ہویا ندیدار ہیسی
دکھن ہیریوں شہر معان اندر عروہ دسدا نال وجھکا ہیسی
اوسے وقت انہاں لشکر بھیج غالب کیتا اوسنائیں کرفتار ہیسی
اوہنوں ایہ بیعت کا وعدہ جاپے گلاں دیہہ نصیں اور بنظار ہیسی
دم جا بیری حسین جمیل سلمی جبارا دلوں جانوں عاشق زار ہیسی

کرکروانگ دیوانیاں یاد فروہ کردا نال فراق پکار ہیسی
قید خانے ڈبو چپے حسین دائم پہھاڑ در دیناں اشعار ہیسی

طرقت سلیمی موہنا خشحان   والدوم بین الباب والقربان
صد الخیال وساعہ مناقد دانی   وتمنیت ان اخفی وقد ایکان
لانکمان العین لعدی انمان   سلمی ولا تنذ بین بلا نسان

ترجمہ

میں تے شوق سینی ادھی رات ویلے بوہا سلمی دا آن کھڑکایا اے   حیدوں رومی دے زلزلے پہنچ چکے انہاں تک پڑ بلیندی گئیاں اے
جو کجھ ویکھیا نال خیال دے میں دل تڑپ پیا جیوں گھبرایا اے   میں لے چاہیا سی سیج تے لیٹاں ماناں نہ سکھ لگ کے رونا آیا اے
آیا تصور نا تجھے نہ اکھیں وچہ پائیں سرمہ نیندر باد ناں رکایا اے   منتھے کسے انسان دے نہ لگیں دائم قید دی لوچہ کرلایا اے

فروہ دا سولی چڑھنا

اوہدے شعر پر درد تاثیر والے سارے سنایاں پڑھن پڑھان لگے   جیہسی چاہیا اکھیں تے ترس کرنا منتھوں منہ وہن ظلم کمان لگے
قیدوں کڈھ لے گئے فلسطین اندر پھکا روند نوں جیہڑے آن لگے   عصری ندی دے کنارے تے کڈ سولی آئے فروہ نوں پکڑ چڑھان لگے
نعرہ نارِ یا علی تے جان دھر کے عاشق لگی پہ پیتے سیحان لگے   سولی چڑھ اریاں لوکاں ولی منہ کر کے فروہ شعر پر سوز سنان لگے
آیا ترس نہ فیروی زمیاں نوں ظالم اپنی این منان لگے   پیچھے عاشق اسلام دے جان صدقے طرحقہ دی ہوں قربان لگے

کملی والے نوں باد صبا آکھیں دم لبا تے مین ترسان لگے
گئی جان دیدار دے باجھ دائم ایہہ افسوس محشر بھی جان لگے

شاہ ضمیر دا خط

آیا خط دربار رسول اندر ملک یمن دے شاہ ضمیر دا اے   حضرت لکھ آداب سلام آکھاں ہجر دید کا دن سینہ چیر دا اے
کیتا آپ دا دین قبول میں تے پلہ چھڈیا کفر لے پیر دا اے   لکھو شرعی دے حکم احکام سارے امر نہی تے امر قدیر دا اے
عیسیٰ فرض مریداں تے عمل کرنا کم دنیا کامل پیر دا اے   بی اوسنوں پرت جواب لکھو چو رازِ قرآن تطہیر دا اے

سنت فرض واجب مستحب دسے نالے خہل تے حکم تکبیر دا اے
دائم روشن ضمیر سیا نامہ حم لیا دستگیر دا اے

ضمام دا پرچار

بنی سعد آندا پہنچ ضمام نامی پہلے ہجرت ہوون پچ جائی دا اے
رب بھیجیا ہے پوچھن دے پیرا سیئں ایس رسول کریم سنائی دا اے
کلمہ پڑھ ضمام نے کہیا تے پھیر انہج من کے سیس نوائی دا اے
عزیٰ لات منات نوں لت مارو پوجا پتھراں راہ برائی دا اے
انہاں تیانوں پوئیے رہا جیکر نہ کے کوڑ مصیبا حال نبھائی دا اے
اگوں کہیا ضمام او بیوقوفو پوجے مورتاں کم سودائی دا اے
ایسے رب نکارے نوں کھوہ سنگھو ٹٹ پوتے رت گھٹرائی دا اے
اوس بھیجیا اپنا نبی سوہنا سر تے چمکدا تاج وڈیائی دا اے
دے حکم کتاب قرآن والے ساقی ورتیا جام بھلیائی دا اے
جوں بھوں نہ بجھ گئی موہ کوئی ناہیں ٹل نہ سکیہ وچ جائی دا اے
ایس تاں ویلیاں ہو مسلمان ہویا ناہیں سچا لعل لکائی دا اے

ساہنوں نہیں دسے موسیاں کر راسنیاں نار ب نے سلام صفائی دا اے
کملی والے تمام احکام دتے نلے سمجھا دتا جیویں سمجھائی دا اے
اوتھوں آ قبیلے دے وچ کو کیہو شور لدھا خاص خدا خدائی دا اے
مشرک سندیاں کہن ضمام بھائی ایسا حرف نہ بول سنائی دا اے
ایسے بجھنتہ حق پڑھے منتر کاندے ایسا منناں کج ادائی دا اے
انہاں نفع نقصان پہنچاونا کی جنہاں نوں آپ بنائی دا اے
واحد لا شریک خدا اکبر جہڑا خالق تمام خدائی دا اے
اوس کل جہان نوں دس دتا دیوا حقدا انہج جگائی دا اے
روزہ حج نماز زکوٰۃ کلمہ نبی ان فرضاں نوں لوں نبھائی دا اے
سچا مذہب اسلام اکھنڈ کھبنی ڈھیرا سدا بہشت لکائی دا اے
بنی سعد قبیلے نے کہیا یارا منہ ساکھنوں بھی نہیں پرنائی دا اے

کتیا اثر کلام ضمام سندی ناہیں کسے تھیں نس سدھائی دا اے
کلمہ پول سب تے مسلمان دایم قسمت نال خزانہ لدا پائی دا اے

بنی حارث دا مسلمان ہونا

مضافات نجران دے وچ حضرت خالد ابن ولید نوں گھلیا اے
تن وار پیار دے نال کہنا من لین تاں راہ سولیا اے
آکے دعوت توحید دی کینہو یو سدا اندر سندیاں سلا ہلیا اے

بنی حارث بن کعب نوں آکھ جا کے لیا دین اسلام دا ملیا اے
جیکر کرن انکار تاں لڑیں مرد الشکر لے سوہنا خالد چلیا اے
کلمہ پڑھن نے لشکر ہزار کر دے اساں دین محمدی ملیا اے

ظل رعب اسلام دے ڈال سایہ کفر شرک نوں مار نٹھلیا اے
خالد شیر علے راہ چلا دایم ست سنگتاں وچ آ رلیا اے

نجران دے عیسائیاں دا مباحثہ

سن سن لال مکیوں یمن ولے وڈا شہر نجران انصاریاں دا
پیر پادری رہن کتی اوس اندر اوتھے چنگا سی ڈھو رگدا ریاں دا
دور لکھ آمدنی ورہے دی آہی اوتھے مذہب مجیب اسی راج واریا دا
سچے دین توحید دا ویکھ غلبہ چنگا بھلیا ترل نساریاں دا
ٹر پئے رئیس علما چوداں جانہاں جنہاں نوں سحث تکراریاں دا
لگے پڑھن نماز اوہ وچہ مسجد رنگ تکیا یار کراریاں دا
کملی والے فرمایا بس پڑھن دیہو کیڈا حوصلہ خلق سنگاریاں دا
لاٹڈ بشپ ابو حارثہ انہاں سرچ علم دا انہاں شمار رہاندا
سورۃ آل عمران سنائی سرور رنگ فق ہو گیا بیکار رہاندا

اوتھے وڈا اعظیم الشان گرجا وانگ کعبے دے سنمان رہاندا
خاص مرکز عیسائیاں دا لاثانی سیاہ لگدا موزح الادیاں دا
اوتھے جدوں اسلام دی ہوئی دعوت خط پہنچیا رب دیاں پیاریاں دا
عالم فاضل سب سنے یاں ہو اکٹھے سنیندا بیٹھیا صبر سہار رہاندا
پہنچے وچہ مدینے دے چیر بنڈے ہویا مسجد دے تھواتاریاں دا
ایتھے ناں گی کرن توحید والے کرجا نہیں ایہہ رب دے یاریاں دا
چڑھدے منہ کرکے پڑھی نماز انہاں پچھیڑن ساز بحث گفتار یاندا
کیتے کئی سوال حضور اتے کھل عقل سی کوڑ دیاں نجاریاں دا
ہٹ دھرمیاں کرن تے پان رولا منیں جیہڑا نہ پیتنوں ہار رہاندا

دھن کردیں ہاں نال ساڈے پتہ لگسی سچ نتاریاں دا
دائم بول بالا لانے والیاں دا بیڑا غرق ایسے مضروں رکاریاندا

مباہلہ

اوہ وقت بیٹھا سی جتھا عیسائیاں دا اوس گھڑی سوئی روان ہوئے
بیٹی فاطمہ حسن حسین سیدناں نبی دے شاہ مرداں ہوئے
لاٹاں فرش تھیں لیکے عرش تائیں سارے تکدیاں سارحیران ہوئے
جے ایہہ کہن ٹل جائے پہاڑ منزوں ٹل جار سی ازعیاں ہوئے
پیارے رب جلال عیسائیاں تے سربٹ کوڑے پریشان ہوئے

پنجے صورتاں نور ظہور ربی روشن نور تھیں زمین آسمان ہوئے
پنجتن پاک سادات اکرام جسدم جلوہ گر میدان چہان ہوئے
ابو حارثہ نے کہیا جاندے ہو جہڑے سامنے پنج نشان ہوئے
جیکر منہ ادیاں دعا منگن سمجھو پلک وچ ایں ویران ہوئے
بس جی اساں مباہلہ نہیں کرنا ساڈے صاف صحیح ایمان ہوئے

جزیہ دین دی سند لکھ پیش کیتی مہراں لاوندے عہد پیمان کیتے
ادھے آدمی انہاں نجرانیاں نے کلمہ بول دائم مسلمان کیتے

محمدی تیرا

ڈِٹّا لکھ حضور پناہ نامہ اساں انہاں دی جڑہ بچھاونی ایں
مومن آپ ہو جاون نے جی آیا اساں وانگ نہ مول پرتاونی ایں
اساں انہاں دے دیس دی وِتھ ہو وچوں بھی نہیں لنگھاونی ایں
دو ہزار تیار ہر سال اوہناں ساڈوں آ ٹیکے گھر پہنچاونی ایں
بدیاں اگلیاں انہاں دیاں دور سبھے اگوں کیتیاں دی قنات آونی ایں

جبر جنگ نہ نال تجر ابناں دے دھکے نال نہ گل منا ونی ایں
گرجے جتھے انہاں دے جا ہن جیکرا انہاں اپنی چال چلاونی ایں
بال یاں دی کرانگے خوب راکھی لکھی ظلم دی توڑ نبھاونی ایں
بس ایہ شرط تحریر ہو گئی پکی خطا کھان گے جنہاں بھلاونی ایں
جزیہ دین تفصیل کرن سے ترتیز نیگے نبیترے فوج چڑھاونی ایں

زمیاں انہاں دیاں انہاں دے وچ قبضے آپنے ہجتی وڈھنی کھاونی ایں
حجز تیاب اسلام دا راج دائم کیتی گل نبھاو کھاونی ایں

بشر ابو علقمہ دا پریم اتوتر

دِدیا ہو مدینیوں سنگ سارا پرت وچ نجران دے آیا اے
دیرپا دری دے نکے بشیر نامی اڑکے پڑھیا خیال دوڑایا اے
کہیا پادری مور کھا ہوش کرنی اوہنوں رب نے نبی بنایا اے
چھڈ چیا اہری تے یثرب نوں منہ وہریا گھر بار تمام بھلایا اے
ہن کی ٹھہر نا تاب نہ ٹھہرنے دی سنگل چھک مجبوری پایا اے
جی آیاں پیار یا جی آیا نبی نال پیار فرمایا اے

بیٹھے گرجے دیوچ اوہ لکھت پڑ اپنے پادری تائیں دکھایا اے
کرن کوئی اوہ بادشاہ رہے یثرب جس نے دن جزیہ ساڈوں لایا اے
کہیا بشر مڑ آہ میں چلیا ہاں ہنیوں ملن دا شوق سوایا اے
کوڑے پادری ٹھہر جا ٹھہر ذرا بشر صاف انکار سنایا اے
چیر منزلاں پیش مرکار ہویا سبق نکدیاں سار نوایا اے
گئی بشر نوں بھل نجران دھرتی ساقی مشقدا جام پلایا اے

ساری عمر گذار ہو سہ دے وچ قدماں در جہ دو ہاں جہانا نوچہ پایا اے
ابو علقمہ نظر منظور دائم بے سائے دا سر تے آیا اے

بنو تمیم دا مدینے شریف آونا

راں کے قافلہ بنو تمیم والا نبیؐ نال مباحثہ لان آیا
نال عمر در دے نشے لی کے تے عیبنیہ بن حصن جوان آیا

اقرع ابن حابس نے عمرو نعیم ہر اک راٹھ رئیس پردھان آیا
جسد سے شعر دا عرب دے وچ سکہ اوہ مشہور شاعر زبرقان آیا

تے عطارد بن حاجب خطیب نامی خطبے لئی حضرت دے نال نشان آیا
ہر کوئی ویکھ اصحاباں نوں سخت غیرت ٹولہ کتھوں ایہہ شور مچان آیا
ینہہ لگا مناظرہ بازیاں کے ایہہ تمیمیاں دا خاندان آیا

مسجد نبوی دے اگے آ شور کردے نہ کوئی ادب تعظیم دھیان آیا
در آ آ تے شور ایہہ سندا باہر ہی عمر پکڑ کے تیر کمان آیا
لکھ ہر لویں حوصلے نال دائم وچہ مجلسے شاہ ایران آیا

اقرع منصف

تیرے نال مقابلہ اساں کرنا کہیا شوہ تروں شرک تندور یا نتے
مجبور ہے دالے فرمایا تکرار مندا حاصل بحث تکرار تھیں دور یا نتے
دھی عشق توحید اسلام ایتھے منطق صرف نہ کنز قدور یا نتے
اقرع آکھدا منصفی ہک کرساں میرے یاں منصفی وچہ مشہور یا نتے

مونہوں منہ پر دھان تے ڈٹے فاضل نکلے لغلد سے کفر گتار یا نتے
اللہ بھیجیا نبی بنا مینوں میرے یاں وچہ درگاہ حضور یا نتے
کرن بحث قسمیاں لوں کہیا گلاں چھیڑ تیاں نہیں ادھور یا نتے
جسنوں میر شتار کے کہواں جھگڑا ادھیاں ہر جگہ نا منظور یا نتے

مجلس جڑی مقابلہ ہون لگا ہرٹ جانیاں ناز غرور یا نتے
سایہ نور دا ڈال کے نار یا نتے فتح یا النبی دائم نور یا نتے

تمیمیاں ولوں عطارد خطیب

بڑا شکر اے اوس خدا سندا جیہڑا نعمتاں تے سانوں ٹھا دیوے
سادے اجڑے کوٹ محل نوکلے نہیں ایہنے جیہے کوئی بنا دیوے
سادے اک اک حسین جمیل عورت حوراں بہہ اندر جنت لٹا دیوے

قرباں مشرکاں ساریاں زیر سادے سانوں عزتاں نال لوا دیوے
شان شوکت دے سلسلے دیکھ سادے بندہ ہوش حواس گوا دیوے
جیہڑا اکڑ کے برابری نال سادے ہو کے سامنے ذرا وکھا دیوے

اسیں ہندے ہاں سب قبیلیاں تھیں ہمسر کوئی شمار کرا دیوے
کر و فر وچہ اساں دا کوئی ثانی جیکر ہے تے دائم وکھا دیوے

حضورؐ ولوں ثابت بن قیس دا خطبہ

بے حد حمد ثنا خدا واحد جس نے زمین آسمان بنا دتا
اوہدے فضل تے کرم نے اساں تائیں بادشاہی دا تاج پہنا دتا
ثانی جدھا نہ دو جہان اندر رحمت لقب دے نال وڈیا دتا

کرسی عرش لوح قلم مخلوق اتے تا در اپنا حکم چلا دتا
اوہنے بھیجیا اسانوں وچہ نبی اپنا جس نے کفر تے شرک مٹا دتا
جینے ہو بیڈھڑک لکھ دشمناں وچہ ڈنکا دین اسلام وجا دتا

Scanned with CamScanner

سب تھیں پہلے مہاجراں پڑھے کلمے نال جہان سب لگھایا اے — دتا اساں انصار آئے نال بھاگ جاگے مولا شان وڈیائی چا دتا

بھجر ساہ وچہ دین دے راہ لڑکے ساں ساں سراں نوں لکھ لکھ وارنا — جیہڑا اکڑیگا کفر ہلاک ہوسی اساں سامنے سچ سنا دتا

ساڈے آقا دا تخت زمین اتے مولا چھتر آسمان جھلا دتا — لشکر لکھاں فرشتیاں نوریاں دا کملی والے توں سیس جھکا دتا

بادشاہ بھی اسیں فقیر بھی ہاں دیوا نور دے نور جگا دتا
خطبہ ختم سلام علیک دائم رنگ ثابت بن قیس چڑھا دتا

تمیم دا شاعر زبرقان

ونت شعر بولے زبرقان شاعر ثانی کون آ وچہ جہان ساڈا — نحن الکرام فلا حی یعادلنا گھر اوچہ قبیلیاں شان ساڈا

ست اٹھ شعر غرور دے بولیو سو ہمسر کوئی بھی نہیں انسان ساڈا — اسی بانی کلیاں گرجاندے جھنڈا جھلدا اے میدان ساڈا

اسیں بادشاہ تخت نشین حاکم کوئی موڑدا نہیں فرمان ساڈا — سکے زید دے پتر دی اسی امت جھلے چوتھے آسمان نشان ساڈا

چلن کل قبیلے نکہ ساڈے اٹھے پہرے عیش دیوان ساڈا
پڑھ کے شعر بیٹھا زبرقان دائم نبیؐ کہیا ہن سنو حسان ساڈا

دربار رسالت دا شاعر حسان بن ثابتؓ

صاحب صدرؐ و عالم سلام سوہنے ذمہ آپ تائیں نگہداریاں دا — پڑھ کلمہ محمدؐ دا مسلماناں جیہڑا شروع مضمون نگاریاں دا

آل فہر دا ایہہ گروہ نوری حقدار فضیلتاں ساریاں دا — پتر ہاشمی پیشوا خاکیاں دا ہادی آیا ایہہ نوریاں ناریاں دا

دشمن دشمناں دا سجن سجناں دا رستہ دسیا اے نیکوکاریاں دا — سوہنے آخری نبیؐ سبحان اللہ دارو آندا اے کل بیماریاں دا

جیہڑے ہوسی یوسف در رہن گرے شوق عرشیاں گلاں نیاریاں دا — بھلی بیا پھیر دا زبرقان شاعر شاعر گل پیا سو گلے یارکاریاں دا

عشق نباندے ماریا پھیرے پھوندا قصہ حیدرؓ دا گوریاں گاریاں دا — ایہو جیہے شاعر تومان ڈر رب وندا اٹھ ڈالکے تے سیاہ کاریاں دا

جس نفسیں لذتاں آرن نفسانیاں نوں لیسی شاعری پیشہ خواریاں دا — ساڈا رب ملایا اے پیر کامل سبق دسیا سچیاں یاریاں دا

ایہہ دربار رسالت مآب روشن لاٹاں ماردا تاج سرداریاں دا — منطق فلسفہ شاعری کھیڈ پائے ایتھے عمل چنگا خدمتگاریاں دا

ایتھے درس توحید قرآن جاری زبرقان نہیں کھیل مداریاں دا
نعت خوان پیغمبر حسان دائم بخت جاگیا اساں درباریاں دا

اقرع دی منقبت

اقرع گئے ثنا باتاں حسان شاعر توں مدتیہ کمال ادیب بھی وَدھ
کیونکہ بھی یار نہیوں نہیں ساتھوں الیس نبی دا نوکر غریب بھی ودھ
قدم چم چم یتیمیاں پڑھ کلمے ایہہ عجیب ہوئی پر عجیب بھی وَدھ
کہ نبی منقبتی ودھ پھر کہی تھے زبرقان تھیں تیری تہذیب بھی ودھ
ساڈے شاعر تھیں اتے خطیب تاں لوں ایدا شاعر بھی مُد خطیب بھی ودھ
ہر صفت ساڈی بھی ودھی سی پار صدقے تائیں ملیا ایسے سانوں طبیب بھی ودھ
قسمت نیک ساڈی واہ واہ چمک اٹھی ساڈا بخت بھی مُد نصیب بھی ودھ
دائم سوہنیاں دا بادشاہ سوہنا مولا ملیا سانوں حبیب بھی ودھ

زید الخیل دا زید الخیر ہونا

زید الخیل سردار سی طائیاں دا جنہوں بخشیا دین دا خیر سرور
اسیں شوق تھیں دین قبول کرکے چمن آمہے ہاں آپ دے پیر سرور
خالص مذہب تے کوئی اسلام جیہا مذہباں ساریاں نے کیتے سرور
حاضر ہنے جماعت دے آن ہویا ملدی نہیں نجات بغیر سرور
ساڈی حید ساری اگ پوجاری سی غافل گلے پکے رہتے غیر سرور
سچا دین توحید محل ہو رب پچھانو ڈے آیہ سرور
کلمہ پڑھدیاں اُڈ دے گئے سارے کینے بغض تے دشمنی دیر سرور
زید الخیل تھیں بدل کے نام اُسدا دائم نام اُسدا ہویا زید الخیر سرور

حاتم طائی دے پتر عدی دا واقعہ

حاتم طائی اک سخی مشہور ہویا دھن مال دولت جگ وچ دان کیتا
لشکر طائیاں دا اس دی سٹھ اندر بہتہ پھیر پیار شیطان کیتا
پاکے خبر شرارتاں اوہناں والیاں دی حکم عرب دے شاہ سلطان کیتا
علی مرتضےٰ حق دا مار نعرہ آکے یمن دے وچ مکان کیتا
دشمن کوئی نہیں ملیا جلیا نہ مدد رب دی فتح میدان کیتا
بیٹی حاتم دی عدی دی بھین نوں بھی قید پکڑ کے شیر یزدان کیتا
بیٹی سخی دی ہوکے قید آئی نبی سچے کرم بہ داں کیتا
پتر اوسدے عدی نکلے منگ نال عیسائیاں دے آن کیتا
کر دا اگا اسلام دا ہو دشمن نالے لڑن دا ساز و سامان کیتا
دو سو لشکری تے جھنڈا ہتھ دے کے حیدر شیر نوں نبی روان کیتا
عدی سُندیاں شام دے دیس نٹھا پچھا مول نہ شاہ مردان کیتا
پتر طائیاں دا سارا لا اگے حیدر واپسی ول دھیان کیتا
آئے شہر مدینے دیوچ خیریں سارا بیٹی حضور بیان کیتا
بیٹی گھرانوں پنج آزاد ایں توں سخی سخیاں دے لطف احسان کیتا

ہتھ جوڑ تعظیم دے نال اگریں بیٹھی حاتم دی عذر بیان کیتا
حضرت نہیں جانا بچھڑ تک ساڈا نہ آزاد تساں خاندان کیتا
نبی آکھیا جاؤ آزاد سارے فضل کرم کریم رحمان کیتا
دائم لا الٰہ الا اللہ دا سب خاندان نے ورد زبان کیتا

عدی نوں بھین دی نصیحت

بھین عزتاں پائیکے گھریں آئی آکھے عدی نوں پرت کریں ڈیرا
آیاں ویکھ نئیں اوہ سرکار اُچی جلدی جا سر قدماں دھریں ڈیرا
گج وچ محمد دا پڑھیں کلمہ ناہیں بول عیسائیاں تھیں ٹُریں ڈیرا
کفر شرک دے ڈوب جہان ہاڑے توں دوہاں جہاناں تے تریں ڈیرا
اوہ پیغمبر بھی اے بادشاہ بھی اے اوہدا الوہ جھکیے بجریں پریں ڈیرا
لکھ عزتاں نال محبتاں دے ساڈوں اوس نے ٹوریا گھریں ڈیرا

سید بادشاہ سخیاں دا سخی داتا کاسہ کرم سمندروں بھریں ڈیرا
بھین گھولیاں عین ایہ فرض دائم اوہدا ہو کے جیویں تے مریں ڈیرا

طائیاں دا اسلام قبول کرناں

گلاں بھین تھیں سندیاں جھٹ جاگی عدی چہ مدینے دے آوندائی
لگے مسجد وچ حسن سرکار بیٹھے اوہنوں جھک سلام سناوندائی
آدر بھا پیار دے نال کر کے کملی والڑا گھریں لیاوندائی
بڈھی مائی اک رستیوں روک لیندی والی خلق نوں اٹھ ہر جاوندائی
بڈھی کیر نے ڈھیر ساری کردی سوہنا مول نہ جھڑک سناوندائی
عدی ویکھ حضور دی طرز ایسی طرح طرح خیال دوڑاوندائی
سلاطین جہان دے کسی ڈٹھے ایڈی شفقت نہ کوئی کماوندائی
ایہ اصول رسول مقبول رکھن عدی ندی حیرت غوطے کھاوندائی
اوتھوں گھریں آیا چھیڑ دا متاندا گدا جم دا آپ بکساوندائی
عدی نا نہہ کردا نبی بانہہ پھڑ کے اوہنوں نال پیار بٹھاوندائی
عدی قوم تھیں لویں چوتھائی حصہ عدی لیندا سچ الاوندائی
مذہب عیسیٰ دے وچ ایہ نہیں جائز آقا حق ایہ حق فرماوندائی
ایہ یہودی عیسائی گمراہ ہو گئے راہوں موڑ شیطان بھلاوندائی
اللہ اکبر ہے لاشریک خالق کون اوس تھیں وڈا کہاوندائی

عدی بول کلمہ مسلمان ہویا آکے ٹابری نوں رستے لاوندائی
کیتا طائیاں اسلام قبول دائم مولا رحمت دے مینہ برساوندائی

مسیلمہ کذاب

خبراں پہنچیاں مشرقی عرب اندر کملی والڑے دا دھوم دھمان لگا
ہویا نبی حذیفہ دا وفد حاضر ہر اک ادب تعظیم بجان لگا

وڈے وڈے سردار رئیس آئے مولا ویل توحید دھان لگا
اک نامہ مسیلمہ نہاں اندر گھڑی وچہ دو رنگ کہان لگا
آکھے میں بھی نبی اک قسم دا واں گج وچکے کہن نادان لگا
ڈھیر لوک پھسگئے وچہ پھاہی موذی آکھڑاں شان کھان لگا

کر کے قول پکے مسلمان ہو کے سارا وند گھر انہوں بیان لگا
بلکہ نبی دے دین قبول کر کے گھر جاندیاں کفر کمان لگا
میتھوں وحی دے نزات نہ تکن ڈیوے جھوٹا جھوٹ دے کر لی ملان لگا
وڈا بھائی ابلیس خبیث سندا کوڑ موڑ دا تیس سدان لگا

مکر سازیاں شعبدے جھوٹ دھوکہ طرح طرح دے پھند جگان لگا
خط لکھ غرور ربیال دائم خدمت وچہ حضور دے پان لگا

مسیلمہ کذاب دا لکھا حضور پرنور دے نام

ایہہ خط مسیلمہ نبی ولوں خدمت رسول مختار دی اے
گھر جانڑیاں نبی ہو گیا نامنیں ہوئی واقفی سب اسرار دی اے
میں بھی خاص شریک رسالتاں دا طلب کیتیاں نوں میر دیدار دی اے
ادھا حصہ قریش دے رہے قبضے مرضی جاپدی رب غفار دی اے

اسدے بعد میں لکھاں احوال سارا گھر دی مجھ تے موج بہار دی اے
تھوڑے سے مرد زنانیاں بہتا ایہہ خلقت من گئی پار اوار دی اے
ساڈے قبضے وچہ کمہ وزمین آدھی وحی دم بدم پکار دی اے
ایہہ قوم قریش ہے سخت جیہی صداں زور ڈکے گند سہار دی اے

خاطی پہنچیا خاطی مسیلمہ دا بائی خیر بے خبر گنوار دی اے
فیر لکھیا پرت جواب آقا دائم حرف کاذب نابکار دی اے

حضور دا جواب نامہ

لعنت رب دی ظالماں جھوٹھیاں تے بیڑی ڈبنی انت ہکالیاندی
آپ ڈبدے ڈوبدے ہور نانوں دھروں ربی آامنت سزالیاندی
جنہوں چاہے ملیدیاں بخشدا اے کوئی اوٹ نہ فوج رسالیاندی

اج نبی نبیوں بھلکے رب بخشیں ساری خیر اسے تیرباں چالیاندی
مالک ساری جو بین دا اے رب سچا ہتھ لاگ سو چیڑیاں کالیاندی
ہوسی بری یاندا تیرا انجام دائم الت شان اچی الفردوالیاندی

عیسائیاں تے یہودیاں دی حضور نال بحث

آیا وفد یہود عیسائیاں دا چھیا بحث دی ندی طغیانیا نے
مسجد نبوی دی وچہ پڑھن نماز لگے ونا روک اصحابیاں جانیا نے

وڈا پادری جم اک نال آندا جنہوں وچہ تکرار روانیا نے
حضرت آکھدا اے دو مستو نہ رد کمو حق دسیا صاف خفانیا نے

جدیں پڑھن نماز تے پڑھن دیہود دیکھو مشکلاں آپ بنایاں نے
فارغ ہوئے نماز تھیں حیدروں سارے شروع ہو باتاں تکرار یایاں نے
دتے مین بعین جواب سوہنے چھا بیاں پادری تے پریشانے
ساڈوں وسو خلیل دین کی سی ایسے گلو چہ ختم کہانیاں نے

یا رو یار نے یار اغیار نے بھی ساڈے نبی دیاں مہربانیاں نے
کیتے کئی سوال حضور اُتے جھبل جھبل وانگ طوفان طوفانیاں نے
فیر ذکر چھیڑن ابراہیم والا ہویاں بحث دیوچہ طولانیاں نے
یہودیاں کہیا یہود آہے اوہ نصرانی سن کہیا نصرانیاں نے

نبی کہیا یہود دیا عیسائیو! پا ئیاں پائیے دچہ ملدھانیاں نے
ابراہیم خالص مسلمان دائم دسیا وحی دے نال لاثانیاں نے

وَمَا كَانَ اِبْرَاهِيمُ يَهُودِيًّا وَّلَا نَصْرَانِيًّا وَّلٰكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا ط

اور نہ تو ابراہیم یہودی تھے۔ اور نہ نصرانی تھے۔ لیکن سیدھے رستے پر چلنے والے مسلمان تھے۔

سدا سچ دی جیت

منہ جوڑ اک دوجے نوں کہن سارے نبیہ ساڈیاں جیتو بنایاں نے
ابراہیم جیکر مسلمان اے فیر تاں چاہی دیاں مسلمانیاں نے
یوں سے سخی دے تھیں خالی پرت جانا ایہہ بھی بیلیو سخت نامانیاں نے

پچھو سچ بیدھڑک سنا ونداے سچا نبی ایہہ سچ نشانیاں نے
کلمہ پڑھ سارے مسلمان ہوئے نور بخشیا یار نورانیاں نے
کلمہ پڑھ سارے مسلمان ہوئے نور بخشیا یار نورانیاں نے

کملی والیا تیرا دیدار کافی ہور سب منظور قربانیاں نے
ٹھاٹھاں مار [illegible] فیض دریا دائم جاری ہر طرف فیض سائیاں نے

واہ سبحان اللہ

واہ سبحان اللہ واہ سبحان اللہ عجب قدرتاں بے پرواہ دیاں
اوہ بھی وقت آ ہی دھندہ کاریاں سن کفر شرک دی تاسیاہ دیاں
تکے والیاں دشتی سچ کیتی فنا نال جانیاں نال نوری ماہ دیاں
کالی کملی دی حجب یار کے نے وارثاں لیاں مدینے دی راہ دیاں

جس گڈیاں چاہڑیاں عرش اتے اک نیم نیچے تخت اگاہ دیاں
رمزاں مول سمجھیاں غافلاں نے دو جہان نیدے خیر خواہ دیاں
راتیں دلیس تھیں نکل روان ہویا آساں لکھ کے ذات الٰہ دیاں
بھلے بخت انصار دے نال الفت واگاں پکڑ لیاں عالیجاہ دیاں

۵ یہودی کہتے تھے کہ حضرت ابراہیم علیہ السلام یہودی تھے کہ وہ عیسائی تھے۔ اللہ تعالیٰ نے بذریعہ وحی حضور کو بتلا
دیا کہ وہ مسلمان تھے۔ ۱۲

کھاوے تھپڑ موہنوں نہ سی کیتی پھنیاں پیالیاں مولا دی چاہ دیاں
جھیلے دکھ انتے دکھ ہزار سہندے ریجھاں کھیل بازار فناہ دیاں
سلاطین زمانے دے تے قدم چمن چھوڑ بیٹھیاں تاج کلاہ دیاں
سچے حق الیقین دے لاٹ ماری زباں گیا نیتے شبہے اشتباہ دیاں

نال جھلے مار توحید نعرے بہل کھیاں کفر گناہ دیاں
لا اله دے نفت نے کفر نہیں عرب پاییں دھواں سم گیا شاہنشاہ دیاں
ڈنیں دڈیں چھوڈ کے بیٹے کوہ جبل ہونے ڈھیریاں ہواہ دیاں
ایہ زمین کی ملکاں افلاک والے تاہنگاں رکھدے ایس نگاہ دیاں

ہویا خار نخیس جیہی سب پرتاں نے بن عبداللہ دی اک نگاہ دیاں
ایتھے ادب خدائے بادشاہیاں نے کمل پوش عربی بادشاہ دیاں

اسلام کا غلبہ[1]

پردہ پوش سرکار نے فرض اپنا ظاہر ہو کے خوب نبھاہ دتا
آفتاب اسلام حجاز دے چوں چڑھ کے نور دا چانن لا دتا
کونے گوشے توحید دے پے جلوے کفر شرک اندھیر مٹا دتا
کر کے حمد ثناء الٰہ اکبر سبق مہر اخلاق پڑھا دتا
ہندی نال عربی حبشی نال مدنی رشتہ گنڈھ کے سبھ اکٹھا دتا
نہ خمی نہ زید عمرو رہے آہیں ہکو بارے ایہا دوئی دا نام گوا دتا
گونج لا اله الا اللہ واحد سب دے بلیش جھکا دتا
نبی علیس نبی صداقتے نبی ماہر جھنڈا دین اسلام جھلا دتا
حسن حسن دور دراز ملکیں لوک آون ہادی دی بھلیاں نوں راہ پا دتا

ذاتی نور رگھیا جاما بہن بشری راز اپنا آپ فرما دتا
مشرق مغرب جنوب شمال سارے کر کے باکل عالم جگمگا دتا
تو دین عشق دی لے لگا دتی سارا رب دا دیس جگا دتا
نکے وڈے غریب امیر بائیں اکی پال دے وچہ کھلوا دتا
خیر بکری شاہ غلام تائیں اکی کھانے سرکار بٹھا دتا
عزیٰ لات منات سب بت تاہدے مار لات نشان مٹا دتا
وڈے وڈے سرکشاں قبیلیاں نے مدو مدی تے سیس نوا دتا
عبد القیس معارف خزاں کندہ کلمہ دل طیبہ سنا دتا
دن طیبہ تے رات بہار روشن کملی والے دربار سجا دتا

گرد سی چڑھا اسلام دی عرش اتے تاج راج دا رب جھکا دتا
آیا وحی مبارک دین دائم نصر اللہ[2] دا پیش ٹکا دتا

له ١ اِذَا جَاءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَالْفَتْحُ ۝ وَرَاَیْتَ النَّاسَ یَدْخُلُوْنَ
فِیْ دِیْنِ اللّٰهِ اَفْوَاجًا ۝

له حبیب اللہ کی مدد پہنچی نصرت اور فتح اور دیکھ لیا آپ نے رائے محمد صلی اللہ علیہ وسلم
کہ اسلام میں جوق در جوق لوگ داخل ہوئے)

شگفتہ گلزار محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

نوری باغ گلزار بہار نوری نوری بھور پے خوشی مناوندے نیں
ہوکا حق دا جنہاندی پیا کنّیں کلمہ پڑھدے ڈھول لاندے نیں
کملی والے اخلاق دا نور چشمہ تھیں تھیں فیض دے جام پلاندے نیں
کلمہ حج زکوٰۃ نماز روزہ عین دین دے فرض سمجھاندے نیں
کئی لکھاں کروڑاں دے بھاگ جاگے بھاگ دا لڑے جاگ لگاندے نیں
مرحبا ملاح جہاز والا لکھاں پار جہاز ہو جاندے نیں

سوہنے پرنٹکے بیج توحید والا اج پھل پیا وسدا کھاندے نیں
ڈھیر ڈھیر نہ رہی کوئی رہی طیبہ نکا تا رمضان پے آوندے نیں
ترین ماہ وصلات نہ ملی فرصت میزبانیاں خوب نبھاندے نیں
عاشق زار اصحاب کبار تک تک جاسے رج نہ مول ساوندے نیں
جھنڈے سچیاناں دے گڈ دیے چن نبوت گو رشیدگی تے چمکاندے نیں
کہہ تی رُت سہاونی حج والی ورتن واسطے جیند ترساوندے نیں

اکو حج کیتا آقا بعد ہجرت وڈے دھوم کمال بناوندے نیں
دائم دس کوریں کملی پوش جہڑی گئے آخری پھیرا وندے نیں

حجۃ الوداع حضور دا آخری حج

چلو مومنوں چلئے حج کرئیے ہوئے حکم رسول مختار دے نیں
الوداع تے درد فراق والے کئی اسرار دے ہوئے سرکار دے نیں
ملکہ غازی معاذ نوں ٹھرن لگیاں حضرت آکھدے ٹل پیار دے نیں
آننا زماں معاذ میں کی دساں اڈے چین چامال بنفار دے نیں
جدہی پاسیوں سندیاں آ گئے عاشق نیر دے دو رتے پار لاردے نیں
جھن چھن دار ذیقعد تاریخ چھبی آقا غسل کر عطر چھنکار دے نیں
مکّے شہر تھیں ٹے ازواج اطہر اللہ پاک دا نام چتار دے نیں

اللہ پاک دے ولی مربا اندر میرے پھیرڑے آخری وار دے نیں
سمجھ گئے جناب صدیق اکبر روہ دید دے خون گزار دے نیں
پرت مین نہیں رکھیں تیر میری سینے تیر فراق دے مار دے نیں
گلاں رخصتی کرن سرکار عالم رنگ زرد اصحاب کبار دے نیں
اک لکھ چوی ہزار مشتاق زائر چلے سنگ رسول سردار دے نیں
پہن تہ بند قمیص دستار کملی پیشی وقت نماز گذار دے نیں
چھ میل مدینیوں رات کٹی ذوالحلیفہ مقام پکار دے نیں

تھوڑے ڈیرے ایتھے ہو اسوار فجری حضرت بنھ احرام سدھار دے نیں
دائم یار جنگل جبل گونج اٹھے مومنوں ایہہ حدیث پکار دے نیں

لہ لَبَّیْکَ لَبَّیْکَ اَللّٰھُمَّ لَا شَرِیْکَ اِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَۃَ لَکَ وَالْمُلْکَ لَا شَرِیْکَ لَکَ

حج دا نظارہ

نواں دناں وچ سفر نوں طے کر کے چوتھی ذوالحجہ مکے وچ آ وندے نیں
بنی ہاشم دیاں لڑکیاں جدوں آئے ویکھ صفیاں خوشی مناوندے نیں

کوئی کرے سلام کوئی قدم چمے جامے وچ نہ مول سماوندے نیں
آقا کسے نوں نکے بٹھان اگے پچھے کسے نوں پکڑ بٹھاوندے نیں

پیندے پئے لڑکیاں نال ہو گئی ڈاچی نال خوشی دے جھول جھلاوندے نیں
پئی کعبے تے نظر سرکار دی جاں نال شوق دی زبان ہلاوندے نیں

اَللّٰھُمَّ زِدْ بَیْتَکَ ھٰذَا تَشْرِیْفًا وَّ تَعْظِیْمًا وَّ تَکْرِیْمًا وَّ مَھَابَۃً

سایاں ایس دربار دی ودھے زینت تیرے بار حدوں ایس نوں دینی
کیتا کعبے دا فیر طواف اوہناں سو سو شکر نے شکر بجاوندینی

میرے آقا طواف نہیں ہو فارغ ابراہیم مقام سہاوندے نی
دو رکعت نماز ادا کر کے ایہہ آیت ماینڈ سناوندے نی

وَاتَّخِذُوْا مِنْ مَّقَامِ اِبْرَاھِیْمَ مُصَلًّی

وت مروہ صفا پہاڑیاں تے جھنڈا نور دا آن جھلاوندے نی
ایہہ نشان نے اللہ پاک دیاں سامنے منظر اے سخن الاوندے نی

اِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَۃَ مِنْ شَعَآئِرِ اللّٰہِ ط

لعلاں ہیریاں نہیں جنگیے اوہ پتھو جنہے قدم حضور ٹکاوندے نے
اوتھوں کعبہ معظم نظر آیا حمد رب دی شمع جگاوندے نی

لَآ اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ وَحْدَہٗ لَا شَرِیْکَ لَہٗ لَہُ الْمُلْکُ وَلَہُ الْحَمْدُ یُحْیِیْ وَیُمِیْتُ وَھُوَ عَلٰی کُلِّ شَیْءٍ قَدِیْرٌ ط خدا کے سوا کوئی اور خدا نہیں ۔ اس کا کوئی شریک نہیں اس کے لئے سلطنت اور ملک اور حمد ہے ۔ وہ مارتا ہے اور جلاتا ہے ۔ اور تمام چیزوں پر قادر ہے ۔

لَآ اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ وَحْدَہٗ اَنْجَزَ وَعْدَہٗ وَنَصَرَ عَبْدَہٗ وَھَزَمَ الْاَحْزَابَ وَحْدَہٗ

اور کوئی خدا نہیں مگر وہ اکیلا خدا اس نے اپنا وعدہ پورا کیا اور اپنے بندے کی مدد کی اور اکیلے تمام قبائل کو شکست دی

واحد لا شریک خدا سچا جیدا انت نہ کوئی بھی پاوندے نی
غالب تاں دیں میرے اللہ پاک صاحب آپے مارے تے آپے جواندے نی

اپنے بندے دی آپ امداد کیتی کر کے پورا اقرار وکھاوندے نی
کیتا زیر ایکلے بہتیاں نوں اج ویری دشمن بھی سیس نواوندے نی

اوتھوں اتر مقام منیٰ اتے میرے آقا تشریف لیاوندے نی
اک لکھ چوی ہزار ساتھی دیرہ حقدری دھوم دھماوندے نی

اینے کون گدا تے شاہ کیہڑا ایہا دوئی دا نام مٹاوندے نی
قصوی ڈاچی تے ہو اسوار اوتھے خطبہ شاہ دو عالم فرماوندے نی

کیہ دا گردا ہجوم سی عاشقاں دا سن سن آواز دہراوندے نی
خطبے پاک دے سخن پہ نور والے رحمت کرم دے مینہ برساوندے نی

خطبہ شریف

تسی جاندے او اج روز کیہڑا ایہہ روز اے عید قربان والا
شاندار تساڈیاں جاناں دا سودا لاویاں نال دھیان والا

ایہہ کیہڑا مہینہ اے جاندے ہو ایہہ مہینہ اے ذی عزت شان والا
انت ہووڑاں پیش جناب اندر دائم آون نال وزن میزان والا

کن دے کے سنو لوکو ایہہ خطبہ اے حج اخیر دا اے
ہن اسلام پھیریو روز روشن جلوہ جاہ جلال تدبیر دا اے

ایسدے بعد بیشک پتہ پاؤنس ہر سال حکم آگیا رب قدیر دا اے
دائم کار تبلیغ تکمیل اتے کمل پرتش درویش فقیر دا اے

مالکا تے غلام سب بھائی بھائی رہس کے وقت لنگھانا جے
جو کجھ پہنا آپ پیارے سیتی اوہا نال پیار پہناونا جے

کھانا تہانوں سوئی کھلاونا جے جیہڑا آپ پیار دے کھاونا جے
چھوڑ نخوتاں اتے غرور دائم سینے لگدے تہانوں لاونا جے

جاہلیت دے خون تمام باطل بدلہ لیونا منع کراوناں ہاں
لینے سود بیاج حرام ہوئے پہلے اپنے گھروں اٹھاوناں ہاں

خون چھوڑ ربیع بن حارث دا کر کے پہلے ایہہ عمل دکھاوناں ہاں
بس عم عباس دا سود سارا دائم حق بے رخی سناوناں ہاں

کرو خوف وچ معاملے عورتاں دے نالے انہاں تے ستم روا کرنا
رہن باندیاں تساڈے حق اندر تساں انہاں دا حق ادا کرنا

فرض انہاں دا رہن پاکیزگی وچ فرض تساں دا ایہہ وفا کرنا
دائم عورتاں مرداں دیاں زینتاں نے بیگناہ نہ ظلم جفا کرنا

عربی عجمی دے وچ نہ فرق کوئی تسی سب خاکی پتلے خاک دے ہو
آپس وچ سہدرد ہو بھائی بھائی سینہ چاک گویا سینہ چاک دے ہو

نال تساں دے رہو زمین اتے شاندار سیارے افلاک دے ہو
واحد لاشریک دے ہو بندے دائم امتی شاہ لولاک دے ہو

اوج نیئں پڑھ اگیا شیطان موذی پیا اوسدے بھاکے لاوناں ایں
خبردار تے خوب ہشیار رہنا دھوکہ دشمن دا مول نہ کھاوناں ایں

نہ ہن آوسی ایس زمین اندر نہ ہن چال فریب چلاوناں ایں
کرنا عمل قرآن کتاب اتے میری سنت توں بھل نہ جاوناں ایں

جھڑا جسم ثناہ شراب خوری چھٹ یاری بخیلیوں جاپیا ایں
چھوڑ کے راہ نہ ہرگز گمراہ ہوناں کیتا انت نفیاں نئے پاونا ایں

گلے حسد تعصبوں دور رہنا زنی حق حلال دا کھاونا ایں
کہہ سو عمل تے ملن نجات دایم ساڈا فرض لوکاں سمجھاونا ایں

واحد رب دی کہہ سو بندگی پوجا غیراں پیش نہ سیس جھکاوناں جے
گرناہاں نہ سوہنیاں صورتاں تے انہاں خاک دے وچ رلاوناں جے

کہہ رو نیکیاں سلسلے وسیلڑے اجے ہینے کہ رج کرداں بلاوناں جے
بیں ہاں آخری نبی بس بعد میرے ہرگز کوئی پیغمبر نہ آوناں جے

پنجے وقت نماز تے تیہہ روزے کلمہ حج زکواۃ نبھاوناں جے
کرنی پیروی شرع اسلام والی جیکر وچ جنت ڈیرا لاونا جے

میری منزل تبلیغ دی کاٹ ہو گئی ہن دیس قدیم نوں جاوناں جے
میری نسبت جاں پچھیا رب دایم دسو کی جواب سناوناں جے

اَللّٰهُمَّ اشْهَدْ

اد بوں جھک اصحاباں پیاریاں نے حق سچا سخن الا دِتا
تساں جھنڈڑا اسلام جھلا دتا ہیڑا بنے جہان دا لا دِتا
اے میرے خدا گواہ رہنا میں نے تیرا پیغام پہنچا دِتا

کملی والیو کہن لگے صاف سارے تساں رب دا حکم سنا دِتا
آقا انگلی اٹھا آسمان ولے موہنوں تن واری فرما دِتا
اوسے وقت ہویا جبریل حاضر دایم سکھ سنیہڑا آ دتا

اَلْيَوْمَ اَكْمَلْتُ لَكُمْ دِيْنَكُمْ وَاَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِيْ وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْاِسْلَامَ دِيْنًا

یعنی آج میں نے تمہارے لئے دین مکمل کر دیا اور اپنی نعمت تمام کردی اور میں نے تمہارے لئے اسلام کا دین ہونا پسند فرمایا ہے۔

قربانیاں

کملی والیا کہہ مبارکاں نی سوہنے سوہنیاں حق ادا کیتے
سٹھ آماز ستار دلدار والی سو سو شکر آقا مصطفٰے کیتے
کجھ آپ کیتے ذبح حضرتاں نے دوجے علی مولا مرتضٰے کیتے

جَعَلَ علی رَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ تیرے اچڑے شان خدا کیتے
نالوں حج کیتا عید کیتی سو شتر قربان فدا کیتے
گوشت پوست سب اللہ دی راہ دتا روشن نام سارے راہنما کیتے

ہوئی پینٹھی تے ہانک بلال دِتّی سدے عاشق نماز دے چا کیتے
دایم پینٹھی نے دیگر پڑھ کے تے حکم واپسی دے پیشوا کیتے

حضور صلعم دی مدینے نوں واپسی

آئی شام مدینے یا شام حجاز بیتا زلفاں شام پایا آفتاب آتے
اردگرد ہجوم سی عاشقاں دا شیدا اک جمال دی تاب آتے
ایڈی بھیڑ لگی پچھے اونٹنی دے اری نال مہر مہرن رکاب آتے
ڈھوڈھا ہی دی گھڑی ہوئی آپ حضرت سمت مدینے دی تکبیر صواب آتے
اللہ میل مدینے دے راہ چلے تقدیر رکھے رب باب آتے

قصہ مختصر ڈاچی نے ہویا اسوار مدینے منور نبی حضور جناب آتے
تھانیاں نے پڑھیا نعتاں گاہ مست شمع رسالت تاب آتے
لوکاں آہستہ آکھیا منہ مست حسن گلاب آتے
چھم چھم وسن نیر لوکاں والیاں دے اضطراب ہویا اضطراب آتے
کیتا پہلا قیام سرکار عالم وچ خم غدیر تالاب آتے

خم غدیر تے سرکار دا خطبہ

ونڈ دے چھیڑ دتے منبر بنایا اوناں نشاناں وکھریاں ساتھی سرکار دیاں
لبھدا نہیں ڈھونڈیاں مسلماناں لکھاں سنو مومنو آخر مار دیاں
صد بار دا پیا اڈیکیاں ہاں جیہڑاں جاگیاں نے انتظار دیاں
اک کتاب کلام قرآن نبی چھکاں جیہڑیو چہ لو سا نوار دیاں
چیز دوسری آل اہلبیت میرے کیہہ شہزاداں پاک پیار دیاں
یا مولا محمد علی دی حب کیہہ رکھیں عزتاں اس عاشق زار دیاں
جیہڑا دشمنی علی دیاں رکھے ہوسن جیہڑا اوس گنہگار دیاں

لگی خطبہ جنت فرمان حضرت لیاں سچیاں پاک گفتار دیاں
ہے مُن الیس مکان فیصل جان مالا تانہاں لا مکان لدار دیاں
جیہڑاں بھاریاں دو وچھڑ چلیا میں ندے تاں ندے خاص سرکار دیاں
پکی کتاب وچ کتاب نہ اتنا ندی سیراں کرو جنت گلزار دیاں
علی میرے دنیاں پیا رکھے حبیں زنگتاں میرے پیار دیاں
رو پچھے نال محبتاں رکھ سایاں میریاں ہاں نہ ہو غفار دیاں
دائم لی دوستاں نصیبی ندی نشاناں اچیاں حبیب کردگار دیاں

مَنْ کُنْتُ مَوْلَاہُ فَعَلِیٌّ مَوْلَاہُ اَللّٰھُمَّ وَالِ مَنْ وَالَاہُ وَعَادِ مَنْ عَادَاہُ

مدینے وچ محمدی دربار

پھیر پرت مدینے وچ آئے حضرت صلعم سجا راج دربار سجا دیندے نبی
عاشق زار اصحاب مشتاق مومن سچ نیازاں ناں پا ترسدے نبی
فلسطین تے شام فوراں جانے لشکر غازی بندیاں امر سنوا دیندے نبی
جتھے جیہڑے بہادراں لا لہانے اسلحہ جات صحیح کرا دیندے نبی

مسجد نبوی کھجوراں پتہ تور پھیرے روشن رکھتا نماں بھا دیندے نبی
پھیری یاراں تے مقرر وانہن چیتہ مصیبا کدی دوالے حکم چلا دیندے نبی
ساجدین تریہ فول نال الفت حضرت پچھدا الیہ خبا دیندے نبی
اپنے پردیسے شاں نیا زندگے کم صدق چا ادھر لیا دیندے نبی

فرش ملائے مجذوب نوں عرش ڈالے گجھی مار آواز بلاوندی
احمد احد جدا نہیں اک ساعت بھید رکھ کے آوندا جاوندی
خاکی جامہ تار کے چلیا ایں سرورِ ظاہر ایول فرماوندی
بی بی عائشہ صدیقہ دے وچہ حجرے لوداع دی شمع جگاوندی
مل چلیا کان قدیم اندر چہری کمرن زیاں تاں آوندی
ماہ منیر المظفر دا گذر گیا جبرائیل آ سیس جھکاوندی
نور وحدت ہی جامہ تار بشری صاحب تریسٹھ برس سا وندی

آجا وچہ پردے پردا پوش جانی نبی سندیاں رنگ بلاوندی
عاماں سمجھیا سخت بیمار ہوئے جانی وصل دی لوح لساوندی
حالت ویکھ سرکار دی سب مومن مرد عورتاں نیر وگاوندی
حَیَاتِیْ خَیْرٌ لَّکُمْ وَمَمَاتِیْ خَیْرٌ لَّکُمْ آون جانڑے راز سہاوندی
لشکر سنے اسامہ بن زید تے نکلے خبر نہ شام سدھاوندی
آقا میرا ابھی پھیرا ایہہ آخری آ مولا پار جہاز لگاوندی
دائم ہیک دیدار دی عاشقاں نوں کدوں یار جمال لکھاوندی

وفات مبارک

حجرے عائشہ دے پائی وفات آقا باراں ربیع لاول پیر دے دن
چھ گھنٹے تے پائی ہزار تن سو تریہہ وچہ دنیا گذر پیر دے دن
راتاں کالیاں زلف تھئیں لئی سیاہی مانگت سب سراج المنیر دے دن
ناہیں کھلے فرشتیاں عرشیاں نوں کملی پوش کامل دستگیر دے دن
دنیا دین افلاک زمین اتے روشن ہوگئے روشن ضمیر دے دن
ذرے ذرے تھئیں صل علیٰ نکلے طیبہ وچہ وصال تطہیر دے دن
ہوندے تھاہ نہیں ہوگئے گدا جیہڑے لنگھ گذرے گوڈری وچہ فقیر دے دن
آفتاب نبوت دیاں برکتاں تھئیں جاگے ہر اک دکھی دلگیر دے دن

عمر سال تریسٹھ ہوگئے پورے ہیسی وقت ضحی اخیر دے دن
ایہہ ہزار تے اکسو بچونجہ گذرے وچہ تبلیغ بشیر النذیر دے دن
تاج راز دا اعلیٰ توں بخش دتا میرے آقا نے خم غدیر دے دن
سو ہتے گذرے نے درس توحید اندر اس استاد اکبر بانو قیر دے دن
عربی ناقہ اسوار دے وچہ قبضے تدبیر دے دن تقدیر دے دن
لنگھ راتاں رؤف الرحیم دیاں باالمقابل لطیف الخبیر دے دن
خوش اخلاق دے حسن خوشحال دے دن خوشحالی دے دن خوش تصویر دے دن
دائم قلم دے ہوگئے منظور سجدے وصل یار دی پاک تحریر دے دن

حقیقت محمدیہ

عاماں سمجھیا فوت ہو گئے سرور اجن جیت لیا مقصد نل یارا
نور آپ دا آپ دے طن کارن گیا آپ نہیں آپ دے دل یارا
مفتی قاضی مت دیکھ نناہ کرنیں رکھ پہن شریعت دی اچل یارا
وچہ گنبد دے گل کیہ کھاں نالے گل ہو مرے نالے ول یارا

نالک موت حیات دے مومن کہی حیات خاص حقیقت دی گل یارا
راز کہیا رہن دے وچہ پردے کر ہوش تے قلم نوں ٹھل یارا
سولی شاہ منصور نوں چاہڑیو نے مٹھی شمس دی ٹیپری کھل یارا
کُنْتُ کَنْزًا دا الہام اسی بیج دائم رنگا کُنْتُ کَنْزًا آخر پھل یارا

حضرت عمرؓ دا جوش

گیاں وسم مدینے دے وچ خبراں چھم چھم رو رونا نیر وگ گئے تے
چڑھیا سدیاں عمر نوں جوش آکھے لوکو لوکو جہڑے کش ہما گئے تے
جس نے آکھیا فوت حضور ہو گئے قتل کرانگا تیغ چلا کے تے
ایہہ بانا اے راز نہ کریں ظاہر راز والیا رکھ لکا کے تے

نبی ربدے ہائی وفات ہائے اکدو جے نوں دسدے آکے تے
کدے ہیدا نور بھی فوت ہو یا گلیں پھیر تلوار چمکا کے تے
کہیا عمر نوں انت صدیق اکبرؓ الفت نال کلیجڑے لا کے تے
کیتی عمرؓ تلوار میان اندر دائم یار دی نظر مکا کے تے

پیارے بابل دے فراق وچہ فاطمۃ الزہرا دی زاری

بابل پیاریا جان قربان میری پیا اکھیاں نیر وگا وناں ایں
ہائے کون دسے جبریل ہائیں ہن جنت نے اودس آونا ایں
سائیاں عرض کر لئیں منظور میری میں بھی کول سدے بابل جاوناں ایں
خطبہ چھوڑ کے میرے شبیر تائیں کس نے کاندھے گھوڑے لگاونا ایں
تیری فاطمہ دے جگر گوشیاں نے اتے نیزیاں سیس چڑھاونا ایں

دعوت عقد دی تساں قبول کیتی سدا جنت فردوس ساونا ایں
تسی گئے تے وحی بھی گئی بابل عرشوں کس پیغام پہنچاونا ایں
کس ناز حسین دے ویکھنے نے سر منہ جنہاں دل پیہ چاونا ایں
کربل وچہ نواسیاں پیاسیاں نوں کوثر بابل تساں پلاونا ایں
بنی ہاشم دیاں صغراں اکبر نے خون شجر شریعت نوں پاونا ایں

حضرت عائشہ صدیقہؓ دی زاری

میرا والی سراج ہیں جان صدقے سائیں بادشاہ دو جہان والا
امامت واسطے کھڑ نیاں ہن پر رساری رات کھلو نگھاون والا
میں قربان جاواں ممنوعات لئے پر ذرا نہ منظر اٹھان والا
سید سخی حبیب غریب پر ور سینے گھٹ محتاجاں نوں لان والا

واری جگدیاں چھوڑ امیریاں نوں اہل درد درویش کہان والا
جیہڑا نفس دے تلے نوں فتح کر کے جھنڈا حق دا حق پہ جھلان والا
بے نظیر منیر منیر جیدا چادر دشمناں تلے وچھان والا
احسن محسن حسین جمیل دا تا یہے آئے دی آس بچان والا

کھانے جنتی بخش اٹھاکھیا نوں مٹی جواں دی رج نہ کھان والا
دائم نبی کریم امین صادق بے دا یوش ہو یا دو دی شان والا

حضور دے عاشقاں دا حال

ہو کجھ عاشقاں نوں سی منجھ والا ہوندی رو رو آکھ بولیاں حال ہوئے
تاناں شاہ کوں ہیں خاموش اے کیوں کے دور بین حسین دے لال ہوئے
پڑھ حدیث عمل عالی دیدار کرسی نور پرنور دا حُسن خطا دا نال ہوئے

سکاں شیر خدا نوں ویکھیاں مست سینے پاک جمال ہوئے
بھرت بھال ٹھیکاں یار دیاں ٹھیک دینے دیرپر دیلال ہوئے
جتنے بیبیاں مرد تمام حاضر جیہے کھلی سب انگ ہڑتال ہوئے

ڈِٹھے ٹِبیند نے وجہ ہنجواں دے دکھاں منتی ویکھ جیال ہوئے
دائم سب کھت ہجر دے مسعود دی تھیں جیہاں ملاکیں دینی نال ہوئے

آرام گاہ مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

دلبر سیّد دا غسل دیون ایہہ وصیّتی اُمر سرکار دا اے
رکھے علی عباس تیار ہویا سنّے پتراں نام چپّار دا اے
ایس سوچ اندر پریشان آہے اپنی جیتی کوئی آن للکار دا اے
پڑھ کے بسم اللہ غسل دین لگے علی دھوندا جسم دلدار دا اے
فضل قثم عباس قریب ساتھی مولا جیہا ں دا کاج سنوار دا اے
حجرہ عائشہ دا مہکیا نال خوشبو کھلا باب بہشت گلزار دا اے
تن چادراں پاک سفید یمنی ہویا کفن آقا نامدار دا اے
ٹوٹے ٹو لے جیہنا نہہ ہندے دیہہ گذر گیا منگوار دا اے
اکلے کلے پڑھیں نبی امام کوئی ایہہ جنازہ امام مختار دا اے
آئی رات بدھوار دی جاں صدقے پردے پچھے پڑیا پردہ دار دا اے
فضل قثم عباس تے علی چہاں جلوہ آخری لیا دیدار دا اے
نہ سی قبر محمد تے بلال عاشق مشک پانی دی اک چھنکا وندا اے
جیہے تیز حضور پر نور سندا اچا شان اس راج دربار دا اے

سب چھپ گئے ہور اصحاب اوہ حضور عالی شرف تطہیر پیا اوندا اے
کپڑے آپ دے لاہیے یا نہ لاہیے حیا ں صفدر چار چار دا اے
سنے کپڑیاں یار نوں غسل دیہو غیبی یار بلند پکار دا اے
اولیں دا لدے پانی سفران اسامہ لیا دھر وحصہ نیک کار دا اے
تینے کہوڑیاں بدلدا آیا ں حیدر غسل دے نکہ گذار دا اے
ابو طلحہ انصاری نے قبر کھودی رتبہ عجب ایہہ خدمتگار دا اے
اسد لید ہر اک جو مرتضیٰ نہا آپ نوں چھوڑ سنگار دا اے
مرد زنان پیچھے وار و وار آئے حاصل ساریاں شرف غفار دا اے
آکھے درود تے سلام صلوٰۃ بھیجن جیویں حکم ستار غفار دا اے
جہڑے سنگ پیارے نے غسل دتا اوہنا سنگ ای قبر اتار دا اے
بنی قبر نہیں سے بھاگ جاگے آیا ویلڑا صبر قرار دا اے
پردا پوش مدینے شریف اندر تخت ہاریا تخت ہزار دا اے
دائم حجرہ پیارک سبحان اللہ گنبد خضریٰ لاٹاں مار دا اے

لہ حضور پر نور کی وصیت تھی کہ مجھے کفن پہنا کر رکھ دیں (مصنف)

سلام

یا نبی سلام علیک لکھ لکھواں اے محبوب خدا سلام ہووے
پایا میرے حضور نے اوہ پایا کسے نہیں پایا کسے نہیں پایا
سوہنے طیبہ مسیح دی چشم پرنم حور ملک سب پڑھن درود پیہم
آکے سوہنیا دار البلاد اندر راضی رہیوں رہنمائے خدا اندر
عقل فہم نہیں دور اے شان تیرا شاہد معجزہ کافی قرآن تیرا

شاہ عرش وسما سلام ہووے شافعی روز جزا سلام ہووے
سینے گھٹ تینہاں نوں آپ لایا اے تینہاں فادی سلام ہووے
ذرہ قبر جناں دا وردہر دم روضہ خیر الوریٰ سلام ہووے
رب راضی تیری رضا اندر جیہڑا تیری رضا سلام ہووے
ایہ مکان تیرا لامکان تیرا راز رب العلیٰ سلام ہووے

تسی رب دے ہو رب آپ دا اے ایہ دو عالم سب آپ دا اے
رونق رنگ نے ڈھوڈھ سب آپ دا اے دائم جلوہ نما سلام ہووے

شکر ہزار شکر

کمل پوش کتاب دے لکھنے نوں جدوں قلم پھڑ کے دیاں ہاریا ہاں
شیشہ حفظ مراتب دا رکھ اگے چھاننے کمی تاریخاں نوں بنا رہیا ہاں
خاطر یار دی وڈا مقام نازک مڑ مڑ ذکر نوں پیا نتار رہیا ہاں
دلیں تنگ ملنگ دا لنگ رکھیں سچے رب دا نام چتار رہیا ہاں
واسو نگر پنجاب دے وچ بہہ کے باز عرب دے ول الار رہیا ہاں
خوشبو کتیں عطا نسیم طیبہ آہر طبع دا جدوں سنگار رہیا ہاں
وحید مہ وندے ڈیکھے نے عرشیاں نوں اپر زمین دے بیٹھ پکار رہیا ہاں

پاک زندگی پاک رسول دی اے فخر شاعری نازو سار رہیا ہاں
چن چن در یتیم لیانے نوں ندی ڈونگھیاں ڈب سدھار رہیا ہاں
خشک ملاں دیوانگ لکیر اتے سکا نہیں اسار اسار رہیا ہاں
ماہراں پکڑ لنگھا گیا پار جنہاں نوں کامل پیر نوں جیہڑا ونگار رہیا ہاں
نکہ رچ فرساپہ واز نیغے چیر بنزلاں فسکہ اتار رہیا ہاں
نگہ آپ دی کچی سنوار جنہاں نوں یاد کجھ نہیں آپ سنوار رہیا ہاں
ہیں کمزور اس شوہ دریا اندر برکت تسی دی سول نہ ہار رہیا ہاں

ڈیہہ وانگ تنکیوں گا ملکا نوں چودا حل جو کچھ کرل سی خدمت تسی نوں رہیا ہاں
بس ایہہ نعت ذریعہ نجات دائم لکھ کے شکر گزار رہیا ہاں ؟

بینتی ربّ اگے ؟

قادر غفار ستار غفار اکبر تیں بینتی رب قدیر سایاں ؛
صدی چودھویں امت دے ویکھ چالے چھم چھم لگیا اکھیوں نیر سایاں
ایس ملک غلام آباد اندر در در ویچدے لوک ضمیر سایاں
پڑھ حسن زندگی نبی کریم والی چمکے دلیں قرآن تفسیر سایاں
اوہ دین جس میل کے دشمناں نوں میل میل کیتا کھنڈ کھیر سایاں
بڑی دھوم تھیں نکلیا عرب وچوں اوہ دین جو بے نظیر سایاں
بیٹے پیواں تھیں عاق ہو پھرن کھلے لہو پیندا اج ساڈا ویر سایاں
ایتھے بیبیاں داڑھیاں رکھ صوفی چہرے جاندیا نورے لیندے چیر سایاں
رکھ لاج اسلام دی واسطہ ای پلٹ سکنا ایں پلٹ تقدیر سایاں
ایتھے بیبیاں ستر دے ننگ لاہے صبر صدق دے ٹر گئے زنجیر سایاں

صفت بار دی انہاں توں وچہ کتھوں حمد تیرا باردا بھریا تیر سایاں
ساڈے گھبرو وچہ ملیاں بیٹھ پڑھے نعت سوہنی جاہیا ستم نے بیر سایاں
کر کرم کرم کریم اپنے نوں وت بخش قدیم توقیر سایاں
آئے خیر القرون دی مدت مڑکے ہووے دین دا بدر منیر سایاں
اوہ دین جس دی نوں دور کر کے کیتے اک غریب امیر سایاں
اج وچہ منہ پھیر دا خستہ حال ہو کے کیتے اک غریب امیر سایاں
ہو جا پیٹ دی واعظاں تھیا پیشہ ایتھے بے نماز نے پیر سایاں
ایتھے مرد ہی کوئی نہ روم دا کا چشتی جیہا نہ کوئی فقیر سایاں
ایتھے شرم نہ وچہ کوار یاندے ذتی یار دی پیر سایاں
رتی غیرت دی رہی نہ وچہ مرداں دساں کی سمیں لیکھیا ایں

داتا بخش گیاں دھیان سچا تیرے فضل تیں ہو گ کھلیر سایاں
برکت کلمے شریف دی پار بیڑا بیڑی دھیر دا ایم تیری میر سایاں

تمت بالخیر

لا الٰہ الا اللہ محمد رسول اللہ

... ڈپو اردو بازار لاہور

الامان پریس اردو بازار لاہور

قدم حیدری نکدی ٹھوکدی ناں گیا زنگ اس رنگ جھلکار دا اے
ادبوں کھڑی آئے سرکار کیتھوں اگوں کد خیال نثار دا اے

کملی والا اسوار قربان لگا دلبر عاشقاں لئی سدھ مہار دا اے
نبوت تاج تھلے سرکن جاون ناں بین ملیکا رجھیہ کر دیدار دا اے

لاواں یار جھالدی آپ پٹی سینے پھٹ جھلوں انتظار دا اے
اک پلک نہ ادھروں ساروناں ہاں جھڑا پیالا کسے بلبلوں سار دا اے

کلمہ پڑھدیاں بی بی دی اکھ کھلی عشق سچ نے کوڑ نثار دا اے
ساقی رحمت دا گیا پیالا کاسہ بخت جاگیا کل پیہ وار دا اے

شوقوں محفل میلاد دی پڑھ آکن مٹھے سچا دین رسول غمخوار دا اے
کلمہ پڑھن تے ہون قربان سارے ہویا کرم کریم غفار دا اے

جھڑا کفر انھوں صاف کری جاندا مسلماناں نوں کہے لیں درکار دا اے
دائم برکتاں عید میلاد دیاں پھیرا عاشقاں دی گھریں یار دا اے

قریشیاں نوں چانن

چانن چڑھے قریشیاں ساریاں نوں ہس ہسکے دکھیں لعل نرالڑے نیوں
عبدالمطلب دے پوترا جمیا اے لگے رنگ کمال کمالڑے نیوں !

چاچے چاچیاں پھوپھیاں ہون صدقے ویکھ ویکھ کے چن اجالڑے نیوں
عقداں کہن مبارکاں بھین بھیناں ساقی بخشیا سکھ پیالڑے نیوں

نال اشرف اقبال تے شان جاہ ملیا عبداللہ دے ٹھکر گل لالڑے نیوں
ہوندا جیوندا باپ نے گھٹ لاندا مال کالجے نور بہالڑے نیوں

دادا چک خوشیوں کعبے وچ لیایا نہہ جوڑ کے کعبے والڑے نیوں
فضل دالیا فضل نہیں آپ پالیں پالیں یتیم متوالڑے نیوں

بھائی بھین نہ سر تے باپ سایہ رکھیں مہر دی نظر وچ بالڑے نیوں
ایہہ یتیم ختم المرسلین دائم جانے کون تد ایہہ حوالڑے نوں

ثویبہ لونڈی نوں آزادی ملنی

بی بی آمنہ دے بخت بھاگ اچے مولا نور نبی گود آباد کیتی
ابولہب نوں ثویبہ ویڑھ دے اکبر صدھ سنار یاں داد کیتی

تیرہ سے وچہ عبداللہ گھر چپ ہویا سارے نسمتاں شانخ مراد کیتی
ابولہب خوشی دے وچہ آکے لونڈی ثویبہ نوں تد آزاد کیتی

له حضرت عباس رضی اللہ عنہ سے روایت ہے کہ میں نے ابولہب کو بعد مرگ خواب میں دیکھا اور حال پوچھا تو اس نے کہا کہ شدید عذاب میں مبتلا ہوا مگر شب و روز کو درمیان انگشت شہادت اور وسطی سے کہ اشارہ کرتے ہیں ثویبہ کو ولادت حضور سے خوشی سے آزاد کیا تھا۔ کچھ پانی مجھ کو مل جاتا ہے اور عذاب سے تخفیف ہو جاتی ہے۔ علماء محدثین نے بھی لکھا ہے کہ جب یہ کافر بھی خوشی سے آرام پائے۔ تو ماننے والوں کا کہنا ہے۔ ١٢